

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MR. SPENCER

— T L S W A N —

BAY SPENCER

T L SWAN

İÇİNDEKİLER

T L Swan'ın Kitapları

Teşekkür Minnettarlık

Bay Spencer

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Telif Hakkı 2019 T L Swan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

T L SWAN'IN KİTAPLARI

Stanton Adore #Stanton kitap 1 Stanton

Unconditional #Stanton kitap 2 Stanton

Completely #Stanton kitap 3

Stanton Bliss - Sonsöz #Stanton kitap 4 Marx Girl

Gym Junkie #Marx'ın Adamları kitap 1

Gym Junkie - Sonsöz #Marx'ın Adamları kitap 2 (çok yakında) Dr

Stanton #Dr Stanton kitap 1

Dr Stanton Sonsöz #Dr Stanton kitap 2 Beni Bul

Alastar #Alastar kitap 1

Birlikte Oynayın

Bay Masters #Bay kitap

1 Bay Spencer #Bay kitap

TEŞEKKÜRLER

Harika ekibime teşekkür etmek için yeterince anlamlı kelimeler yok.

Kitaplarımı tek başıma yazmıyorum. Bir ordum var.
Dünyanın en iyi ordusu.

Kellie, dünyadaki en harika asistan.
İnanılmazsınız. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Keeley, sen sadece harika bir kız değilsin, aynı zamanda harika bir çalışansın. Benimle birlikte çalışmak istediğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

Harika beta okuyucularıma: Annem, Vicki, Am, Rachel,
Nicole, Lisa K

Lisa D, Nadia ve Charlotte. Teşekkür ederim. Çok şeye katlandınız ve sizi bir sonraki bölüm için beklettiğimde bile asla sızlanmadınız. Hayatıma girdiğiniz ve size arkadaşlarım diyebildiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla bilemeyeceğim.

Rena'ya göre, hayatıma taze bir nefes gibi girdin ve bir şekilde beni benimsedin.

Bana inandığın için teşekkür ederim. Sen benim Yang'ımın Ying'i ya da Tang'ımın Ting'isin.

Vic, beni daha iyi yapıyorsun ve arkadaşlığın çok değerli.

Virginia, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Çok minnettarım.

Motive olmuş mofoslarıma. Sizi çok seviyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Linda'ya ve Forward'daki Halkla İlişkiler Ekibime. En başından beri yanımdaydınız ve sonuna kadar benimle olacaksınız. Her şey için teşekkür ederim.

Swan Squad'daki ev kızlarıma. Siz yanımdayken her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Beni her gün güldürdüğünüz için teşekkürler.

Bu yıl listeme yeni birini ekliyorum.
Amazon.

Kitaplarımı hayata geçirmem için bana harika bir platform sağladığınız için teşekkür ederim. Ben kendi işimin patronuyum. Siz olmasaydınız, hayallerimdeki işe sahip olamazdım.

Geçtiğimiz yıl çalışmalarına olan inancınız ve desteğiniz inanılmazdı.

Ve yaşamak için dört nedenime, güzel kocama ve üç çocuğuma.

Senin sevgin benim ilacım, motivasyonum ve çağrım.
Sensiz hiçbir şeyim yok.
Yaptığım her şey senin için.

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği;

Nezaket için takdir göstermeye ve nezakete karşılık
vermeye hazır olma.

Evrene güven.
Her zaman teslim eder.

DEDİKASYON

*Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum, çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.*

*O yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
şimdi hayalimi yaşıyorum.*

*Bir dahaki sefere alfabeyi
söylediğinizde onun gücünü
hatırlayın.*

Her gün yapıyorum.

BAY SPENCER

TL Swan

Charlotte

AYNI SAHTE INSANLAR. Aynı aptal kalabalık. Hayatım boyunca tanıdığım aynı ilgisiz adamlar.

"Öyle değil mi?" diyor
bir ses. Ne?

Gözlerimi tekrar önümde duran adama çeviriyorum. Adını bilmem gerektiğinden emin olmama rağmen bir türlü hatırlayamıyorum. Bu aile etkinliklerinden birinde onunla her karşılaştığımda beni etkilemek için elinden geleni yapıyor.

Ki bu sık sık olur.

"Özür dilerim, sizi tam olarak duyamadım. Ne dediniz?"

"Seni daha yakından tanımak harika olacak dedim."
Gülümsüyor ve cazibesini göstermeye çalışıyor.

Garip bir şekilde gülümsedim. "Evet. Evet, öyle." Gözlerim onun üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Sanırım yeterince hoş biri. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve beni heyecanlandırması *gereken* tüm özelliklere sahip... ama değil.

O kadar sıkıldım ki, sanki etrafımdaki tüm güzel insanları seyreden bir yabancıymışım gibi hissediyorum. Ve böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum, çünkü topluma göre ben de o güzel insanlardan biriyim.

"Ve sonra Hukuk okumak için Harvard'a gittim ve tabii ki onur derecesiyle mezun oldum," diye devam ediyor donuk ses.

İşaret üzerine gülümsüyorum ve bu sıkıcı konuşmadan kaçmak için her şeyi yaparak odaya bakıyorum. Zihnim dolaşırken derin bir nefes alıyorum. Düğün resepsiyonu çok güzel, masal kitaplarından fırlamış gibi. Egzotik bir yerde, her yerde peri ışıkları var, hayran olunacak bir sürü çarpıcı moda var ve herkes burada.

Bu adam neden ilgimi çekmiyor? Artık kimsenin ilgisini çekmiyor ve benim sorunum ne bilmiyorum.

Gözlerimi koridorun diğer tarafında duran ve sessizce yardım isteyen arkadaşşıma dikiyorum. Neyse ki, ipucunu alıyor ve hemen oraya doğru yürüyor.

"Charlotte." Yanaklarımdan öperken gülümsüyor. "Her yerde seni arıyordum." Gülümsemesini önümdeki zavallı adama çeviriyor. "Onu bir dakikalığına çalabilir miyim, lütfen?"

Yüzü düşüyor ve dudaklarını büzerek isteksizce başını sallıyor. "Elbette."

Ona küçük bir el sallıyorum ve kolumu arkadaşşıma bağlıyorum. Koridora doğru yürüdük.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bir gün seni kurtarmayacağım. Her türlü sevimliydi." Önünden geçen bir tepside iki kadeh şampanya alırken söyleniyor. Gülümseyip kadehimi ondan alıyorum ve sonra kaçtığımız adamın görüş alanının hemen dışında duruyoruz.

Lara benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Babalarımız çocukluktan beri en iyi arkadaşlardı, bu yüzden birbirimizi varsayılan olarak miras aldık. Benim için bir kız kardeş gibidir. Ailelerimiz aynı sosyal çevrelerde yer alıyor ve pek çok etkinlikte birlikte oluyoruz. Şu anda Cambridge'de yaşadığı için onu istediğim kadar göremiyorum.

Sonra Elizabeth var, diğer arkadaşımız. Elizabeth bizim tam tersimiz. Onunla okulda tanıştık.

bursla gitmiş. Ailesinin parası yok ama Elizabeth para olmadan da eğlenmesini biliyor. Vahşi, kaygısız ve Lara ile benim sahip olduğumuz sosyal kısıtlamalar olmadan büyümüş. İsteddiği kişiyle çıkabiliyor, kimse parasının peşinde değil ve kimse onu yargılamıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de kimsenin Lara'yı ya da beni yargıladığından emin değilim ama ikimizin de babası çok varlıklı insanlar ve bu ayrıcalık ailenin adını ve itibarını koruma sorumluluğunu da beraberinde getiriyor. Hem Lara hem de ben Elizabeth'in sahip olduğu hayatı yaşamak için sağ kolumuzu verirdik. Elizabeth -ya da biz ona Beth diyoruz- Londra'da yaşıyor ve aşık olma fikrine umutsuzca aşık. Her ne kadar doğru erkeği bulamıyor gibi görünse de, aramakla çok iyi vakit geçiriyor.

Ben ise... Aslında aşkla hiç ilgilenmedim. Annem ben on sekiz yaşındayken bir araba kazasında beklenmedik bir şekilde öldükten sonra, keder beni ele geçirdi. Babam ve iki erkek kardeşim koruma adına beni boğdular. Okula gittim, kızlarımla takıldım ve birkaç yıl kendimi toparladım. Her nasılsa, zaman çok çabuk akıp gitti ve şimdi burada yirmi dört yaşındayım ve erkeklerle neredeyse hiç deneyimim olmadı.

Lara şarap kadehinin arkasından, "Oh, çok sevimli," diye fısıldıyor.

Bakıyorum ve köşede duran uzun boylu, siyah saçlı bir adam görüyorum. "Biriyle görüşmüyor musun?" Lara'ya soruyorum.

"Yani *senin* için çok sevimli. Buralarda birilerinin sizin adınıza erkeklere bakması gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum.

"Eminim burada ilginizi çeken biri vardır?"

Konuşmalarla canlanan odaya, sonra da dolu olan dans pistine bakıyorum. "Pek sayılmaz." İç çekiyorum.

Lara yanıımızdaki bir kadınla sohbete dalıyor, beni etkili bir şekilde başından savıyor ve ben de çökmekte olan

balo salonu. Tavana ve güzel kristal avizelere bakıyorum.

Avizelere bayılırım. Aslında, genel olarak tavanları severim. Eğer bir odanın güzel bir tavanı varsa, ben bitmişim demektir. Lara yanındaki kadınla konuşmaya devam ederken, insan kalabalığına bakıyorum ve anında donup kalıyorum. En üst katta bir adam var. İki erkek ve ağır hamile bir kadınla konuşuyor. Üzerinde mükemmel oturan lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek var.

Özgürce gülerken bir an onu izliyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Eğlenceli birine benziyor. Şeytani derecede yakışıklı ve belli ki benden daha yaşlı, tepesi biraz daha uzun sarı saçları var. Çenesi kare şeklinde ve yanaklarında gamzeler var.

Kim olduğunu merak ediyorum.

Odaya bakmaya devam ediyorum ama gözlerim yine ona takılıyor. Bir hikâye anlatıyor, ellerini kullanarak hikâyesini canlandırıyor ve yanındaki üç kişi de yüksek sesle gülüyor. Bir adam yanından geçip sırtına bir tokat atıyor ve bir şeyler söylüyor, sonra hepsi tekrar gülüyor. Şampanyamı yudumluyorum, düşüncelere dalmışım.

Hmm.

Kapıya doğru bakıyorum ve sonra saatime göz atıyorum. Saat 10:40. Henüz eve gidemem, çok erken. Dürüst olmak gerekirse, bu etkinliklere gelmektense dişlerimi çektirmeyi tercih ederim.

Gözlerim tekrar ilginç adama kayıyor, ancak bu sefer onun bana doğru baktığını görüyorum. Suçlulukla gözlerimi kaçırıyorum. Onu fark ettiğimi bilmesini istemiyorum. Şampanyamı yudumluyorum ve meşgulmüş gibi davranarak tekrar kalabalığa bakıyorum.

Lara konuşmasını bitiriyor ve sonunda bana dönüyor.

"Oradaki adam kim?" diye sordum.

Etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor.

"Kim?"

"En üst kattaki adam." Göz ucuyla bakıyorum ve hâlâ bana doğru baktığını görüyorum. "Şimdi bakma çünkü tam bize bakıyor," diye fısıldıyorum.

"Nerede?"

"En üst katta hamile bir kadınla konuşuyor."

"Oh." O sinsi gülümsemesiyle gülümsüyor. "Bu Julian Masters. O bir yargıç. Çok iyi bir örnek, değil mi? Bir keresinde dul kalmıştı."

Bir adamın elini kadının hamile karnına koyduğunu, sonra da kadın ona sevgiyle gülümserken onu yanağından öptüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum. "Bu onun yeni karısı olmalı," diye mırıldanıyor Lara, tiksintiyle dudağını kıvrarak. "Şanslı sürtük."

"O adamdan bahsetmiyorum. Sarışın adamdan bahsediyorum" dedim.

Tekrar yukarı bakar ve yüzü düşer. "Oh. Bu..." Gözlerini kısar ve bir an düşünür. "Evet, bu Bay Spencer. Ona bakma zahmetine bile girme."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çattım.

"Londra'nın en gözde bekarı. Korkunç bir çapkın." Bir kaşını kaldırıyor. "Duyduğuma göre zenginmiş, cüzdanının zengin olduğunu kastetmiyorum."

Gözlerim açıldı. "Oh." Gözlerim kalabalığın arasında onu tekrar bulduğunda alt dudağımı ısırıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum, gözlerim ondan ayrılamıyor.

"Dedikodu sayfalarının ikinci sayfası ve Londra'daki her bir kadının dilinin ucunda. *Kelimenin tam* anlamıyla." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Bak ama dokunma türünden bir adam. Aklından bile geçirme."

"Elbette," diye fısıldıyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

"Ben olsam yapmazdım."

"Şu anda muhtemelen on kadınla görüşüyordur. Güçlü tiplerle çıkıyor. CEO'lar, moda tasarımcıları, modeller, böyle kadınlar."

"Oh, ben..." Omuz silktim. "Çok yakışıklı, sormamın tek nedeni bu. Onunla ilgilendiğim falan yok."

"Güzel, çünkü o seksi bir takım elbise giymiş kalp kırıklığı." Onu görsel olarak içine çekerken keskin bir nefes alıyor. "Yine de kesinlikle çok lezzetli, değil mi?"

Tekrar ona doğru bakıyorum ve gülümsüyorum. Neden bütün seksi olanlar hep oyuncular?

"Evet." Bardağımı boşaltırken iç çekiyorum. "Kesinlikle öyle."

"Geri dönüp şu iyi adamla konuşalım. Zavallı adam aylardır senin peşinde."

Tekrar adama baktım ve irkildim. "Yapmayalım." Önümden geçen tepsiden bir şampanya daha alıyorum. "Adı neydi bunun?"

Spencer

"İçecek bir şey ister misin tatlım?" diye soruyor elini hamile karnına götürürken. "İyi misin?" diye soruyor usulca, duyamayacağımızı düşünerek.

Bree en iyi arkadaşşıma bakarak gözlerini açıyor. "Ben iyiyim, Julian. Endişelenmeyi keser misin?"

Sebastian ve ben gözlerimizi devirerek birbirimize bakıyoruz. Yüce Tanrım, en iyi arkadaşşıma ne yaptı ve onun yerinde duran bu sahtekar da kim?

"Ben bir limonata alayım lütfen." Bree gülümser.

"Onu bir dakika bile yalnız bırakmayın." Julian kalabalığın içinden geçip gitmeden önce Seb ve beni işaret etti.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet. Tanrım, Bree, ondan bıkmış olmalısın. Lanet bir isilik gibi."

Bree kıkırdıyor. "O oldukça dolu."

Karşımdaki harika kadına gülümsüyorum. En iyi arkadaşım Julian Masters'ın dünyasını değiştirdi ve bunun için ona tapıyorum.

Julian elinde içkilerle kalabalığın arasından yeniden beliriyor ve ben aşağı bakınca pembe elbiseli bir kadın görüyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Tanrı aşkına bu kim?" Mükemmel örneği incelerken soruyorum.

"Bu Leydi Charlotte," diye cevaplıyor Julian. "Leydi mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bir unvanı mı var?"

"Babası Nottingham Kontu."
"Gerçekten mi?" Hayranlıkla cevap verdim.

"Onu incelemeye zahmet etme. O senin boyunu aşar, eski dostum." Julian birasından bir yudum alır. "Onun kanı çok mavi, senin için bile."

Muhteşem yaratığın arkadaşıyla konuşmasını ve gülmesini izliyorum.

Julian karısına, "Hadi şu içkilerden sonra gidelim, Bayan Masters," der.

"Tamam." Gülümsüyor.

Sinirli bir şekilde arkadaşlarıma bakıyorum. "Neden gitmek istiyorsunuz? Burada bizimle kalın."

"Çünkü güzel karımı eve götürüp vücuduna ağza alınmayacak şeyler yapma ihtimali, burada seninle kalmaktan çok daha cazip."

Masters'a sııttım. "Şanslı pislik." Gözlerim tekrar Leydi Charlotte'a kayıyor. "Şu bahsettiğiniz hamile seksinden biraz almam lazım Masters," diye mırıldanıyorum.

"Bunun için istekli bir kadına ihtiyacın olacak, Spence," diye yanıtlıyor.

Gözlerim tekrar pembe elbiseli kadına kayıyor. "Meydan okumaları severim. Belki de Leydi Charlotte bu gece hamile bırakılmak için can atıyordur," diye cevap veriyorum.

Julian gözlerini deviriyor.

"Ya da sadece senden uzaklaşmak için ölüyor," diye

mırıldanıyor Sebastian.

Sevgili arkadaşşıma bakıyorum. "Önümüzdeki hafta bu saatlerde onunla bir randevum olduğuna dair iki yüz pounduna bahse girerim."

"İki katına çıkar. Dört yüz," diye tersler Masters. "Onunla hiç şansın yok."

"Anlaştık." Gülümsüyorum. Ellerim Bree'nin hamile karnına düşüyor ve onu yanağından usulca öpüyorum. "Güle güle, sevgilim. Ağza alınmayacak şeylerin tadını çıkar." Dönüp pembeli kadına doğru ilerliyorum.

"Spencer!" Arkamdan bir kadının seslendiğini duyuyorum. Dönüyorum ve dar siyah elbiseli esmer bir kadın görüyorum. Elbette çok çekici ama Leydi Charlotte'la boy ölçüşemez.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Elini benimkine uzattı. "Ben Linda." Tereddüt ediyor. "Geçen yıl bir Noel partisinde tanıştık."

Bu kadını hatırlamaya çalışırken sahte bir gülümseme takınıyorum. Hayır, elimde hiçbir şey yok. "Evet, hatırlıyorum," diye yalan söylüyorum. "Nasılsın?"

Anında gülümsüyor. "Harika, ama bir sorunum var."

"O da ne?" Kaşlarımı çattım.

"Odamdaki su tesisatında bir sorun var gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum. Bu tesiste otel odaları var ve belli ki burada kalıyor.

"Gerçekten mi? Düşün bittikten sonra gelip bir göz atabilir misiniz diye merak ediyordum."

Kıkırdıyorum. Vay be. Bu kitaptaki en eski numara. "Boru tıkanıklıklarını açmakta çok iyiyimdir," diye takılıyorum.

"Sanırım öylesin." Kıkırdıyor ve bana bir anahtar uzatıyor. "Oda 282." Sırıtiyor.

Ona gülümsüyorum ve anahtarı cebime sokuyorum. "İzin vererseniz, birini görmem

gerekıyor."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Sırıttıyor. Hay Allah.

Dans pistinde dolaşırken gözlerim pembe elbiseli kadına takılıyor. Minyon, kıvrımlı ve hayatımda gördüğüm en mükemmel yüze sahip. Şimdi iki yanında birer tane olmak üzere iki adamla konuşuyor. Biri daha yaşlı, diğeri ise benim yaşıma yakın. Onun hareketlerini izlerken biramı yudumluyorum.

Hmm, o muhteşem ve doğuştan kadınsı.

Ayrıca her zamanki kadın zevkimden çok farklı. Nazik bir havası var. Onu izlerken dudaklarımı yuvarlıyorum ve eski bir okul arkadaşım olan Brendan yanıma geliyor.

"Hey, Spence." Sırtıma tokat attı.

"Kim bu kadın?" Dikkatim tamamen dağılmış bir halde soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Hangisi?"

"Pembe elbise. Charlotte."

Gözleri büyür ve kıkırdar. "Ondan uzak dur, eski dostum. O senin liginin dışında."

Gözlerim ona takılı kalırken sırıttıyorum. "Peki bunu neden söyledin?"

"İlçedeki her erkek onun peşinde ve o hiçbirine yüz vermiyor."

Bu meydan okuma karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve sonra babasını ve kardeşler, eğer ilgileniyorsa bile."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sağdaki onun babası. Eğer doğru biliyorsam, ülkedeki en zengin üçüncü adam. Dünyanın dört bir yanında kumarhaneleri var ve her yerde bağlantıları var. Solundaki ise ağabeyi Edward. Tam bir piç kurusu."

Onu izlerken gözlerimi kısıyorum. "Edward para için ne yapar?"

"Duyduğuma göre Charlotte'u koruyor. Onu gözünün önünden ayırmıyor. Bu tam zamanlı bir iş."

Kadehimi sessiz bir şekilde ona kaldırıyorum.

Başını sallar. "O değil, Spencer. O gerçekten yasak bölge. Senin için fazla saf."

Heyecan kaplıyor içimi. "Kovalamacanın heyecanı canlı ve iyi durumda, dostum."

Kıkırdıyor. "Ya da sadece ölüm arzusu. Ona bulaşırsan babası seni bir saniye bile düşünmeden öldürür."

Charlotte'un iki adamla konuşmasını izlemek için döndüğümde gülümsüyorum. "Meydan okuma kabul edildi, eski dostum."

Birasına doğru güler ve başını sallar. "Seni bir daha gördüğümde bu senin cenazen olabilir."

Gözlerim zevkle dans ediyor. "Anma konuşmasında beni güzelce sarın, olur mu? Eminim buna değecektir."

Kıkırdar ve başını sallayarak kalabalığın arasında kaybolur.

Tek başıma durup onu izliyorum. Çok uzun zamandır gördüğüm en güzel şeydi. Bir anda başını kaldırıp bana bakıyor ve bakışlarını benden ayırmıyor. Gülümsüyorum ve sessiz bir kadeh kaldırarak biramı ona doğru kaldırıyorum. Hemen gözlerini kaçırıyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

Onu izlerken kendi kendime

gülümsüyorum. Koşun çocuklar.

Onu yalnız istiyorum.

Charlotte

Bay Spencer gülümsüyor sexily ve yükseltir onun cam içinde benim yönümde. Sinirle alt dudakımı ısırıyorum. Gerçekten de

Bana mı? Kalabalığın içinde tek başına duruyor, bir elinde bira, diğer elini pahalı takım elbisesinin cebine sokmuş. Heyecandan karnım zil çalarken gözlerimi kaçırıyorum.

Kesin şunu! Muhtemelen beni hedef almıyordur bile.

"Charlotte, tanışmanı istediğim biri var."

Babam diyor ki.

"Baba, şimdi olmaz. Sıkıcı arkadaşlarından hiçbirisiyle tanışmak istemiyorum." İç çektim.

Gözlerini deviriyor ve ben de hâlâ bana bakan Bay Spencer'a bakıyorum. Tekrar babama bakıyorum. "Ne oldu?" Öfkeyle soruyorum.

"Adı Evan. Ailesini tanıyorum ve kendisi bir avukat."

Yaltaklanıyorum. "Baba, lütfen," diye inliyorum. "Dur. Sıkıcı arkadaşının oğullarından biriyle çıkmayacağım."

Kardeşim Edward babama bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Evet, lütfen dur. Düşüncesi bile beni öldürüyor."

Küstah ağabeyime gözlerimi deviriyorum. "Sen de öyle."

Babam ve Edward sohbete dalıyor, ben de Bay Spencer'a dönüp bakıyorum. Gözlerimiz birleşir birleşmez parmağını kıvrıyor ve yanına gitmemi işaret ediyor.

Ben mi?

Kaşlarımı çatıyorum, etrafıma bakıyorum ve göğsümü işaret ediyorum.

Seksi bir gülümsemeye başını sallıyor. Etrafıma bakıyorum, anında bir tür suçluluk duygusuyla doluyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

Aman Tanrım. Midem alt üst oldu.

Parmağını tekrar kıvrıyor ve kendimi alt dudağımı ısırırken ve gülümsememi gizlemek için başımı eğerken buluyorum.

"Bir içki ister misin Charlotte?" diye soruyor kardeşim.

"Lütfen." Bakmamaya konsantre olurken gülümsüyorum

Bay

Yine Spencer'ın yolu.

Babam yanımdan geçen bir adamla sohbete dalıyor ve ben endişeyle etrafıma bakıyorum. Emin değilim.

gidip Bay Spencer'la konuşup konuşmamak. Hayır, bu kötü bir fikir. Belki de onun yerine gidip biraz temiz hava almalıyım.

"Ben hanımlara gidiyorum," diye fısıldıyorum babama.

"Pekâlâ, aşkım." Elimi omzuna koyduğumda gülümsüyor. Balo salonundan geçip arka terasa çıkıyorum ve merdivenlerden iniyorum. Bahçeye serpiştirilmiş peri ışıkları romantik bir hava veriyor. Garsonlar ellerinde süslü kokteyl ve şampanya tepsileriyle bahçede tur atıyor. Bu düğün muhteşemdi ve detaylara gösterilen özen kusursuzdu. Her ayrıntı mükemmel. Patika yol boyunca açık hava tuvaletlerine doğru yürüyorum. Oraya vardığımda içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sonunda barış.

Aynadaki yansımama bakarken ve fuşya rujumu yeniden sürerken uzaktan gelen müziği duyabiliyorum. Omuz hizasındaki kalın sarı saçlarım aşağıya inmiş ve bir taraftan kulağımın arkasına toplanmış. Pembe straplez elbisem üzerime tam oturuyor ve kıvrımlarıma yapışıyor. Yansımama bakarken dudaklarımı yuvarlıyorum. Sonunda derin bir nefes veriyorum ve rujumu gümüş çantama geri koyuyorum.

Londra'nın en gözde bekarı, korkunç bir çapkın.

Harika. Uzun zamandır etkilendiğim ilk erkek ve o bir çapkın. Tipik.

Bir kez olsun, gerçekten çekici olan onurlu bir adamla tanışmak istiyorum.

Neden biri ya da diğeri olmak zorunda? Biraz ilginç olan her erkeğin oyuncu olması gerektiğine dair bu Tanrı'nın unuttuğu kuralı kim koydu? Ve neden tüm iyi adamlar cehennem kadar sıkıcı? Tanrı kesinlikle bir erkek olmalı.

Kendime son bir kez baktıktan sonra bahçeye geri dönüyorum ve patikadan partiye doğru ilerliyorum.

"Charlotte," diye sesleniyor derin bir ses arkamdan. Dönüyorum ve şaşırmış bir şekilde duraksıyorum. Bu o.

Bay Spencer.

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve gözleri benimkileri tutuyor. "Merhaba." Kalp atışlarım hızlandı. "H-hi." Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Bana doğru bir adım atıp elimi tutuyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Elimi havada tutuyor ve selam verir gibi başını sallıyor. "Sizi takip ettiğim için beni bağışlayın ama bu gece gelip odadaki en güzel kadınla tanışmam gerekiyordu." Elimin arkasını şefkatle öpüyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim adım Spencer." Tenime karşı gülümsüyor.

Oh, o gerçekten çok...

Elimi sertçe geri çektim. "Kim olduğunuzu biliyorum, Bay Spencer."

Sırıttıyor ve muzip gözleri benimkileri yakalıyor. "Öyle mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Ellerimi gergin bir şekilde önümde kavuşturuyorum. "Ününüz sizden önce geliyor."

Sırıttışı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, her duyduğuna inanamazsın, değil mi?"

Sesi derin ve nüfuz edici. O konuştuğunda bir şekilde kemiklerime işliyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Ne istiyor ki?

"Umarım öyledir." Gülümsüyor ve tekrar elimi tutuyor. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misin?"

Sinirle yutkunuyorum ve o da gülümseyerek dudaklarını elimin arkasına götürüp beni usulca öpüyor. Seksi gözleri benimkilerde sabit kalıyor.

Tamam, lanet olsun... O iyi. Gerçekten iyi.

"I..." Konuşmayı kesiyorum çünkü o bana dokunurken konsantre olamıyorum.

Çok ileri gidiyor.

"Charlotte?" diye tekrarlayarak beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Telaşla başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bileğimin iç kısmını nazikçe öpmek için elimi ters çeviriyor. Dokunuşunu karnımın derinliklerinde

hissediyorum.

"Neden olmasın?" Bileğimi nazikçe yalıyor ve dizlerim neredeyse altımdan çözülüyor.

Oh, Tanrı aşkına!

"Babam ve kardeşim..." Sesim kesilirken kaşlarımı çatıyorum. O bana bunu yaparken nasıl olur da iki kelimeyi bir araya getirebilirim?

Bir adım öne çıkıp beni kollarının arasına aldı. "O zaman burada dans ederiz."

Ne?

Beni kendine doğru çekiyor, ellerimden birini tutuyor ve müzik eşliğinde sallanmaya başlarken bana gülümsüyor. "Harika bir dansçısınız, Leydi Charlotte." Yaramazca gülümsüyor.

Onun bu cüretkârlığı karşısında sırtıyorum. "Bu rutin tanıştığın her kadın üzerinde işe yarıyor mu?"

İlk kez içten bir şekilde gülümsüyor ve ben bunun etkilerini midemin derinliklerinde hissediyorum. "Lütfen başka kadınlar hakkında konuşma. Kur yapma aşamasındayım, sadece ve sadece sana odaklanıyorum." Beni etrafında döndürüyor ve ikimiz de gülünçlüğüne kıkırdıyoruz.

Beni bırakıyor ve bir elini havaya kaldırıyor, sonra beni kollarında döndürüyor ve yüz yüze gelene kadar kuvvetle vücuduna doğru çekiyor.

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

"Neden?" Sarhoş edici nefesi yüzümü yıkıyor. "Babam beni arıyor olacak."

"Kaç yaşındasınız, Leydi Charlotte?"

"Sizin için çok genç, Bay Spencer."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Hiç şüphem yok." Eğiliyor ve usulca dudaklarımı öpüyor.

Göğsüm daralıyor.

Beni tekrar öpüyor, yumuşak ve şefkatli bir şekilde, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Elimde olmadan gülümsedim ve işte o zaman

Öpücükler Ben tekrar ama Bu zaman daha fazla Acilen, onun Kollarını belime doladı ve beni vücuduna çekti.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Dili açık ağzımın içinde geziniyor ve d i l l e r i m i z birlikte dans ediyor.

Üç dakika boyunca, gençler gibi öpüşürken onu içime çekiyorum.

"Tanrım, Charlotte," diye nefes nefese beni tekrar öpüyor.

Kontrolümü kaybediyorum ve ellerim saçlarına gidiyor ve sonra karnımda sert bir şey hissediyorum.

Bu...?

Anında öpücükten çekiliyorum ve nefes nefese kalarak geri çekiliyorum.

Bana tekrar uzanıyor, ama ben daha da geri çekiliyorum. "Dokunma bana!" Elimi savunmak için kaldırarak sertçe fısıldıyorum.

"Ne? Neden?"

Başımı salladım. "Ben sizin alışık olduğunuz türden bir kız değilim Bay Spencer."

Sanki kafası karışmış gibi başını sallıyor. "Peki bu nasıl bir kız?"

"Ben o yüksek sosyete sürtüklerinden değilim. İçeri dönüp seni *eğlendirecek* başka birini bulmalısın," diye kekeliyorum.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ve başkasını da istemiyorum!" diye tersliyor. "Eğer haddimi aştıysam özür dilerim. Ben asla... Yani..."

Durumu düzeltmeye çalışırken kelimeleri birbirine karıştırıyor.

Tekrar geri adım atıyorum, daha fazla mesafe yaratıyorum. "Çizgiyi aştın... hem de çok." Kafamı kaldırıyorum ve babamın terasta beni aradığını görüyorum. "Gitmem gerekiyor." Bay Spencer'ın yanından geçip patikadan yukarı çıkıyorum ve merdivenleri tırmanıyorum. Babam beni görür görmez gülümsüyor.

"Gitmeye hazır mısın Charlotte?"

"Lütfen," diyorum sessizce. Gözlerim tekrar Bay Spencer'ın durduğu bahçeye düşüyor.

Babam kolunu bana doluyor ve Bentley'inin arkasına binmek için evin önüne doğru yürüyoruz. Şoförü kapıyı kapatıyor ve tam zamanında dışarı baktığımda Bay Spencer'ın evin yanındaki gölgelerin arasından belirdiğini ve benim gidişimi izlediğini görüyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümseyip bana bir öpücük konduruyor ve ben de hemen başımı eğip kucağımdaki elimi kavırıyorum.

"Harika bir geceydi, değil mi?" Araba yavaşça kenara çekilirken babam gülümsüyor.

"Öyleydi." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. Parmak uçlarım, Bay Spencer'ın dokunuşuyla hâlâ sızlayan dudaklarımı okşamak için kalkıyor. Kendi kendime usulca gülümsüyorum.

Londra'nın en gözde bekarı olmasına şaşmamalı.

O mükemmel.

Ve o bir bela.

Charlotte

Araba babamın malikanesinin bahçesine giriyor. Araba yolundan aşağıya, geniş kumtaşı kalesinin yanından geçiyoruz. Arazideki evime giden yola doğru devam ediyoruz. Arazi mükemmel bir şekilde bakımlı. Her zamanki gibi güvenlik görevlileri sabah, öğle ve akşam çevreyi dolaşıyor. İki erkek kardeşimin ve benim bu arazide kendi yollarımız da dahil olmak üzere evlerimiz var, ancak onunla birlikteyken her zaman babamın araba yolunu kullanırız. Bu düşünceye gülümsüyorum. Babamın evine başka bir giriş kullanması mümkün değil. Kendini evinde hissetmek için devasa süslü kapılardan geçmek zorunda.

Burayı çok seviyorum. Babamın personeli çok güzel ve ben kendimi her zaman güvende hissediyorum. Yine de babamın burada tek başına yaşaması beni endişelendiriyor. Annem öldüğünden beri kendini hiç toparlayamadı. Annem onun hayatının aşkıydı. Onu sevme hakkı için de çok mücadele etmesi gerekti. Çocukken hizmetçisinin kızıydı. Bizim paramız eski paradır, nesilden nesile aktarılır. Sosyal itibarımız hepimizin içine işlemiştir. Hizmetçinin kızına aşık olduğunda, bu hiç iyi gitmedi. O zamandan bu yana çok şey değişmiş gibi görünüyor.... Ve aynı zamanda,

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Kiralık yardımcıya aşık olmama da izin verilmezdi ve bunu denediğimde kıyamet kopardı.

Ay ışığı araba yolundaki beyaz çakıl taşlarından yansıyor ve etrafıma bakarken içimi bir hüzün dalgası kaplıyor. Para mutluluğu satın almaz. Annemizi tekrar görebileceğimiz anlamına gelse hepimiz sahip olduğumuz her kuruşu anında veririz.

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum ve sanki dūřüncelerimi hissetmiş gibi babam uzanıp elimi tutuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor sessizce.

Hüzünlü dūřüncelerimi kovarak ona gülümsüyorum.
"Elbette. Bu gece harika vakit geçirdim."

"Yarın ne var canım?" "Hiçbir şey yok. Elouise ile bahçeye çıkacağız."

"Bahçe işlerine yardım etmek zorunda değilsin, biliyorsun." "Biliyorum." Elinin arkasını şefkatle öpüyorum. "Ben seviyorum

Garden, bunu biliyorsun ve eğer günü Elouise ile geçirirsem benim için çok daha iyi olur."

Gülümsüyor ve biraz şaşkın bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Bu çok komik çünkü buradaki çalışanlarla diğer insanlarla geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum. Çoğu ocukluğumdan beri babamın yanında. Elouise yaşlı bir kadın ve bizim yerleşik bahivanımız. Nazik, tatlı biri ve ona bayılıyor. Köyde yaşıyor ve yaklaşık iki yıldır bizim için çalışıyor, sonsuza dek sevgili bir dostumuz olacak.

Araba evimin önünde durdu ve Wyatt arabamın kapısını açarken eğilip babamı öptüm.

"Merhaba." Wyatt gülümsüyor ve arabadan inmeme yardım etmek için elimi tutuyor. Dūđüne gelmediđi için belli ki benim geliřimi bekliyormuř.

"Merhaba Wyatt." Ben de gülümsüyorum ve yanından geçip eve girmeden önce bir elimi göğsüne koyuyorum.

"Akşamınız nasıldı?"

"Harika, teşekkür ederim. Seninki nasıldı?" "Oldukça sıkıcıydı."

Yürürken gülümsüyorum. Wyatt otuzlu yaşlarının ortasında ve benim korumam. Genellikle gittiğim her yere benimle gelir. Altı yıl önce babamın şirketi kumarhaneler satın almaya başladığında dünyamız bir gecede değişti. Birdenbire, iş yaptığı insanlar her zaman bizim kadar saygın değildi. Bilinmeyene karşı korunmaya ihtiyacımız vardı ve işte o zaman her birimize her hareketimizi takip edecek korumalar verildi.

Annemin öldüğü gün yanında bir tane yoktu ve babamın hep şunu sorguladığını biliyorum: Eğer bir tane olsaydı, araba kazası olur muydu? Hala burada bizimle olur muydu?

Eskiden güvenlikten nefret ederdim ama artık alıştım ve en azından Wyatt babamın güvenlik ekibi kadar rahatsız edici değil. Çok sertler. Onlarla hiç başa çıkamazdım.

Arkama baktığımda, üçünün de arkamızdaki arabada olduğunu görüyorum. Onun gittiği her yere gidiyorlar ve hiçbirisi benimle göz teması kurmuyor. Biliyorum çünkü kardeşim onlardan biri bana yaklaşırsa hayatları pahasına onları uyarıyor.

Wyatt farklı olsa da. Bana güveniyor. Ayrıca arkadaş olduk. Her zaman çok profesyonel davrandığı için kanka falan değiliz ama ona kesinlikle beklediğimden daha fazla güveniyorum.

Babama küçük bir el sallayarak veda ediyorum ve araba yavaşça uzaklaşıp ana eve geri dönerken evime doğru patikadan yürüyorum.

"İyi geceler Charlotte," diye sesleniyor Wyatt garaj yolunun sonundan.

"İyi geceler Wyatt. Teşekkür ederim."

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra çantamı salondaki masanın üzerine bırakıyorum ve televizyonu açmak için uzaktan kumandayı elime alıyorum. Doğruca mutfığa gidip çaydanlığı açıyorum. Evime her girdiğimde belirli bir rutinim var: televizyon, su ısıtıcısı ve çay. Bunlardan biri hemen gerçekleşmezse sanki dünya doğru değilmiş gibi gelir.

Ölü sessizliği bana doğru gelmiyor. Komik olan şu ki, televizyonu açtıktan sonra onu izlemiyorum bile. Sadece sağladığı uzak arka plan gürültüsünü seviyorum.

Dizüstü bilgisayarımı alıp mutfak tezgahımın başına oturuyorum.

Siz kimsiniz, Bay Spencer?

Adını Google'a yazıyorum ve hemen kaşlarımı çatıyorum.

Bekle. İlk adı Spencer miydi, yoksa soyadı Spencer miydi?

Kendisini Spencer olarak tanıttı ama ben soyadının bu olduğunu düşündüm, bu yüzden ona Bay Spencer dedim.

Lara'nın onun hakkında söylediklerini düşünüyorum ve telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, neredesin?" diye soruyor hemen.

"Oh, eve geldim."

"Neden?"

Gülümsememek için alt dudacağımı ısıyorum. "Meşhur Bay Spencer tarafından saldırıya uğradım."

Nefes nefese kaldı. "Siktir git. Ne oldu?"

Mutfak penceresindeki yansımama bakıyorum ve kendimi gülümserken buluyorum. "Beni dışarıdaki banyoya kadar takip etti ve sonra beni öptü."

"Ciddi misin sen?"

"Öyleyim. Bana onun adını hatırlat..."

Gülüyor. "Dili boğazındayken bunu sormayı unuttun mu?"

Sessizce kıkırdıyorum. "Evet, sayılır." "Adı Spencer."

Google'a Spencer yazıyorum ve milyonlarca Spencer çıkıyor. "İlk adı mı Spencer yoksa soyadı mı Spencer? Kafam karıştı."

"Bana bir saniye ver, hatırlamaya çalışıyorum. Oh," diye cıvıldadı. "Adı Spencer Jones. İlk adı Spencer, soyadı Jones."

Arama motoruna Spencer Jones yazıyorum ve ekran hemen onun resimleriyle doluyor, gülümsemem

geri döner. "Tamam, buldum."

"Onu Google'da mı arıyorsun?" "Tabii ki."

"Tanrım, bilgisayarı kaldır. Okuduklarının hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Çayımı yapmak için tezgâha geçiyorum. "Onu görebiliyor musun?" Ona soruyorum.

"Bekle." Dügün resepsiyonuna doğru yürürken çalan müziği duyabiliyorum. "Evet, yine arkadaşıyla birlikte üst katta duruyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Şimdi kalıp onu biraz daha yakından tanımadığım için pişmanlık duyuyorum. Keşke bu kadar korkak olmasaydım ama çok şaşırmıştım.

"Tamam, Lars, gitmene izin vereceğim." "Charl?"

"Evet?"

"Öpücük nasıldı?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Beklediğimden daha iyi." Bu yarısını bile karşılamıyor ama acınası görünmek istemiyorum.

"Yarın tam bir bilgilendirme için orada olacağım."

"Tamam, görüşürüz o zaman." Telefonu kapatıyorum, çayımı yudumluyorum ve tezgâha geri dönüp oturuyorum. Onun resimlerine göz atıyorum, kaşlarım daha da çatılıyor. Her resimde farklı bir kadınla birlikte.

Paparazziler tarafından gece çekilen fotoğrafların çoğu muhteşem.

Modeller, aktörler, şöhrete aç fahişeler. Oh...

Resimlerden biriyle uyumlu bir hikayeye tıklıyorum.

Spencer Jones ve süper model Amy Hallam Vivid Gece Kulübü'nden ayrılırken.

Spencer Jones, Çarşamba gecesi Amy Hallam ile görüntülendiğinde Playboy şöhretinin hakkını verdi.

Spencer günün erken saatlerinde Victoria's Secret modeli Miranda Eastman ile bir yatta görüntülendi

Fotoğrafların linkine tıklıyorum, Amy Hallam'la kulüpten ayrılırken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum, ikisi el ele tutuşup bir taksiye biniyorlar. Bir sitcom'da oyuncu ve çok da güzel. Fotoğrafta altın rengi, daracık, kısa bir elbise giyiyor. Sette birkaç resim daha var. Birinde, taksiyi beklerken Spencer ona bakıyor. Bir sonraki fotoğrafta ise eli arkasında, onu öpüyor. Yüzünde arsız bir gülümseme var ve bir sonraki görüntüde birlikte taksiye bindikleri görülüyor.

O gece onu kesinlikle eve götürdü.

Bir sonraki resim setine tıklıyorum, bu sefer yanında yüksek moda modeli Miranda Eastman ile bir yatta. Siyah ve altın rengi bir bikini giyiyor ve uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor. Katil bir vücudu var.

Birkaç kare var, ilkinde adam kadının elini tutarak yata binmesine yardım ediyor. Bir sonraki görüntüde onu küpeşteye yaslanmış bir şekilde öpüyor ve ondan sonraki görüntüde bir havlunun üzerinde sırt üstü yatıyor. Adam onun yanında yatıyor, elini karnına koymuş, yüzünde aynı arsız gülümsemeyle ona bakıyor. Resimlerin tarihlerine bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Bunlar aynı gün çekilmiş. Gün boyunca Miranda ile yattaydı ve o gece Amy ile eve gitti.

Yüzündeki ifadeye bakıyorum; saf yaramazlık. Bu gece yüzünde gördüğüm ifadenin aynısı.

İğrenç.

Derin bir nefes veriyorum ve tiksintiyle bilgisayarımı kapatıyorum.

Çayımı yudumluyorum ve hemen onun elimi öptüğünü ve muhteşem olduğunu hayal ediyorum. Ugh.

Tanrı'ya şükür, koştüğüm zaman koştum.

Onun adi yatak direğine bir çentik daha atabilirdim.

Onun arsız gülümsemesi gözümün önüne geliyor ve sırtıtıyorum. Lara haklıydı, o korkunç bir çapkın... ve bundan neden kurtulduğunu anlayabiliyorum. O tamamen muhteşem. Tabii ki, hepsi onunla çıkmak için sıraya giriyor.

Sanırım bu kadar.

Merdivenlerden yukarı, banyoya doğru yürüdüm. Suyun buhar gibi sıcak olduğundan emin olarak duşu açtım ve Bay Spencer'ı hayatım boyunca bir daha asla düşünmeyeceğime dair ciddi bir yemin ederken kıyafetlerimi çıkardım.

Asla ve asla.

Yemek masasında oturmuş boşluğa bakıyorum. Pazar akşamı ve az önce yemek yedik. İki erkek kardeşim iki yanımda, babam ise masanın başında. Hepsi konuşuyor ama ben kilometrelerce uzaktayım.

İnsanların hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmek zorunda olmadığım, ailemin itibarının önemli olmadığı ve kardeşimin kalbinin kırılmayacağı bir hayat hayal ediyorum.

Onu bu kadar incinmiş görmek beni öldürüyor.

En büyük kardeşim Edward, babam öldüğünde mirası ve aile imparatorluğunu devralacak, çünkü en büyük oğul o. Evren onu doğumundan önce de kaderine hazırlamış. O güçlü -bir alfa- ve bir lider. Soğuk, acımasız ve otoriter biri olarak görevlerini kesinlikle iyi bir şekilde yerine getirecektir.

Diğer kardeşim William ise tam tersi. O saf bir mükemmelliktir - en iyi arkadaşım ve dünyadaki herkesten daha çok bana benzer.

William bir doktor ve annemizin ölümü onu çok sarstı. Henüz iyileştiğini sanmıyorum. *Hiç* birimiz

İyileşmek mi?

William annemizin ölümünden kısa bir süre sonra bir kadına umutsuzca aşık oldu. Onun bastığı toprağa tapıyordu. Partinin canı ve ruhuydu, yüksek sosyetededen bir kızdı ve babam ailesini iyi tanıyordu. Düğün abartılı bir olaydı, tüm sosyete sayfalarında yer aldı ve tam bir peri masalıydı.

İkisinin bir bebeği oldu; Harrison adında bir oğul. Şimdi dört yaşında ve onların dünyası, hayatlarını mükemmelleştiriyor. Ta ki kardeşim bir gün iş seyahatinden eve erken dönüp karısını yatakta başka bir adamla bulana kadar. Bu ilişki aylardır devam ediyordu.

Bu onun kalbini kırdı. Bizimkini de.

Babam onu evden ve hayatımızdan kovdu. Harrison'ı artık sadece William getirdiğinde görebiliyoruz, o da nadiren.

En büyük kardeşim Edward, William'ın eski eşinden öyle büyük bir tutkuyla nefret ediyor ki, onu görse sokakta ezip geçeceğinden korkuyorum. Bu olay ailemizi temelinden sarstı. Sadakatsizlikle nasıl başa çıkarsınız, özellikle de o kişiyle hala evliyen? Aslında bugün hala onunla birlikte.

Onunla kaldı çünkü oğlunu terk etmek istemiyordu. Evliliği sona erdiren kişi olmak istemedi ve eğer kalırsa ona dünyaları vaat etti, sürekli çalıştığı için patavatsızlıklarının suçunu ona yükledi.

Ama en kötüsü, her şeyin en kötüsü, onu hâlâ seviyor olması.

Onu o kadar çok seviyor ki, onu mutlu etmek için her şeyini verebilir.

Ona her baktığımda bunu gözlerinde görüyorum. Acısının ne kadar derin olduğunu görüyorum. Sevdiği kadının onu sevdiği kadar saf bir şekilde sevmediğini bilerek yavaş yavaş ölüyor.

Onu hiç sevmedi ve tüm dünya bunu biliyor. Bu herkes için yepyeni bir işkence seviyesi.

İstediği şey paraydı; tasarım kokainine eşlik edecek tasarımcı yaşam tarzıydı. O da istediğini aldı. Şimdi İsviçre'de kesinlikle hak etmediği büyük bir malikanede yaşıyorlar.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki gece gündüz içim içimi yiyor. Annem ne olduğunu görseydi mezarında yuvarlanırdı.

William yaşıyor.

Hiç hak etmediği bir cehennem.

Adı Penelope. Yürüyen, konuşan şeytan.

Kardeşimin yükselen sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Bundan haberim yok!" Edward tersledi.

Babam derin bir nefes veriyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Gitmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Neden buraya geri gelmiyorsun?" Edward William'a sorar. "Altı hafta var."

"Çünkü izin alamıyorum. Herkes babam için çalışmıyor, biliyorsun."

"Ha?" Kaşlarımı çattım. "Bekle, sen neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Edward ve ben iş için Amerika'ya gitmek zorundayız. Kumarhaneleri gezerken altı ila yedi hafta uzakta olacağız. Biz yokken William'ın geri gelip burada kalmasını istiyoruz," diyor Edward.

Aralarına baktım, kafam karışmıştı. "Neden?"

"Burada yalnız kalmayacaksın Charlotte," diyor babam.

"Bekle, ne?" Kaşlarımı çattım. "Bu benimle mi ilgili?" Kırgın bir şekilde arkama yaslandım. "Ben yirmi dört yaşındayım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır!" Edward iddia ediyor. "Bizimle gelmek zorundasın."

"İzin alamam ve işimi bırakmayacağım, Edward."

"Tanrı aşkına, o işi bırakıp aile şirketi için çalışma vaktin gelmedi mi zaten? Bizim

üzerinde çalışmanız gereken bir aile imparatorluğunuz var. Hayırseverlik alanında çalışmanıza gerek yok."

"Bu benim üzerinde çalıştığım annemizin hayali," diye karşılık verdim. "Bana ne yapacağımı ya da nerede çalışacağımı söyleyemezsin Edward. Ayrıca Wyatt ve çalışanlar da burada olacak. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, biliyorsun değil mi?"

"Ona işini bırakmasını söyleme. Ona ne yapacağını söyleme hakkını nereden buluyorsun?" William beni savunmak için tersledi.

Edward dönüyor ve öfkesinin yüzeye çıktığını görebiliyorum. "İşten ayrılmak hakkında mı konuşmak istiyorsun?" William'ı işaret ediyor. "Evet, bunu yapalım. Ne zaman bu aileye karşı sorumluluğunu yerine getirip gelip bu işte çalışacaksın?"

"Edward." Babam iç çekti. "Bu kadar yeter."

"Değilim," diye homurdanıyor William. "Hiçbir zaman da olmayacağım. Kumarhaneler ve para kazanmak hayatımın amacı değil."

Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımı şakaklarıma dayıyorum. İşte yine başlıyoruz.

"Nedenmiş o?" Edward hırlayarak karşılık verir. "Çünkü o orospuyla birlikte lanet İsviçre'de saklanıyorsun."

Gözlerim açıldı. *Bunu az önce söylemedi.*

"Çünkü başka biriyle yatar diye onu eve getirmeye korkuyorsun." Başını tiksintiyle sallıyor. "Uyan ve kahveyi kokla, Will. Şimdiye kadar on adamla yatmıştır. O n u n gerçekte ne olduğunu ne zaman anlayacaksın? Pis bir fahişe."

William oturduğu yerden fırlar ve kardeşimizin göğsüne sertçe vurur. "Kapa şu lanet çeneni."

"İtiraf et!" Babam iki adamı ayırmak için sandalyesinden fırlarken Edward çığlık atıyor. "Bu aileye utançtan başka bir şey getirmedi. Artık seni görmüyoruz bile. Onu siktir edip eve dönmenin zamanı geldi!" diye bağırıyor.

Birbirlerini iterler ve geri düşerler. Bir bardak devrilirken masanın üzerinde parçalanır.

Kargaşayı duyan personel uçarak odaya geldi. Bu, kardeşlerimin Penelope yüzünden ilk kez fiziksel şiddete başvurmaları değil. William evdeyken hep tetikte olurlar.

William Edward'ı göğsünden sertçe iter ve ona ters ters bakar.

Kalbim onun için ve acısı için kırılıyor. "Will," diye fısıldıyorum. "Bu kadar yeter, Edward!" diye kükrüyor babam. "Bunu yapmayacaksın.

kardeşinle böyle konuşamazsın. Beni duyuyor musun?"

"Burada yüksek atının üzerinde oturarak beni hasta ediyorsun. Burnunu evliliğimden uzak tut. Karımla ne yaptığım seni ilgilendirmez." William döner ve hışımla odadan çıkar.

"William, buraya gel," diye sesleniyor babam arkasından, ama William durmuyor ve arkasına bakmıyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. Sabaha kadar İsviçre'ye dönmüş olacak... her zamanki gibi.

Edward'a dönüyorum ve kontrolümü kaybediyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Ne zaman eve gelse onu üzüyorsun. Bu yüzden onu hiç göremiyoruz!" Ağlıyorum. "Bu yüzden onunla kalıyor. Ona hiç destek olmuyorsun. Hiç."

Babam sandalyesine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Vegas'a git, Edward, ve daha iyisi, geri dönme. Sen ve senin kararların beni hasta ediyor," diye fısıldıyorum. "Bu seninle ilgili değil. Kardeşinin sana en çok ihtiyacı olduğu anda onun arkasında durmanın zamanı geldi."

"Onunla evliyken asla arkasında durmayacağım." Çenesini meydan okurcasına kaldırır. "Siz ikiniz istediğiniz kadar Penelope'ye sığınabilirsiniz. Ben sinmeyeceğim." Babamı ve beni işaret ediyor. "Bu mirastan tek bir kuruş bile alamayacak ve yapacağım son şey de olsa bundan emin olacağım. Biz konuşurken avukatlar vasiyetnamelerimizi hazırlıyorlar."

"Tek endişelendiğin bu mu?" Ağlıyorum. "Paranın hiçbir anlamı yok, Edward!"

Tanrım, bu kazananı olmayan bir durum. Beni hasta ediyor. Dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak evden çıkıyorum.

"Charlotte?"

arkamdan sesleniyor.

Gözyaşlarımı öfkeyle silerken omzumun üzerinden, "Şimdi olmaz Wyatt," diye bağıyorum.

Babamın çalışanları kaç kez Penelope yüzünden tartıştığımızı duydu? Tanrım, bu çok utanç verici.

"Arabayı istiyor musun?" diye soruyor usulca.

"Hayır, yürüyeceğim. Teşekkür ederim." Derin bir nefes veriyorum ve evime doğru yürümeye başlıyorum. Bir kilometre kadar uzakta ama parlak ay çıktı ve hava biraz aydınlık.

Wyatt'ın arkamda yavaşça yürüdüğünü hissedebiliyorum, yine de mesafesini koruduğundan ve bana alan tanıdığından emin oluyor.

Evden uzaklaştığım her adımda biraz daha hüzün çöküyor içime. Ailemdeki çatlakların bu kadar geniş olduğu böyle geceler, annemi en çok özlediğim zamanlardır.

O burada olsaydı bunlar olmazdı.

William'a ne söyleyeceğini bilirdi. Edward'ı nasıl sakinleştireceğini bilirdi. Babam hala sevgisine sahip olacaktı.

William sadece iyi ve ona layık birini sevseydi her şey farklı olurdu.

Kollarımı belime doluyorum ve annemin gülümseyen yüzünü hayal ediyorum. Hepimize çok fazla sevgi ve ışık verdi.

Keşke burada olsaydın anne.

Her şey farklı olurdu. Her şey daha iyi olurdu.

Günlerden Perşembe ve üç meslektaşımın birlikte işten çıktığımda hava kararıyor. Nottingham'daki Hayırseverlik Derneği için çalışıyorum. İşimiz yerel hayır kurumları için para toplamak.

Annem yönetim kurulundaydı ve vefat ettiğinde, o sırada üzerinde çalıştığı projeyi devam ettirmek istedim. Burada uzun vadeli olmayı hiç planlamamıştım ama bir şekilde böyle oldu. Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu iş bana kendimi anneme hala yakın hissettirdiği için buradayım. Burada çalışan herkes onu tanıyor ve ondan sık sık bahsediliyor.

Dördümüz binayı kilitliyor ve sokağa doğru yürürken gün hakkında sohbet ediyoruz. Bugün o çılgın günlerden biriydi. Bir saat önce bitirmemiz gerekiyordu. Şu anda saat 18:00 ve biz daha yeni çıkıyoruz.

"Charlotte?" diye sesleniyor derin bir ses.

Şaşırarak döndüm. "Bay Spencer." Kaşlarımı çattım.

Kaldırımın kenarındaki bir ağaca yaslanıyor ve midem anında bulanıyor.

Üzerinde her yeri dar mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişörtün üzerine lacivert bir spor ceket var. Sarı saçları daha uzun ve tepesi dağınık. İri mavi gözleri bana bakıyor ve o kare çenesiyle bir derginin kapağında olması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Tanrım, o muhteşem.

İş arkadaşlarıma bakıyor ve söyleyeceklerimi dinlediklerini fark etmemi sağlıyor.

"Sonra görüşürüz kızlar," diye mırıldanıyorum, önümdeki güzel adam dikkatimi dağıtıyor.

"Güle güle," diyorlar. Spencer'ı ve onun muhteşemliğini nasıl incelediklerini de özlemiyorum. Yarın karşılaşacağım soruları düşününce gülümsüyorum. Benim de *aklımda* birkaç soru var: *Onun burada ne işi var?* İş arkadaşlarım sonunda arabalarına yöneliyor ve gözden kayboluyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Seni bekliyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlarken alt dudağımı ısırıyorum. Dünden beri ondan başka bir şey düşünmüyorum.

Cumartesi günü. Öpücüğü ruhuma kazındı ve sert vücudunun benimkine karşı hissi inkar edilemez bir iz bıraktı.

Saatine bir göz atıyor. "Aslında iki saattir. Burası çok soğuk, biliyorsun."

Sırıtiyorum. "Neden kapıyı çalmadın?" "Çok hevesli görünmek istemedim." Omuz silkiyor. "Düşündüm ki Dedektif gibi izini sürmek, işten bir gün izin almak ve seni görmek için iki saat araba kullanmak yeterince hevesli görünüyordu."

Gülümsüyorum, sinirlerim kıpır kıpır. Onda bir şeyler var. Geçen gece hayal edip etmediğimi merak etmişim.

Hiç de değil. Onun aslında çok iyi bir örnek olduğunu doğrulayabilirim.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor usulca.

Önce sokağa, sonra da Wyatt'ın beni beklediği yolun karşısındaki arabaya bakıyorum.

"Erm..."

Spencer cevabımı bekliyor ve yavaş, seksi bir gülümseme yayıyor. "Gerçekten de bu kadar düşünmeni gerektirecek kadar çekici değil miyim Charlotte?"

Charlotte'u söyleme şekli öyle ki.

Telefonum çalıyor ve Wyatt ismi ekranda beliriyor. Lanet olsun. "Özür dilerim, bir dakika." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Merhaba."

"Kiminle konuşuyorsun?" Wyatt soruyor.

Karşımdaki muhteşem adama bakıyorum. "Bir arkadaş," diye cevap veriyorum, basit bir konuşmanın bile Wyatt'ın beni aramasını gerektirmesine sinirlenerek.

Bu saçmalıktan bıktım.

Spencer beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Kim o? Bir isme ihtiyacım var."

"Bu konuda tek kelime etmeyin lütfen." "Bir isim ve dudaklarım mühürlü."

Kahretsin, hayatım neden bu kadar karmaşık? Sabıka kaydını kontrol etmek için onu araştırarak, biliyorum.

o.

"Onun adı Spencer Jones ve ben akşam yemeğine çıkıyorum.

onunla. Bu gece sana tekrar ihtiyacım olmayacak. Artık evine gidebilirsin," diye kızgınlıkla talimat verdim. *Daha önce Spencer'la çıkmıyorsam bile şimdi sırf seni kızdırmak için çıkıyorum.*

Spencer'in yüzünde memnuniyet ifadesi belirir.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye yanıtlıyor Wyatt. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda, arabanın içinde olacağım." Telefonu kapatır.

Hayal kırıklığı içinde çenemi sıkıyorum. Sürekli takip edilmekten nefret ediyorum. Hiç mahremiyetim yok.

"Her şey yolunda mı?" Spencer soruyor.

"Evet." Arabaya doğru bakarken sahte bir gülümseme takınıyorum. "O benim güvenliğimdi, özür dilerim. Benim için bile çok dikkat dağıtıcı."

"Yani, gerçekten güvenliğiniz var mı?" Spencer yolun karşısındaki Wyatt'a bakar. "Ha, ne güzel. Şaka yaptıklarını sanmıştım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Düğünde bana korumalı olduğun için sana yaklaşamayacağım söylendi. Aslında kardeşini kastettiklerini düşünmüştüm."

Utanç içinde başımı öne eğdim. Tanrım, artık herkes bu şeyleri biliyor mu? Hiç haberim yoktu. "Özür dilerim, bu normal değil, biliyorum."

Spencer ellerini ceplerine sokuyor ve ikimiz yürümeye başlıyoruz. "Neden güvenliğe ihtiyacınız var?"

Restoran şeridine doğru yürüyoruz. "Babam..." Duraksıyorum çünkü bunu söylemekten nefret ediyorum. "Zengin ve sürekli güvenliğim için endişeleniyor."

"Seni yemekte öpersem ne olur?"

Gülüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu çok küstahça, Bay Spencer."

"Spence," diye düzeltti beni. "Arkadaşlarım bana Spence der." "Spence." Gülümsüyorum.

"Sana ne diyeyim?"

"Charlotte," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Böyle, değil mi?" Kolunu benimkinin içinden geçiriyor.
"Arkadaşların sana ne diyor?"

"Arkadaşım olmak ister
misin?" "Belki."

Bana karşı olan rahatlığına gülümsüyorum. Çok tanıdık
ve hiç güvensiz görünmüyor.

"Gerçekten de tüm bu güvenlik olayının bir şaka
olduğunu düşünmüştüm," diyor rahatça.

"Keşke öyle olsaydı." Arabada oturmuş ikimizi izleyen
Wyatt'a dönüp bakıyorum. "Bizi izlemesi seni rahatsız
ediyor mu?"

"Bu değişir."

"Neye bağlı?"

"Seni öpersem *gerçekte* ne olur? O ne yapar?"

Gülümsüyorum. "Muhtemelen seni bayıltırım," diye
takılıyorum. Doğrusu hiçbir fikrim yok çünkü Wyatt beni
daha önce kimseyi öperken görmemişti.

Spencer duruyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Peki ya bunu
özel olarak yaparsam?"

Gözlerimiz kilitlendi.

Bu adamda ne var böyle? Direkt konuya giriyor. Onun
gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Çok atılgan.

"Benim özel zamanım tamamen özeldir." Ona usulca
gülümsüyorum.

Aramızdaki hava çatırdıyor.

"Bu hafta düşündüğüm tek şey sensin," diyor.

Sinirlerim midemde kabarcıklar oluşturuyor ve ne
diyeceğimi bilemediğimden kolumu onunkiyle yeniden
birleştirerek geri dönüyorum. Köşeyi dönüp kasabanın ana
caddesine çıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

Sokağın yukarısını işaret ediyorum. "Yolun biraz
yukarısında bir restoran var."

Elimi avucunun içine alıyor ve arkasından öpmek için kaldırıyor.

Gözlerim bizi uzaktan yavaşça takip eden arabadaki Wyatt'a kayıyor. Hâlâ bizi görebildiğini biliyorum. Wyatt bizi izlerken bir erkekle birlikte olmak garip hissettiriyor.

"Onun için endişelenme, benim için endişelen," diyor Spencer. Gözleri şefkatli bir parıltıyla benimkileri kavırıyor ve Wyatt'ın beni izlemesinden rahatsız olduğumu açıkça görerek bana usulca gülümsüyor.

Tanrım, çok güzel.

"Demek yaşadığın yer burası?

Nottingham." Başımı salladım. "Uh-huh."

"Çok güzel."

Kalbim daha hızlı atmaya başladığında gülümsüyorum. *Senin gibi, diye* düşünüyorum kendi kendime.

Restorana varıyoruz, içeri giriyoruz ve Masa.

"İki kişilik masa?" diye soruyor yoldan geçen bir garsona.

"Elbette efendim. Bu taraftan." Garson gülümsüyor.

Spencer sandalyemi çekiyor ve ben de oturuyorum.

Robert, burada çalışan tanıdığım bir adam, vardiyasında.

Beni gördü ve hemen gülümsedi. "Merhaba, Lottie."

"Merhaba Rob," diyorum menüyü açarken.

Spencer açılır onun Menü, Ben de.

"Kim bu O mu?" o İlgisizmiş gibi davranarak soruyor.

"Eski kocam." Spencer'ın

gözleri yukarı fırladı.

"Yakaladım seni."

"Komedyen olduğunu fark etmemiştim," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. "O sana Lottie diyebiliyor da ben diyemiyor muyum?"

"Komedi benim gizli yeteneklerimden biri." Menüü okurken sırtıyorum. "Ve bu noktada senin için Charlotte'um."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve yüzünde bir gülümseme izi beliriyor. Sanki benim bilmediğim sessiz bir meydan okumayı kabul etmiş gibi. "Listeye ekleyeceğim o zaman," diye mırıldanıyor.

"Bir liste mi var?"

Gözleri menüye yapışıp kalıyor. "*Büyük* bir liste var." "Ne listesi?"

"Muhteşem olmak falan."

Onu izlerken dudağımı ısırıyorum. Lara haklıydı, o çok lezzetli.

Robert masamıza geldi. "Siparişinizi alabilir miyim?"

Spencer menüyü inceliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Eviniz buradan ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil."

"Tamam, biraz şarap içelim mi?"

Başımı sallıyorum. Bu bir perşembe günü için son derece yetişkince hissettiriyor. "Tamam."

"Menüde ne var?" Kaşlarını çatıyor, seçeneklere bakıyor.

"Aloft Cab Sav güzelmiş," diye fısıldıyorum endişeyle. Beni ürkek küçük bir kız gibi hissettiriyor.

"Tamam, bir şişe alalım lütfen." İçecek menüsünü kapatır ve uzatır. "Yemeğimizi birazdan sipariş edeceğiz, lütfen."

Robert uzaklaşıyor ve Spencer'ın gözleri yüzüme takılıyor. "Neden buradasınız, Bay Spencer?" Ona sordum.

Yumuşakça gülümsüyor ve ellerini çenesinin altında birleştirerek masaya doğru eğiliyor. "Seni görmek istedim."

"Neden?"

"Aklımda sen varsın."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Beni görmek istemesi hoşuma gitti.

İçkilerimiz geldi ve ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizlik içinde oturduk.

"Kaç yaşındasın Charlotte?" diye soruyor usulca.

"Sanırım bu soruya daha önce cevap vermiştim. Sizin için çok genç, Bay Spencer." Ona gülümsedim.

"Ben yirmi beş yaşındayım," diyor ciddi bir şekilde. "On üç yıllık deneyimim var."

Matematiği ben yaparım. Otuz sekiz yaşında.

"Ve ben yirmi dört yaşıdayım... *hiç* deneyimim yok."

Gözleri zevkle parıldıyor. Belki de daha genç olduğumu düşünmüştür.

Bir kez daha rahatsız edici bir sessizlik içinde içkilerimizi yudumluyoruz.

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

Kendini ifade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Ve sen korumana gizliden gizliye aşık değil misin?"

"Kesinlikle hayır. Çok fazla film izliyorsunuz, Bay Spencer." Gülüyorum.

Elini göğsüne koyarak rahatlamış numarası yapıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Korumalarla falan rekabet edemem." Bana göz kırpıyor. "Yine de karate çalışıyorum."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve gözlerimiz birbirimizin gözlerinde kalıyor. Aramızda karşılıklı bir sevgi var. Bana göre, sanki beni zaten tanıyormuş gibi çok rahat konuşuyor, ama belki de onu bu hale getiren kadınlarla olan tüm deneyimidir. Çoğu erkek gibi benim yanımda gergin değil ve kendine güveni çok çekici.

Aklında ne olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Duruma göre değişir." Öne doğru eğilir. "Neye göre?"

"Seni öpersem dayak yiyip yemeyeceğime dair zihnimde bir risk değerlendirmesi yapıyorum."

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Buna değer.

Bu an, garsonun elinde şarap şişemizle dönmesiyle bozuluyor. Mantarı açıyor ve her iki kadehimize de biraz şarap dolduruyor.

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum. "Hmm." Bordo renkli sıvı bardağına bakıyorum. "Güzelmiş."

Spencer bardağını havaya kaldırır. "Kadeh kaldıralım."

"Neye?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "İlk randevumuz." Yumuşakça gülümsüyorum.

"Daha niceleri olsun," diye fısıldıyor karanlık bir sesle, bir yudum almadan önce kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Pazartesi sabahı günlüğüme adını yazdığımı biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Neden?"

"Çünkü bir şey istediğimde onu yazarım." Sırıttıyor.

Kıkırdıyorum. "Bu hiç de ürkütücü değil." Kıkırdıyor.

Şaraptan bir yudum aldım ve bir an düşündüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Neden önce aramadan beni görmek için buraya kadar geldin?"

"Çünkü seni ararsam beni görmek istemeyeceğini biliyordum."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve sonra daha önce hissetmediğim bir açlıkla gözlerime geri dönüyor. Aramızdaki hava elektrikleniyor. Tanrım, bana bakışı beni ateşliyor.

"Geçmişte biri seni incitti mi?" diye soruyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" "Fiziksel olarak, biri seni incitti mi?"

"Ne? Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söyledin?" "Cumartesi gecesi benden korkmuş gibiydin."

Utanç içinde başımı öne eğdim. Ereksiyonunu hissettiğimi kastettiğini biliyorum. Dürüst olmam gerekirse beni korkutmuştu ve bunu hissetmiş olmasından nefret ediyorum.

"Babamın korumalarının nerede olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadım. "İnsanların içinde böyle şeyler yapmam."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve elimi tutmak için masanın üzerinden uzanıyor. "Peki ya özel hayatında, Charlotte? Özel hayatında ne tür şeyler yapıyorsun?"

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Burada kulağa ahlaksızca gelmeden ne söyleyebilirim? "Özel şeyler," diye fısıldıyorum.

"Bir ara seninle özel olarak vakit geçirmek isterim."

Arkama yaslanıyorum, onun küstahlığından rahatsız oluyorum. "Buraya sadece seks için mi geldiniz, Bay Spencer?"

Kaşlarını çatı. "Bana öyle demeyi kes." "Bu senin adın, değil mi?"

"Evet, ama beni iterken bana böyle sesleniyorsun."

"Size sadece bir soru sordum. İtme söz konusu değil."

"Senden etkileniyorum, evet." "Sorduğum bu değildi."

"Buraya sadece seks için mi geldim? Hayır. Seninle yakın ilişki kurmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim mi? Evet."

Yakın ilişkiler.

Ona bakarken nefesim kesiliyor. Hayatım boyunca üzerime gelme cesaretini gösteren ilk erkek o ve kendimi bir gülümsemeyle savaşırken buluyorum. "Neden?"

"Sen güzelsin ve çoğu kadından farklısın."

"Yani, sadece güzel kadınları mı takip ediyorsun?" diye sordum. "Senin gibi bir erkeği neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum, hepsi bu." Çizgiyi aşmadığımı umarak omuz silkiyorum.

Gülümsüyor ve elimi tekrar masanın üzerine koyuyor. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Saklayacak bir şeyim yok. Ben çok dürüstüm. Belki de fazla dürüst."

"O zaman sadece güzel kadınlarla mı çıkıyorsun?" Tekrar soruyorum.

Tanrım, bu konuya nasıl girdik?

"Sadece benim için güzel olan kadınlarla çıkarım." Bir an düşünürken kaşlarını çatıyor. "Gerçi son zamanlarda zevklerim çok eklektik hale geldi."

"Nasıl yani?"

"Güzel olmak ve başka hiçbir şey artık benim için yeterli değil." Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. Bunun etkisini ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum ama söyleyecek çok şeyim var. "Örneğin sen," diye devam ediyor. "Bu şeyler

Bütün hafta boyunca geceleri beni uyutmadı." "Ne gibi?"

"Doğuştan kadınsısın. Kendinden emin bir havan var, ama sonra..." Duraklıyor. "Sana dokunduğumda benden korkuyordun."

Ona bakıyorum, kalbim çarpıyor ve sözcükler kayboluyor.

"Çok zeki ve konuşkan olduğunuzu tahmin ediyorum, ancak erkeklerin size ulaşamaması için kardeşiniz tarafından fildişi bir sarayda tutuluyorsunuz, bu da kesinlikle etrafta yatmadığınız anlamına geliyor."

Bunu nereden biliyor?

"İnanıyorum ki sonunda ailenizin seçtiği son derece varlıklı biriyle evleneceksiniz ve sizden beklenen lüks bir hayat yaşayacaksınız."

Varsayımları karşısında dehşete düşmüş bir halde sandalyemde arkama yaslanıyorum... çünkü bunlar doğru.

"Bütün hafta bunu mu düşünüyordun?" Şarabımı yudumluyorum. "Ben de burada, bahsettiğin o samimi ilişkiler sırasında beni nasıl tatmin edeceğini hayal ettiğini düşünüyordum." Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "Tam bir hayal kırıklığısın, Spencer Jones."

Derin ve yüksek sesle gülüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Seni yatakta nasıl memnun edeceğimi hayal etmeme gerek yok. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum, hiç şüphesiz."

Bu adamı sevdim, daha önce tanıştığım herkesten çok farklı.

"Bir konuda yanılıyorsun," diyorum. "Eğer evlenmeyi seçersem, aşk için evleneceğim ve ailem

bununla hiçbir ilgisi yok. Peki ya sen Spencer? Otuz sekiz yaşında neden bekârsın?"

Gülümsüyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "İşte bu milyon dolarlık bir soru. Sana doğru kızı bulamamakla ilgili saçma sapan şeyler anlatabilirim."

"Saçmalık mı?"

Omuz silkiyor. "Doğru kızı buldum. Tekrar tekrar, doğru kızı buldum."

"Ama?" Beklediğim cevap hiç de bu değildi.

"Uğruna savaşılmaya değecek birini bulamadım."

"Kendinle mi savaşıyorsun?" diye sordum.

"Anlamıyorum." "Açıklaması zor."

Önümdeki adamdan büyülenmiş bir halde koltuğumda öne doğru oturuyorum. "Dene."

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyor ve şarabını yudumluyor, koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Bu gece yapacağımızı hayal ettiğim konuşma bu değildi."

"Aynı şekilde." Gülümsüyorum. Bu konuşma canlandırıcı derecede dürüst.

Usulca iç geçiriyor. "Kadınları seviyorum, seksi seviyorum ve bağımsızlığımı seviyorum."

Cevap vermemeyi seçiyorum.

"Ve ben insanları incitme işinde değilim, bu yüzden riske girmiyorum."

"Riske atmak mı?"

"Biriyle birlikte olamam, aşık olamam ve sonra da sadakatsizlik edemem. Ben böyle biri değilim. Bu yüzden şimdiye kadar tek bir kadınla birlikte olmamayı seçtim."

"Ama çıkarları olan arkadaşların var?"

"Evet."

"Benden istediğin bu mu?"

Yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade belirir. "Şaşırtıcı bir şekilde... hayır." "O zaman benden ne istiyorsun?"

Bana bakıyor. "İşte ben de bunu çözmeye çalışıyorum."

Yemeğimiz geldi ve sessizce yemeye başladık. O rahat görünüyor, ama benim zihnim yarışıyor. Bu randevu da neyin nesi? Benden ne istiyor? Mantıklı bir cevap bulmak için beynimi yoklarken uzun bir süre sessizce yemek yiyorum...

Ve sonra anladım.

İşte böyle yapıyor.

Bu şekilde kadınları hiçbir koşul öne sürmeden kendisiyle yatmaya ikna ediyor. O kadar dürüst ve içten ki, doğrudan onun çıkarları olan arkadaşlarından biri olmak istiyorsunuz... çünkü size incinme şansınız olmadığına dair güvence veriyor.

Bu kadınların hepsi neye imza attıklarını biliyor ve umursamıyorlar.

Ve şu anda, sözde samimi ilişkilerinden bazıları için beni eve götürmesi için sağ kolumu verirdim. Google'dan onun kadınlarla olan tüm görüntüleri gözümün önüne geliyor ve içim cız ediyor. O aptal kızlardan biri olmak ihtiyacım olan son şey.

Kes şunu.

Bu saçmalığa kanmayın.

O bir oyuncu... ve oyunu güçlü.

Konuyu değiştirmem gerek. "Ne iş yapıyorsun, Spencer?"

"Spence," diye düzeltti beni.

"Spence." Ağız dolusu yemeğimin etrafında gülümsüyorum.

"Ben bir mimarım ve bir çelik üretim şirketinin sahibiyim."

Çiğnerken kaşlarımı çatıyorum. "Bu iki şey nasıl bir araya geliyor?"

"Eskiden gökdelenler tasarlardım. Tasarım sürecinde pazarda karşılanmayan bir boşluk buldum ve yeni bir çelik türü tasarladım. Şimdi çoğu birinci dünya ülkesine sevkiyat yapıyorum ve benim için çalışan yaklaşık dört yüz personelim var."

Onun hareketlenmesini izlerken gülümsüyorum. Kendisiyle gurur duyuyor. Kadehimi ona doğru kaldırıyorum ve o da kendi kadehiyle tokuşturuyor. "Aferin." Gülümsüyorum. "Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım. Ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Hukuk ve ticaret okudum ve sonra annemin çok sevdiği bir amaç için çalışmaya başladım. O zamandan beri oradayım."

"Diplomanı kullanmıyor musun?"

"Hayır, maalesef değil." Gülümsüyorum. "Bir gün, umarım, kullanıma girecek. Zamanı geldiğinde meyvesini verebilecek çılgın bir fikrim var."

Gülümsüyor ve peçetesiyle ağzının kenarlarını sıvazlıyor.

"Peki ya aileniz? Bana onlardan bahset" diye soruyorum.

"Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var. Kız kardeşim şu anda evde oturan bir anne, erkek kardeşim ise bir cerrah. Annem Londra yakınlarında yaşıyor. Onları her zaman görüyorum."

"Peki ya baban?"

"Üzerine tükürmeyeceğim bir pislik," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla. "On üçüncü yaş günümde adımı yasal olarak Jones olarak değiştirdim... annemin adı."

Zehrine şaşırarak arkama yaslandım. "Anlaşamıyor musunuz?"

"Ondan tutkuyla nefret ediyorum." İçkisini yudumlar. "Sıradaki konu, lütfen."

"Ah." Şarabımı yudumluyorum, kendi babasına duyduğu nefretten telaşlanıyorum. Acaba bu neyle ilgili? Babasını küçümseyen birini hiç tanımadım.

"Bana aileden bahset," diyor, belli ki konuyu değiştirmek için çırpınıyor.

"Ben babamın arazisinde, kendi evimde yaşıyorum. "

Dinlerken usulca gülümsüyor ve şarabını yudumlamaya devam ediyor.

"İki erkek kardeşim var. Edward'ın altın gibi bir kalbi var ama güvenliğim konusunda o kadar endişeli ki neredeyse dayanılmaz.

Bir de kardeşim var, William, eşi ve bebeğiyle İsviçre'de yaşıyor."

"William babanla çalışmıyor mu?"

"Hayır, Edward ve o anlaşamıyorlar. Edward, William'ın karısından nefret eder."

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Peki ya annen?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve daha cesur yüzümü takınamadan gözlerim yaşlarla doluyor. "Annem beş yıl önce bir trafik kazasında öldü."

Yüzü düşüyor.

"Onu çok özlüyorum."

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Özür dilerim."

"Ben de." Elini sıkıyorum, nazik olduğu için sessizce teşekkür ediyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine, koltuğuna geri otururken. "Buraya sana kur yapmaya geldim ama tek yaptığım seni hastalıklı şeylerden bahsettirmek ve sana güvenilmez bir zampara olduğumu söylemek oldu. A oyunum kesinlikle kayıyor."

Kıkırdıyorum ve şarabımı alıyorum. "Yine de çok tatlı bir cadıydı."

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor ve aramızdaki hava dönüyor. Yumuşakça gülümsüyor. "Hatırladığımdan çok daha güzelsin Charlotte. İyi ki gelmişim."

"Ben de öyle," diye nefes alıyorum.

Yemeğimizi yiyoruz ve tatlının tadını çıkarıyoruz. Ne kadar kolay anlaştığımıza gerçekten şaşıyorum. Komik, esprili ve hiç de hayal ettiğim gibi biri değil.

"Efendim, barın yakında kapanacağını bilmenizi isterim. Başka bir şey ister misiniz?" diye sorar garson.

Spencer ve ben şaşkınlıkla yukarı baktık. Gece nereye gitti? Sanki buraya yeni gelmişiz gibi.

Spencer, "Hayır, yakında ayrılacağız," diye cevap veriyor.

İçkilerimizi bitirdik ve hesabı ödedi. Sonra yola doğru yürürken elimi tutuyor. Arabada Wyatt'ı görüyorum.

araba ve suçluluk aniden içimi dolduruyor. Daha önce bir randevum varken onu hiç b e k l e t m e m i ş t i m .

En azından babam ve Edward bu gece bir iş toplantısı için Londra'da olacaklar ve evde değiller.

"Eviniz nerede?" Yolda yürürken Spencer soruyor. Anahtarlarının üzerindeki bir düğmeye basıyor ve sportif görünümlü siyah bir Maserati'nin farları yanıyor.

"Şehrin hemen dışında." Son derece alçak aracın yanına vardığımızda gülümsüyorum. "Bu senin araban mı?"

"Evet." Arsızca gülümsüyorum.

"Gösterişli bir araban olacağını bilmeliydim."

Bana o güzel gülümsemelerinden birini gösteriyor ve arabamın kapısını açıyor. Eridiğimi hissediyorum.

"Evet, çünkü bindiğin Bentley çok sade," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor.

Koltuğuma kayarken kıkırdıyorum. "O benim arabam değil, babamın."

Spencer arabayı çalıştırır ve yola çıkar. "Ne kullanıyorsun o zaman?" diye soruyor ilgiyle.

Alt dudağımı ısırıyorum ve tereddüt ediyorum.

Bana doğru hızlı bir bakış attı. "Güvenlik görevliniz sizi sürekli o siyah Mercedes vagonla gezdiriyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum, utanıyorum. "Sayılır."

Düşünürken kaşlarını çatıyor ve tırnağını ısırıyor, gözleri yolda sabit kalıyor. "Buna nasıl dayanıyorsun?"

"Ne?"

"Özgürlük eksikliği ve onların

kontrolü." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Her gün, her dakika nerede olduğunuzu biliyorlar. Buna nasıl dayanıyorsunuz? Kendinizi boğulmuş hissetmiyor musunuz ve sadece kurtulmak istemiyor musunuz?"

Kalbim sıkışıyor. Bunu anlayan ilk kişi o. "Bildiğinden daha fazla." Üzülerek iç çektim.

Bana bakıyor ve muzipçe sırıtıyor. "Ne?"

Sırıtıyorum.

"Belki de benimle kaçıp kötü kızlar kulübüne katılmalısın." Kaşlarını oynatıyor. "Sana mümkün olan en kirli şekilde nasıl eğleneceğini öğretebilirim."

Pencereden dışarı bakarken kıkırdıyorum. Keşke bu teklifin ne kadar cazip olduğunu bilseydi. "Eminim yapabilirsin, Bay Yaramaz."

Gülüyor ve sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi elini kalçama koyuyor.

Bu çok garip bir şey. Bana karşı romantik davranmıyor, mükemmel olmaya çalışmıyor ya da olmadığı bir şeymiş gibi davranmıyor ve bu işe yarıyor. Saniye saniye, kendimi onun yanında daha rahat hissediyorum. Tüm bu dürüstlük onu derimin altına doğru kaydırıyor.

Tanrım, iyi oyun oynuyor.

"İşte burası, sol tarafta," diyorum ona.

Dışarıdaki büyük taş kapıya vardığımızda bana baktı. "Şifre ne?"

Gözlerim endişeyle arkamızdaki arabada oturan Wyatt'a kayıyor. İçeri girmek için kimseye şifre vermemem gerekiyordu. "On bir, sıfır, beş," diye geveliyorum. Yolcu aynasından Wyatt'a bakıyorum ve sinirlenmeye başladığını görüyorum.

Spencer şifreyi giriyor ve arabayı garaj yoluna sürüyor. "Burası benim evim," diyorum.

Arabayı park ediyor ve Wyatt'ın farları arkamızdan yaklaşıırken bana bakıyor.

Spencer dikiz aynasından onu izliyor. "Bu adam beni çileden çıkarıyor," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine ve sonra kapısını açıyor. "Hadi ama."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. İçeri girdiğini mi sanıyor? "Seni kapıya kadar geçiriyorum Charlotte." "Seni kapıya kadar geçiriyorum, Charlotte. gözlerini. "Sakin ol."

"Oh." Kendimi aptal gibi hissederek gülümsedim ve arabadan inip onu altı basamaklı merdivenlerden verandaya ve ön kapıma kadar takip ettim.

"Bir kahve içmek için içeri gelebilir miyim?" diye soruyor.

Karanlıkta dururken ona bakıyorum. "Hiçbir ortak noktamız yok, Spencer."

"Spence," diye düzeltti beni.

"Hiçbir ortak noktamız yok, Spence."

Bana gülümsüyor. "Umurumda değil." Beni öpecekmiş gibi öne doğru eğiliyor ve ben geri çekiliyorum.

"Gördün mü?" Şak diye söyledim.

"Neyi gördün?" Kaşlarını çatıyor.

"İşte bu yüzden içeri giremezsin."

"Neymiş o?"

"Kadınların arkasından konuşmak için sahip olduğunuz bu yetenek."

Kaşlarını çatıyor ve parmak uçlarımı öpmek için elimi kaldırıyor. "Sadece kahve istiyorum Charlotte. Neden gizli bir yeteneğim olduğunu düşünüyorsun ki?"

Parmak uçlarımı öpmesini izliyorum. "Aslında pek de gizli sayılmaz. Dünyanın görmesi için orada," diye fısıldıyorum.

Gözlerini deviriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Google'dan uzak dur, Charlotte." İç geçirir. "Bundan asla iyi bir şey çıkmaz."

"Biz birbirimize uygun değiliz, Spencer." İç çekiyorum.

"Takım elbiseli ya da değil, beni çekici

buluyorsun, bunu söyleyebilirim." "Etkilendim.

Bunu inkar etmeyeceğim," diye itiraf ediyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Bir gece... Onunla sadece bir gece.

Onun yatağında olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederken kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve tepkimi izliyor. "Biraz daha konuşmak istiyorum. Henüz seninle yeterince vakit geçirmedi."

"Ne hakkında konuşacağız?" Nefes alıyorum, dudağıma böyle dokunduğunda konsantre olamıyorum.

"Beni kahve içmeye davet et, böylece onu görmemiş oluruz." Park halindeki arabada boncuk gözlerle bizi izleyen Wyatt'ı işaret ediyor. Spencer ellerimi bırakıp kendi ellerini havaya kaldırıyor. "Uslu duracağım, söz veriyorum."

Gülümsememek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Ve kahveden sonra, beni bir daha görmek istemiyorsan, sorun değil." Kaşlarını kaldırıyor. "Asla yazmayacağım

günlüğümdeki isim." Parmağını göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Yemin ederim."

Sertçe kıkırdıyorum, ama aynı hızla onun gerçekte kim olduğunu hatırlıyorum ve tekrar ciddileşiyorum. "Aradığınız şey bende değil, Bay Spencer."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve parmaklarının tersiyle yanağımın tozunu alıyor. "Belki de sonrasında bıkmışımdır, Charlotte. Belki de öncesini istiyordumdur."

Karnımın sinirden takla attığını hissediyorum, aramızdaki enerji hissediliyor.

Wyatt arkamızdan, "Geç oldu," diye bağırarak anımızı bozuyor ve ikimizi de sıçramaya zorluyor.

Spencer, verandanın merdivenlerinden gizlice çıkan Wyatt'a kaşlarını çatarak bakar. "Merhaba," diyor Spencer, Wyatt'a elini uzatarak. Wyatt'ın sözümüzü kesmesinden rahatsız olduğu belli. "Spencer Jones."

Wyatt ona ters ters bakar ve elini sıkar. "Wyatt. Ben Charlotte'un korumasıyım."

Spencer, Wyatt'a ters ters bakarak, "O evde güvende, Wyatt," diyor. "Neden gidip bizi biraz yalnız bırakmıyorsun?"

Gözlerim açıldı.

Wyatt sakince, "Hiç sanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Bence artık koşup gittin."

Spencer eğlenmiş gibi sırıtıyor ve iki elini ceplerine sokuyor. "Aslında ben sevgili flörtümle kahve içmeye gidiyorum." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve elimi tutup öpmek için kaldırıyor. "Öyle değil mi Charlotte?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde. Aman Tanrım, ne halt ediyor bu?

Wyatt'ın çenesi kasılıyor ve Spencer gülümseyip arsızca göz kırptıyor, belli ki bunun her anından hoşlanıyor.

"Wyatt, sen... bu akşamlık işin bitti," diye kekeliyorum. "Spencer ve ben sadece kahve içmeye gidiyoruz,

Hepsi bu." Telaş içinde kapımı açtım. "Artık eve gitmelisin."

"Sabah ayrılırken seni görebilirim, değil mi Wyatt?" Spencer cıvıl cıvıl konuşuyor. "Sabaha açık olacak mısın?" diye sorar, masum davranarak.

Wyatt arsız sevgilime ters ters bakarken termonükleer bir öfke yayıyor. Spencer'ın ne haltlar karıştırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Spencer!" Tersledim. "Kes şunu."

Bu iki salak ne halt ediyor? Spencer açıkça ona yem atıyor. Gözleri Wyatt'inkileri tutuyor. "Onun yirmi dört yaşında olduğunu ve kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısıyorum. Hayatımda herhangi birine bu şekilde meydan okuyan ilk kişi o. Değişiklik olsun diye yanımda birinin olması iyi hissettiriyor.

"Wyatt, tatlım, eve git. Yarın görüşürüz," diyorum kapıdan içeri girerken usulca. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

Spencer arkamdan içeri giriyor ve parmak uçlarıyla el sallayarak ona sevimsiz bir sırıtış atıyor. "İyi geceler Wyatt."

Kapıyı kapattım ve gözlerimi açtım. "Ne halt ediyorsun, Spencer?" Şak diye söyledim.

"Onunla oynamak." Sırıtiyor.

"Bunu görebiliyorum, ama neden?"

"Çünkü seni gördüğümde bana emir vermesine izin vermeyeceğim." Kollarını belime doluyor ve bana gülümsüyor. Sonra eğilip beni öpüyor. "Seni öperken beni görebilmesi için perdeleri açabilir miyiz?"

Dudaklarına karşı gülüyorum. "Kes şunu, huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Senden hoşlanıyor."

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Az önce ona neden bal dedin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Demedim."

"Evet, yaptın. Bir daha yapma." Beni usulca öpüyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum." Elleri arkama doğru kayıyor ve beni ereksiyonuna doğru çekiyor. "Korumanı aramanı istemiyorum tatlım."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, hava ciğerlerimi uzun bir nefesle terk ediyor.

"Sen... benden hoşlanıyor musun?" Ona bakarken endişeyle soruyorum. Bir kadın karnına dayadığı o silahla nasıl düşünebilir ki?

Çekinme, çekinme, çekinme.

"Hmm." Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Aslında senden çok hoşlanıyorum."

Bu şimdiye kadar çıktığım en kafa karıştırıcı randevu. Geçmişte çıktığım tüm erkekler beni etkilemek için boyunlarını kırdılar ama Spencer benim ne düşündüğümü umursamıyor ve bilerek korumamı kızdırmaya çalışıyor.

Tamamen anı yaşıyor.

Garip bir şekilde, uzun zamandır tanıştığım en çekici adam olduğunu düşünüyorum. Hiç değilse bile.

Edward'ın Spencer'la tanıştığını hayal ediyorum ve gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum.

"Ne?" Parmağını çenemin altına bastırarak yüzümü onunkine yaklaştırıyor.

"Kardeşim senden nefret ederdi."

O Gülüyor. "Do I bak gibi I ver a siktirne Kardeşin benim hakkımda ne düşünüyor?"

Gülümsüyorum. "Hayır."

Eğiliyor ve dudakları dudaklarımı alıyor, dili açık ağzımın içinde nazikçe geziniyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

"Kollarını boynuma dola meleğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, beni yönlendirmesi gerektiğini biliyor.

Angel.

Kollarımı güçlü omuzlarına doluyor, kocaman mavi gözleriyle bana bakmasının tadını çıkarıyorum.

Aramızdaki cinsel gerilimi bir bıçakla bile kesebilirsin. Sertleşmiş ereksiyonunu karnımda hissedebiliyorum ve garip bir şekilde bunu istiyorum... Hissetmek istiyorum.

Akşam yemeğinde bana öyle olmadığını söylemesine rağmen bu garip bir şekilde samimi ve özel hissettiriyor.

"Uslu duruyor musunuz, Bay Spencer?" Ona fısıldıyorum. "Tanrım, istemiyorum." Eğildi ve beni öptü.

Yine. "Yaramazlık yapma isteği uyandırıyorsun bende." "Yaramazlık yaparsan ne olur?"

"Sevişiyoruz," diye fısıldıyor ağzımın içine. "Uzun, derin ve sert."

Onun çıplak bedenini benimkinin üstünde hayal ederken içim erimeye başlıyor. Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştığında tahrikim bacaklarımda arasında zonkluyor. Uzun bir süre aynı yerde durup gençler gibi öpüşüyoruz.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor. Beni kanepeye götürüyor ve arkasına yaslanıyor, beni aşağı çekiyor ve kucığına oturtuyor.

Elleri saçlarımda ve öpüşmelerimiz daha erotik hale gelirken yüzlerimiz birbirine bastırılıyor.

Dudakları boynuma düşüyor ve beni sertçe ısıırıyor.

"Belki de Wyatt'ı gerçekten kızdırmak için sana kocaman bir morluk yapmalıyım?" diye nefes alıyor tenime karşı. "Bu ona benimle uğraşmamayı öğretir."

"Spencer." Nefes nefese kalıyorum ve boynumu dişlerinden çekiyorum. "Delirdin mi sen?"

Gözleri benimkileri buluyor. "Belki." Kocaman ereksiyonunun cinsel organıma dayandığını hissedebiliyorum ve beni vücuduna bastırıyor.

"Bana doğru sallan meleğim," diye fısıldıyor. Kalça kemiklerimi kavırıyor ve beni sert ereksiyonunun üzerinde yavaşça ileri geri sallamaya başlıyor. Bedenim zevkle titreyerek karşılık veriyor.

Tanrım, iyi hissettiriyor.

Ellerim saçlarında ve aramızda mükemmel bir berraklık anı geçerken birbirimize bakıyoruz.

Öpüşmeye devam ediyoruz, bedenim yavaşça onunkinin üzerinde sallanıyor ve hiçbir uyarı olmadan bedenim titremeye başlıyor. Spencer onaylarcasına tıslıyor.

"Hadi yatağa gidip sevişelim," diye fısıldıyor kısık sesle.

İçimden sayısız duygu geçerken nefes nefese kaldım. "Ne?" Uyarılma sisi anında kaybolurken fısıldıyorum.

"Hadi sevişelim," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

"Sen istiyorum için siktir Ben mi?" I Fısıltı,
Şok oldum at onun samimiyeti.

"Tanrım, *evet*." Beni tekrar öperken homurdanıyor. "Sen de beni becermek istediğini söyle." Göğüslerime karşı inliyor.

Birden, onu tahrik olmuş halde izlerken beden dışı bir deneyim yaşıyorum. "Spencer?" Diyorum.

"Spence," diye düzeltiyor beni ve dişleri bluzumun içinden göğüs ucumu ısıırıyor.

"Ben hiç..."

Öpücüğü çılgınca bir hal alıyor ve beni sert aletinin üzerinde sürüklüyor.

"Ben bakireyim," diye sızlanıyorum.

Bana bakmak için geri çekiliyor, saçları dağılmış ve dudakları şişmiş.

"Sen *nesin*?" Kaşlarını çatıyor.

Spencer

"DAHA ÖNCE HIÇ SEKS YAPMADIM."

"Asla mı?"

Başını sallıyor.

Onu izliyorum, nefesim kesiliyor. *Şaka mı yapıyor?*

"Bu gece seninle ilk gecem olacak."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ne oluyor lan?" Onu kucığımdan ittim ve hemen ayağa kalktım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır, yapmıyorum!" diye tersliyor, tepkime sinirleniyor. "Sana bekâretimi sunuyorum. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Bekaretini.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Tabii ki istiyorum." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve adım atmaya başlıyorum. "Ben... Yani." Durdum ve ona dönüp baktım. "Asla mı?" Ağzımı açıyorum.

Başını sallıyor ve ben irkiliyorum.

Bir bakire. Bakire. Lanet bir bakire. Onu ikiye böleceğim.

Nasıl nazikçe becereceğimi bilmiyorum.

"Beklediğim tepki tam olarak bu değildi," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum ve yüzüm yumuşuyor. "Tanrım, Charlotte." Eğildim ve yüzünü ellerimin arasında tutarak güzel, büyük dudaklarını şefkatle öptüm. "Sen mükemmel bir kadınsın."

"Ama?" Kaşlarını çatıyor.

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Bekâretini alırsam muhtaç ve bağlanmış olacak ve ben de bu işi berbat edeceğim. Kızlar ilk cinsel partnerlerine aşık olurlar ve ben aşık olmam. Yine de çok istiyorum. Ona ipleri öğrettiğimi hayal ediyorum ve sikim ağlamaya başlıyor.

Çok iyi olurdu. "Spencer, sorun ne?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve açlığımı kontrol etmeye çalışırken onu usulca öpüyorum.

İlk seferinde yumuşak ve nazik olmayı hak ediyor... ikisi de benim güçlü yanlarım değil. Ayrıca, ben iriyim. Canını yakarım.

Önce onu ısıtırsan olmaz.

Kalçasının içini öptüğümü hayal ediyorum ve sikim acı verecek kadar sertleşiyor.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor sertçe.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Seni gördüğüm anda farklı olduğunu anlamıştım," diye sessizce itiraf ediyorum. İçi de dışı da mükemmel.

Tanrım, onu istiyorum. İçimdeki her şey *onu istiyor*.

Aniden ayağa kalkar ve aceleyle ön kapıyı açar.

"Güle güle, Spencer."

Ne oldu? Ne oluyor be? "Bekle, ben... Ben gitmek istemiyorum," diye kekeliyorum.

Kahretsin, neden tereddüt ettim ki? Şimdi onu istemediğimi düşünüyör.

"Gitmeni istiyorum. Derhal."

"Ben değilgidiyor her yerde," I Söyle,
ayakta Benim yerime.

Wyatt ön verandadan, "Bayanı duydunuz," diye homurdanıyor.

İkimiz de şaşkınlıkla dönüyoruz. "Şimdi olmaz, şerefsiz," diye çıkıştım.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce defol."

"Ne oluyor be?" Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim önümdeki güzel kıza kayıyor. "Charlotte mu?"

"Lütfen git, Spencer," diyor gözleri yaşlarla dolarken.

Onun duygularını incittiğimi bildiğim için yüzüm düşüyor.

Dönüp merdivenlerden yukarı koşuyor ve bana başka seçenek bırakmıyor. Wyatt beni ön kapıya doğru itiyor ve ben de kolumu onun elinden kurtarıyorum.

"Sakin bana dokunma!" Verandaya fırlarken bağıriyorum.

"Geri gelme."

Ona döndüm. "Ne zaman işime gelirse o zaman geleceğim, seni pislik. Yolumdan çekil." Arabama koştum, çalıştırdım ve motorun altını üstüne getirdim.

Bir süre evine bakıyorum, ön verandada duran salak bekçi köpeğine ters ters bakıyorum.

Lanet telefon numarası bile yok bende.

Garaj yolundan çıkıp büyük taş kapılardan geçiyorum.

"Aferin Spencer, seni aptal herif." Direksiyonu parmaklarımın ucuyla kavradım.

Bu çok büyük bir hataydı.

Mutfak masama oturdum ve Google'a 'Charlotte Prescott' yazdım.

Bugün Pazar gecesi ve onu en son gördüğüm Perşembe gününden beri acılar içindeyim.

Hayatım boyunca bir şeyi yapmadığım için hiç bu kadar pişman olmamıştım.

Sonuçların gelmesini beklerken viskimi yudumluyorum. Güzel kadının resimlerinden oluşan bir galeri ekranımda yanıp sönerken gülümsüyorum. Resimlere tek tek tıklayarak onun mükemmel melek yüzünü inceliyorum.

Özel okul üniforması giydiği çocukluk yıllarından, Polo etkinliklerinden ve birkaç yardım etkinliğinden fotoğraflar var, ancak şaşırtıcı bir şekilde son zamanlarda çok az fotoğrafı var.

Çünkü hiç dışarı çıkmıyor.

Charlotte Prescott, Harold Prescott'un tek kızı ve diğer milyarderler Edward Prescott ve William Prescott'un küçük kız kardeşidir.

Babasının beş yıl önce yasallaştırılmış yatırım yapmak için aile mülklerini bölmesiyle multi milyarder oldu.

Kumar. Prescott Holding şu anda dünyanın en büyük Yirmi dokuz milyar dolarlık tahmini değeriyle dünyadaki kumarhane portföyü.

Düşük profiliyle tanınan Charlotte, 2016 yılında 160 milyon sterlinlik yeni Ulusal Hayırseverlik Fonu'nun genişletilmesi ve kurulmasının arkasındaki itici güçtü.

Başkanlığını yaptığı fon, on beş yılı aşkın bir süre önce merhum annesi tarafından kurulmuştur.

Kendisi aynı zamanda Londra Sanat Galerisi ve Birleşik Krallık Tiyatro Şirketi'nin yönetim kurullarında yer alan bir sanat hamisidir.

Charlotte Prescott'un tahmini serveti şu anda dört milyar pound.

Kaşlarımı kaldırıyorum, az önce okuduklarım beni sersemletiyor.

Hay sikeyim.

Bu kadar tedbirli olmasına şaşmamalı.

Elim titreyerek viskimi yudumluyorum ve bir sonraki makaleyi okuyorum.

Harold Prescott'un tek kızı Charlotte, neredeyse yirmi beş yıldır Birleşik Krallık'ın en büyük gizemli kadınlarından biri olmuştur. Doğumundan itibaren, üçüncü

Harold ve karısı Angelique'in doğan çocuğu bir muammaydı. Küçük yaşlardan itibaren özel okullarda saklanan Charlotte, utangaç ve sosyal açıdan beceriksiz bir şekilde büyümüş, yetişkin olduğunda ise Babasına erişilemez. Charlotte toplum içinde nadiren görülür ve sıkı bir şekilde korunur.

ailesinin en değerli hazinesiydi.

Bazıları, son beş yıldır, onun

Charlotte annesinin ölümünden sonra münzevi bir hayat yaşamayı seçmiştir.

***Halk arasında nadiren görülen, sadece hayır etkinliklerine katılan Charlotte, ailesinin özel evinde yaşıyor.
kır evi.***

Hay sikeyim. Kendimden iğrenerek bilgisayarımı kapattım. Cesurca teklif ettiği şeyi kabul etmekte tereddüt ettiğimde hayal kırıklığına uğramış yüzünü görmeye devam ediyorum. Bakire olduğu için onu istemediğimi düşünüyor. Keşke bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu bilseydi.

Sabah 7:00'de restorana giriyorum. Masters ve Sebastian her zamanki masamızdalar ve benim için çoktan sipariş vermişler. Bunu her pazartesi yaparız. Birbirimizi görmek için zaman bulmak zor, bu yüzden fırsatımız varken değerlendiriyoruz.

"Hey," diyorum koltuğuma kayarken.

İkisi de bana bakarken kaşlarını çattı. "Neyin var senin?" Seb soruyor.

"Bir şey yok." Masadan bir kâğıt alıp açıyorum.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Belli ki seninkinden daha iyi." Ustalar konuşuyor.

"Geçen hafta Nottingham'da ne oldu?"

"Hiçbir şey." İç çektim.

İkisi de gülümsüyor. "Seni görmedi mi?"

Yanaklarıma üflüyorum. "Beni gördü." Gazetenin sayfalarını öfkeyle karıştırıyorum.

"Peki, ne oldu? Detayları istiyoruz."

"Detay yok." İki arkadaşına bakıyorum. "Yine de haklıydınız. O gerçekten de benim ligimin dışında."

"Nasıl yani?" "O

bir bakire."

İkisi de bana bakıyor ve yemin ederim o kadar sessiz ki iğne düşse duyarsınız.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Biliyorum, değil mi? Bu da ne demek oluyor?"

Masters, parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdirerek, "Ah, kahretsin," diye fısıldıyor. "Peki, ne oldu? Sana kendini evlilik için sakladığını söyledi ve sonra da seni kovdu mu?" Seb soruyor.

"Hayır. Bana bakire olduğunu söyledi ve ben de bebek gibi korktum, *sonra da* beni kovdu."

Masters bana bakıyor. "Ne yaptın?"

Başımı salladım. "Bu tür bir baskıyla başa çıkamam, dostum. Tek bir kadınla bile bir haftadan fazla tek eşli kalamıyorum." Burnumun kenarını çimdikliyorum.

Seb başını sallar. "Bu bir gerçek."

Masters kaşlarını çatarak bana bakıyor, tek kelime etmiyor.

"Yemek yedik ve sonra evine geri döndük. İçeri girmeden önce, onun lanet güvenlik görevlisiyle konuştum."

"Güvenlik görevlisi mi var?" Masters soruyor.

"Evet ve sanırım ondan hoşlanıyor. Kendini çok kaptırmıştı." Wyatt'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca duraksıyorum. "Ondan kurtulduktan sonra meşgul olduk ve ona sevişmemiz gerektiğini söyledim. O zaman bana bakire olduğunu söyledi."

Kahvaltılarımız sessizlikle dolu bir masaya geliyor. Bıçağımı ve çatalımı alıyorum.

"Siktir git," diye fısıldıyor Seb sonunda. "Bu bok neden benim başıma hiç gelmiyor?" Alnını tokatlıyor. "Bir bakireye sahip olmak için sol taşağımı verirdim."

Masters kıkırdar. "Doğru mu?" Tostunu kesiyor. "Seksin ne kadar ateşli olacağını hayal edin."

İkisi de karanlık bir şekilde gülümser.

"Kes şunu." İnledim. "Onunla seks yapmayı aklından bile geçirme." Bıçağımı Sebastian'a doğrulttum. "Ona yaklaşırsan seni öldürürüm."

İkisi birlikte kıkırdarlar. "Tanrım, sakin ol." Seb gülüyor.

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu kadın beni delirtiyor."

"Öyleyse bu konuda bir şeyler yapın."

"Onu beceremem!" Tersledim. "Charlotte gibi bir kızı öylece beceremezsin."

"Hayır, yok." Seb başını sallar. "Onu becerirsen, onunla evlenirsin. Eller aşağı, yüzde yüz."

Terlemeye başladım. "Gördünüz mü?" Bıçağımı onlara doğrultuyorum. "Ben evlenemem."

"Neden olmasın?" Masters kaşlarını çatar.

"Çünkü ikinizin yaşadığı cehennemi gördüm ve ben tek bir kadınla birlikte olmak için yaratılmadım."

"Ben de öyle olduğumu düşünmüyordum," diyor Masters. "Seni ne değiştirdi?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ondan başka kimsenin bana dokunmasını istemedim."

Ona bakıyorum.

"Ve başka kimseye dokunmak istemedim. Sadece seksle ilgili olmaktan çıkıp onunla ne zaman yalnız vakit geçirebileceğimle ilgili olmaya başladı."

Başımı tiksintiyle sallıyorum ve Seb'e bakıyorum. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz." Yemeğimi çatalımdan zorla ısıriyorum. "Bu arada acınacak haldesiniz Masters."

Başını sallıyor. "Anladım, Spence. Kaç. Hemen kaç."

"Ben yaptım."

"O zaman bu seni neden kızdırıyor?" Masters soruyor.

"Çünkü o kadar mükemmel ki, bununla başa çıkamıyorum bile. O kadar çok mastürbasyon yaptım ki

ve bundan hiç tatmin olamıyorum. Bütün hafta sonu dışarı çıkmadım çünkü başka biriyle yatmak istemedim."

Masters başını sallar. "Evet, bu kulağa doğru geliyor. Söylemekten nefret ediyorum ama zaten boku yemiş durumdasın dostum."

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sheridan bu hafta şehirde. Beni kendime getirecektir."

"Tanrım, uzun zamandır onunla bir gidip bir geliyorsun."

"Yaklaşık on yıl, sanırım."

"Neden onunla devam etmiyorsun?" Masters kaşlarını çatır.

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Aramızdaki öyle bir şey değil."

"Şunu açıklığa kavuşturalım: New Yorklu bu hatunu on yıldır beceriyorsun ve onunla birlikte olmadığın zamanlarda onu bir kez bile düşünmüyor musun?" "Tanrım, hayır, asla," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Onun üç ş i m a r ı k çocuğuna üvey babalık yapmayacağım ve kesinlikle Amerika'ya taşınmak istemiyorum. Onun da buraya taşınmasını istemiyorum. Biz sadece eğleniyoruz." Kaşlarımı çatıyorum ve tavana bakıyorum. "Sanırım onun bir Şimdi erkek arkadaş."

"Ama şehre iner inmez seni arayacak ve sen de onun oteline gideceksin."

"Evet, onu yürüyemez hale gelene kadar becereceğim." Çatalımdaki yemeği ısıırıyorum. "Londra'dayken benimdir."

"Buraya ne sıklıkla geliyor?" "Yılda dört kez."

"Her ziyaretinde ne kadar kalıyor?" Omuz silkiyorum. "On gün kadar."

"Dediğim gibi," diye mırıldanıyor Seb. "Bu lanet şey neden hiç benim başıma gelmiyor?"

Kahvaltımızı etmeye devam ediyoruz ve çocuklar neşeyle konuşup sohbet ediyorlar ama benim aklım Nottingham'da... Charlotte'ta.

Bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Bu onunla ilgili değil, benimle ve ne olamadığımla ilgili.

Eğer oraya gidersem, eninde sonunda her şeyi mahvederim. Yapacağımı biliyorum ve bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.

En iyisi olduğu gibi bırakmak. *Onu bir daha göremem.*

Bu iç karartıcı düşünce karşısında derin bir nefes alıyorum ve kendimi bok gibi hissederek pencereden dışarı bakıyorum.

"Tanrı aşkına, kendine gel." Masters inliyor.

"Her neyse." İç çekiyorum, kahvaltıma tekrar gömülüyorum.

Uzun bir gün olacak.

Charlotte

Lara karşımdaki koltuğa çöktü. "Tanrım, sert bir içkiye ihtiyacım var. Burada şişeyle alabiliyor musun?" İç çekiyor.

Gülümsüyorum ve şarabımı yudumluyorum. "Ne oldu?"

Ellerini havaya kaldırır. "Ugh, nereden başlasam?" Parmağını kaldırıyor. "Oh, biliyorum, bu sabah işe geldiğimde masamın üzerinde bir kasık kılı olduğu gerçeğiyle başlayalım."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Muhasebedeki o aptal kız biriyle yatıyor ve bunu benim masamda yapıyor."

Elimi ağzıma götürüp kahrkahr bastırıyorum. "Emin misin?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor, dehşete düşmüş. "Diğer kızları ofisime çağırdım ve hepimiz saçın kesinlikle

pubik. Bunun üzerine iki saat tartıştık."

Gözlerim büyüdü. "Ne yaptınız?"

"Her şeyi dezenfekte ettikten sonra yönetime şikayette bulundum."

"Söyleyecek sözüm yok."

Tiksintiyle başını sallar. "Biliyorum. Kendine bir oda bul." Kendine bir kadeh şarap dolduruyor ama o kadar dalgın ki şarap kenara dökülüyor. "Bu iğrenç. Şimdi ofiste nereye baksam, onun kocaman kıllı vajinasının üzerinde olduğunu ve dayak yediğini hayal ediyorum." Sahte kusmak için parmaklarını boğazına sokuyor. "Oh, mutfak konusuna hiç girmeyeyim bile. Bir daha asla öğle yemeğimi o masada yemeyeceğim."

Başımı arkaya eğip gülüyorum. Tanrım, Lara bu konuda gerçekten çok sinirli.

"Her neyse." Başını sallıyor. "Hafta sonun nasıldı?"

"Güzel." Omuz silkiyorum ve küçük bir hüznün geri geldiğini hissediyorum. Spencer'ın beni istememesi bütün hafta sonu canımı sıkmıştı. Utanıyorum ve keşke bütün bu kabus yaşanmasaydı diyorum.

Şarabını yudumluyor ve beni izliyor. "Bu bakış da ne?"

"Geçen hafta Spencer'ı gördüm."

Kaşlarını çattı. "Ne? Nerede?"

"İş yerime geldi."

"Spencer Jones? Geçen geceki Spencer mı? Düğünde öpüştüğün mü?"

Hüzünlü bir gülümsemeye başımı sallıyorum.

Ağzı açık kalıyor ve masaya yaslanıyor. "Ne istiyormuş?"

"Akşam yemeği için dışarı çıktık." "Ne? Randevu gibi mi?"

Başımı sallıyorum ve gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "O gün izinliydi ve benim işimi bitirmemi dışarıda bekledi."

Koltuğuna geri oturur. "Vay anasını."

Omuz silktim. "Yani, evet, bu oldu."

Kaşlarını çattı. "Tam olarak ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Gözleri açıldı. "Charlotte... Sonunda biriyle çıkmanı destekliyorum ama onunla mı? Geçen hafta onu öptüğünde ikimiz de Google'da onu aramıştık, hatırladın mı?"

Dudaklarımı büküyorum.

"O tam bir zampara." Dedi.

"Bunu biliyorum. Onu bir daha görmeyeceğim, merak etme. Sıra dışı bir şey yapmak güzeldi, anlıyor musun?" Lara'ya hikayenin geri kalanını anlatmıyorum. Anlamayacaktır.

"Sadece sıkıldın." İç çekiyor. "Ve özgür olmanı istiyorum, gerçekten."

Sırıtiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, Edward'ın saltanatından kurtulmanın zamanı geldi," diye devam ediyor.

Lara, Edward'ın beni kontrol etmeye çalışmasından nefret ediyor, o kadar ki birçok kez tartıştılar. Bence gizliden gizliye birbirlerinden hoşlanıyorlar ama bunu asla itiraf etmezler.

"Edward..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Kontrol etme evresinin doruğunda."

"Ha, ne var ne yok?"

"William bu hafta eve geldi ve Edward Penelope'ye fahişe dedi. Büyük bir kavga ettiler ve William İsviçre'ye geri döndü."

"Penelope bir fahişe." Yüzünü buruşturuyor. "Keşke seviştiği o Almanla Danimarka'ya geri dönseydi," diye ekliyor. "O zamanlar William'ı terk etseydi, şimdiye kadar onu unutmuş olurdu. Belki de sonunda hak eden biriyle birlikte olurdu."

"Biliyorum, beni hasta ediyor." İç çekiyorum.

Lara bana gülümseyene kadar üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor, aklında açıkça bir şey var.

"Ne?"

"Neden Londra'ya taşınmıyorsun?"

"Lars." İç çekiyorum. "Bundan ne zaman vazgeçeceksin?" Yaklaşık on sekiz aydır beni taşınmaya ikna etmeye çalışıyor.

"Asla." Ellerimi masanın üzerinden tutuyor. "Bunu karşılayamayacak değilsin ya. Güven fonun İngiliz rezerv bankasından daha büyük. Bak, sadece altı aylığına oraya taşın, muhteşem erkeklerle çık, eğlen, yeni insanlarla tanış. Elizabeth Londra'da ve sen de dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışabilirsin."

Ona bakıyorum.

"O havasız kale gibi hapishanede çıldıracaksın Charlotte. Hayatının en güzel yıllarını boşa harcıyorsun."

"Orası bir hapishane değil," diye karşılık veriyorum. "Babam yüzünden orada yaşıyorum ve orası benim evim."

"Saçmalık. Orada yaşamaya devam ettiğin sürece Edward seni kontrol edecek, bunu sen de biliyorsun."

Ona bakıyorum.

"Kiminle çıktığınızı, eve ne zaman geldiğinizi, akşam yemeğinde ne yediğinizi biliyor."

Şarabımı yudumluyorum. "Doğru, öyle."

"Demek istediğim, biriyle çıkmaya hazır olman harika bir şey ama bunu Londra'da, kardeşinden uzakta yap."

"Kardeşimi seviyorum, Lars. Annem öldükten sonra hepimizi korumaya çalıştığını biliyorum."

"Ben de öyle olduğunu biliyorum ve o iyi bir adam. Sadece yanlış anlaşılmış." Beni izlerken gülümsüyor. "Yarın altı haftalığına gidiyor, değil mi?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yüzü bocalıyor. "Geçen hafta bahsetmiştin."

Bir süre ona baktım. Bunu iki gün öncesine kadar bile öğrenmemiştim ve bu süre içinde Lara ile hiç konuşmamıştım.

"Şehirde ne yapıyorsun Lars?" Kayıtsızca sordum.

Kardeşimi mi beceriyor?

Hayır. Aptal olma.

"Yarın annemin doğum günü. İşten izin aldım ve onu görmek için eve geldim. En iyi arkadaşımı görmek için de bir bahaneye ihtiyacım var mı?"

"Hayır." Gülümsüyorum.

"Londra'yı düşünecek misin?" diye yalvarıyor.

"Bir işim var ve onu seviyorum. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum." Omuz silkiyorum. "Eğer Londra'ya taşınmam gerekiyorsa, evren bana bir işaret verecektir."

"Biliyorum olacak." Bilerek gülümsüyor. "Şimdi Spencer hakkında konuşmamız gerek." Gözlerini genişletir. "Bana *her şeyi* anlat. Onu uzaktan takip edelim."

Kıkırdıyorum.

"Ne iş yapıyor?" Kaşlarını çatıyor. "Çelik ya da onun gibi bir şey."

Telefonunu çıkarır ve onu aramaya başlar. "Bulduğun kadınlar hakkında bana hiçbir şey söyleme. o şey," diye bağıryorum. Tanrım, beni istememesi yeterince kötü, istediği kadınların yüzüme vurulmasına ihtiyacım yok. "Ah." Okurken kaşlarını çatıyor. "Yani, gökdelenler tasarlayan bir mimar ve söz konusu gökdelenler için çoğu ülkeye tedarik sağlayan bir çelik şirketinin sahibi." Dudaklarını büzüyor. "Şirketinin dört yüz çalışanı var. Vay canına,

hiç de beceriksiz değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sen söyledin."

"Edward'a işinize geldiğini söylemeyin. Nükleere gider. Ya da babana, bu konuda."

"Ben o kadar aptal değilim."

Lara'nın gözleri benimkileri tutuyor.

"Bana söz ver." "Neye söz vereyim?"

"Bu adamın ucuz tavlama cümlelerine kanmayacağına söz ver. O bir oyuncu, tüm oyuncuların oyuncusu."

"Biliyorum, aptal değilim. Bana biraz kredi verin, lütfen." İç çektim.

"Güzel." Genişçe gülümsüyor.

Şarabımı yudumluyorum ve restoranın diğer ucuna bakıyorum. Keşke kendimi ona gümüş tepside sunduğumu ve onun beni geri çevirdiğini bilseydi.

Tiksintiyle gözlerimi kapadım. *Ne düşünüyordum ki ben?*

Saat akşamın 10'u ve malikanede her şey sessiz. Perdeleri geri çekiyorum ve karanlığa bakıyorum. Lara'nın Edward'ın yarın gideceğini bildiği gerçeği aklımdan çıkmıyor.

Bunu nereden biliyordu? Ona söyledim ve unuttum mu? Hayır. Ben bile bilmiyordum.

Yolda yürüyen iki güvenlik görevlisinin gecenin son taramasını yaptıklarını görüyorum ve ön verandama çıkıyorum. Onlar evime yaklaşırken "Merhaba" diye sesleniyorum.

"Merhaba, Charlotte." İkisi de gülümsüyor. "Güzel bir gece," diyorum, rahat olmaya çalışarak. "Evet, yılın bu zamanı için de sıcak."

"Kardeşimin bu gece misafiri var mı?" Ben soruyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. "Sanırım öyle," diyor Ryan temkinli bir ifadeyle.

"Kiminle olduğunu biliyor musun?"

Tekrar bakışıyorlar. "Bir... kadın arkadaş," diye cevaplıyor Ryan.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki adı ne?"

Bir kez daha birbirlerine bakarlar. "Emin değiliz, Charlotte."

Çenemi eğiyorum ve bir an düşünüyorum. "Malikaneye ilk kez mi geliyor?"

"Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum," diyor Ryan. İkisi de sorgulamalarının yakında biteceği umuduyla yanlarından geçip gitmeye devam ediyor. Ryan, "İyi geceler Charlotte," diye seslenerek konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

"İyi geceler." Öfkelen dim ve evime geri döndüm.

Doğruca mutfğa gidip çaydanlığı açıyorum.

Edward ve Lara mı? Kesinlikle hayır.

Başka insanlarla görüşüyor. Daha geçen hafta biriyle randevuya çıktı.

Yıllar boyunca birbirleriyle agresif tartışmalar yaşadıkları zamanları düşünüyorum... çoğunlukla benim yüzümden. Yine de, itiraf etmeliyim ki, birbirleri hakkında her zaman çok şey biliyor gibiydiler.

Eğer bir şeyler oluyorsa neden saklasınlar ki?

Sikişiyorlar mı?

Hayır, değıller. Olmadıklarını biliyorum. Sadece olmayan şeyleri hayal ediyorum.

Tanrım, gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. Lara haklı; bu şatoya tıkıldıkça deliriyorum.

Çayımı yaptım ve kanepeye oturdum, aklım başımdan gitmişti.

Düşünürken tırnağımla dişime dokunuyorum. Acaba Lara'nın arabası onun evinde mi?

Ofisime girdim ve perdeleri çektim. Uzaktan evinin ışıklarını görebiliyorum.

Tıpkı benim gibi onun da evine giriş çıkış için kendi yolu var ama evi arazinin sonunda olduğu için aşağıda kimlerin olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bu geceye kadar hiç bilmek istememiştim.

Lanet olsun.

Ön verandaya çıktım, basamaklara oturdum ve spor ayakkabılarımı giydim. Bu gece Edward'ın tam olarak kiminle yattığını göreceğim.

Ve eğer Lara ise, kan akacak. Bu onun mu yoksa Lara'nın mı, henüz bilmiyorum ama arkamdan iş çevirmeleri beni etkilemeyecek.

Onun, karar verdim. Onun kanı olacak.

En iyi arkadaşım la yattığı düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Onun için fazla yumuşak ve tatlı.

Bu gece burada birini ağırlasaydım, Edward'ın anında gelip onu eve göndereceğinden emindim. Beyaz kazağıma baktım. Hmm, bu olmaz. Yukarı koşup siyah bir kazak ve siyah bir bere giyiyorum. Eğer casusluk yapacaksam, iyi görünmeliyim.

Telefonumun fenerini açıyorum ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için sağa sola bakıyorum. Sonra yavaşça Edward'ın evine doğru yürümeye başlıyorum. Evimden epey uzakta ama güvenlik görevlilerinin gece için son kontrollerini yaptıklarını ve babamın evindeki ofislerine geri döndüklerini biliyorum. Wyatt hiçbir yere gitmeyeceğimi düşündüğü için saat 18:00'de işini bitirdi.

Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum.

Tanrım, bu karanlıkta çok daha uzak görünüyor.

Sonunda Edward'ın evine varıyorum ve etrafına bakmadan önce bir ağacın arkasına saklanıyorum. Benim evim gibi onun evi de kumtaşından yapılmış ve sarmaşıklarla kaplı. Evlerimiz neredeyse aynı, her ikisi de iki katlı ve dört yatak odalı. Tek fark, onun evini kendi zevkine göre yenilemiş ve arka tarafa geniş bir yaşam alanı daha eklemiş olması. Benim aksime, o evini terk etmeyecek, bu yüzden orayı sonsuza dek yaşayacağı ev haline getirdi.

Geniş, dairesel araba yolunu parmak uçlarımla geçiyorum. Burada hiç araba yok, lanet olsun. Her *kimse*, garajına park etmiş olmalı.

Alt katın ışıkları kapalı. Evinin yan tarafına doğru yürüyorum ve üst kata bakıyorum. Edward'ın yatak odasının ışığı yanıyor ve perdeler açık.

Kahretsin, keşke orada kimlerin olduğunu görebilseydim.

Bir nefes veriyorum ve bir an için yere oturuyorum.

Etrafıma bakıyorum ve ne yapacağımı merak ediyorum.

Penceresinden yaklaşık üç metre uzakta büyük bir ağaç var. Ya tırmansaydım? İçeride kim var diye bakıp aşağı inerdim.

Zararı yok.

Yanına gidip ağaca bakarken kalp atışlarım hızlanıyor ve kendi kendime sırtıyorum.

Ne halt ediyorsun Charlotte?

Kollarımı gövdeye doladım ve ilk adımı attım, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Çok geçmeden, çok yükseğe çıktım. Tek yapmam gereken şu uzun dala ulaşmak ve böylece içeriye görebileceğim. Yukarı çıkıyorum ve gövdeye sarılıyorum. Dışarısı zifiri karanlık ama aydınlık yatak odasını net bir şekilde görebiliyorum.

Sessizce izliyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Yere bakıyorum. Kahretsin, çok yüksekteyim. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi ağaca tutunuyorum, çünkü bu noktada gerçekten bağlı.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Sonra bir hareket duydum. Panik içinde çömeldim.

Edward ortaya çıkıyor ve beni nefesimi tutmaya zorluyor. Benden uzağa bakıyor ama... oh hayır.

Üzerinde kıyafet yok. Kardeşim çıplak.

Yüzümden kan akıyor.

Pencereye doğru dönüyor, devasa ereksiyonu gururla ayakta duruyor. Elinde kelepçeleri tutuyor ve parmağının etrafında döndürüyor, bir yandan da hâlâ yatağında olduğu belli olan biriyle konuşuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aman Tanrım. Bu

değil. Herhangi bir şey, ama *bu*.

I adım geri için dene ve olsun uzakta. I

kayma, ve I dene

umutsuzca gövdeyi yakalamak için. Ne yazık ki yanlış hesap yapıyorum ve yere doğru hızla iniyorum, bu sırada bir şekilde bir dalı tutmayı başarıyorum. Bir gümbürtüyle yere sertçe çarpmadan önce bir anlığına düşüşümü durdurdu.

Buruşuk bir yığın halinde yatarken "Ah," diye inliyorum.

Az önce ne gördüm ben?

Her yerim acıyarak yıldızlara bakıyorum. Çıplak kardeşimi hatırlatan bir görüntü geliyor aklıma ve parmak uçlarımla gözlerimi ovuşturarak beynimden çıkarmaya çalışıyorum.

On dakika boyunca sırtüstü yatıp karanlık gökyüzüne bakıyorum, karanlıkta, yere yığılıyorum.

Bu gerçekten acıttı.

Sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerine sürünerek kendimi yerden kaldırıyorum.

Bu b i r daha kimseyi gözetleyeceğim son seferdi.

Şu anda orada ne yapıyor?

Onun kelepçeli görüntüsünü engellemeye çalışmak için gözlerimi birbirine kenetliyorum.

Midem bulanıyor.

Öğleden sonra güneşinin altında, babamın evinin ön sahanlığında duruyorum. Babam ve Edward her zamanki pahalı takım elbiselerini giymişler. Güvenlik görevlileri etrafta vızır vızır dolaşıyor ve son bavulları da arabaya yerleştirilmiş. Beş adam onlarla birlikte gidiyor, diğer beşi ise eve ve bana göz kulak olmak için burada kalıyor.

Keşke böyle olmasaydı. Keşke güvenliğimiz bile olmasaydı. Babam annemin başına geldiği gibi benim de başıma bir şey gelmesinden korkuyordu ve hala da korkuyor. Artık kumarhanelerin ve kumarın aile imparatorluğuna karıştığını biliyor, tüm bahisler kapalı. Güvenlik tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Babamın gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Lütfen bizimle gelmeyi tekrar düşünür müsün Charlotte? Altı hafta uzak kalmak senin için harika olur."

"Baba," diye iç geçirdim. "Siz ikiniz bütün zaman boyunca çalışacaksınız."

"Sizi uçakla aldıracağım. Belki oraya daha kısa bir süre için gelebilirsin," diye umutlu bir teklifte bulundu. "Hayır."

Yanağından öperken gülümsüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "İyi vakit geçir, yakında görüşürüz. I seni her gün arayacağım."

Dönüp bugün alışılmadık derecede sessiz olan Edward'a gülümsüyorum. *Bunu düşünme, bunu düşünme, bunu hayal etme.* Dün geceki casusluk faaliyetleri bende travma yarattı.

"İyi eğlenceler, Edward." Gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyor ve beni terk etmekten endişe duyduğunu anlıyorum. "Eğer ihtiyacın olursa on iki saat içinde burada olabilirim."

"Ben iyiyim." Ondan bir adım geri çekiliyorum. Edward'ın tüm hatalarına ve zorba tavırlarına rağmen, gerçekten iyi niyetli olduğunu ve William'la beni sevdiği için böyle davrandığını biliyorum. "Tanrı aşkına, altı hafta oldu."

"Lütfen dikkatli ol Charlotte. Sana bir şey olursa buna dayanamam. Wyatt ve Anthony olmadan hiçbir yere gitme."

Anthony Edward'ın normal koruması ve beni koruması için onu burada bırakıyor. "Bırakmayacağım, söz veriyorum. Ben aptal değilim." Gözlerim gözlerini yere indiren Wyatt'a bakıyor. Tamam, iyi, belki biraz aptalım ama bir daha asla olmayacağım. Dersimi aldım ve neyse ki Wyatt Spencer'ı sır olarak saklayacağına dair verdiği sözü tuttu.

Edward ve babam Bentley'e bindiler. Sonunda, arabadaki güvenlik görevlileri arkalarından gelirken araba yavaşça garaj yolundan çekildi.

Karnımda sinirler uçuşurken onlara el sallayıp gülümsüyorum.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştım.

Yüzümü güneşe d o ğ r u çeviriyorum ve D vitamininin içime işlediğini hissederek genişçe gülümsüyorum.

"Elizabeth bu gece bize geliyor." Çocuklara gülümsüyorum.

Anthony'nin yüzü aydınlanır. "Ne zaman burada olur?"

"Altı civarı."

"Çok iyi."

Anthony yıllardır sevgili arkadaşşıma aşık ve dürüst olmak gerekirse, sanırım o da Anthony'ye karşı bir şeyler hissediyor.

Bir gün onlara bir randevu ayarlayacağım.

Dönüp evime doğru yürüyorum.

Altı hafta tek başşıma. Heyecanlanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilmiyorum.

Spencer

Ofisimin kapısının kolunun döndüğünü duyuyorum ve Sheridan'ın karşımda durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor.

Parlak bir şekilde sırtıyorum ve yanağından öpmek için ayağa kalkıyorum. "Merhaba, sevgilim." Gözlerim, her zamanki güçlü takım elbisesini giymiş olan güzel vücudunda geziniyor - lacivert etek ve uyumlu ceket ile beni yeterince kızdırmak için düğmeleri açık beyaz ipek bluz. Uzun siyah saçları toplanmış ve kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükler takmış.

Sheridan çok uluslu küresel bir şirketin CEO'su. Otuz beş yaşında, bu büyük bir başarı. Benim şirketim onun şirketine çelik tedarik ediyor, yani fiilen yan yana çalışıyoruz ama farklı şirketler için. New York Times'ın ABD'deki en güçlü kadınlardan biri olarak listelediğı Sheridan, çok çalışıyor ve daha çok oynuyor.

Beni hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. Güvene ve arkadaşşığa dayalı bir cinsel ilişkimiz var ama ikimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Yalan yok, aşık olacaktımsız gibi davranmak yok ve hepsinden iyisi, saçmalık yok.

"Nasılsın?" Ona soruyorum. "Electra neden hâlâ burada?"

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyeme çöküyorum. Electra hepimize sorundan başka bir şey vermeyen asistanlarımdan biri. Sheridan'ın burnunun dibine kadar giriyor ve buraya son gelişinde Sheridan onu işten çıkarmamı istedi.

"Onu kovamadığım için burada. Ona yazılı bir uyarı verdim ve o da yasal işlem başlatmakla tehdit etmek için lanet sendikayı getirdi."

Sheridan başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Dışarıda oturmuş Facebook'ta takılıyor."

Kalemimi parmaklarımin arasında tutarak sandalyemi bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Beni şaşırtmazdı. Diğer kızlar nerede?"

"Tanrı bilir. Ciddiyim, Spencer, onu serbest bırakmalısın. Diğer iki asistanınızın onun payına düşen işi yapması hiç adil değil."

"Bu o kadar kolay değil."

"Oh, siktir git. Çok kolay. İstersen şimdi senin için yaparım."

Ona bakarken gülümsüyorum. "Herkes senin gibi buz kraliçesi değil, Shez."

Sheridan onun yanında yetişkin erkekleri ağlatıyor.

O tanıdığım en zor kadın.

Pencereye doğru yürüyor ve şehre bakıyor, arama tuşuna basmadan önce telefonunu karıştırıyor.

"Merhaba, ben Universal Steel'den Sheridan Myer." Bir süre dinliyor. "Ofislere güvenlik kameraları yerleştirilmesini istiyorum, lütfen." Dinliyor.

"Derhal." Sheridan bana bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Sana bugün burada ihtiyacım var, lütfen. Görünmez malzemelerle donatılması gereken üç ofis var."

Mesai saatleri dışında kameralar. Tamam, harika. Nerede olduğumuzu biliyor musun? Evet, on beşinci kat ve Spencer Jones'u sor." Veda etmeden telefonu kapatıyor.

Sandalyeme geri oturdum. "Güvenlik kameralarına ihtiyacım yok."

"Saçmalık. O küçük trol seni sabote etmeye çalışacak. Sözlerimi bir kenara not edin, çok kötü biri."

Sırıtiyorum. "Çünkü sen Rahibe Teresa'sın, değil mi?"

"Senden faydalanılmasına izin vermeyeceğim Spence ve eğer bilgisayarlarını silmeye ya da karanlık bir şeyler yapmaya çalışırsa, en azından elimizde kanıt olacak."

Saçlarını açıyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve pencereye doğru yürüyüp beni onu izlemeye bırakıyor. Bir süre şehre bakıyor ve sonra gözleri tekrar bana kayıyor. "Sen farklısın."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Normalde beni beş saniye içinde duvara yapıştırırsın."

Koltuğumda öne doğru oturuyorum ve çenemi elime dayıyorum.

"Biriyle mi tanıştın?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, bunu onunla tartışmak isteyip istemediğimden emin değilim. "Evet ve hayır."

Odanın diğer tarafına geçip masama oturuyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve gözlerim eteğindeki yırtmacın ortaya çıkardığı kaslı kalçalarına takılıyor. "Ne demek evet ve hayır?"

"Evet, biriyle tanıştım ve hayır, ona sahip olamam." "Evli mi?"

"Tam tersi." Bir an duraksadım. "Genç ve masum."

Eğlencesini gizlemiyor. "Ne kadar genç ve ne kadar masumdan bahsediyoruz?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Çok genç ve olabildiğince masum."

Kıkırdıyor. "Tanrım, Spence, seni cinsel olarak tutamayacak. Ben yapamam ve nasıl sikileceğini biliyorum."

Elimi Sheridan'ın kalçasında gezdiriyorum ve keskin bir nefes alıyorum. "Öyle yapıyorsun."

Cebinden bir otel anahtar kartı çıkarır ve masanın üzerine koyar. "Bu akşam bir iş yemeğim var ama saat onda odama dönmüş olurum. Her zamanki odam, Corinthian'daki çatı katı."

Kartı elime aldım ve bir süre ona baktım.

Eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sonra beni yavaşça öpüyor.

Sikim anında sertleşiyor.

"Görüşürüz o zaman?" diye soruyor saçlarımı alnımdan geriye doğru şefkatle tararken.

Gülümsüyorum ve elimi kalçasında gezdiriyorum.

"Tabii ki."

Saçlarını tekrar topuz yapıyor ve yüksek topuklu ayakkabılarını giyiyor. "Gitmem gerekiyor. İki asistanım alt kattaki kafede." Kapıya doğru yürür. "Çıkarken trolle konuşabilir miyim?" diye soruyor umutla.

"Hayır, yapamazsın. Güle güle Sheridan."

"Bu geceye kadar, sevgilim." Kapı arkasından kapanıyor ve şöyle dediğini duyuyorum: "Facebook'ta olmak için para almıyorsun genç bayan. İşinin başına dön."

Bir an kıkırdadım. O sert bir kaltak.

Ofisimdeki pencereye doğru yürüyorum ve manzaraya bakıyorum. Şehrin aşağısı hareketli.

Charlotte şimdi ne yapıyor acaba?

Onu istemediğimi düşündüğünde gözlerindeki bakış gözümün önüne geliyor ve kalbim sıkışarak derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Kaderini zaten bildiğim bir şeye başlamak adil

değil.

**Ben doğru olanı yapıyorum.
En iyisi bir daha onun yanına gitmemem.**

Saat 11:00'i gösterdiğinde koridordan Corinthian'ın çatı katına doğru yürüyorum.

Bu koridoru biliyorum, birçok kez yürüdüm ve her zaman heyecanla bekledim.

Yine de bu gece bir şeyler ters gidiyor. İleride kapıyı görüyorum ve bir an durup ona bakıyorum, titreyen bir nefes alıyorum.

Keşke onun yerine Charlotte'u görmeye gitseydim. Gerçekten görmek istediğim kişi o.

Derin bir nefes veriyorum, anahtar kartımı otelin kapısına okutuyorum ve kapının açılma sesini dinliyorum. İçeri girdiğimde dairenin ışığı sönük, sadece lambalar aydınlatıyor ama onu nerede bulacağımı biliyorum.

Yatak odasına girdiğimde Sheridan'ı yatağın üzerinde elleri ve dizleri üzerinde cırılçıplak görüyorum. Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve sanki bir hediyeymiş gibi boynuna beyaz saten bir kurdele bağlanmış.

Hediyem.

Yan masada bir dizi dildo ve kayganlaştırıcı var.

Sikim anında sertleşiyor.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyor, sonra da ağzına bir popo tıkacı sokup emiyor. "Ben de tam sensiz başlamak üzereydim."

Ceketimi çıkarıp bornozun içine asarken gülümsüyorum. "Biliyor musun, elde edilmesi zoru oynamalısın, Sheridan."

İnliyor ve odaya geri döndüğümde onu dizlerinin üzerinde, kışındaki tıkaçı kışının derinliklerine doğru kaydırırken eğilirken görüyorum. Gözleri zevkle kapanıyor ve ben yepyeni bir aciliyetle pantolonumun fermuarını açıyorum.

"Sırtüstü yat, bacaklarını aç," diye homurdanıyorum.

Cuma sabahı saat 6:00. Yatağımda uzanmış sabah haberlerini izliyorum. Gerçi pek dikkat etmiyorum. Duyabiliyorum ama arka plandaki gürültüden başka bir şey değil.

Sanki etrafımdaki her şey sessizdeymiş gibi. Bütün hafta sessizdeydi.

Bok gibi hissediyorum.

Sheridan'ı becerdim ve kendimi boşaltabilmemin tek yolu onun Charlotte olduğunu hayal etmektir.

Üç gece üst üste yaptım.

Seks ateşliydi, çok ateşliydi ama bunun tek sebebi, zihnimde meleğimi beceriyor olmamdı. Charlotte'umu.

Sheridan değil.

Ve şimdi ihanetin iğrenç tadı sürekli ağzımda duruyor.

Charlotte'u aldatmış gibi hissediyorum, birbirimiz için hiçbir şey olmamıza rağmen.

Bir hiç olmamızdan nefret ediyorum.

Başka bir kadını düşünürken boşalmak için Sheridan'ın bedenini kullandığımdan nefret ediyorum.

Bunu daha önce hiçbir kadına yapmadım. Her zaman tamamen kiminle birlikteysem ona odaklanırım. Neyse ki Sheridan şehir dışına çıktı.

Pişmanlık kanımda var.

Nasıl bir adamım ben? Bildiğini düşünsene.

**Telefonumu elime alıp kontrol
ettim. Cevapsız arama yok.**

Charlotte

BETH BURNUNU KIVIRIR. "Ne demek istiyorsun?"

Nefes veriyorum ve koltuğumda daha derine gömülüyorum. Ağırılığımızca Hint yemeği yedikten sonra oturma odasında yerde oturuyoruz. "Aynen dediğim gibi. İş yerime geldi ve gülünç derecede muhteşemdi, bu yüzden akşam yemeği için dışarı çıktık." Omuz silktilim. "İşler iyi gitti ve sonra buraya döndük. Bir şey diğerine yol açtı, öpüşmeye başladık, işler kızıştı ve... oh, çok iyiydi. Sonra hemen bir dakika sonra bakire olduğumu ağzımdan kaçırarak her şeyi mahvettim."

Beth derinden etkilenir. "Ve?"

"Ve... o gitti."

"Ne?" Beth'in nefesi kesildi, inanmadığı her halinden belliydi. "Biliyorum."

"Ama erkekler bakireleri sever, değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Anlamadım?"

"Ama *öyle* mi?" Alay ediyorum. "Yirmi dört yaşındayım ve bir erkeğin bana yaklaşmasını sağlayamıyorum, Beth."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen, zekama hakaret etme. Peşinizde bir sürü erkek var."

"Bir an için ciddi olun ve gerçeklerle yüzleşin. Ben erkeklerin çoğunu korkutup kaçırarak bir buz prensesiyim." İç çekiyorum

Ne yazık ki.

"Buna alınma. Sorun sende değil, Edward'da ve Prescott olmanın getirdiği her şeyde."

Şarap kadehimi boşaltıyorum çünkü Tanrım, bu çok iç karartıcı. "Ve sen bu adamdan gerçekten hoşlandın mı?" diye soruyor sessizce.

Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Özellikle o değil, daha çok temsil ettiği şey, biliyor musun? Eğlenceli, yaramaz ve muhteşemdi. Yaşça da büyüktü ve tanınmış bir oyuncu olduğu için onunla çıkmama asla izin verilmezdi." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Ama... Ben sadece bir kez olsun eğlenmek istedim. Bir koca ya da başka bir şey aramıyorum tabii ki. Ailemin bir erkeğin benimle birlikte olduğunu düşündüklerinde gördükleri tek şey, onun benimle sadece param için birlikte olduğudur. Erkeklerin benimle kadın olduğum için birlikte olmalarını istiyorum. Senin gibi eğlenceli, kaygısız seks istiyorum. Her kadının gençliğinde yaşamasına izin verilmesi gerektiği gibi."

Başını sallıyor, yüzü anlayışla dolu. "Zengin olmanın bu kadar sıkıcı olduğunu kim bilebilirdi?" Susuyor ve gözlerini boşluğa dikeyor.

Şarap kadehini dolduruyorum. "Kesinlikle." Bardağı ona uzatıyorum. "Ve Wyatt aşırı korumacı ve sinir bozucu davranıyordu."

"Bu onun işi. Bunun için onu suçlamayın."

"Evet, bunu anlıyorum ama Spencer farklıydı. Bana kur yapmaya çalışmıyordu. Dürüsttü ve bana sadece çıkarları olan arkadaşlar edindiğini söyledi. Kendinden başka bir şey değildi ve biliyor musunuz? Çok çekiciydi."

"Yani, şimdi de çıkarları olan arkadaşlar mı istiyorsun?"

"Hayır. Ne istediğimi bilmiyorum ama bunun olmadığını biliyorum." "Hmm."

Derin bir nefes veriyorum ve yere uzanıyorum. "Sadece bir süreliğine kendimden uzakta lanet bir tatil istiyorum."

"Şimdi de F bombası atıyorsun. Ciddi olmalısın." Kıkırdıyorum. "Evet, ciddiylim."

"Ne demek istiyorsun, kendinden uzakta bir tatil mi istiyorsun?"

"Yani bir süreliğine başka biri olmak isterdim, normal boktan bir işim olsun, param olmasın ve dünyadaki her erkek onunla yatmaya çalışsın." Sürekli çizgiyi takip etmek zorunda olmadığım farklı bir hayat hayal ederken gülümsüyorum. "Korumalarım, Bentley'lerim, Edward'ım ve Prescott olmanın getirdiği tüm sıkıcı saçmalıklar yerine arzulandığımı ve kaygısız olduğumu hissetmek istiyorum." Derin bir nefes verdim.

Beth bir an beni izliyor ve beyninin çalıştığını hissedebiliyorum. "Eğer istediğin buysa, neden almıyorsun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Neden adını değiştirip bir süreliğine normal olmuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Gözleri heyecanla büyüyor. "Ve bu da mükemmel bir zaman."

Gözlerimi deviriyorum, işte başlıyoruz.

"Sen dedi senin Baba ve Edward vardır uzakta için Altı hafta, değil mi?"

"Evet, yani?"

"Onlar uzaktayken neden işten biraz izin almıyorsun? Neden Londra'ya taşınıp gizli göreve gitmiyorsun? Boktan bir iş bulup adın bambaşka bir şeymiş gibi davranabilirsin."

"Ne gibi?"

Alt dudağını ısırır ve bir an düşünür. "Lottie Preston. Arkadaşların sana Lottie diyor zaten."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Nefes nefese kaldım, hemen ayağa kalktım.

Bana gülümsüyor. "Tam tersi, bu çok dahice. Bir kafede ya da gece kulübünde içki doldurma gibi bir iş bul. Kimse senin kim olduğunu bilmeyecek ve sana da bizim gibi davranacaklar. İstedikğin gibi at koşturabilirsin."

Fikri kafamda dönüp dururken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ama babama ne diyeceğim?"

"Hmm." Bir an düşünür. "Bu zor çünkü güvenlik olmadan hiçbir yere gitmene izin vermiyor."

Planım çoktan suya düştüğü için üzgün bir şekilde koltuğa yaslanıyorum. "İşe yaramayacak." İç çekiyorum. "Neden Lara'nın benim gibi sorunları yok?"

Beth gözlerini devirir. "Sen ve Lara tamamen farklısınız."
"Neden?"

"Hem annesi hem de babası paralı aileden geliyor. Çocukluğu boyunca dadıları oldu ve lüks bir hayat yaşadı. Kişiliğinin sadece zengin insanların sahip olduğu bu hak sahibi kısmı var. Senin annen farklıydı, Lottie. Onun parası yoktu. Zengin bir adama aşık oldu. Senin hiç dadıların olmadı ve seni en çok etkileyen kişi annendi. Paraya bel bağlamadı ya da onu özel bir şey olarak görmedi. Bu yüzden farklısın. Para senin kim olduğunu tanımlamıyor ve ailen de bunu biliyor. Bu yüzden seni şiddetle korumaları gerektiğini düşünüyorlar. Birine aşık olduğunda, bunun herhangi biriyle olabileceğini biliyorlar. Sosyal sıralamalar senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Duygu seline kapıldım. "Hiç böyle düşünmemiştim."

"Annenin gerçekten de babanın banka hesabının esiri olmanı isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

Tam olarak ne olduğumu bildiğim için gözlerim yaşardı. Başımı sallıyorum. "Yapacağını sanmıyorum."

"O zaman bunu yapalım."

"Korumaları nasıl atlatabilirim? Belki sadece kaçabilirim?"

"Hayır. Eğer bunu yaparsan baban ve Edward seni buraya sürüklemek için deli gibi eve gelirler."

"Bu doğru."

İkimiz de bir an düşündük.

"Peki ya kaçtıysanız, ama fark edilmemek için daha kurnazca kaçtıysanız?" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Şey... buradaki işinize seyahat etmek için sekiz hafta izinli olduğunuzu söylüyorsunuz. Ama sonra babana her zamanki gibi aynı işte çalışacağını, sadece birkaç haftalığına Londra ofisinden çalışacağını söylüyorsun."

Bu plan şimdiden kulağa saçma geliyor. Asla işe yaramayacak. "Ama sonra gizlice başka bir yerde başka bir iş bulursun." Gözlerimi deviriyorum. "Sanki."

"Gardiyanlar sizi işe kadar takip etmeyecek, asla etmezler. Dışarıda dolaşacaklar ama kimin umurunda, çünkü içeride başka biri olacaksın."

"Ama o zaman nerede yaşayacağım?"

"Hmm." Bir an düşünüyor. "Muhafızlar sizi yirmi dört saat korumuyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece dışarıdayken. Ben eve sağ salim döndüğümde herkes rahatlar." "Tamam. Peki ya bir otelde kalırsan?" Dinlerken dudaklarımı büküyorum.

"Evet, buldum." Ellerini havaya kaldırıyor. "Süitinizin kattaki tek oda olduğu gösterişli bir otelde kalıyorsunuz. Korumalar gün ya da gece boyunca bizimle ya da her neyse dışarı çıkıyor, ancak özellikle uzakta kalmaları için talimat veriyorsunuz, böylece kimse orada olduklarını bile bilmiyor. Ardından, gardiyanlar gece boyunca size evinize kadar eşlik ettiklerinde, güvenlik riski kalmıyor çünkü anahtarınız olmadan başka hiç kimse sizin katınıza çıkamıyor. Onlar bir alt kattaki odalarında kalacaklar."

Ona bakıyorum.

"Ve eğer biriyle tanışırsan, korumalar gittikten sonra onu odana götürebilirim, çünkü senin katına çıkmamı sağlayan diğer tek anahtar bende olacak."

Heyecan midemde kaynıyor. "Ciddi misin sen?" "Neden olmasın?" Gözleri muziplikle parlıyor.

"Bu gerçekten işe yarayabilir mi?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve ikimiz de birbirimize aptalca gülümsüyoruz. "Ama ne iş bulacağım?"

"Orada yapmanız gereken işi tamamlayabilecek şık bir binada olmalı. Gardiyanlar ve aileniz burada yaptığınız işin aynısını yaptığınızı düşünmeli."

Düşünürken başımı sallıyorum. "Gerçekte hiçbir sorumluluğu olmayan boktan bir iş olmalı. Ayrıldığımda kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Evet, tabii ki. Londra'ya döndüğümde senin için bir tane ararım. Pazartesi günü işe gideceğini söyleyecek misin?"

"Bu konuda gerçekten ciddi misin?"

"Ölümcül. Siktir et, hadi çıldıralım."

"Korumalarımınla konuşmam gerekecek."

"Tamam, sor onlara. Ama zaten ne istersen yapmak zorunda kalacaklarını biliyorsun." Bana bakıyor ve muzipçe gülümsüyor. "Biraz eğlenmeye hazır mısın, Lottie Preston?"

Yeni sahte ismimi duyunca midemde sinirler dans ediyor. "Henüz gerçekleşmeyebilir," diye uyarıyorum onu. "Bu planda bir sürü ya olursa var."

"Ama her şey yolunda giderse, bunu yapacak mısın?"

Spencer'ın geçen gece arkasına bile bakmadan beni bırakıp gittiğini hayal ediyorum ve bunun hep böyle olacağını biliyorum. Onunla evlenmek istemeyen hiç kimse değerli Charlotte Prescott'a dokunamayacak. Ailemle uğraşmaya değmez. İlk randevuda kim böyle bir baskı ister ki?

"Eğer gardiyanlar gidebilirse ve sen de bana bir iş bulabilirsen, anlaştık demektir," diyorum, her şeyin bir araya gelmesinin mümkün olmadığına ikna olmuş bir şekilde.

Bardağını havaya kaldırıyor ve ben de benimkiyle tokuşturuyorum. "Yapacağım son şey de olsa bu işi başaracağım." Gözleri şimdiden zaferle parlıyor.

Sırıtiyorum. "Anlaştık."

"Alo, ben Charlotte Prescott," diyorum telefonda. Pazartesi öğleden sonra ve ben kasvetli işimdeyim.

"Tamam, anladın. Gelecek hafta başlıyorsun!" Beth telefonda heyecanla ciyaklıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Sana bir iş buldum ve pazartesi başlıyorsun."

Gözlerim açılıyor. Masalarında oturan tüm normal, mantıklı insanlara suçlulukla bakıyorum. Kapıya doğru koşturmadan önce Alison'a "Bir dakika içinde döneceğim," diyorum.

Alison başını kaldırmadan, "Elbette, acele etme," diyor.

Büyük cam kapıları itiyorum ve dış bahçe alanına adım atıyorum. "Ne demek *bana iş buldun?*" Fısıldıyorum.

"Bak, flaş bir şey değil. Yönetici olacaksın ve posta odası. Ama bunu yapmak kolay olacak ve zaten normalde eğlencenin olduğu yer boktan işlerdir. Belconnen Binası'nda olduğu için korumalarınız sizin önemli biri olmadığınızı bilmeyecek. O binada zaten güvenlik var, yani mükemmel bir senaryo."

"Ciddi misin?" Nefes nefese kaldım.

"Tamamen. Seni Londra'ya götürmek için Cumartesi günü seni almaya geleceğim."

Ağzım açık kalıyor. "Elizabeth," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Şaka yaptığını sanmıştım."

"Ben de senin hiçbir şey yapamamaktan bıktığını sanıyordum," diye tıslayarak karşılık veriyor. "Altı hafta oldu Charlotte. Gevşe biraz."

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ya yakalanırsam?"

"Sonra geri dönüp doğruca eve geliyorsunuz- önemli bir şey değil. Aileniz Londra'da bir çalışma tatili geçirdiğiniz için sizi evlatlıktan reddetmeyecektir."

"Hayır, ben... yeni işi kastediyorum," diye kekeliyorum. "Ya her şeyi berbat edersem?"

"Lütfen, muhtemelen o boktan binadaki çoğu insandan daha kalifiye birisin. İstesen CEO bile olabilirsin."

Zavallı, kandırılmış Elizabeth'in benim hakkımda çok çarpık bir görüşü var.

Lanet olası dünyayı yönetebileceğimi düşünüyor. "Beth,"

diye iç geçiriyorum. "Bana *Beth deme*. Cumartesi günü seni almaya geleceğim ve

Aynı gece kulübe gideceğiz. Ben alıyorum.

Sana da kocaman bir kutu prezervatif, çünkü onlara ihtiyacın olacak."

Elimi gözlerimin üzerine koydum. "Aman Tanrım." Sinirlerim midemin derinliklerinde dönüyor.

"Eğlenmek istiyorsun Charlotte ve farklı bir şey yapmaya cesaret etmek bunun ilk adımı. Bu gece babanı ve Edward'ı arayıp birkaç günlüğüne Londra'da çalışacağını söylemelisin. Güvenliği organize etmeleri gerekiyor, sonra da bunu uzatmaya devam edeceğiz, böylece şüpheli görünmeyecek."

"Bütün bu lanet şey şüpheli," diye fısıldıyorum.

"Four Seasons'ı arayıp en üst katın tamamını kaplayan bir çatı katı olduğunu teyit ettim. Altı hafta için rezervasyon yaptırdım. Yine de varışta ödeme yapmanız gerekecek."

Yanaklarıma hava üflüyorum, sonra geri üflüyorum. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşündüğüne inanamıyorum."

"Charlotte Prescott olarak tatil yapmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersliyor.

Cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyorum. "İstediyimi biliyorsun."

"O zaman bebek gibi davranmayı bırak. Cumartesi görüşürüz." Telefonu kapatır ve hat kesilir.

Bir sandalyeye çöküyorum ve bir süre bahçedeki bir ağaca bakıyorum. Az önce neyi kabul ettim ben?

Edward çıldıracak.

Hat çalıyor ve kalbim küt küt atıyor. Babama yalan söylemek doğru gelmiyor.

"Merhaba, sevgili Charlotte," diye cevap veriyor.

Sesini duyunca gülümsedim. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Merhaba baba."

"Nasılsın? Evde neler oluyor? Geç kalkmışsın canım. Burada saat on biri geçti."

"Ah, evet." Tereddüt ediyorum. Ona yalan söylemek düşündüğümünden daha zor olacak. "Sadece seninle konuşmak ve sana bir şey söylemek istedim. Birkaç haftalığına Londra'ya çalışmaya gitmem gerekiyor."

"Neden?"

İrkildim. "Londra'da halledilmesi gereken bazı şeyler var ve ben düşündüm ki..." Gömleğimin kenarını parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Sen yokken gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm, böylece Elizabeth'le biraz zaman geçirebilirim. Sadece bir ya da iki haftalığına."

"Eve dönene kadar bekleyemez mi? Londra'da tek başına olman beni endişelendiriyor."

"Biliyorum baba." Suçluluk duygusu içimi doldururken bacağımı zıplatıyorum.

"Eve döndüğümde gelip seninle Londra'da kalabilirim, eğer istediğin buysa? Benim için sakıncası yok."

"Ah." Neden her zaman bu kadar nazik olmak zorunda? "Hayır, yalnız gidersem sen eve geldiğinde ben de evde olurum ve çalışmak zorunda olmadığım bir yerde birlikte vakit geçirebiliriz."

Sessizliğini koruyor ve onu henüz ikna edemediğimi biliyorum.

"Muhafızları ben alırım tabii ki."

"Onlarla konuştun mu?" diye temkinli bir şekilde soruyor. "Londra'ya gitmek onlara uygun olmayabilir."

"Evet, ikisi de gelebilir. Onları benimkinin yanındaki odaya yerleştireceğim."

"Edward'la konuşacağım," dedi sertçe.

"Baba." İç çektim. "Edward'ın gitmemi istemeyeceğini biliyorsun." "Sadece kendi güvenliğinin için, Charlotte. Sen benim en çok ve eğer sana bir şey olursa..." Sesi kesiliyor. "Artık bir hedefsin, aşkım."

"Aptalca riskler almayacağım baba ve nereye gidersem gideyim çocukları da yanımda götüreceğim. Ben sadece

çalışacağım.

gün boyunca ve akşamları kızlarla yemeğe çıkmak. Aşırı bir şey yok.""

Keskin bir nefes alıyor.

"Lütfen, kız arkadaşlarımla biraz zamana ihtiyacım var." Beklenmedik bir hüznün dalgası üzerime çöküyor, çünkü bu gerçekten doğru. "Çok yalnızım baba. Altı hafta boyunca evde tek başıma kilitli kalırsam delireceğim."

"Edward'la konuşacağım." İç geçirdi. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kağıtların hışırtısını duyuyorum ve onun büyük maun masasında oturup New York'tan dünyayı yönettiğini hayal ediyorum. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Pazartesi günü orada olmam gerekiyor, bu yüzden Cumartesi günü gideceğim, eğer sorun olmazsa."

"Peki nerede kalacaksınız?"

"Four Seasons'ın çatı katında yer ayırttım, böylece tüm kattaki tek oda ben olacağım. Anahtar olmadan kimse içeri giremeyecek." Kendi kendime gülümsedim. "Gördün mü, seni gerçekten dinliyorum."

"Tamam." Tekrar nefes alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslandığını hayal edebiliyorum. "Gerçekten iyi misin Charlotte?"

Gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü gerçekten öyle olup olmadığımı bilmiyorum. "Annemi özlüyorum," diye fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Ben de, sevgilim. Ben de."

İkimiz de kendi kederimiz içinde kaybolmuş bir şekilde hatta sessiz kalıyoruz.

Hüznle gülümsedim. "Sağ ol baba. Seni seviyorum. Seni yarın ararım."

"Seni seviyorum canım. İyi uykular."

Telefonu kapattıktan sonra mutfaka gidip çaydanlığı açtım. Ne de olsa bu zor bir telefon görüşmesi değildi. Ancak bir sonraki kesinlikle zor olacak ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Edward'ın yaklaşık on beş dakika içinde beni arayacağı ve çıldırmaya başlayacağı.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde titremeye

başlıyor, Edward ismi ekranı aydınlatıyor. Beş dakika, yeni bir rekor süre.

"Merhaba, Edward."

"Charlotte, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Londra'ya gidiyorum."

"Neden?"

"Çalışmak zorundayım."

"Onun yerine başkasını gönder." "Yapamam, bunu yapmam gerek."

"Eve gelip seninle geleceğim. Sadece bir hafta kalacağım." "Edward," diye iç geçirdim, bıkkınlıkla. "Ben iyiyim. Seninle olacağım."

Elizabeth."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Beth kontrolden çıktı."

Geçen geceki hali gözümün önüne geliyor ve "*Lara'yla yatıyor musun?*" diye sormak istiyorum. *Neden benden saklıyorsun?* Ama dilimi tutuyorum.

"Nerede kalacaksınız?" diye aniden sordu.

"Four Seasons çatı katı. Kattaki tek oda."

"Anthony ile konuştun mu?"

"Evet, Anthony de gelebilir, Wyatt da."

"Hmm."

"Sadece iş için, Edward, ve tüm bu süre boyunca korumalar yanımda olacak."

"Bundan hoşlanmadım."

"İstemediğini biliyorum ama gitmeme engel olamazsın. Babam sorun olmadığını söyledi. Londra'ya iş için gidiyorum, Ibiza'ya parti için değil. Rahatla."

"Hmm." İnliyor.

Gülümsüyorum, çünkü onu yakaladığımı biliyorum. "Seni seviyorum."

"Tamam, ama Four Seasons'taki odalarını kendim ayarlayacağım. Alexander'ı da sana göz kulak olması için arıyorum."

Gülümsüyorum. Alexander York onun okuldan en iyi arkadaşı ve Londra'da yaşıyor. "İyi," diye cevap veriyorum.

"Ve eğer Londra'da başıboş dolaştığını duyarsam, gelirim. düz ev ve sürüklemeksen geri için

Nottingham."

Kıkırdıyorum. "Çok dramatiksin."

Ağır ağır nefes verir. "Görüşürüz, Lottie."

Zaferle sırtıyorum. Bu planın gerçekten işe yaradığına inanamıyorum.

"Güle güle Edward, seni seviyorum."

"Evet... Ben de seni seviyorum." Sonra telefonu kapattı. Mutfak penceresindeki yansımama bakıyorum ve gülümsüyorum. Bunu nasıl b a ş a r d ı m ?

Araç konvoyu Cumartesi günü saat 16:00 sularında Four Seasons'a doğru yola çıktı.

Beth'in arabasındayım, içinde iki güvenlik görevlisi olan siyah Mercedes sessizce arkamızdan geliyor.

Koltuğunda zıplayan Beth'e bakıyorum. "Tanrım, bunu yaptığına inanabiliyor musun?"

"Hayır." Karnımı tutuyorum. "Midem bulanıyor. Ya yakalanırsam?"

Arabayı durdururken omuz silkiyor. "Kimin umurunda? En kötü ne olabilir ki? Edward çıldırır, sanki bunu haftada bir kez yapmıyormuş gibi."

Gülümsüyorum. Umursamayan bir arkadaşsa sahip olmak çok rahatlatıcı.

Beth park ettikten sonra anahtarları park görevlisine veriyor ve çantalarımı arabanın bagajından çıkarıyoruz. Çocukları mesafelerini korumaları konusunda uyardım. Kimsenin benimle birlikte olduklarını ya da güvenlik ekibim olduklarını bilmesini istemiyorum. Normal görünmek istiyorum. Ben normalim... Normal olmayan sadece hayatım.

Beth yanımdayken fuayedeki resepsiyona doğru yürüyorum.

"Merhaba, giriş yapmak istiyorum, lütfen," diyorum çekingen bir şekilde. "Çatı katına." Beth gururla gülümsüyor.

Kız klavyesinde bir şeyler yazar, sonra kaşlarını çatır ve onun yerine başka bir şey yazar.

Tanrım, sakın bana rezervasyonu berbat ettiklerini söyleme. Bu plan daha başlamadan cehenneme dönebilir.

"Rezervasyonunuz altı haftalık mı?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Öyle." Kredi kartımı resepsiyon bankosuna doğru kaydardım.

Ekрана kaşlarını çatıyor. "Bir dakika lütfen?" Birini arıyor ve onu duyamayacağımı düşünerek bana arkasını dönüyor. "Çatı katı için altı haftalık rezervasyon yaptıracak biri var. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Bana bakıyor ve gözleri açılıyor. "Oh. Oh, evet, anlıyorum. Özür dilerim efendim. Teşekkür ederim."

Bana dönüyor ve abartılı bir sahte gülümseme takınıyor. "İyi günler, Bayan Prescott. Four Seasons'a hoş geldiniz. Londra'da geçireceğiniz süre boyunca bizimle kalmanız bizim için bir onurdur."

Ona bakarken omuzlarım çöküyor. Benim kim olduğumu nereden biliyor?

"Kardeşin Edward sabahtan beri yönetimle telefonda konuşuyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyor."

Güvenliklerinden ince bir diş tıraşıyla geçiyor olabilirdi.

Beth kaşlarını çatıyor, ailemin müdahalesinden zaten etkilenmemiş.

"Hesap tamamen kapatıldı. Four Seasons'a hoş geldiniz. Şimdi size odanızı bizzat göstereceğim."

Kendimi kederli hissederek kredi kartımı geri aldım. Edward tutara bile bakmadan hesabımı ödeyecekti.

Harika.

"Bana üç anahtar verebilir misiniz lütfen?" diye sordum. Lara ve Beth için birer tane istiyorum, böylece istedikleri zaman süitime çıkabilecekler.

"Elbette." Masasının üzerindeki her şeyi düzenliyor ve sonra onları uzatıyor.

Ön kapıdan girmekte olan Wyatt ve Anthony'ye bakıyorum.

"Bu beyler sizinle mi?" diye soruyor resepsiyon görevlisi, cevabı zaten biliyor. Diğer iki odamızın da rezerve edildiğinin farkındadır.

"Evet," diye cevap veriyorum, utanarak. Bana bakan siyah takım elbiseli iki iri yarı adamı yanlış anlamak mümkün değil.

"Alt katta kalıyorlar, doğru mu?" "Evet. Teşekkür ederim." Çocuklara küçük, kederli bir el sallıyorum. Sanırım daha sonra değil de şimdi gelip odayı teftiş edebilirler. Benim için kim olduklarını zaten biliyor. Radarın altında uçmak için çok fazla.

Lanet olsun.

Onlara döndüm. "Şimdi yukarı gelip odaya bakmak ister misiniz?" diye soruyorum.

"Bu olur olmak Harika." Anthony cevaplar tereddüt etmeden.

Resepsiyon görevlisi, iki korumam, Beth ve ben asansöre doğru ilerliyoruz.

Sessiz ve sinirliyim, nereye gidersem gideyim bu yaygaradan bıktım.

Otelin katlarını çıkarken yere bakıyorum, üzerimde bir ağırlık hissediyorum. *Bunun seni mahvetmesine izin verme, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum.*

Sorun yok, sorun yok. Bu mantrayı kafamın içinde defalarca tekrarlıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ailemle birlikteyken ve korumalar yanıımızdayken bu durum beni hiç rahatsız etmiyor. Sanki tamamen normalmiş gibi çünkü onlarda da var. Ama arkadaşlarımla yalnız kaldığımda, arkadaşlarımla yalnız kalmak istiyorum ve onların tüm bu özgürlüğe sahipken benim olmadığım apaçık ortaya çıkıyor.

Nazik resepsiyon görevlisi süitin kapısını açtı ve hepimiz çekingen bir şekilde içeri girdik. "Vay anasını!" Beth ağlıyor, gözleri odanın içinde uçuşuyor.

Tepkisine gülümsüyorum. Bir şeyi ilk kez deneyimlediğinde onunla birlikte olmak kadar güzel bir şey yok. Heyecanını hiç gizleyemiyor.

Resepsiyon görevlisi yaşam alanına doğru yürürken gülümsüyor. "Oldukça güzel, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Daha önce çok güzel yerlerde kaldım ve burası onların en iyileri arasında. Geniş bir yaşam alanına giriyoruz ve tavana baktığımda basamaklı, süslü bir merdiveni olan bir asma kat görüyorum.

"Daire iki katlıdır." Üst katı işaret ediyor.

Mobilyalar kahve ve krem tonlarını tamamlayıcı niteliktedir. Alan, büyük lüks, aqua kadife kanepeler ve pahalı perdelerle dolu ve oda güzel, ayaklı lambalarla aydınlatılıyor. Büyük beyaz bir mutfığa doğru yürüyoruz. Ortada, önünde taburelerin sıralandığı büyük siyah mermer bir ada var. Dolaplar ve dolaplar adaya uygun olarak siyah renkte.

Vay canına, bu çok güzel.

Turumuza devam ediyoruz, aynı katta büyük bir yemek odası, bir banyo ve bir çamaşır odasına giriyoruz. Üç küçük yatak odası ve bir banyo daha bulmak için üst kata çıkıyoruz ve ardından büyük ana süitin bulunduğu koridorun sonuna geliyoruz.

Gördüğümde gülümsüyorum.

Egzotik ve seksi, gri kadifenin farklı tonlarıyla dekore edilmiş ve döşenmiştir. Yatakta büyük boy yastıklı bir başlık ve ayak ucunda şezlonglu bir kanepedir. En-suite banyo siyah ve beyaz mermer ile döşenmiştir. Katıksız bir lüks hissi vermektedir.

Resepsiyon görevlisine dönüyorum, aniden altı haftalığına burayı karşılayabildiğim için utanıyorum. "Teşekkür ederim, çok güzel."

Başını sallıyor, kovulduğunu fark ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen istediğiniz zaman resepsiyonu arayın."

"Elbette." Gözlerim korumalarımı kayıyor. "Lütfen çocuklara göz kulak olun. Ben iyi olacağım."

Onlara doğru bir bakış atıyor. "Şimdi kontrol etmeye mi geliyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyor Anthony. "Süiti kontrol ettikten sonra bir dakika içinde aşağıya ineceğiz."

Son bir gülümsemeyle merdivenlerden inip işinin başına dönüyor.

Beth olduğu yerde bir aşağı bir yukarı koşmaya başlıyor, sonra da yatağın üzerine çıkıp zıplamaya başlıyor. "Lanet olsun, Lottie." Heyecan içinde ciyaklıyor. "Burası Richter'in dışında."

Gardiyanlar aşırı canlandırılmış arkadaşşıma kıkırdıyor. Onlardan kim olduğunu saklamıyor. Adamlar gardıropları ve banyoyu kontrol ediyor. Pencereleeri incelemek için perdeleri geri çekiyorlar ve sonra süitin geri kalanını kontrol etmek için ortadan kayboluyorlar.

Yatağa uzandım, süper ayrıcalıklı check-in'imden dolayı kederliydim.

"Kimi kandırıyordum Beth? Kim olduğumdan kaçamıyorum. Şu aptal daireye baksana." Üzüntüyle iç çektim.

Yanımda uzanmak için yere çöküyor ve ikimiz de tavana bakıyoruz. "Buraya erkekleri gizlice sokmak çok eğlenceli olacak," diyor kayıtsızca.

"Ne?" Ona baktım.

"Senin şu kirazın... düşüyor. Büyük bir patlamayla."

Charlotte

Bir kadeh şarabımla mutfak adasında oturuyorum. Önümdeki Google görsellerine bakıyorum. Beth beni yemeğe çıkarmak için her an gelebilir. Bu hafta sonu güvenli davranmanın ve uslu durmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Gardiyanlar alarında ve eğer sinsice bir şey yapmaya kalkarsak hemen yakalanırız. Beth'le yemeğe çıkma düşüncesi bile benim için yeterli - normalde yapamadığım bir şey.

Spencer Jones'un fotoğraflarının olduğu ikinci sayfaya tıklıyorum, gülerken ve şakalaşırken... *güzel kadınları öperken çekilmiş* fotoğraflarını inceliyorum. Kucağına oturduğum ve öpüştüğümüz o geceyi düşünüyorum.

Onun mükemmel öpücüğü.

Onun sert vücudu benimkine karşı. Elleri üzerimdeydi.

Çok doğal geldi. Klasik yakışıklılığı ve espri anlayışıyla, son on gün boyunca onu sık sık düşündüm ve her zaman pişmanlık duydum.

Keşke onu memnun edecek kadar tecrübeli olsaydım. Tanrı biliyor ya, çok isterdim.

Beth haklı; hayatımı değiştirmem ve yaşamaya başlamam gerekiyor. Planım babamı ve muhafızları rahatlatmak.

Bu farklı yaşam tarzına alıştıktan sonra ülkeye geri döndüklerinde eve gitmeyeceğim.

Artık sonuçları umurumda değil. Olan oldu, biraz bağımsızlık isteyerek yanlış bir şey yapmıyorum.

Her kim olursa olsun, kendimi bulmak için Londra'da kalıyorum. İyi bir kız olmak ve Prescott'un çizgisini takip etmek için zamanımı harcadım. Spencer'a olan özlemim bana tam olarak neyi kaçırdığımı gösterdi:

Eğlenceli.

Kalıcı olarak kiralamak için bir daire arardım ama bunun sadece paniğe yol açacağını ve Edward'ın beni Nottingham'a geri götürmek için anında burada olacağını biliyorum.

Londra'da yaşamayı sevip sevmediğimi görmek için kendimi alıştıracağım.

Kapının açıldığını duyuyorum ve Beth içeri giriyor. "Şehre inmeye hazır mısın?"

Bilgisayarımı kapattım. "Elbette."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne?"

"Anthony az önce gelirken beni kontrol etti."

"Öyle mi yaptı?" Sırıttım.

"Bana muhteşem görüldüğümü söyledi." "Evet, doğru, öylesin."

O daraltır onu gözler. "Do sen düşünmek o var bir kız arkadaş?"

"Hiçbir fikrim yok. Edward bilirdi."

"Bir dahaki sefere Edward'la konuştuğunda beni sor." "Tamam. Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Elbette." Ellerini zevkle birbirine sürtüyor. "Bu gece Anthony'nin taşakları düşene kadar onu iğneleyeceğim."

Anahtarlarımı ve çantamı aldım. "Bunu izlemek benim için travmatik olacak ama neyse."

Rujunu yeniden sürerken, "Yarın bu saatlerde beni düşünerek mastürbasyon yapıyor olacak," diye övünüyor.

Bir kahkaha patlattım. "Beth."

"Hayır, bu, *Oh, siktir Evet, Beth,*" o diyor, numara yapmak bir erkek sesiyle kendini tatmin ediyormuş gibi yapıyor.

"Seni nereden aldım?" Yaltaklanıyorum.

Kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırıyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Eğlenceli Arkadaş Piyangosu'ndan. Şimdi, gidelim."

"Yani, kimsenin seni görmesine izin vermeyeceksin, öyle mi?" Wyatt'a onuncu kez soruyorum. Pazartesi sabahı ve ben yeni işim hakkında çıldırıyorum. İkimiz kalabalık caddede yeni ofis binama doğru yürüyoruz.

Kaşlarını öfkeyle kaldırıyor. "Sana on kere söyledim... hayır, ama neden kimsenin bizi göremediğini anlamıyorum. Hepsi korumalarınız olduğunu biliyor."

"Bu çok tuhaf, yeni iş arkadaşlarıma tuhaf görünmek istemiyorum."

Gözlerini deviriyor.

"Ve binanın girişinde korumalar var, bu yüzden etrafta dolaşmana gerek yok Wyatt."

"Seni burada bırakmayacağımız kesin."

"Bu çok saçma," diye alay ediyorum. "Git ve o günkü işini yap, ben de öğle tatilinden yarım saat önce sana mesaj atayım. Sonra geri gelip beni yemeğe götürebilirsin."

Yüksek binanın dışına varıyoruz. Camdan baktığımızda bir metal detektörü ve üç silahlı koruma görüyoruz.

"Gördün mü?" Gülümsüyorum. "Burası Fort Knox gibi."

Üst katlardan biri Amerikan Büyükelçiliği'ne ev sahipliği yapıyor. Ben bile daha iyi planlayamazdım.

Wyatt etrafına bakınır ve derin bir nefes verir. "Tamam. Öğle tatilinden yarım saat önce beni ara ve seninle burada buluşalım."

Büyük kolunu tutup sıkarken olduğum yerde zıplıyorum.

"Teşekkür ederim."

Büyük cam kapılardan geçip asansöre atlıyorum, sinirlerim gerçekten yükselmeye başlıyor.

Asansör dolu ve herkes önüne bakıyor. El çantamı sıkıca kavıyorum, telefonum bir mesajla bipleyince irkiliyorum. Okumak için çabalıyorum.

Beth'ten.

Bugün iyi şanslar, Lottie Preston xxx

Gülümsememi bastırıp cevap veriyorum.

Çok gerginim, kusmak üzereyim.

Akşam görüşürüz.

xoxo

Kapılar yirmi beşinci katta açılıyor ve ben de çekinerek dışarı çıkıp etrafa bakıyorum. Her yerde insanlar ve masalar var. Burası tam bir faaliyet kovanı. Nereye gideceğim?

Masada oturan bir kız görüyorum ve yanına gidiyorum.

"Merhaba.

Bugün başlıyorum, nereye gitmem gerektiğini biliyor musun?"

Bana bakıyor ve gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Hey, tabii. En uzak duvardaki arka ofis." Mekânın diğer ucunu işaret ediyor. "Veronica'yı sor."

El çantamı sıkıca kavıyorum. "Tamam, teşekkür ederim." Ofise doğru ilerliyorum ve kapının yanında duruyorum.

"Dinle, eğer tembellik etmeye devam eder ve her gün işinin üstesinden gelemezsen, burada senin için bir pozisyonum yok. Beni anlıyor musun?" Bir kadının azarladığını duyuyorum.

"Evet, Veronica," diye cevap verir bir adam.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve hareketsiz duruyorum. Kahretsin, sesi kötü geliyor.

"Bu raporlar neden zamanında yapılmadı?"

"Üç kişinin işini yapıyorum ve hiç zamanım olmadı."

"O zaman zaman yarat," diye tersliyor. "Hemen işinin başına dön ve seni bir daha buraya çağırmak zorunda bırakma beni. Senin işini yapmak için peşinde dolaşacak ne zamanım ne de enerjim var, Marcus."

"Evet, Veronica. Bir daha olmayacak." Dönüp yanımdan koşarak geçti, merhaba bile diyemeyecek kadar sarsılmıştı.

Yüzümdeki kan çekiliyor.

"Evet?" diye bağılıyor bana.

"Oh." Duraksadım ve ofisine girdim. "Benim adım Lottie Preston. Bugün burada başlamam gerekiyordu," diye fısıldıyorum endişeyle.

Kaşlarını çattı. "Bir dakika." Ofis telefonundan bir numara çeviriyor ve çalarken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Onun bakışları altında büzülüyorum.

"Evet. Burada Lottie Preston diye biri var, bugün başlayacağını söylüyor." Bir süre dinliyor. "Tamam."

Kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek kapıya bakıyorum.

Üst çekmecesinden bir şey çıkarıyor. "Posta odasındasın, beni takip et."

Ayağa kalkıp hışım ile yanımdan geçip gidiyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Tanrım, bu kadın kaba bir domuz. Tanıştırma bile yok mu? Kısa boylu, tıknaz ve çilek sarısı bir saçı var. Ofise doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

Kimi kandırıyordum ki? Bu aptalca bir fikirdi.

"Onuncu kattaki posta odasındasınız." Bana bir güvenlik kartı uzattı. "Bu, binada dolaşmak için anahtarınız."

Ondan alıyorum. "Teşekkür ederim."

Asansöre bindik ve o düğmeye sertçe bastı. "Ben senin müdürünüm. Adım Veronica ve muhtemelen az önce duyduğunuz gibi tembelliğe tahammülüm yok."

Gözlerim açıldı.

"Zamanında geleceksin, çok çalışacaksın ve iş arkadaşlarıyla dedikodu yapıp değerli zamanımı boşa harcamayacaksın. Anlatabildim mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum kocaman gözlerle. "Tabii ki."

Kapılar onuncu katta açılır ve o yine hışımla dışarı çıkar. Bu kat farklı. Her yerde büyük konferans masaları var ve arka köşede beş küçük masa görebiliyorum. Sadece bir kadın ve bir erkek oturmuş bilgisayarlarında çalışıyorlar.

"Ne yapıyorsun Paul?" Veronica tersledi.

Sandalyesinin üzerinde dönüyor, belli ki geldiğimizi duymamış. "Merhaba, Veronica." Neşeyle gülümsüyor.

"Bu Laurel," diyor Paul'e, beni yanlış tanıtarak.

"Lottie," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bana tekrar yukarı aşağı bakıyor. "Lottie." Rahatsızlık veriyormuşum gibi gözlerini deviriyor. "Lottie bugün posta odasında işe başlıyor. Sarah, onu eğitebilir misin lütfen?"

Güzel kız gülümsüyor ve bu, buraya geldiğimden beri bana yöneltilen ilk gerçek gülümseme. "Merhaba."

Uzun siyah saçları var ve kocaman göğüsleri, silikon dudakları ve takma kirpikleriyle seksi bir çatı katı hayvanı gibi görünüyor. Mantıklı kıyafetlerimin içinde kendimi çok kasvetli hissediyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Geri için iş," Veronica diyor.

"Laurel, Eğer sen Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisime gelip beni görün."

Kaşlarımı çattım. "Ben Lottie." Ama beni duymuyor; çoktan asansörlere doğru güçle yürümeye başlamıştı.

"Siktiğimin sürtük," Paul inliyor bir kez Veronica ortadan kayboldu.

Gözlerim açıldı.

"Yemin ederim, günün birinde bu mektup açacağını o kaltağın gözüne saplayacağım." Bir şeyi tekrar tekrar bıçaklıyormuş gibi yapıyor.

Sarah sıcak bir şekilde gülümsüyor ve oturduğu yerden kalkıyor. "Bu senin masan, Lottie." Sandalyemi çekiyor. "Veronica için endişelenme. O sadece kocaman bir amcık."

Gözlerim patladı. "Oh."

"Evet, Cuntı McCunt Face." İç çekiyor. "Paul'e onu becermesini söyleyip duruyorum, böylece daha iyi bir ruh halinde olacak, ama yapmıyor."

"Onu sen becer," diye haykırır Paul. "O vajına yemyeşil olurdu, sana söylüyorum. Akli başında hiç kimse onunla yatmaz. Ben Paul, bu arada." Ayağa kalkıp elimi sıkarken gülümsüyor. Paul tahminen otuz yaşlarında, siyah saçları ve benden uzun boyuyla oldukça yakışıklı.

Kocaman gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Kimse benim yanımda böyle konuşmaz. Garip hissettiriyor... ve iyi.

"Merhaba Paul." Omuzlarımı birleştiriyorum. "Bu arada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Biz de öyle," diyor Sarah kayıtsızca. "Hepimiz bu işten nefret ediyoruz. Tamamen berbat bir iş. Fırsatınız varken kaçmalısınız."

Elimde olmadan gülümsüyorum. "O zaman neden burada çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Yeni bir iş aramakla uğraşamam." Sarah bilgisayarına geri dönerken iç geçiriyor. "Bu çaba gerektirir."

"Seyahat ediyorum. Burada sadece bir sonraki seyahatim için para biriktirmek amacıyla çalışıyorum," diye itiraf ediyor Paul.

Gülümsüyorum ve ofisin etrafına bakıyorum. "Mantıklı."

"Burada ne yapıyorsun?" Paul kaşlarını çatı. "Neden Bu bok çukurunun posta odasında mı çalışmak istiyorsun?"

Kullandığı dile kıkırdıyorum. "Bir kreşte çalışıyordum ve Londra'ya gelmek istedim. Bulduğum ilk iş bu oldu."

İkisi de başını sallıyor, hikayeyi tamamen yutuyorlar. "Yani burada sadece üçümüz varız öyle mi?" diye soruyorum.

"Hayır, iki çocuk daha var ama onlar şu anda yukarıda fotokopi dağıtıyorlar. Ya da depoda bir yerde saklanıyorlar," diye mırıldanıyor Paul nefesinin altında.

"Gel, seni gezdireyim," diyor Sarah.

"Tamam." Onu büyük konferans masalarına kadar takip ettim.

"Her sabah postaları burada tasnif ediyoruz. Önce katlara sonra da bölümlere ayırıyoruz. Sen ve ben her öğleden sonra bunları teslim ediyoruz."

"Doğru."

Dönüyor. "Çocukların teslim etmesine asla izin vermeyin, bu bizim işimiz."

"Tamam." Kaşlarımı çattım. "Neden teslim edemiyorlar?"

"Çünkü bu şimdiye kadarki en iyi sapıklık seansı. Aman Tanrım. Yukarıda çok ateşli adamlar var. Eğer çocukların teslim etmesine izin verirsek, işi asla bize geri vermezler."

Sırıtiyorum. Bu kızıdan hoşlanıyorum. "Mantıklı."

"Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyor omzunun üzerinden. "Hayır."

Gözleri parlıyor. "Çalışmak için doğru yere geldin. Burası ateşli bir sık şehri."

Yüksek sesle güldüm. Ateşli penis şehri mi? Böyle bir yer olduğunu kim bilebilirdi?

"Bu oda dünyadaki cehennem gibi." İçeri bakıyorum ve sıra sıra dizilmiş yedi büyük fotokopi makinesi görüyorum.

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü dokuzuncu seviye için eğitim kılavuzlarını basmamız ve ciltlememiz gerekiyor."

"Bu kötü mü?"

"En kötüsü bu. Bunu çarşamba günleri yapıyoruz. Genelde hepimiz kavga ediyoruz ve işten sonra kendimize gelmek için bara gitmek zorunda kalıyoruz."

Gülümsüyorum. Bu bile bana eğlenceli geliyor.

"Yani, her gün posta gönderiyoruz, Çarşamba günleri el kitapları hazırlıyoruz. Her gün fotokopi çekiyoruz ve teslimat e-postalarını da yanıtlamamız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Teslimat e-postaları mı?"

Gözlerini deviriyor. "Üst kattaki ahmaklar bir paket bekliyorsa, nerede olduğunu sormak için bize e-posta gönderiyorlar."

Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyorum. Bana Elizabeth'i hatırlatıyor. "Pekâlâ. Başka ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Herkesten gelen bir sürü saçmalığa katlanıyoruz.
Özellikle Veronica'nın."

"Nereden başlayacağız?" Ben soruyorum.

"Postanın gelmesini beklerken kahve ve tost içiyoruz."

"Kulağa harika geliyor." Kulağa *normal geliyor*.

Saat dört ve ben masaların arasında el arabasını itiyorum.

"Selam." Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam gülümsüyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Posta arabası bugün özellikle çok güzel."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Teşekkürler."

"Bu Lottie," diye tanıtıyor Sarah postayı teslim ederken. "Kendisi yeni ve harika bir iş çıkardığını da eklemeliyim."

Heyecanlanabilseydim heyecanlanırdım ama bu iki yüz kiloluk posta arabasını son üç saattir binanın içinde itmekten çok yoruldum.

Flört edildim, alay edildim, ısıklılandım, arkadaş oldum ve bu gece dört içki randevusuna davet edildim.

Bugün hayatımın en güzel günü... ve en zor günü.

Daha önce fiziksel olarak hiç bu kadar yorulmamıştım. Tüm bu postaların tüm binaya elden teslim edilmesi gerektiğini kim bilebilirdi? Çok ilkel ve emek yoğun görünüyor. Ve tüm bunlar nereden geliyor? Tanrı aşkına, kimse e-posta diye bir şey duymadı mı?

Ellerimde kağıt kesikleri ve ayaklarımda su toplamaları var.

Saçım berbat durumda ve domuz gibi koktuğuma eminim.

Sarah son postayı da uzatır. "Hadi aşağı inelim, Lottie."

Tanrıya şükür. Gülümsedim ve asansöre doğru döndüm.

"Eve dönmemize sadece bir saat var. Bugün harikaydın." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." İç çektim.

"Pazartesi bizim kolay günümüz."

"Bu kolay bir gün mü?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ciddi olamazsın?"

Kıkırdıyor. "Evet, ilk başladığım zamanı hatırlıyorum, hayatım boyunca bir gün bile ağır iş yapmamış gibi hissediyordum."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum asansöre binip düğmeye bastığımızda.

Aşağı inerken kapılara bakıp geçirdiğim günü düşünüyorum.

Bugün benimle daha önce hiç olmadığı kadar çok insan konuştu. Normaldim; ekipten biriydim. İnsanlar önümde küfür etti, beni rahatsız etti, benimle dalga geçti ve bana çıkma teklif etti. Veronica beni üç kez azarladı ama görünüşe göre bu onun için iyi bir şey.

Önümdeki ellerime bakıyorum. Kirli ve acımasızlar. Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. Yorgunum, bitkinim ve Lottie Preston'ın ilk iş gününden son derece memnunum.

Ben doğru olanı yaptım.

"Merhaba baba," diye açıyorum telefonu.

"Merhaba, sevgilim. Tatlı kızım bu gece nasıl?"

Genişçe gülümsüyorum. "Şimdi seninle konuşuyor olması güzel.

Ne oluyor?"

"Pek bir şey yok, sadece toplantılar falan. Hâlâ New York'tayız. Bu akşam bir yemeğimiz vardı ve ben eve erken geldim. Edward bir kadınla konuşuyordu, ben de gizlice çıktım. Sende ne var ne yok?"

Kalbim sıkışıyor. Keşke ona işteki ilk heyecan verici günümü anlatabilseydim... ama anlatamayacağımı biliyorum. "Ben de bu tarafta çalışıyorum," diye yalan söylüyorum. "William bugün beni aradı. Yarın öğle yemeği için benimle buluşmaya gelecek." Gülümsüyorum.

"Bu çok hoş. Londra'da ne yapıyor?"

"Emin değilim. Bir randevu için gece burada olduğunu soyledi."

"Hmm." Babam bir an düşünür. "Umalım da iyi bir boşanma avukatıyla olsun, değil mi?" Kıkırdar.

"Hayal edebiliriz. Bir gün." Bir an düşündüm. "Edward kiminle konuşuyordu?"

"Bilmiyorum. Ona ayak uyduramıyorum. Her gün başka bir kadınla çıkıyor. Çok güzeldi, o kadarını söyleyebilirim."

"Baba, Edward'ın Lara'dan bahsettiğini hiç duydun mu?"

"Neden sordun?" Tepkisinden anladığım kadarıyla var.

"Bu ikisinin arkadaştan daha fazlası olabileceğine dair bir önsezim var."

"Hiç sanmıyorum, sevgilim. Edward onunla ilgilenmez."

"Hmm." İç çektim, ikna olmamıştım.

"Neyse, seni yatman için yalnız bırakayım. William'la iyi eğlenceler, yarın akşam seni ararım."

"Tamam, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum canım. İyi geceler."

Restoranda William'ı gördüğümde ona koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Oh, kardeşimi özledim.

Ona sarılırken gülüyorum. "Bu çok hoş bir sürpriz."

Biraz daha sıkı sarılıyoruz ve aklında bir şey olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Koltuğuma düştüm. "Londra'da ne yapıyorsun?" Gülümsüyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Sırıtıyor. "Burada ne halt ediyorsun? Onlar ülkeyi terk eder etmez acil bir işin mi var? Bana şüpheli geliyor."

Gülüyorum. "Hiç de acil bir işim yok. Sadece farklı bir şeyler yapmak için can atıyorum."

"Güzel." Sırıttıyor ve dışarıya bakıyor. "Oh." Gözleri genişler. "Anthony nasıl olur da burada olur?"

"Edward beni izlemesi için onu bıraktı. Dürüst o l m a k gerekirse o kadar da kötü değildi. Sanırım onun hakkında yanlış bir izlenime kapılmışım."

Garson kız içkilerimizle geldi. William'dan buraya gelmeden önce sipariş vermesini istedim, çünkü sadece bir saatlik molam vardı.

"Ee, ne var ne yok? Ne yapıyorsun?" Sırıttıyor.

"Çalışmak, yakışıklı erkekleri gözetlemek, bunun gibi şeyler." Gözlerimi deviriyorum.

Gülüyor. "Seni özledim."

Masanın üzerinden elini tuttum. "Eve ne zaman geliyorsun?"

İçkisini yudumluyor. "Ben değilim." Sonra omuz silkiyor. "En azından Nottingham için değil."

"Tanrım, Edward beni tamamen delirtiyor, Will. Tamamen kontrolden çıktı."

"Demek istediğim tam olarak bu. Geçen gece için özür dilerim, vedalaşmadan ayrıldığım için. Beni o kadar öfkeliyor ki onun yanında bile olamıyorum."

"O sadece senin için endişeleniyor. Penelope ile işler nasıl gidiyor?" Dikkatlice sordum.

"Yukarı ve aşağı." İç çekiyor. "Bilmiyorum, iyi ve kötü haftalarımız oluyor. Mesele şu ki, evliliğimle ilgili ne yapmayı seçtiğim beni ilgilendirir. Biriyle tanıştığınızı ve Edward'ın burnunu istemediği bir yere soktuğunu düşünün."

"Dürüst olmak gerekirse daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Aynen öyle. Penelope mükemmel değil, bunu Tanrı biliyor. Ama ondan bir çocuğum var ve onun benimle aynı evde büyümesini istiyorum. Başka ne seçeneğim var ki?"

"Her şey yoluna girecek ve biliyorsun, onunla kalarak ve aranızı düzeltmeye çalışarak gerçekten harika davranıyorsun."

EVLİLİK için Harrison's Sake. Hayır. birçok erkekler olur Bunu yap."

"I Yapma. hissetmek Yani inanılmaz bazı günler." O gülümser. "Her neyse, bana kendinden bahset."

Koltuğuma geri oturdum. "Muhteşem bir adamla tanıştım." "Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet." İçkimi yudumluyorum. "Tam bir felaketti." "Neden?"

"Benim şey olduğumu öğrendiğinde..." Tereddüt ediyorum, "deneyimsiz olduğumu öğrenince benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Striptizci olmanı mı tercih ederdi?"

Kıkırdıyorum. "Muhtemelen. Her neyse... Nottingham'dan ayrılmak için ihtiyacım olan itici güç buydu. Babama ya da Edward'a söylemeyin ama eninde sonunda buraya kalıcı olarak taşınmayı planlıyorum."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Öyle mi?" "Uh-huh."

Gururla gülümsüyorum.

Elimi masanın üzerinden tutuyor. "Aferin sana, bebeğim. Aferin sana."

"Bu lanet olası aptal makine!" Paul ağlıyor.

Sarah'nın elleri saçlarında ve gözleri kocaman. "Ne bok yiyeceğiz?"

Gülmemek için elimi ağzıma kapatıyorum çünkü bu çok komik.

Fotokopi makinesi çıldırdı ve yüzlerce kağıt rekor hızda tükürülüyor. Ne kapanıyor ne de yazdırmayı bırakıyor. Bugün Çarşamba ve Veronica için eğitim kılavuzları hazırlıyor olmamız gerekiyor ama işler pek de planlandığı gibi gitmiyor. Bu tehlikeli posta odasında çok sık oluyor gibi görünüyor. Hiç bu kadar gülmemiştim.

"Fişi çek," diye kahkahalarım arasında bağııyorum.

"Evet," diyor Paul, güç kablolarını bulmak için çabalarken. Onları kapatıyor ve fotokopi makinelerinin hepsi sessizliğe bürünerek bizi bir an için birbirimize bakmak zorunda bırakıyor.

Her yerde kağıt var. Kağıtların hangi sırada olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Paul, "O makine dün gece ciddi bir asit düşürdü," diye homurdanıyor.

"Öyle görünüyor." Etrafımızdaki karmaşaya bakıyorum. "Bütün bunlarla ne yapacağız?" diye soruyorum.

Sarah da etrafına bakınıyor. "Parçalayın. Yeniden başlamanız gerekecek. Bu pisliği ayıklamak çok uzun sürecek."

Sarah'nın telefonu çalar. "Alo. Hey, Marcie..." Dinlerken yüzü düşüyor. "Oh hayır. Kahretsin, Marcie. Üç yıldır bu randevuyu bekliyordum."

Paul ve ben sorgulayan bakışlar atıyoruz. Kiminle konuşuyor?

"Evet, biliyorum." Sarah üzgün bir şekilde iç geçirir. "Sorun değil. Benimle gelmesi için kimi bulacağım?" Ağır ağır nefes verir. "İyi. Hayır, sorun değil, sadece hayal kırıklığına uğradım. Aylardır bunu dört gözle bekliyordum. Muhtemelen şimdi iptal edecek."

Sarah konuşmasını bitirip telefonu kapatırken ben yerdeki kağıtları toplamaya başladım.

"Harika!"

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çattım.

"Cumartesi akşamı çifte randevum var ve benimle gelmesi gereken kızın boğaz ağrısı var."

"Öyleyse yalnız git." Paul benimle birlikte kağıtları aldı. "Çifte randevu olmadığı sürece gelmeyecek."

Paul ve ben birbirimize kaşlarımızı çattık. "Neden olmasın?"

"Çünkü o gelmek bile istemiyor. Amcam onunla iş yapıyor ve ben yıllardır bu adama aşığım." Ellerini dehşet içinde kalçalarına koydu. "Planım muhteşem görünmektir, böylece ayaklarıma kapanmaktan kendini alamayacaktı."

Gülümsüyorum. "Bu mükemmel bir plan. Tabii ki ayaklarına kapanacak. Şu haline bak."

"Biliyorum, değil mi?" Sırıttıyor ve kışını oynatıyor.

Paul, "Seninle gelmesi için başka birini bul," diye öneriyor.

"Benim kimsem yok." İç çekiyor. "Bütün gün tam bir felaket." Tiksimtiyle fotokopi makinesini tekmeliyor.

"Lottie'yi al."

Sarah'nın gözleri bana kayıyor. "Gelmek ister misin?"

Yüzüm düştü. "Ah." Başımı sallıyorum. "Ben... Ben o adamı tanımıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Bu ikimiz için de kör bir randevu olacak." Dehşet içinde ona baktım.

"*Lütfen.*" Olduğu yerde zıplıyor ve kolumu tutuyor. "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum ve yanımda başka biri olmadan gidemem."

"Onu tanımadığını söylemiştin!"

"Bilmiyorum ama görünüşü çok hoşuma gidiyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu adamdan çok hoşlanıyorum. Oh, lütfen, Lottie. Lütfen gelir misin?"

Ona bakıyorum. Yani, gidebilirim, başka bir işim yok... ama *tanışma randevusu mu?* Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

"Ne oluyor be?" Veronicas haykırır.

Gözlerimiz açılıyor ve Veronica'nın kapı aralığından odayı değerlendirdiğini görmek için dönüyoruz. Elleri kalçalarında ve yüzü öfke dolu.

"Bu lanet makine asit almış!" Sarah ağlıyor. "Gücü ve her şeyi kapatmak zorunda kaldık." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor. "Onu durduramadık."

Veronica yerdeki kağıtlara bakar. Derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır. "Ona kadar sayacağım ve sonra hepinizi kovmadan önce dönüp buradan çıkıp gideceğim." Dramatik bir şekilde nefes alır. "Temizleyin bunu

ve ben hayatımı kaybetmeden önce şu kitapçıkları bitir."

Hepimiz yere düştük ve kağıtları toplamak için çabalamaya başladık. Veronica asansöre doğru fırlıyor ve kapılar arkasından kapanarak gözden kayboluyor.

"Siktir git, seni yaşlı köstebek," diye bağıyor Sarah, kapalı asansör kapılarına doğru kuşu çevirirken. "Umarım Azrail gelir ve beyzbol sopasıyla kışını siker."

"Neden bunu onun yüzüne söyleyemiyorsun Sarah?" Paul iğrenerek mırıldandı. "O zaman bize bu boku vermezdi." Bir yığın kâğıdı çöp kutusuna atıyor. "Ve bu arada, Azrail onun için fazla iyi. Onun standartları var, biliyor musun?"

Bu durum beni şaşkına çeviriyor ve dizlerimin üzerine oturup gülmeye başlıyorum. Yüksek sesle, karnıma kramplar girerek kıkırdıyorum ve duramıyorum.

Sarah fotokopi makinesini tekrar tekmeliyor ve Pauls de gülmeye başlıyor, sonunda Sarah da katılıyor ve üçümüz de kontrol edilemeyen kıkırdama nöbetleri içinde yerde yatıyoruz.

Sarah tavana doğru "Bu iş çok boktan, dostum," diye bağıyor.

"Doğru mu?" Paul kabul eder.

Gülmeye devam ediyorum. Keşke bilselerdi... Bence bu dünyadaki en iyi iş.

Beni caddenin karşısına kadar takip eden Wyatt ve Anthony'ye omzumun üzerinden bakıyorum, mesafelerini koruduklarından emin oluyorum. Bu gece kimliğimi açığa çıkarırlarsa onları cinayetle uyarmıştım. Onlara yeni iş arkadaşımın güvenliğim olduğunu bilmesini istemediğimi söyledim, ki bu doğru, ama Sarah'nın gerçekte kim olduğumu öğrenmesini de istemiyorum.

Öğrenirse benim hakkımdaki fikirlerinin değişeceğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyorum. Son derece dürüst ve Lottie Preston'ı seviyor, yani gerçek beni.

Ve itiraf etmeliyim ki, ben de Lottie Preston olmayı seviyorum.

Cumartesi gecesi ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama Sarah bir şekilde beni bu tanışma randevusuna gitmeye ikna etti. Çocuklarla bir restoran-barda buluşacağız.

Gergin olmalıyım. Charlotte biriyle tanışma randevusuna çıkmaktan çok korkardı. Ama bir şekilde Sarah, Lottie'nin cesur hissetmesini sağlıyor.

Veronica ve asit damlatan fotokopi makinelerini birlikte halledebilirsek, bu iş çantada keklik.

Kendime bakıyorum. Üstüme oturan siyah bir elbise giyiyorum, kolları küçük, beli büzgülü. En iyi siyah topuklu ayakkabılarımı giymişim ve sarı saçlarım kabarık bir at kuyruğuyla toplanmış, böylece herkes şımarık kırmızı rujumu görebiliyor.

Four Seasons'ın asansöründen çıktığımda Wyatt bana yukarıdan aşağıya baktı ve beni tokatlayıp üstümü değiştirmem için odaya geri mi göndermek istediğini yoksa beni öpmek mi istediğini bilmiyordum.

Her iki durumda da bana bu kıyafetin içinde farklıymışım gibi baktı. Hoşuma gittiğinden emin değilim.

Caddede hedefimize doğru ilerlerken Sarah benimle kol kola giriyor. Bu sahte versiyonum olmak bana sahip olduğumu bilmediğim bir güven veriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ona neşeyle sordum.

"Burbank. Hemen şurada ve Londra'nın ateşli başkenti."

"Unutma, eğer işler iyi gitmezse, buradan çıkacağız ve sadece ikimiz dışarı çıkacağız. Söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Bütün gece bir moronla tıklıp kalmak istemiyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorum ama inan bana, randevumdaki kişi geri zekalı değil. Tam tersi aslında. Umarım arkadaşı senin için sevimlidir. Eminim öyle olacaktır."

Gözlerimi deviriyorum ve beni altı kumtaşı merdivenden yukarı, havalı görünümlü restorana çekiyor.

Hoparlörlerden baştan çıkarıcı müzikler duyuluyor ve dekor modern ve eklektik. Her yere büyük deri sandalyeler yerleştirilmiş ve her masanın üzerinde büyük, alçak sarkan fenerler var. Kalabalık modaya uygun görünüyor ve atmosfer eğlenceli.

Camdan dışarı baktığımda Wyatt ve Anthony'nin sokağı geçip kulübe doğru gittiklerini görüyorum.

Şüpheli görünmemeleri için onlara yemek yemelerini ve bir şeyler içmelerini söyledim. Sarah elimi tuttu ve beni kalabalığa doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?" Gürültüyü bastırmak için bağıriyorum. "Arka tarafa... Onları görebiliyorum."

"Neye benzediklerini bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Randevumun neye benzediğini biliyorum. Yıllardır onu takip ediyorum." Kalabalığa bakmak için boynunu büküyor. "Oh, senin sevgilin de çok seksi görünüyor."

İçim rahatlayınca gülümsüyorum ve sonra bir masanın yanındaki açıklığa geliyoruz.

"Merhaba, ben Sarah," diyor bana dönmeden önce endişeyle. "Bu da Lottie. Lottie, bu benim flörtüm Spencer Jones ve senin flörtün de Richard Marlin." Gururla gülümsüyor ve benim tepki vermemi bekliyor.

Yüzümden kan çekiliyor.

Randevusu.

Spencer mı? *Benim* Spencer'ım *onun* randevusu.

İri mavi gözler benimkilere takılıyor ve Spencer şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor, yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, Lottie."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Charlotte

"H-HI," diye mırıldanıyorum.

Sarah önce Richard'ın sonra da Spencer'ın elini sıkar. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

İkisi de ayağa kalkıyor, elimi sıkmak için masanın etrafında dolaşıyorlar, Richard önce bana uzanıyor.

"Merhaba, Lottie." Gülümsüyor. Koyu kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleriyle yakışıklı biri.

Sonra Spencer bana dönüyor ve elimi avucunun içine alıyor. Elim sıcak ve karıncalanıyor ve hemen arkamda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

"Merhaba Charlotte," diye mırıldanıyor Spencer o çok seksi sesiyle.

Zoraki bir gülümseme yayıyorum ve elimi onun elinden çekiyorum. "Merhaba." Koltuğuma yığıldım.

"Adı Lottie." Sarah gülümsüyor. "Lottie Preston. Bu hafta posta odasında benimle çalışmaya başladı."

Spencer Kaşlarını çatıyor, onun gözlersürüklenme
geri için benim Sessiz sorularla.

Yüce Tanrım, kimliğimi açığa çıkaracak.

Bu aklıma gelen en aptalca fikirdi.

"Sen iş içinde ve Posta odası mı?"

Spencer sorar Sarah, ona hızlı bir
bakış attı.

"Çünkü Şimdi... ise I bak için bir şey başka." Sarah gülümsüyor.

Spencer'in dikkati tekrar bana döndü. "Ve... *sen* de posta odasında mı çalışıyorsun?"

"Uh-huh." I sahte a Gül, hissetmek benim koltuk altları terlemeye başladı. "Tuvalete gitmem lazım."

"Evet, ben de," diyor Spencer şiddetle.

I pratik olarak koşmakiçin ve ön . ve Restoran, ama tabii ki beni takip ediyor.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor öfkeyle.

"Oh, Spencer," diye sızlanıyorum telaş içinde. "Kimliğimi açığa çıkarma. Başka biri gibi davranıyorum."

Sertçe kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Çünkü Charlotte Prescott olmaktan hoşlanmıyorum."

"Charlotte Prescott olmanın nesi yanlış? Ondan hoşlanıyorum." Konuşurken yakalanıp yakalanmadığımı görmek için hızla köşeye bakıyor. "Peki sen ne giiyorsun?" diye tıslıyor bana dönüp baktığında.

"Elbette." Öfkelenirim. "Charlotte'tan o kadar hoşlanıyorsun ki ondan kaçarken neredeyse bacağını kırıyordun."

"Aslında beni dışarı atan senin lanet olası korumandı... *senin* ısrarın üzerine."

"Yüzündeki iğrenme ifadesi yüzünden," diye fısıldadım. Öfkeyle. Ne cüretle bunu bana geri atar? Bunun yüzünden iki haftadır kendimi bok gibi hissediyorum.

Gözleri patlıyor, öfke yayılıyor. "Tiksindin mi?" "Evet, bekaretimden!" Ş a k d i y e söyledim. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm.

seni hayal kırıklığına uğrattım," diye tükürdüm.

Neden bilmiyorum ama ikimiz de birbirimize çok kızgınız.

Başını tiksintiyle arkaya atar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

İçimde bir şeyler kopuyor ve bir an daha tatlı Charlotte Prescott olmak istemiyorum.

"Artık benim için endişelenmenize gerek yok, Bay Spencer." Öfkeli bir şekilde dudak büktüm. "Bu durum gerçekten de halledildi."

Bir an bana bakıyor, noktaları birleştiriyor.

"Biriyle mi yattın?" diye soruyor sonunda, sanki nefesi kesilmiş gibi.

"Evet ve harikaydı." Tekrar masaya bakıyorum. Her zaman üstün olanın o olmasını siktir et. Ona bu zevki tattırmayacağım.

"Burada bir sorunumuz mu var?" Wyatt bize yaklaşırken homurdanıyor ve ikimizin de sıçramasına neden oluyor.

Spencer elini havaya kaldırır. "Sen. Siktir. Defol... hemen şimdi. Bu gece senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Wyatt, Spencer'ın yüzüne bakarak sakince, "Hiç şansın yok," diye cevap veriyor.

Aman Tanrım.

Gözlerimi deviriyorum. "Wyatt, bizi biraz yalnız bırakabilir misin lütfen?"

Wyatt tereddüt ediyor.

"Şimdi!" Hemen. "Kimliğimi açığa çıkarma."

Spencer'a ters ters bakar ve sonra isteksizce kalabalığın arasından geçerek masasına geri döner.

"O muydu?" Spencer homurdanıyor. "Ha? Ne o muydu?"

"Lanet olası Wyatt'la yattın mı? Çünkü eğer yattıysan, Tanrı yardımcım olsun Charlotte."

Ağzım açık kaldı... çünkü bu duyduğum en saçma şeydi.

Cevap vermeme beklerken gözleri açılıyor. Yüzüme yaklaşıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? O yaptı, değil mi?"

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve gözlerimi kısıtım. "Randevuma geri dönüyorum ve gecenin geri kalanında Lottie Preston olmaya devam edeceğim. Ve sen..." I

"O koca çeneni kapayacaksın ve kimliğimi açığa çıkarmayacaksın."

Gözlerini kısıyor ve bana dik dik bakıyor.

Restoranın arka tarafına dönüyorum, nefes alıyorum ve kalbim göğsümde sertçe çarparak masaya geri dönmeden önce omuzlarımı düşürüyorum.

Sarah'yı Richard'ın söylediği bir şeye yüksek sesle gülerken buluyorum ve rahatça koltuğuma çöküyorum.

"Yani, Lottie..." Richard gülümser. "Sarah bana Londra'da yeni olduğunuzu söylüyordu. Buraya taşınmana ne sebep oldu?"

"Evet." Spencer koltuğuna kayarken dudak büker. "Lütfen paylaş. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum." Parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Boğazımdaki yumruyu
yutuyorum. Aman Tanrım.

I sahte a Gülümse. "Peki." I bakış
üzerinde için benim Restoranın ön tarafında
oturan iki koruma.

Kalbim güm, güm, güm atıyor.

"Lottie bir kreşte çalışıyordu." Sarah gururla gülümsüyor ve bana bir kadeh şarap dolduruyor. "Öyle değil mi?"

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Evet." Şarap bardağını elime alıyorum ve neredeyse tek seferde bitiriyorum.

"I yapAşk ANNE kadınlar." Richard gülümsüyor ve Elini masada benimkinin üzerine koydu.

Spencer kaşlarını çatıyor ve ellerimize bakıyor, sonra gözlerini bana dikeyyor, öfkesi hissediliyor.

Soluyorum ve bardağımı kurutuyorum.

Spencer Sarah'a döner. "Sarah, amcan yıllardır seninle bu randevuya gelmemi istiyordu. Geçen hafta otoparkta park halindeki arabasına çarptım ve bu konuda kendimi o kadar kötü hissettim ki sonunda kabul ettim." Gülümsüyor ve herkes kıkırdıyor. "Ancak, senin bu kadar güzel olduğunu bilseydim, bu randevuya uzun zaman önce gelirdim."

Şarap kadehine sinirli bir şekilde kıkırdıyor ve ben kendimi ona ters ters bakarken buluyorum.

Komik değil,
Spencer. Ama öyle,
değil mi? *Oyun*
başlasın.

"Richard." Gülümsüyorum. "Bana kendinden bahset."
Elini kendi elimle sıkıyorum.

Richard'ın gözler ışık yukarı. "Pekala, I iş
içindeve Borsa, otuz iki yaşındayım."

"Otuz iki," I fişkırmak, kesinti
onu. "Bu Mükemmel bir
yaş, değil mi? Çok yaşlı değil."

Spencer bana bakıyor, sessizce öfkeleniyor.

"Kaç yaşındasın, Spencer?" Tatlı tatlı gülümsüyorum.
"Sanırım kırk beş civarı?"

Etkilenmemiş bir şekilde kadehini boşaltıyor ve ben de gülümsememi bastırmak için alt dudagımı ısırıyorum.

"Spencer mükemmel bir yaşta," diye cilveleniyor Sarah. "Gözlerinden anlayabiliyorum Spencer, doğru kadının karşına çıkmasını bekliyorsun."

Çenesini sıkıyor. "Ya da sadece birini boğmak istiyor."

Sarah ve Richard tam zamanında güldüler ve Spencer ile ben masanın öbür ucundan birbirimize ters ters baktık.

Kendini toparlıyor ve rolüne geri dönüyor. "Demek siz ikiniz yeni arkadaşsınız?" diye sorar.

"Sadece bu hafta." Sarah gülümsüyor. "Lottie benimle çalışmaya geldi. Onu eğitiyorum."

"Siz ikiniz tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye soruyor büyülenmiş gibi davranarak.

"Posta odasındayız," diye yanıtlıyor Sarah.

Spencer'in gözleri benimkileri tutuyor ve Richard öpmek için elimi tutuyor. Gözlerim şok içinde Richard'a kayıyor.

Ne oluyor be? Bu... beklenmedik.

Gülümsüyormuş gibi yapıp elimi onun elinden çekiyorum. Tanrım, bu gece tam bir felaket.

Spencer'in çenesi titriyor ve bana ters ters bakmaya devam ediyor.

Neden bu kadar kızgın?

Sanırım sahte kiraz patlaması, başka biri gibi davranmam ve posta odasında çalışmam, dar siyah elbisem, Wyatt'ın iki hafta önce onu evimden atması veya Richard'ın elimi öpmesi olabilir. Gerçekten birçok seçenek var.

Kendime bir kadeh şarap daha dolduruyorum. Alkol buradaki tek çare, bu yüzden başımı arkaya eğip büyük bir yudum alıyorum.

"Sarah." Spencer masanın karşısından ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Dans etmeyi sever misin?"

Gözleri parlıyor. "Dans etmeyi seviyorum, Spencer." "Ben de öyle. Gerçek müziğin başlaması için sabırsızlanıyorum."

Tamam, şimdi sinirlenme sırası bende. Eğer onunla kirli dans ederse, yemin ederim.

"Dans etmeyi sever misin, Lottie?" Richard sorar.

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Seviyorum." Şarabımı yudumluyorum. "Bir insanın dans edişine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

Richard beni kazanıyormuş gibi sırtıyor. Zavallı adam buraya gireceğini sanıyor. Bu karmaşada eli kolu bağlı olduğu için kendimi kötü hissediyorum. "Ben bara gidip bizim için bir şişe daha şarap alacağım." Onlar itiraz edemedi ayağa kalkıyorum ve bara doğru yürüyüp sırada bekliyorum.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım? Gitmeli miyim?

Spencer Sarah'dan hoşlanıyorsa burada olmak istemiyorum.

Onu onunla birlikte izlemek en kötü kâbusum olurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Spencer fısıldıyor Arkamda.

"Saçımı yıkıyorum, neye benziyor?"

"Bu gece ne tür bir orospu hapı kullandığını bilmiyorum ama kes şunu."

Ona dönüyorum ve göğsümü parmaklıyorum. "Ben mi?" Başımı sallıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Şunu kesmeye ne dersin?"

"Hadi buradan gidelim," diyor aniden.

Kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ne?

"Onunla bir randevuya çıkmak istemiyorum. Sadece bir saat kalmaya niyetliydim." Telefonunu çıkardı.

"Sebastian tam yirmi dakika sonra beni arayıp buradan kaçış planımı anlatacak. Hadi bir yere gidelim, sadece ikimiz." Elini kalça kemiğimin üzerine koyuyor, etrafımızdaki kalabalık tarafından örtüldüğümüz için temas başkaları tarafından fark edilemiyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Fısıldıyorum. "Sarah senden gerçekten hoşlanıyor."

"Evet, ondan hoşlanmıyorum." Arkamı sıkıyor. "Ben senden hoşlanıyorum."

Elini öfkeyle ittim. "Sen bir domuzsun Spencer Jones ve çok geç kaldın. Benimle bir şansın vardı ve sen bunu mahvettin."

"Sen batırdın, ben değil!"

Ona döndüm ve yemin ederim hayatımda hiç bu kadar çileden çıkmamıştım. "Ben... Ben mi batırdım?" Kekeliyorum. "Şaka yapıyor olmalısın?"

"Beni kovdun ve aramadın."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Sen tanıdığım en romantik olmayan pisliksin."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Sırıttırıyor ve kalça kemiğimi sıkıyor. "Şimdi gidelim. Wyatt yoluma çıkarsa, yumruğumla ışıklarını söndürürüm. Kendini saldırıma hazırla."

"Ha." Öfkelendim. "Bunu görmek isterdim. Senin pısırik kışınla yerleri silip süpürürdü."

"Evet, göreceğiz."

Elini belimden uzaklaştırıyorum. "Bana dokunmayı kes," diye fısıldıyorum sırada ilerlerken.

Patronun kim olduğunu göstermek için beni hemen kendine doğru çekti.

"Yirmi dakika içinde gidiyorum. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hayır. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"İşte bu yüzden gidiyorum. O benim tipim değil. Ona karşı hiçbir çekiciliğim yok."

Ona ters ters bakıyorum, tepkisiz. Spencer serçe parmaklarımızı birleştiriyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor. "Sen benim tipimsin," diye nefes alıyor.

"Sıradaki!" diye sesleniyor barmaid. Elinden kurtulup bir adım öne çıkıyorum.

"Ben bir... şey..." Onun bu kadar yakınımda olmasından dolayı beynim tamamen kızarmış durumda. "Bir tane alabilir miyim..." Tanrım, iki cümleyi bir araya getiremiyorum bile. Bu adamın nesi var böyle?

Spencer beni kurtarmak için öne çıktı. "Bir şişe Louis Roederer alacak." Rahatça gülümsüyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Bana numaranı ver."

Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve kendimi onun iri, tatlı dudaklarına bakarken buluyorum.

"Lanet telefon numaran bende yok. Ver onu bana."

Karıncalanmalarım anında kayboldu. "Beni aramanı istemiyorum.

Ve sürekli küfretmeyi bırak."

Gözlerini deviriyor. "Onlara kim olduğun hakkında istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söyleme. Bana numaranı ver." Barmen şişeyi uzatıyor ve ben de hiç düşünmeden parasını ödüyorum. Bay Spencer'a başka bir şey söylemeden geri dönüyorum.

masaya.

Tam bir pislik.

Birkaç dakika sonra elinde bir şişe şarapla masaya geri geliyor. Oturur ve telefonunu masanın üzerine koyarak sakince gülümser.

Zavallı kalbim göğsüme vuruyor. Bu en kötüsünden sinsi bir davranış.

Sarah'nın sevgilisi onunla gitmemi istiyor, ...ve bundan daha da kötüsü, ben de bunu istiyorum.

Spencer'ın telefonu masanın üzerinde dans ediyor, Sebastian ismi ekranı aydınlatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Merhaba Seb," diye neşeyle cevap veriyor. "Olamaz." Dinliyormuş gibi yaparken yüzü düşüyor. "Oh... gerçekten mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Hay Allah. Sırada ne var?

"Tabii, evet, şimdi gelip seni alacağım." Sarah'yı dinler ve kaşlarını çatarak sahte bir kızgınlıkla başını sallar.

Ona öylece bakıyorum. Ne dangalak ama.

Aramayı sonlandırıyor. "Sarah, çok üzgünüm ama gitmek zorundayım. Arkadaşım Sebastian şehirden yaklaşık yarım saat uzakta bir çukura girdi ve hamile kız kardeşi de arabada. Gidip onlara yardım etmem gerekiyor."

Sarah'nın yüzü düşer. "Olamaz."

"Çok sinirliyim." İç çekiyor. "Bu da harika bir geceye dönüşüyordu."

"Ne hendeği?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Ölü Muhafız Hendeği," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Şarabımı yudumluyorum ve ona bakıyorum. "Kulağa ürkütücü geliyor."

Gözlerini kısıyor. "Öyle."

Dikkatini Sarah'ya çevirir. "Üzgünüm ama bu gece dizginleri Richard'ın devralması gerekecek."

"Sorun değil Spence, ben halledebilirim." Richard gülümser.

Yine gözlerimi deviriyorum. Belli ki Richard, Spencer'ın erken ayrılacağını başından b e r i biliyordu.

"Beni arayacak mısın?" Sarah Spencer'a soruyor. Kalbim onun için çarpıyor. Lanet olsun ona.

"Tabii ki. Numaranız nedir?" diye sorar.

Kadın gülümseyerek ona okuyor ve o da 'görünüşe göre' bunu telefonuna kaydediyor.

"Peki ya seninle isteyken iletişime geçmek istersem?" diye sorar. "İş e-postan var mı?"

"Evet." O gülümsüyor heyecanla. "Bu sarah@conradmailroom.com."

"Tamam." Ayağa kalkar ve Sarah'nın elini sıkar. "Sizinle tanışmak çok güzel. Bu gece için özür dilerim."

"Sorun değil." Kıkırdıyor. "Ara beni."

Spencer salları Richard'ın el, ve sonra o bana
yaklaşıyor.

"Güle güle, Bay Spencer. İyi bir hayat dilerim." Çenemi tavana d o ğ r u e ğ i y o r u m .

Gözlerini tekrar bana dikti. "Posta odasında iyi eğlenceler, Lottie."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Niyetim o."

Gözlerimiz kilitlendi ve kaşlarını *benimle gelmek için son şansın dercesine* kaldırdı.

El sallıyorum. "Güle güle Spencer." Şarabımı yudumluyorum.

Bir süre sonra başını hafifçe sallar ve arkasına bakmadan restorandan ayrılır.

"Görünüşe göre gibi I var iki dans etmek ortaklarbu gece." Richard gülümser, koltuğunda sallanır.

Sarah ve ben onun aptalca hareketlerine gülüyoruz.

"Kesinlikle öyle."

Spencer

Bir görev için başka bir restorana girdim, öfkeliydim ve çok kızgındım.

Benimle gelmek istemedi. Onunla kalmak istedi.

Lanet olası koruması.

İstediğim gibi o pisliği verandasında yere sermeliydim.

Derim karıncalanıyor. Eminim o gece ben gittikten sonra ona hamle yapmıştır, lanet yılan.

Masters arka duvar boyunca oturdukları masadan bana hızlıca el sallıyor. Bu gece kendime çifte rezervasyon yaptırdım. İlk durağım cehennemden gelen randevumdu, ardından ikinci durağım en iyi üç arkadaşım ile akşam yemeğiydi.

Bree, Masters ve Sebastian'ın menülerine baktıklarını görüyorum.

"Merhaba," diye homurdanıyorum ve koltuğuma yığılıyorum.

"Randevu nasıl geçti?" Seb başını kaldırmadan soruyor.

"Lanet olası felaket." Birasını aldım ve boşalttım.

"Sakin ol." Onu benden geri aldı. "Kendininkini al."

Garsonun dikkatini çekmek için hemen elimi kaldırıyorum.

Spencer ve Seb gülümseyerek birbirlerine **b i l m i ş** bilmiş bakıyorlar. "Neydi böyle bir felaket?" Usta soruyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Nereden başlasam?"

Garson kız yanıma geldi. "Evet, efendim?"

"Bir Corona alabilir miyim, lütfen?" "Tabii ki."

"Ve gelmeye devam etsinler."

Üçü de çekingen bir şekilde oturmuş, hikâyeyi bekliyorlar. "Birlikte iş yaptığım bu salak, yeğenini bir randevuya çıkarmak için on iki aydır beni sıkıştırıyor."

Masters sırtıyor. "Sen bir aptalsın."

"Daha hikâyenin yarısını bile duymadınız," diye karşılık verdim. "**D u y m a m ı z a** gerek yok."

Seb kıkırdadı ve hepsi tekrar bakar.

"Her neyse, geçen hafta otoparkta onun arabasına çarptım ve o da bunu kendimi kötü hissetmem için bir koz olarak kullandı ve beni onu dışarı çıkarmaya ikna etti." Başımı salladım. Haklılar, ben bir aptalım. "Çifte randevu olması şartıyla kabul ettim, böylece oradan bir an önce çıkabilecektim. İş yerindeki adamlardan birini benimle gelmesi için ayarladım, erken ayrılacağımı ve iki kadınla kalacağımı biliyordu. Üçlü falan yapmayı umuyor." Biram geldi. "Teşekkür ederim." Uzun ve sert bir yudum aldım. "Ah, işte bu."

"Ne diyordun?" Bree kaşlarını çatar.

"Randevum Sarah geldi ve itiraf etmeliyim ki oldukça seksi."

"O zaman sorun nedir?" Masters kaşlarını çatar.

"Bil bakalım arkadaşım kimdi?" Şak diye söyledim. "Arkadaşıma tuzak kuran kişi."

"Kim?" diye hepsi birden sorar.

"Charlotte Prescott."

Gözleri büyür.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Benden hoşlanmayan hayalimdeki kız masanın karşısında oturuyor ve lanet olası arkadaşım onun elini tutuyor."

"Ne?" Seb fısıldıyor.

Bree elini ağzına kapatıyor ve kıkırdamaya başlıyor. "Oh, bu karma, Spence."

"Ama bu gece Charlotte Prescott değil. Kendisini Lottie Preston olarak tanıtıyor. Tamamen farklı biri," diye devam ediyorum. "Ve şu anda Sarah ile birlikte posta odasında çalışıyor - Sarah benim flörtüm!"

"Bekle, kafam karıştı." Bree kaşlarını çatıyor. "Bu ikimiz için de geçerli," diye çıkışıyorum.

"Neden başka biri gibi davranıyordu?" Seb soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum ve biramı boşaltıyorum. "Ama çok geçmeden kontrolümü tamamen kaybettim ve iki hafta önce beni evden kovduğu için ona bok atmaya başlamak için onu bara kadar takip ettim."

Sebastian başını arkaya atıyor ve yüksek sesle gülüyor. "Neden hala bu konudan bahsediyorsun?"

"Çünkü bu beni çok kızdırdı. Daha önce hiçbir kadın beni dışarı atmamıştı."

Masters başını sallıyor ve burnunun kenarını sıkıyor.

"Peki, ne dedi?" Bree soruyor.

"Benden kimliğini açığa çıkarmamamı istedi ve bir süreliğine başka biri olmak istediğini söyledi."

Şaşkın bakışlar atarlar.

"Biliyorum." Omuz silktim. "Çok seksi giyinmişti, sonra ona Charlotte Prescott'tan hoşlandığımı söyledim ve o da bakire olduğu için ondan yeterince hızlı uzaklaşamadığımdan bahsetmeye başladı-"

"Yine de bu doğru," diye araya giriyor Masters. "Seni çok korkuttu."

"Tamamen," diye mırıldanıyorum biramı yudumlarken. "Ama o bunu bilmiyordu."

"Belli ki öyle yapmış." Sebastian omuz silkiyor.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Ve sonra hayatımın en kötü haberi geldi."

Bree kıkırdıyor. "Çok dramatiksin, gerçekten tiyatroya gitmelisin."

Çocukların ikisi de aynı fikirde olarak kıkırdarlar.

Sessiz bir kadeh kaldırarak biramı onlara doğru kaldırıyorum. "Artık bakire olmadığı ortaya çıktı."

Ağızları açık kalıyor ve ben biramdan öfkeli bir yudum alıyorum.

"İşte ben de orada, centilmence davranıp müstakbel kocası için onun ateşli kızlık zarını yerinde bırakıyordum ve başka bir pislik gelip onu altımdan çaldı."

Üçü de bunun şimdiye kadar duydukları en komik şey olduğunu düşünerek kahkahalara boğulur.

"Bu hiç komik değil!" Her birine bağıriyorum.

"Bu çok komik." Masters gülüyor.

Başımı arkaya eğdim ve bira şişemi boşalttım. "Herhangi bir pisliğe vereceğini bilseydim.... onu alırdım değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Bu saçmalığa inanamıyorum."

Seb, "Herhangi bir *hıyar* demek daha doğru olur," diyor ve üçü birden kahkahayı basıyor.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "İşte bu, benimle dalga geçin, sizi pislikler. Yeni arkadaşlar ediniyorum."

Sonunda kahkahalarını bitirirler. "Spencer, neden buradasın?" Bree kaşlarını çatar. "Neden onunla kalmadın?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum çünkü bu hikâye o kadar berbat ki kendim bile inanamıyorum. "Çünkü o benim flörtüm değildi. Sevgilim masanın üzerinden bana bakıyordu... ve Charlotte'un arkadaşıydı." Bir içki daha içmek için elimi kaldırdım. "Eğer o randevuda kalsaydım, onun arkadaşıyla kalmak zorunda kalacaktım, bu da Charlotte'un benimle çıkma ihtimalinin kesinlikle olmadığı anlamına geliyor çünkü arkadaş kuralı tüm kuralların önüne geçiyor. Ve bir kez arkadaşınızla çıktığınızda, geri dönüşü yoktur. Her zaman arkadaşının eski sevgilisi olacaksınız."

Hepsi başlarını sallıyor, durumumu anlıyorlar.

"Yapmam gerekeni yaptım." "Ne?" Seb soruyor.

"Onu korumasıyla yatmakla suçladım ve onu bayıltacağımı söyledim."

"Bir bok için savaşılamazsın." Masters kıkırdar.

"Bunu biliyorum! Ama yine de benimle gelmesini istedim." Başımı sallıyorum ve biramı yudumluyorum, tamamen kederliyim. "Reddetti ve bana iyi bir hayat yaşamamı söyledi."

Üçü tekrar kahkahayı patlattı ve bu sefer kendimi tutamadım... Ben de kendimi gülerken buldum.

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Ne yapacaksın?" Seb soruyor.

"Kızlık zarı komiserliğinde sarhoş olun."

**Hepsi tekrar kahkahalara boğuldu.
"Bu hiç komik değil!"**

Charlotte

Pazartesi öğleden sonra ve bilgisayarımın başında iş arkadaşlarımın yanında oturuyorum, her birimiz e-postalarımızı ve o günkü evrak işlerimizi gözden geçiriyoruz.

Sarah kontroller onu Telefon için ve ellinci zaman Bugün. "Kahretsin, neden aramadı?"

"O bir aptal." İçimi çektim. "Spencer Jones'u unut, çok daha iyisini yapabilirsin."

En azından onu arayıp ilgilenmediğini söyleyebilirdi.
İlgilenmemesinden hoşlanmamdan nefret ediyorum.

"Diğer adam nasıl biriydi?" Paul soruyor.

"Gerçekten çok iyiydi," diyorum. "Ve sanırım Sarah'dan hoşlandı."

"O yapmadı." İç çekiyor.

Üçümüz gerçekten iyi vakit geçirdik ve gece boyunca dans ettik.

E-postam çalıyor, Spencer Jones ismi önümde belirliyor.
Kalbim küt küt atıyor.

Masamdan sadece bir metre kadar uzakta olan diğer ikisine bakıyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

***Merhaba Lottie,
Seni arardım ama numaran bende yok.
Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?
Spence.***

Aman Tanrım. E-postayı hızla kapattım, ayağa kalktım ve masamdan uzaklaştım.

Şüpheli olmak istemediğim için mutfağa koştum. "Kahve isteyen var mı?" diye sordum.

"Lütfen," diye cevap verir ikisi de.

Spencer'ın bana e-posta gönderdiğine inanamıyorum, hem de ben onun aramasını bekleyen birinin yanında otururken.

Aman Tanrım.

Zihnim yoğun bir şekilde kahveleri hazırlıyorum ve sonra masama dönmek için acele etmiyorum.

Sadece hayır de. *Evet.*

Tamam, ona e-posta gönderip hayır diyeceğim. Bu çok kolay.

E-postayı açtım ve yanıtla tuşuna bastım.

Bay Spencer
Seninle çıkmak istemem için iyi bir neden düşünemiyorum. Cevabım hayır.
Lottie.

Önce sağa sonra sola bakıp gönder tuşuna basıyorum. Gelen kutuma anında bir cevap düşüyor.

Sevgili Lottie,
Yanılıyorsun.
Benimle çıkman için en az otuz neden bulabilirim.
Spencer.

Zavallı, kibirli aptal.

Bay
Spencer,
isimlerini
söyleyin.

Gönder tuşuna basıyorum ve kahve fincanıma doğru sırtıyorum.

Birkaç e-postaya cevap veriyorum ve sonra bir cevap daha geliyor.

Lottie,

Birçok belirgin özelliğim olmasına rağmen, isteğinizi memnuniyetle yerine getireceğim.

1 - Beyaz dişlerim var.

2 - Büyükkannemi seviyorum.

3 - Lezzetli kekler yaparım.

4 - Benim de senin gibi sarı saçlarım var, ikiz gibi giyinip süslenebiliriz.

Kendimi yakalamadan önce kıkırdıyorum.

5 - Ben yalan söylemem.

6 - Yaramaz kedicikleri severim.

Elimi ağzıma götürüyorum ve yüksek sesle gülmeden önce e-postayı kapatıyorum.

Bu adam tam bir aptal. En azından soğukkanlıymış gibi davranamaz mı? Masama dönüp e-postayı tekrar açmadan önce kendimi sakinleştirmek için banyoya gidiyorum.

7 - Ben 13 numara ayakkabı giyiyorum.

Bunun ne anlama geldiğini sen bul.

Sırıtişımı geri alıyorum.

8 - Kardeşinden korkmuyorum.

Kalbim parçalanıyor, keşke bu noktanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi.

9 - Senden daha uzunum.

10 - Seni düşünmeden duramıyorum.

Charlotte

E-postayı HIZLA KAPATİYORUM ve sandalyeme geri oturuyorum.

Beni düşünmeden duramıyor.

Hislerimiz tamamen karşılıklı. Cumartesi gecesinden beri ondan başka bir şey düşünmüyorum. Ne yapacağımı düşünerek bir süre bilgisayar ekranına baktım.

Geçen hafta evimde gururumu gerçekten incitti ama daha da kötüsü duygularımı incitti. Üzerimde sahip olduğu güçten hoşlanmıyorum, daha önce hiç kimse beni incitme yeteneğine sahip olmamıştı.

Ama gerçekten iyi bir iş çıkarabileceğini biliyorum... *iyi bir iş çıkaracaktır.*

Kederli bir nefes üflüyorum. Spencer Jones belki de Uzun zamandır tanıştığım en eğlenceli adam, ama sadece arkadaş olmamız daha iyi. Geleceğin bizim için ne getireceğini şimdiden biliyorum. Onun hareminden biri olmak istemiyorum. Bakirelerle ilgilenmediğini açıkça belirtti.

Ve ona bekâret gemimin yelken açtığını söylesem de.... Kalbimin derinliklerinde ona artık bakire olmadığımı söylemenin korkunç bir yalan olduğunu ve aslında benim gibi kadınlara ilgi duymadığını da biliyorum.

Meydan okumayı seviyor.

Onun yerinde olsaydım ben de yapardım.

Tanrım, Wyatt'la yatmış olabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Bu çok gülünç.

"On dördüncü seviyeye çıkmak ister misin, Lottie?" Sarah sorar.

"Ne için?" Kaşlarımı çattım.

"Bu Callam's Doğum günü. Onlar sahip olmak kek." Kaşlarını oynatıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Bay Ateşli Dick kaç yaşına giriyor?" Ben soruyorum.

"Kimin umurunda? Tek bildiğim vücuduma korkunç şeyler yapabilecek kadar yaşlı olduğu."

Beni asansörlere doğru çekerken kıkırdıyorum ve içeri giriyoruz.

"Keşke programa uysa ve bunu hemen yapsa." İç çekiyor.

"Callam'a çıkma teklif etmelisin?"

"Evet." Bir an düşünür. "Belki de yaparım." Omuz silkiyor. "Beynimi kullanıp biraz öngörü sahibi olsaydım, onun doğum günü pastasından fırlardım."

Bir kahkaha patlattım, onu krem şantiyle kaplanmış ve kocaman bir pastanın içinden fırlamış olarak hayal ettim. "On dördüncü seviyenin senin seksilik seviyene hazır olduğunu sanmıyorum Sarah."

"Biliyorum, değil mi?"

Odamın tavanı süslü, dönen dairesel şekillerle sıvanmış ve ben ona bakarken dairem ölüm sessizliğinde. Sabahın erken saatleri ama uyuyamıyorum. Garip bir hisle meşgulüm - bir farkındalık. Sanki bir Prescott olarak neleri kaçırdığımı nihayet fark etmiş gibiyim.

Çalışmak, gülmek ve iş yerinde her saat muhteşem erkekler tarafından çıkma teklif edilmek beni mutlu etti.

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım.

Ve bu benim hayatım bile
değil. Kocaman bir yalan.

Yuvarlandım ve tiksintiyle yastığımı yumrukladım. Kimi kandırıyorum ben? Gezegendeki çoğu insan benim içine doğduğum ve yaşadığım ayrıcalıklı hayata sahip olmak için sağ kolunu verirdi.

Nankörlük ediyorum, biliyorum. Yani, sahip olduğum her şey için minnettarım.

Bir damla gözyaşı yüzümden yastığıma yuvarlanırken karanlığa bakıyorum.

Kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Belki de bende bir sorun vardır? Belki de yas danışmanıma geri dönmem gerekiyordur?

Evet... muhtemelen budur. Yarın arayıp randevu alacağım. Bir yılı aşkın süredir gitmedim.

Yataktan kalktım ve aynadaki yansımama bakmak için banyoya doğru yürüdüm.

İri mavi gözlerim ve soluk tenim bana bakıyor. Sarı saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış ve üzerimde tuhaf pijamalar var. Benimle ilgili özel bir şey yok. Ben sadece bankada dört milyar doları olan normal bir kıyım.

Hışım la yatağıma dönüyorum ve yorganı üzerime çekip tekrar tavana bakıyorum.

Çok yalnızım.

E-postam ping atıyor. Yine Spencer Jones.

Sırıtiyorum ve suçlu suçlu etrafıma bakıyorum. Salı öğleden sonra saat 16:00 ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bugün her yarım saatte bir e-postalarımı kontrol ettim.

Bana e-posta göndermesini istemiyorum, ama sonra istiyorum.

Sevgili Lottie

***Korkunç bir kaza geçirip tüm parmaklarınızı
kırdığınızı ve bana e-posta gönderemediğinizi
duyduğuma çok üzüldüm.***

Sırıttıyorum.

***Bununla birlikte, her zamanki gibi boşluğunuzu
dolduracağım ve
neden benimle yemeğe çıkmaman gerektiğine dair
sebeplerimle devam edeceğim.***

11 - Kırık parmak ilk yardımında uzmanım.

I koy benim el üzerinde benim ağız için
dur kendim Yüksek sesle gülmekten. O bir aptal.

12 - YouPorn profilim yok.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne demek oluyor?

13- Güzel ayaklarım var.

14- Katlanmış bir sayfayı katlayabilirim.

15 - Kocaman kaslarım var.

Aptal gülümsememi gizlemek için dudaklarımı
yuvarlıyorum, neden bu kadar sevimli ve şirin olmak
z o r u n d a ?

16 - Haftada on kitap okuyorum.

Bundan şüpheliyim.

17 - Ben gececiğim.

18 - Ben manscape.

O manscapes..... Kıkırdamalarımı gizlemeye çalışırken omuzlarım zıplamaya başlıyor.

19 - Noel Baba'nın kızağının navigasyon ekibindeyim.

Bir kahkaha patlattım, kendimi tutamadım.
Sarah bana baktı. "Komik olan ne?"
E-postayı hızlıca kapatıyorum. "Yok bir şey, ben sadece..." Bir şeyler düşünmeye çalışırken duraksıyorum.
"Dün gece izlediğim bir şeyi hatırlıyordum."
"Neydi o?" Yazmaya devam ediyor.
"Oh, sadece şu garip adam insanlara oyun oynuyordu." Gözlerimi açıyorum, aman Tanrım. "Çok komikti," diye ekliyorum.
Kaşını kaldırıyor, etkilenmemiş gibi. "Hmm, öyle görünüyor." Ayağa kalkıyor. "Ben banyoya gidiyorum. Ben ayaktayken kahve isteyen var mı?"
"Lütfen," diyoruz ikimiz de.
Başımı eğip yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Spencer, Noel Baba'nın navigasyon ekibinde. Şimdi gerçekten her şeyi duydum. E-postayı tekrar tıklayıp açıyorum ve son nedeni okuyorum.

20 - Çünkü senin de beni sevdiğini biliyorum.

Hemen kapattım. Bunu nereden biliyor? Onunla ilgilendiğime inanması için hiçbir sebep vermedim.
Kahretsin. Uzun süre bilgisayarına baktım.
Ne cevap yazacağım? Bir an düşündüm.

Sevgili Bay Spencer,

Kişisel özelliklerinizi özetlemek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Gerçekten etkileyici. Ancak, ne yazık ki, şu anda, akşam yemeği randevusu için yaptığınız başvuru başarısız olmuştur.

Gelecekteki çalışmalarınızda size başarılar dilerim. Noel Baba'nın navigasyon ekibi mi? Sen gerçekten bir ilham kaynağısın.

Bu yazıyı burnumla yazdığım için gitmeliyim. Parmaklarım kırıldı ve çok acı çekiyorum.

Lottie: xoxo

Bir parça üzüntüyle gönder tuşuna bastım. Lanet olsun. Gururumun onunla çıkmama izin vermemesinden nefret ediyorum. Özgüvenimi ne kadar yerle bir ettiğinden haberi yok.

Ayrıca, daha yeni eğlenmeye başladım. Eğer şimdi onunla birlikte koşturmaya başlarsam dikkatler üzerime çekilir, planım, işim ve Londra'daki zamanım aniden sona erer.

Zaten umutsuz bir durum.... neyse o.

Bay Spencer ile bir şeyler başlatmanın zamanı değil. E-postam ping atıyor.

Sevgili Bayan Charlotte,

Reddetmeni reddediyorum:

Bana hemen telefon numaranı ver ya da Sizi iş numaranızdan arıyorum ve 07826653350 adresinden Charlotte Prescott'u soruyorum.

Ağzım açık kaldı. Yapmaz, değil mi?

"İş telefon numaramız ne?" Sıradan davranmaya çalışarak sordum.

Paul yukarı bakıyor. "07826653350."

Benim gözler genişlet, bok.... O bilir
ve Numara.Hemen cevap yazıyorum.

Sakin beni isteyken arama!

Sarah yanımda oturuyor ve senin onu aramanı bekliyor.

Ama tabii ki bunu yapamayacak kadar korkaksınız.

Öfkeyle gönder tuşuna bastım. Tanrım, bu adam beni deli ediyor. E-postamı tiksintiyle kapattım.

Sarah'nın telefonu hemen çalıy o r ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin, ne yaptım ben?

Aynı anda telefonum çaldı, kahretsin.

Hemen cevap veriyorum. "Alo."

"Merhaba Charlotte. Ben Alexander," diye mırıldanıyor derinden gelen ses telefonda.

Alexander, Edward'ın en iyi arkadaşı. Edward beni kontrol edeceğini söyledi. Kiminle konuştuğunu görmek için Sarah'ya baktım.

"Merhaba," diye cevap veriyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Selam, Spencer."

Bu o.

"Nasılsın?" Alex telefonda bana soruyor.

"Harikayım, işle meşgulüm," diye ekliyorum. "Ya sen?"
Tekrar Sarah'ya bakıyorum.

"Sorun değil, meşgul olduğumu biliyorum," diyor Sarah. Bir süre dinliyor. "Ah." İç çekiyor.

Lanet olsun ona.

Alexander, "Sen Londra'dayken arayı kapatmamız gerekiyor," diyor.

Sarah'nın konuşmasını doğru düzgün dinleyebilmek için telefonu kapatmam gerekiyor. "Evet, öyle," diye kabul ediyorum aceleyle.

"Cumartesi gecesi ne yapıyorsun? Annemin hayır balosu var. Gelmelisin," diye öneriyor Alexander.

Sarah sandalyesine çöktü. "Oh, anlıyorum." Hüzünle gülümsüyor. "O şanslı bir kız," diyor.

Ona ne diyor bu?

"Elbette, Alex." Nefes veriyorum. "Gerçekten çok meşgulüm, işteyim."

"Tamam, Ben yaparım. izin ver sen Git. I
olacak mesaj sen ile detaylar."

Sarah'yı izliyorum ve o da dinlerken kaşlarını çatıyor. "Bunu o mu söyledi?"

Bu görüşmeyi sonlandırmalıyım. "Evet, Alex. Kulağa harika geliyor, Cumartesi görüşürüz." Aceleyle kapattım.

Sarah masasına bakarken sırtıyor.

"Oh, bilmiyorum." Gülümsüyor. "Bunun hakkında düşünmem gerekecek." Bir süre dinliyor. "Haber verdiğin için teşekkürler. Evet, sorun değil. Tamamen anlıyorum."

Telefonu kapattı ve bana döndü. "İşte bu kadar." Ellerini havaya kaldırdı. "Spencer Jones beni terk etti."

"Ne dedi?"

"Eski kız arkadaşını unutmadığını ve benimle bir şeylere başlamanın adil olmadığını söyledi."

Ona bakıyorum. Bu onun söyleyeceğini düşündüğüm son bahaneydi. "Oh."

"Richard'ın ona beni arayıp arayamayacağını sorduğunu, çünkü ikimizin iyi anlaştığını düşündüğünü söyledi."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla gülümsedim. Kendine güvenini artırmak için bunu söylemesi çok hoştu.

Omuz silkiyor ve gülümsememek için kendini zor tutuyor ama gururunun okşandığını söyleyebilirim. "Yine de onunla çıkacağımı sanmıyorum. Pek benim tipim değil."

"Richard'ın seksi olduğunu düşünmüştüm." Gülümsedim.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını
çatıyor. "Evet, gerçekten."
E-postam yine ping attı.

Lottie,

*Seninle konuşmam gerek. Beni endişelendiriyorsun.
Neler olduğunu anlamıyorum?
Lütfen bana numaranızı verin.*

Spence

Kederli bir nefes üflüyorum. Neler olduğunu bilmiyorum
çünkü ben kendimi bile tanımıyorum. Yarım saat kadar iş
yerinde oyalanıyorum ve sonunda bir sonuca varıyorum:
Onunla konuşmanın bir zararı yok sanırım.

*Bay Spencer
Numaram 07712345678*

Hemen bir cevap gelir.

*Bu akşam bir iş yemeğim var. Akşam 9 gibi eve
döndüğümde seni ararım.*

Spence: xoxo

Sarılmalara ve öpücüklerle bakıyorum ve kalbimin
çarpıntısını hissediyorum. Bu gece beni arayacak.
Heyecandan sandalyemin üzerinde dönmek istiyorum.

Elbette yapmayacağım. Kendime bile bunun bir
rahatsızlık olduğunu söyleyeceğim.

E-postayı kapatıyorum ve dikkatimi Sarah ve Paul'e
çeviriyorum. "Bir şeyler içmek için bara gitmek ister
misiniz?"

Çalışmak mı?" Ben soruyorum.

Paul Omuz silkiyor. "Evet, neden Değil mi? Mayıs olarak İyi. Ben Zaten evdeki buzdolabımda küflenmiş peynirden başka bir şey yok."

Sarah gülümser ve klavyesinde bir şeyler yazar. "Evet, ama Grange'e gidebilir miyiz?" "Elbette, ama neden?"

"Orası Hot Dick City."

Paul gözlerini devirir. "Sanırım son yarım saat içinde diğer mankafayı unuttun?"

"Tanrım, evet." Saçını düzeltiyor. "Onun kaybı. Zaten onun için fazla ateşliyim. Spencer da kim?"

Saatime bakıyorum: saat 21:30. Belki de aramayacaktır.

Kendime bir fincan çay yapıyorum ve mutfak adasına oturuyorum. Bu daireyi seviyorum. Şimdiden evim gibi hissettiriyor.

Telefonum bankın üzerinde dans ediyor ve bilinmeyen bir numara açılıyor.

Bu o.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba."

"Alo," diyor muzip, derin sesi telefonda. Sadece sesini duyunca bile kendimi gülümserken buluyorum.

"Merhaba, Bay Spencer."

Kıkırdıyor. "Her zaman çok resmi."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, aptalca bir şey söyleme ihtimaline karşı konuşamayacak kadar gerginim.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

"Ciddi bir şey değildi. Sadece insanların babamı tanımadığı başka bir ortamda çalışmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Kime? Ailenizin aristokrat akranlarından hiçbirini tanımıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, birden kendimi aptal gibi hissediyorum. "Baban nerede olduğunu biliyor mu?"

"Londra'da olduğumu biliyor ama her zamanki işimde çalıştığımı sanıyor. Edward ve babam altı haftalığına yurtdışındalar. Bunun biraz eğlenmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm."

Keskin bir nefes alıyor. "Eğlence derken seksi mi kastediyorsun?"

Sırıtiyorum. Neden her zaman bu kadar açık sözlü olmak zorunda? "Hayır, arkadaşım Beth'le vakit geçirmekten bahsediyorum. Farklı bir işte çalış. Yeni insanlarla tanış, bunun gibi şeyler."

"Muhafızlarınız sizi ispiyonlamadı mı?"

"Hayır, onlar da ne yaptığımı bilmiyorlar. Ofis binamın zemin katında kalıyorlar ve molalarımda ya da işim bittiğinde benimle buluşuyorlar."

Tereddüt ediyor. "Doğru anlamış mıyım, altı haftalığına Londra'ya taşındınız ve başka biri gibi davranıyorsunuz ve kimsenin bundan haberi yok mu?"

Parmağımı mutfak tezgahının kenarında gezdiriyorum. "Beth biliyor, ve şimdi... sen."

"Peki ya o?" Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Yattığın adam mı?" Belli ki sinirlenmiş.

"Oh." Gözlerimi kapattım. Tanrım, bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan. "Hayır, bilmiyor."

"Yani seninle hâlâ Charlotte olarak iletişim kuruyor."

"Evet."

Bir süre sessiz kalıyor. "Anladığım kadarıyla onunla bir ilişkin var?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye kekeledim. "Hayır, sadece bir kerelik bir şeydi."

"Neden bekaretini bir kerelik bir şey için birine veriyorsun?" diye tersliyor ve sesindeki gerginliği duyabiliyorum.

Bok.... Gözlerimi kapatıyorum. "Daha yeni oldu, Spencer. Artık bitti ve bu konuda konuşmamayı tercih ederim, lütfen."

"Bu yüzden mi Londra'ya taşındınız ve bu gösterişi sürdürüyorsunuz? İncindin mi? Yoksa sadece ondan kaçıyor muydun?"

"Hayır. Gerçekten tek seferlik bir şeydi ve artık bitti. Beni geçmişim hakkında konuşmak için mi çağırdınız, çünkü bunun yerine tartışabileceğimiz pek çok geçmişiniz olduğuna eminim."

Sessizliğe gömülüyor, sonunda usulca konuşuyor. "Seni görebilir miyim?"

Tanrım, bu hoşuma giderdi.

"Belki babam eve döndüğünde yemeğe çıkabiliriz?" Teklif ediyorum.

"Neden şimdi değil?"

"Çünkü seninle birlikte görülürsem, korumalarım aileme haber verecek ve o zaman daha dikkatli izleneceğim. Bu sahte kimlikle buraya kadar geldim ve altı hafta boyunca bunu sürdürmek istiyorum. İşimden ve edindiğim arkadaşlardan gerçekten keyif alıyorum."

"Bu riske değmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gece çok bakımlısiniz Bay Spencer. Beni başımın etini yemek için mi çağırdınız?"

Yüksek sesle gülüyor. Derin ve sarhoş edici bir kahkaha ve kendimi telefonda aptalca gülümserken hissediyorum.

"Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım." Kıkırdıyor. "Her şeyin bir ilki vardır." Şarabımı yudumlarken gülümsüyorum.

Çay.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Sesi seksi ve şakacı bir tona dönüştü.

"Pijamalarımınla mutfak tezgahımda oturuyorum, yüzümde maske var ve çay içiyorum."

"Aman Tanrım, kadın. Yalan söyle bana."

Kıkırdıyorum. "Tamam." Duraksıyorum ve iyi bir yalan düşünmeye çalışıyorum. "Bir yattayım."

"Evet," diye fısıldıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hırvatistan'a doğru yelken açıyorum. Güneş batıyor ve suyun teknenin kenarına vurduğunu duyabiliyorum."

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Kocamla birlikte." Gülümsüyorum.

Bir zil sesi çıkarır. "Yanlış yalan. Tekrar dene."

"Ne yalanı umuyorsun?" Kıkırdıyorum.

"Bir şey birlikte ve Çizgiler . sen
olmak ÇIPLAK ve beni düşünüyor."

Gözlerim açıldı. "Ah, şu." Tanrım, çok eğlenceli. "Peki, bana tekrar sormak zorundasın."

"Şimdi ne yapıyorsun, benim güzel Charlotte'um?"

Bana güzel demesi beni gülümsetiyor. "Köpük banyosu yapıyorum."

"Ve?" Gülümsediğini
görebiliyorum. "Şampanya
içiyoruz."

"Sırtını kenara mı yaslıyorsun?"

Kendimi banyoda çıplak, şampanya içerken hayal ediyorum. "Evet," diye nefes alıyorum.

"Saçın açık mı?"

"Evet."

"Oda buharla mı dolu?"

Uyarılmanın kan dolaşımımı yırtmaya başladığını hissediyorum. "Evet."

"Bacakların ne yapıyor?" diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Tanrım, bu adam bana yaramaz şeyler düşündürüyor.

"Açıklar, dizlerim banyonun kenarlarına değiyor," diye fısıldıyorum.

Keskin bir nefes alıyor.

İkimiz de ortamı hayal ederken sessiz kalıyoruz; seksim pompalanmaya başlıyor.

"Beni düşünürken hiç kendine dokundun mu?" Sesi boğuk, tahrik edici.

Yaltaklanıyorum. "Evet," diye nefes alıyorum. Sadece benimle böyle konuşarak bile beni orgazm edebilirdi.

"Yarın akşam 9:30'da seni arayacağım meleğim ve bu konuşmaya devam edebilmemiz için seni banyoda, çıplak ve bacakların açık bir şekilde istiyorum."

Gözlerim açıldı.

Ne?

"Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Aramızda sessizlik var.

Sonunda, "İyi geceler meleğim." diye cevap verir.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken elimi göğsüme bastırıyorum. Sadece sesiyle bile beni ne kadar tahrik ettiğini bilmesini istemiyorum ve kesinlikle telefonu kapatmak istemiyorum. Bu gece daha fazla oyun oynamak istiyorum.

"İyi geceler, Spence."

İkimiz de bekliyoruz. Onu evime davet etmek istiyorum ve onun da bunu beklediğini biliyorum.

Henüz değil.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum ve telefonu kapatmak için kendimi zorluyorum.

Pipetini emerken Beth'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Ne demek ona yalan söylemek?"

Omuz silkip gülüyorum. "Ben de öyle dedim. Ona pijamalarım ve yüz maskem olduğunu söyledim, o da bana yalan söyle dedi."

"Oh, bu adam eğlenceli, onu sevdim."

İkimiz yemekteyiz ve ben ona en son Spencer dedikodularını anlatıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bütün gün şapşal şapşal sııttım.... adam başımı döndürüyor.

"Yani bu gece seni aradığında banyoda olman mı gerekiyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre."

Geniş geniş gülümsüyor. "Banyoya gir ve ondan gelip sırtını yıkamasını iste." Yemeğini çiğniyor. "Aletiyle."

İkimiz de yüksek sesle gülüyoruz. "Hayal edebiliyor musun?" "Büyük olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdıyorum ve şarabımı burnuma çekiyorum. "Beth?" "Ciddiyim. Kendine o kadar çok güveniyor ki "ateş toplamak."

Gülmekten öksürük krizine girdim. "Sıcak mı paketliyorsun?" Öksürüyorum. "Kim ateşli olduğunu söylüyor ki?"

Parmağını kaldırıyor. "İstiyorum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, sonra ciddileşiyor.

"Eve git, soyun ve sıcak bir banyoya gir. Bay Size Thirteen'in aramasını bekleyin."

Şarap kadehimi havaya kaldırıyorum, o da kendininkini kadehe vuruyor. "Görev kabul edildi."

Derin banyoda arkama yaslandığımda oda buharla doluyor. O kadar tahrik oldum ki, telefon çaldığında orgazm olabilirim... ve tam zamanında çaldı.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Banyoda mısın?" diye soruyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Evet," diye nefes alıyorum.

"Bacakların açık mı?"

Doğrudan konuya gel, neden yapmıyorsun? Gözlerim kapanıyor. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Bu delilik.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Parmak uçlarını karnının üzerinde gezdir." Onun da çoktan tahrik olduğunu söyleyebilirim.

"Benimle edepsiz konuşmak için mi aradınız, Bay Spencer?" Alay ediyorum. "Kapa çenenini ve yap şunu."

"O pis ağzın hep böyle otoriter midir?"

"Angel, hiçbir fikrin yok."

Gülümsüyorum ve parmaklarımı karnımın üzerinde gezdiriyorum. "Bana ne hissettiğini söyle?" diye soruyor. Tanrım...

"Cildim."

"Yumuşak mı?" "Evet."

"Daha aşağı." Nefes veriyor.

Parmaklarımı açık bacaklarımın arasına koyuyorum. "Dört parmağının ucuyla klitorisinin üzerinde daire çiz."

Ürperiyorum, çünkü bunu söylediğini duymak bile kanımı ısıtıyor. Daha önce hiçbir erkek benimle böyle konuşmamıştı. İstedikini yapıyorum ve gözlerimi kapatıp zevkin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"Bunu yapanın ben olduğumu hayal et. Açık dudaklarım boynunda."

Başım geriye düşüyor.

"Konuş benimle," diye fısıldıyor hırıltılı nefesler arasında. "Tahrik olduğunda sesini duymak istiyorum."

Parmaklarım işe koyuluyor ve usulca inliyorum, bacaklarım daha da açılıyor, onun görünmez dokunuşunu arıyorum.

"Hmm, evet." Tıslıyor.

Sesindeki tahrike gülümsüyorum.

"Benim için gelecek misin meleşim? Çünkü iki haftadır senin için geliyorum."

"Hmm." Gülümsüyorum, gözlerim hala kapalı.

"Seks sırasında seninle olduğumu hayal etmek zorundaydım yoksa boşalamazdım."

Ne?

Gözlerimi açtım. "Başka bir kadının içindeyken benimle seks yaptığını mı hayal ettin?" Şak diye söyledim.

"Oh... kahretsin... Yani..."

"Tanıştığımızdan beri başka biriyle seks yaptın mı?"

"Ah..." Kendini bu durumdan kurtarmaya çalışırken tereddüt ediyor.

"Yani... Yaniyaptı Sen, Charlotte," o
kekeliyor. "Yaptı mı Ben olduğumu mu hayal

ediyorsun?"

Kanım kaynamaya başladı. "Hayır, Spencer. Yapmadım." "Yapmalıydın. Yatakta ondan çok daha iyiyim."

Bir anda banyodan çıktım. Su yere akıyor. "Hayır, sen bir *aptalsın!*" diye bağırdım.

"Biliyorum. Bekle. Ne yapıyorsun?"

"Bu görüşmeyi sonlandırıyorum."

"Telefonu yüzüme kapatma," diye yalvarıyor.

"Git ve diğerleriyle ne yapıyorsan onu yap." "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle seks yapmayı hayal etmek, ulaşabileceğin en yakın şey. Seni koca, aptal pislik."

Telefonu kapattım, havluya sarındım ve hışımla banyodan çıktım.

Adam birinci sınıf bir aptal.

Yatağında uzanırken telefonumun yan masamda dans edişini izliyorum.

Perşembe gecesi geç oldu ve Spencer Salı günkü felaket görüşmemizden beri beni durmadan arıyor.

Cevap vermek istemiyorum. Yani, söyleyecek ne var ki?

Ben burada onun için yanıp tutuşurken, o dışarıda birileriyle takılıyor, başkasıyla birlikteyken benim yüzümü hayal ediyordu.

Şok oldum ve dehşete kapıldım, ama dürüst olmam gerekirse, doruğa ulaşmak için beni hayal etmesi gerektiği için biraz rahatladım. Tanrı onu böyle bir pislik olduğu için cezalandırıyor.

Ve neden her zaman bu kadar dürüst olmak zorunda?

Bu sinir bozucu.

Beth onunla konuşmam gerektiğini ve onun gözünde çifte standartlı olduğumu düşünüyor çünkü benim de başka biriyle yattığımı düşünüyor. Bir hiç uğruna olayı büyüttüğümü düşünüyor. Belki de büyütüyorum.

Ama belki de sıradan randevular için uygun değildir ve bu tam da ihtiyacım olan nazik bir hatırlatmaydı. Beni banyoda çıırılçıplak soyup kendime dokundurdu, Tanrı aşkına. Elinde oyuncak olmaktan bahsediyorum.

Telefonun titreşimi kesiliyor ve ben tavana bakıyorum, içimi üzgün ve kederli bir his kaplıyor. Onunla tekrar başa dönmüş gibi hissediyorum - başa dönmenin de ötesinde, çünkü artık başka kadınlarla seks yaptığını biliyorum.

Belki de aramasına cevap vermeli ve onunla konuşmalıydım. Belki bu beni daha iyi hissettirirdi?

Derin bir nefes veriyorum ve Instagram'da gezinmeye başlamak için telefonumu elime alıyorum ki telefon tekrar elimde titremeye başlıyor.

Bir süre ona baktım. Boş ver. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Ciddi misin lan sen?" diye tersliyor.

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Tamam, öncelikle... sakın yüzüme kapatmaya kalkma." Gözlerimi deviriyorum.

"İkinci olarak, evet, seni seks sırasında hayal ettiğimi söylemenin muhtemelen ağzımdan çıkan en aptalca şey olduğunun farkındayım."

"Kimdi o?"

Tereddüt ediyor.

"Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Adı Sheridan ve eski bir arkadaşım. Amerika'da yaşıyor." Spencer'ımla birlikte güzel bir kadın görüyorum ve kıskançlık midemi bulandırıyor.

"Onu iyi tanıyor musun?" diye sordum. "Evet."

Bu sorunun cevabını bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum ama yine de soruyorum. "Ne zamandır onunla yatıyorsun?"

"Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?" diye sorar. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Söyleyeceklerini dinlememi isteyip istemediğin konusunda."

"On yıl."

Gözlerim açılıyor ve midem bulanıyor.

"Daha önce hiç olmamıştı," diyor usulca. "Ne olmadı ki?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Onunlayken hiç başka birini düşünmedim."

Sessiz kalıp devam etmesini bekliyorum. "Buna hazırlıklı değildim."

"Seks yaparken sık sık başka kadınları düşünüyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Tanrım, hayır. Bunu hiç yapmadım, sadece sana söyledim. Seni düşünmeden duramıyorum. Sürekli ve dürüst olmak gerekirse bu beni delirtiyor."

Yorganı parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Yani Sheridan senin başka bir ülkede yaşayan kız arkadaşın mı?"

"Hayır, o sadece bir arkadaş."

"Kiminle seks yapıyorsun?" İlişkilerinin dinamiklerini anlamaya çalışıyorum.

"Geçmişte, evet."

"Peki ya senin geleceğin?"

"Charlotte, şu anda aklımdaki tek kişi sensin. Seninle birlikte olsaydım ve bu seni rahatsız etseydi, başka kimseyle birlikte olmazdım."

Beni rahatsız ettiyse? Ne oluyor be?

"Bu beni rahatsız eder Spence, tabii ki rahatsız eder. Paylaşmayı sevmem."

"O zaman yapmayacaksın."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ona inanmak istiyorum. Sessizlik aramızda asıllı kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bir yattayım, İbiza'da yelken açıyorum."

Oynadığı uydurma oyunlara sırtıtlıyorum. "Evet."

"Ve Londra'da takıntılı olduğum bir kızı kaçırmak için bir plan yapıyorum." Sesi şakacı tonuna düştü.

"Ona sahip olduğu anda onunla ne yapacaksın?" "Eğer ona sahip olsaydım, onunla ne yapmazdım." Nefes alıyor ağır bir şekilde.

Yumuşakça gülümsüyorum.

"Başka biriyle seks yaparken seni düşündüğüm için özür dilerim," diyor bana. "Bu adil değildi."

Kaşlarımı çatıyorum ve aptalca bir nedenle gözlerim yaşlarla doluyor. *Hayır, değildi.*

"Bir daha yapmayacağım meleşim, söz veriyorum."

Dinliyorum.

"Seni görebilir miyim?" diye soruyor.

"Erm." Zihnimde programımı gözden geçiriyorum. "Yarın ve Cumartesi akşamı bir programım var," diyorum ona.

"Pazar gecesi mi?"

"Göreceğiz." İç
çekiyorum. "Lottie."

"Evet?"

"Hiç birini gerçekte tanıdığınızdan daha iyi tanıdığınızı hissettiğiniz oldu mu?"

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Ona karşı tam olarak böyle hissediyorum ve ona olan bu bağlılığın nereden geldiğini bilmiyorum çünkü orada olmamalı. Onu gerçekten hiç tanımıyorum. Bir süre durakladıktan sonra, "Belki." diye cevap verdim.

"Pazar günü görüşürüz o zaman?"

"Evet." Kendimi bir aptal gibi gülümserken buluyorum.

"O zamana kadar ne yapacağım ben?"

"Neden banyo yapmıyorsun ve bacaklarını açmıyorsun?"
Sırttım.

"Bunu zaten yaptım. Seni düşünerek mastürbasyon yapmaktan aletim yara oldu."

Ağzım açık kaldı. "Spencer Jones, sen tanıdığım en kaba adamsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Kaba değilim, sadece dürüstüm." Gülümsediğini söyleyebilirim.

"Güle güle, Spencer."

"Buraya gelip yüz yüze barışmak istemediğine emin misin?"

"Pazar günü görüşürüz." Sırıtiyorum.

"Öyle olacak. Seni göreceğim için heyecanlıyım."

Ona gerçekten veda etmek istemiyorum. Onunla yüz yüze barışmak bundan çok daha eğlenceli görünüyor. İkimiz de sessiz kalıyoruz ve sonunda aramayı sonlandırmak zorunda kalıyorum.

"Hoşça kal, Spencer," diye zorladım sonunda. "İyi geceler meleğim. Beni hayal et."

Hat kesiliyor ve ben karanlığa doğru aptalca gülümsüyorum. Bu adama karşı hiçbir direncim yok. Hem de hiç.

Alexander ile balo salonuna girdim. Cumartesi gecesiydi ve bir hayır müzayedesindeydik. Beth'le dışarıda olmayı tercih ederdim ama Alexander'a geleceğime söz verdim. Ayrıca, babamı ve Edward'ı yatıştırmış olurum.

Alexander biriyle konuşmak için duruyor, ben de etrafıma bakıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

Olamaz.

Spencer barın yanında.

Onun burada ne işi var?

Dalgalı saçları mükemmel bir şekilde dağılmış, kare çenesi ve delici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Siyah bir takım elbise giymiş, çok yakışıklı görünüyor ve biraz eridiğimi hissediyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor ve sonra tam birbirimize bağlandığımız anda gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

Spencer

"Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsiniz." Leoni gülümsüyor.

"Sanırım." Etrafıma bakarken iç geçirdim.

***Charlotte- Charlotte*'ım balo salonuna başkasının kolunda girdi.**

Ne?

Alexander York mu?

Derim karıncalanıyor. Şaka yapıyor olmalısın.

O benim baş düşmanım. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve bir o kadar da nefret ediyoruz. Yıllar önce bir partide tanıştık. Alex benim için borsada bazı işlemler yaptı ve işler kötüye gitti. Sonra onun istediği biriyle çıktım ve o zamandan beri her şey tepetaklak oldu. Hatırlamak istemediğim kadar çok kez sert sözler sarf ettik ve şu anda onu ellerimle öldürmek istiyorum.

Leoni, "Evet, oradaki üniversiteler harika," diyor.

Söylediklerine odaklanmaya çalışırken keskin bir şekilde nefes alıyorum, ancak kulaklarımdan çıkan buharı görebildiğinden oldukça eminim.

O muydu?

Alexander York ile yattı mı?

Burun deliklerim öfkeyle alevleniyor ve biramı kafama dikmek için başımı geriye atıyorum. Bu kadın benim ölümüm olacak. İkisi kalabalığın arasından yürürken Charlotte bakışlarımı fark ediyor ve sanki şok olmuş gibi duraksıyor.

Altın kristal boncuklu bir elbise giyiyor ve kalın bal rengi saçları büyük bukleler halinde. Kıvrımlı, göz alıcı ve güzel görünüyor.

Mükemmel.

Sikim anında takdirle sertleşiyor... ve o burada başka biriyle sikişiyor.

Elimi siyah takım elbisemin cebine sokuyorum ve kaşlarım istemsizce kalkarak ona bakıyorum.

Öfkelendim ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Leonie hayatımda duyduğum en sıkıcı şeyi anlatıp duruyor ve Alexander biriyle konuşmak için durduğunda Charlotte kıpırdamadan duruyor, iki eliyle de altın çantasını gergin bir şekilde kavırıyor. O bana bakamıyor bile, bense başka tarafa bakamıyorum.

Onu yakaladım. Bu yüzden beni görmek istemiyor. Onu beceriyor.

Pazar gecesi buluşmayı kabul etmesi muhtemelen beni susturmak içindi.

Oraya gidip onu buradan sürüklemek istiyorum.

Kendime gelmeye çalışarak derin nefes alıyorum. Bir kadın beni Charlotte Prescott gibi etkilemeyeli uzun zaman olmuştu. Tabii hiç olmadıysa.

Hoşuma gitmiyor, güvenmiyorum ve istemiyorum... Masters ve Seb'i çok eğlendiriyor. Bana bir kadına bunu söyleyecek kadar aptal bir adam olduğumu söylediler. Onlara katılıyorum.

Dersimi aldım.

Başımı arkaya eğip biramı boşaltıyorum.

Alexander konuşmaya devam ediyor, sonra Charlotte ona bir şeyler söylüyor ve bir masaya doğru yürüyor. Oraya vardığında dönüp benim durduğum bara doğru yürüyor ve yavaşça bana yaklaşıyor.

"Affedersiniz." Leonie konuşurken ona gülümsüyorum. "Ah, tabii." Kaşlarını çatıyor.

"Merhaba, Spence." Charlotte bana gülümsüyor. "Merhaba," diye itiyorum.

"I yapmadı Biliyorum sen vardı Geliyorum." o gergin bir şekilde söylüyor. Ona bakıyorum, bir kez daha kontrolümü kaybedip duygularımı gösterdiğim için fiziksel olarak dilimi ısırıyorum.

"Buraya randevu için mi geldin?" Açıkça soruyorum. Charlottes'ın gözleri büyür. "Hayır. Tanrım, hayır. Alexander bir aile dostu, hepsi bu."

Eliyle kolumun tozunu alırken ona bakıyorum. "Gerçekten, yemin ederim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve kendimi aptal gibi hissederek sırtıyorum. "Kıskandın mı?" diye soruyor.

"Yeşil gözlü canavar kıskanç." Biramı yudumluyorum.

Kocaman dudakları ve gamzeleri var ve ona olan şehvetimi taşaklarıma kadar hissediyorum.

"Keşke seninle yalnız olsaydım," diyorum. Kahretsin, neden bu kadın bana bir şeyler söyletiyor?

Gözleri benimkileri tutuyor. Bir şey söylemek istediğini hissediyorum ama sessiz kalıyor.

"Günün nasıl geçti?" Sohbet etmek için sordum.

"İyiymiş." Gülümsüyor. "Bir telefon bekliyordum. Bugün beni aramayacak mıydın?"

Gülümsüyorum, öfkem dağılıyor. "Bu gece eve dönene ve yatağında çıplak olana kadar bekliyordum."

Nefesi kesiliyor.

"Sesinle kendime dokunmak istedim," diye itiraf ediyorum.

Sırtıyor ve aramızdaki hava çatırdıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

"Siz bir alçaksınız Bay Spencer," diye fısıldar.

Başımı eğip elini tutuyorum ve arkasından öpüyorum. "Hizmetinizdeyim leydim."

Eli uzun bir süre benimkinde kalıyor ve sonunda

nezaket galip geliyor. "Bir kadeh şampanya ister misin?"

Gülümsüyor. "Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

"Birazdan dönerim." Bara doğru yürüyorum ve içkilerimizi sipariş etmek için sıraya girdik.

"Ne ve siktir yap sen düşünmek sen Ne yapıyorsun?" diye arkamdan biri homurdanıyor.

Alexander York'u görmek için döndüm. "Bir içki alıyorum, seni aptal, neye benziyor?"

"Charlotte Prescott ile konuşarak ne halt ettiğini sanıyorsun?"

I dön içinonu olarak benim Öfke başları için Pompa. "Charlotte seni ilgilendirmez."

"Hiç de değil. Hayatımız boyunca aile dostu olduk ve o senin boyunu aşar."

Kendime engel olamayarak, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Sorun nedir York? Kiskandın mı?"

"Siktir git."

Daha sonra böyle yapacağını söylemek istiyorum ama dilimi tutuyorum.

"Onun elini öptüğünü gördüm. Onunla ne yaptığını sanıyorsun?"

Ona dönüyorum, iki şampanya kadehimizi kaldırıyorum ve ona göz kırpmıyorum. "Ne istersem onu yaparım."

Charlotte

SPENCER kalabalığın arasından beliriyor ve yanıma geliyor. Bana içkimi uzatıyor ve kadehlerimizi tokuşturuyoruz. "Teşekkür ederim." Gülümsedim.

Parlayan gözleri yüzümde oyalanıyor.

"Dik dik bakıyorsunuz Bay Spencer." Bana öyle baktığında midemde kelebekler uçuşuyor.

"Biliyorum," diye fısıldar. "Elimde değil."

"Merhaba, kusura bakmayın geciktik," diye bir kız sesi arkamızdan sözümüzü kesiyor. Döndüğümde yanımızda duran güzel bir kadın ve bir adam görüyorum. Kadın ağır bir şekilde hamile. Aslında sanırım Spencer'la ilk tanıştığım düğündeki kız bu.

Spencer hemen döner. "Charlotte, bu Julian Masters ve karısı Brielle, kısaca Bree."

"Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsüyorum ve ikisinin de elini sıkıyorum.

İkisi de bana gülümsüyor ve kadın Spencer'ın omuzlarını okşamadan önce heyecanla omuzlarını kamburlaştırıyor.

Birbirlerine çok düşkün olduklarını söyleyebilirim.

"Sebastian nerede?" Spencer soruyor. "Tipik. Bizi bu saçmalığa yazdırıyor ve sonra geç geliyor."

Julian gülümsüyor. "Ne bekliyordun ki?" Bree'ye döner. "Bir içki ister misin, tatlım?"

"Uh-huh." Ağır ağır nefes veriyor. "Aslında on kadeh şampanya istiyorum."

Julian kaşlarını kaldırıyor. "Limonata o zaman?" "Ugh, iyi." İç geçiriyor ve bana yaklaşıyor.

Julian, Spencer ile doğal bir sohbete dalıyor. Etrafımda siyah kravatlı kıyafetlerini giymiş insanlara bakıyorum ve burada gerçekten çok güzel elbiseler olduğunu fark ediyorum.

"Ne zaman doğacaksın?" Bree'ye sadece sohbet etmek için soruyorum.

"Yedi hafta."

"Heyecan verici." Gülümsüyorum. "Algıladığım bir aksan mı?"

"Evet." Gülüyor. "Ben Avustralyalıyım." Elimi kendi elinin içine aldı. "Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim." Gözleri elbisemde geziniyor. "Spence'in söylediği gibi kesinlikle harikası."

Kaşlarımı çattım. "Adımı duydun mu?"

Bizi duyup duymadığını kontrol etmek için Spencer'a bakıyor. "Tabii ki adını duydum. İkiniz ilk tanıştığınızdan beri Spencer senden bahsedip duruyor," diye fısıldıyor.

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Yani onu iyi tanıyorsun?" diye soruyorum. Neden bilmiyorum ama bu kadının yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Onun da benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyorum.

"O Julian'ın en iyi arkadaşı, Seb'le birlikte tabii ki." Kalabalığın arasından bize doğru yaklaşan siyah saçlı bir adama bakıyor. "Şeytandan bahset."

Seb eğilip Bree'nin yanağına bir öpücük kondururken, "Merhaba baş belası," diye takılıyor.

"Sebastian, bu Charlotte," diye takdim ediyor geniş bir gülümsemeyle.

Sebastian uzun boylu, esmer, yakışıklı ve saçları doğal bir dalgaya sahip. Tanrım, bu adamlar cidden çok yakışıklı.

Seb'in gözleri parlıyor ve elimi tutup arkasından öpüyor. "Tanıştığımıza sevindim Charlotte, ama Spencer yerine benimle kaçmalısın." Yaramazca göz kırpmıyor.

"Hey, kesin şunu," diye bağılıyor Spencer arkamızdan. "Dudaklarını hemen ondan çek."

Julian ve Sebastian kıkırdar.

"Merhaba, Sebastian."

Gülümsüyorum.

"Randevun nerede?" Bree Sebastian'a sorar.

Gözlerini deviriyor. "Uzun hikaye, ama bu gece benim vekil randevum sensin."

Bree ve ben kıkırdıyoruz.

Ayağa kalkar ve Julian ve Spencer ile sohbete dalar.

"İyi birine benziyor," diyorum.

"Rüya gibi biri," diye katılıyor Bree. "Ama en kötü kadınları kendine çekiyor."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Hepsinin sonu çılgın tavşan kazanları oluyor."

Kıkırdıyorum.

Bree kocasına bakar. "Jules, limonatam nasıl gidiyor? Bebeğini yaparken burada susuzluktan ölüyorum."

"Üzgünüm, bebeğim." Hemen bara gitti.

"Dalga mı geçiyorsun Jones? Burada ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor arkamızdan bir erkek sesi.

Dönüyoruz ve Spencer yüksek sesle gülüyor. "Ne oluyor Stanton? Burada ne işin var senin?" Spencer siyah takım elbiseli adamın elini sıkıyor.

"Eşim Natasha, arkadaşımız Nicholas ile birlikte bu hayır kurumunu yönetiyor. Onlar için her yere uçuyoruz." İri yarı Avrupalı görünümlü bir adamla konuşan çekici esmer bir kadını işaret ediyor. Tanrım, yakışıklılık aileden geliyor.

"Charlotte, bu arkadaşım Joshua Stanton. Joshua'nın ağabeyi Cameron kardeşimle birlikte tıp okudu.

devletler. Yıllar boyunca birlikte pek çok hafta sonu tatiline gittik." Spencer gülümsüyor.

"Merhaba." Bana gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum. Önümüzdeki tanrıya bakan Bree'ye bakıyorum.

"Bu Julian Masters ve eşi Bree, bu da Sebastian Garcia."

Onlar hepsi sallanıyor eller ve erkekler
düşmek içine Kolay bir konuşma.

Joshua, "Bara doğru gidiyorum," diyor.

Spencer'in gözleri benimkileri buluyor. "Bize bir içki daha getireyim." Gülümseyip başımı sallıyorum ve o da arkadaşıyla birlikte gözden kayboluyor. "Vay anasını," diye fısıldıyor Bree. "Kimdi o adam?"

"Tanrı'nın kadınlara bir armağanı sanırım."

O kıkırdamalar ve clinks onu
limonata ile Şampanyam. "Senden hoşlanıyorum Charlotte Prescott," diye parıldıyor.

Gülümsüyorum. "Lütfen... bana sadece Lottie de. Bir süreliğine soyadımı unutmaya çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "Prescott ismini sevmiyor musun?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, tabii ki, ama beraberinde gelen her şey değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailemin katı kuralları var." Omuz silkiyorum. "Bu yüzden Londra'ya taşındım. Bir süreliğine sadece Lottie olmak istiyorum."

Gülümsüyor. "Ben de bu yüzden Londra'ya taşındım." "Julian'la nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

Gözleri onu ararken sırtıyor. "Ben onun dadısıydım."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

Başını sallıyor. "Evet. Klişe, değil mi?"

Alt dudağımı ısııyorum ve Julian'a doğru bir bakış atıyorum. "Yani patronun muydu?"

"Uh-huh. Buraya bir kadın için çalışmaya geldiğimi sanıyordum ve beni havaalanından aldığı anda neredeyse ölüyordum."

Barda Spencer'la göz göze geliyorum ve bana seksi bir göz kırpmıyor. Midem bulanıyor ve kendimi

gözlerini Bree'ye çevirdi.

"Hepsi yasak çekim ve havai fişeklerdi. Her neyse, benden bu kadar yeter, Spencer ve senden bahsedelim."

Yüzüm düşüyor.

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Bu bakış da ne?"

"Hiçbir şey." İç çekiyorum.

"Benimle konuşabilirsin. Hiçbir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum." Bir süre ona baktım.

Parmağını göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Söz veriyorum."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Onun playboy tavırları..." Sesim kesiliyor.

Anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. "Tahmin edebiliyorum."

"İnsan merak ediyor, biliyor musun?" Omuz silkiyorum.

Bardaki dört adama göz gezdiriyor. "Mesele şu ki Charlotte, daha önce hiç evlenmemiş otuz yedi yaşında bir adamla çıktığında, onun da bazı yükleri olacaktır."

Spencer'a bakıyorum ve onu bir kez daha beni izlerken yakalıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve Bree'ye dönüyorum. "Julian'ın bavulu neydi?"

"Tanrım, Julian'ın bavulunda ne yoktu ki? Bu balo salonuna sığmazdı." Göz devirerek sırtıyor.

O da Spencer'a bakıyor ve onun beni izleyişini izlerken gülümsüyor. "Spencer'ın sana bakışı..." Tereddüt ediyor.

Cümlesini bitirmesini bekliyorum ama bitirmiyor. "Ne?" Fısıldıyorum.

"Onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor ve Spencer tekrar yanımıza geliyor.

"Joshua Stanton ne kadar da yakışıklı," diyor Bree hiç duraksamadan.

"O iyi, sanırım." Spencer'ın yaramaz gözleri benimkileri buluyor. "Benim kadar yakışıklı değil, değil mi meleğim?" Serçe parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Herkesin önünde bana melek dediği için kalbim küt küt atıyor.

"Hayır, Spence." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve parmağımı onun elinden kurtarıyorum. "Hiçbir erkek senin kadar yakışıklı olamaz."

Bizim gözler zencefil üzerinde her biri
Diğer, ve hava arasında bizi
çatırdatıyor.

Bree eliyle yüzünü yelpazeliyor. "Tanrım, ikinizin arasındaki cinsel gerilim çok saçma."

Başımı eğip kıkırdıyorum, onun burada bizimle olduğunu unuttuğumuz için utanıyorum.

Bu adam başımı döndürüyor.

"A kelime,Charlotte," Alexander Talepler, bir anda ortaya çıktı.

Dönüyorum, aniden burada onunla birlikte olduğumu hatırlıyorum.

Kahretsin, bunu nasıl unutabilirim?

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Tabii ki." Birden kendimi garip hissettim. "Alex, lütfen arkadaşlarım Spencer ve Brielle ile tanış," diyorum.

Spencer kesin bir ifadeyle, "Birbirimizi tanıyoruz," der. Alex başını sallar ve birbirlerine ters ters bakarlar.

Aralarındaki bariz düşmanlığa kaşlarımı çatıyorum.

Bu çok garip.

"Sonra görüşürüz, Bree. Seninle tanışmak güzeldi." Telaş içindeyim.

"Sen de, Lottie. Sonra tekrar gel ve bizi gör." Bree sıcak bir şekilde gülümser.

"Geleceğim!" Alexander beni balo salonundan geçirip odanın arka tarafındaki duvara doğru götürürken omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Spencer Jones ile ne konuşuyorsun?" diye sorar öfkeyle.

Kaşlarımı çattım. "Senin için ne önemi var?" "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Kızgınlıkla dudağımı büküyorum. "Hayır, neden bana onun kim olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun?"

"Londra'daki en büyük kadın avcısıdır."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu herkes biliyor Charlotte. Magazin gazetelerine bir bak. Edward onu tanıdığının farkında mı?" diye fısıldar.

"O Brielle'in arkadaşı." Gözlerimi deviriyorum. "Onu tanımıyorum bile."

Bir an bana bakıyor, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor.

"Ben aptal değilim, biliyorsun değil mi?" Ekliyorum.

"Olmadığını biliyorum." Kolumu ovuyor. "Sadece... ne yaparsan yap, ona bulaşma."

"Neden olmasın?"

"Çünkü kasabanın bir sonraki dedikodusu sen olacaksın." İki parmağını havada tutuyor. "Spencer Jones aynı gün içinde iki kadınla çıkıyor. İki."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama gülümsüyorum - eğitim yıllarım boyunca içime işlemiş olan o sahte gülümseme. Edward, onaylamadığı biriyle konuştuğum için herkesin içinde beni azarlarken takındığım sahte gülümsemenin aynısı.

"Alexander, Spencer Jones'la ilgilenmiyorum. Şimdi izin verirsiniz, tuvalete gidiyorum."

"Tabii ki. Ben gidip oturacağım ve sizi orada bekleyeceğim." Oturduğumuz masayı işaret ediyor.

"Birazdan görüşürüz."

Antreden geçip banyoya giriyorum. Bir kabine girip kapalı klozet kapağının üstüne oturuyorum.

Pişmanlık, kızgınlık ve hayal kırıklığı içimde lanet gibi dolaşıyor ve hepsi midemin dibinde duran aptal bir kurşun topa dönüşüyor.

Bir parçam şu anda eve gitmek istiyor. Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalıştığını ve beni *kolladığını* bildiğim halde Alex'in küçümseyici bir yorumu yüzünden gecem mahvoldu.

Spencer'ın böyle bir üne sahip olmasından nefret ediyorum. Herkesin bunu bilmesinden nefret ediyorum ve onun arkadaşlığından bu kadar keyif aldığım için de nefret ediyorum.

Arkadaşları çok iyiydi.

Spencer'ın kim olduğu gerçeğini kavramaya çalışırken derin bir nefes veriyorum. Ne kadar dürüst olursa olsun, herkes onun itibarı hakkında kararını çoktan vermiş durumda. Spencer'ın iki yönünün birbiriyle hiç örtüşüğünü düşünmüyorum, en azından benim zihnimde.

Banyoda işimi bitiriyorum; ellerimi yıkıyorum ve aynadaki yansımama bakarak kendime sessiz bir moral konuşması yapıyorum.

Oraya gidin ve geceyi bitirin. Bilgileri bir kenara koyun ve yarın eve döndüğünüzde işleyin.

Altın rengi rujumu tekrar sürüyorum.

Keşke burada Spencer'la birlikte olsaydım... ve başka kimse onun kim olduğunu bilmeseydi.

Spencer

Odanın diğer ucundan ona bakıyorum. Onunla oturuyor, gülüyor, konuşuyor, Londra'nın aristokrat sosyetesıyla dolu masada tamamen kendi rahat alanında. O da onlardan biri ve ben etkilendiğim tatlı, masum kızla Charlotte Prescott arasında bir bağ kuramıyorum.

Keşke onlardan biri olmasaydı da Nottingham'dan normal bir kız olsaydı.

"Gözlerini ondan bir an bile ayıramıyorsun, değil mi?" Seb iç geçiriyor.

Biramı yudumluyorum. "Hayır."

"Bu nasıl olacak?" Masters kaşlarını çatar.

"Seninle konuşurken bile görülmesine izin verilmiyor. Ne?"

Burada tam olarak ne olacağını düşünüyorsun, Spence?"

Gözlerimi deviriyorum ve bu özel soruya cevap vermemeyi seçerek derin bir nefes veriyorum.

Müziğin sesi yükseliyor ve formaliteler resmen sona erdiği için insanlar dans pistine akın ediyor. I

yapmadım konuşulan bir kelime için

Charlotte beri

Alexander onu benden uzaklaştırdı.

Telefonum cebimde titriyor ve mesajı okumak için çıkarıyorum. Mesaj ondan.

Merhaba

Gülümsüyorum ve cevap yazıyorum.

Merhaba.

Cevap veriyor.

Barda buluşalım mı?

"Konuştuğumuz gibi bana mesaj atıyor." Arkadaşlarıma sırtıyorum ve sonra hiç düşünmeden ayağa kalkıp onun istediği gibi bara doğru ilerliyorum.

Bir an sonra yanımda beliriyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Merhaba." Bana gülümsüyor, yüzü umut dolu.

"Onunla burada olmandan hoşlanmıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Biz sadece arkadaşız, söz veriyorum." O da bana bakıyor

Biz kalabalıktan korunurken Alexander bir grup insanla konuşuyor. "Sen ve Alex anlaşamıyor musunuz?" Bunu hem bir ifade hem de bir soru gibi söylüyor.

"Hiç de değil. Birkaç yıl önce işle başladı. O zamandan beri, yıllar içinde birbirimizle birkaç kez karşılaştık. Masters ya da Seb ile de pek anlaşılamıyor."

"Ustalar?"

"Julian. Soyadı Masters. İş yerinde Alex'le de karşılaşmış."

"Julian ne iş yapıyor?"

"O bir yargıç."

"Oh." Kaşlarını çatıyor.

"Seni benden uzak durman için uyaracak, şüphesiz," diye mırıldandım içkime. "Görünüşe göre ben şeytanım." Sessiz bir meydan okumayla kaşımı kaldırıyorum.

Onu bana karşı savun. Bakalım ne olacak.

Bir an bana bakıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Aramızdaki bu şeyi yanlış mı değerlendirdim?

"Senin hakkında hiç konuşmadık," diyor bana.

Gözlerim onunkileri tutuyor ve yalan söylediğini anlıyorum. Onu benden uzak durması için uyardı ve Tanrım, çabaları için yüzünü yeniden düzenlemek isterdim. Ne yazık ki ben bir aşığım, bir savaşçı değil.

Onun yerine arkadaşım Joshua Stanton'ın onunla ilgilenmesine izin vermeliyim. Joshua kafesle dövüşür... eğlence için. Bu piç çok kötü.

"Seninle yalnız görüşmek istiyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu ben de isterim." "Sana gelebilirim. Bu gece?" Teklif ediyorum.

Yine kaşlarını çatıyor, zihni aşırı hızlanıyor.

"Bana odanın anahtarını ver, Charlotte. Korumalarının gitmesini bekleyip gizlice gireceğim. Geldiğimi bile anlamayacaklar. Kahve ve tatlı içebiliriz." Omuz silktim. "Sadece konuşabiliriz..."

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Neredeyse beyninin tik taklarını duyabiliyorum.

Balo salonunun yan tarafına baktı, ben de bakışlarını takip ettim ve Wyatt'ın sırtını duvara dayamış, sessizce durduğunu gördüm. Onu fark etmemiştim bile, York'la çok meşguldüm.

"Sana anahtarı verdiğimi görecekler," diye fısıldıyor. "Peki eve gittiğimde odama nasıl gireceğim?"

"Anahtarı görünmeden alabilmem için burada bir yere bırakın ve oraya gittiğinizde resepsiyondan başka bir anahtar isteyin. Onlara odada bıraktığını söyle."

"Nerede?"

Bir an düşündüm. "Fuayeden çık. Orada bir depo var. Nereye bıraktığını bana mesaj atarak söyle."

Boğazındaki yumruyu yutarken gözleri benimkileri tutuyor.

Serçe parmaklarımızı tekrar birleştiriyorum. "Seni yalnız görmem gerek," diye fısıldıyorum. "Ve ancak bu şekilde mahremiyetimiz olacak."

Charlotte dudaklarını yalıyor. "Tamam mı?" Başını usulca sallıyor ve başka bir şey söylemeden fuayeye doğru ilerliyor.

Dönüp içkimi sipariş ediyorum, içimi bir sevinç kaplıyor. Nihayet.

Anahtarı cebimde tutuyorum ve Four Seasons'ın büyük fuayesinde rahatça yürüyorum. Charlotte daveti bir saat önce terk etmişti ama bana mesaj atarak her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Yapma. olsun

Yakalandım, Yapma. olsun

Yakalandım, I kendime hatırlatırım.

Yakalanıp yakalanmamak umurumda değil ama yakalanırsam onu görememek beni endişelendiriyor.

Ona doğru yürümekte zorlanıyorum... Koşmak istiyorum. Çabuk ol.

Asansöre bindim ve anahtarı okuttum. Çatı katı aydınlanıyor ve kalbim hızla çarparak derin bir nefes alıyorum. Bir kadının yanında gergin olmak benim için yeni bir şey.

Sakın içine etme. Sakın batırma.

Kapılar sonunda açıldı. Omuzlarımı düşürüyorum, derin bir nefes veriyorum ve fuayeye doğru yürüyorum. Önümde büyük siyah bir çift kapı duruyor ve kapı kolunu geçici olarak çeviriyorum.

Kapı açıldı ve içeri girdim.

Charlotte hala balo elbisesi içinde ve hatırladığım kadar güzel bir şekilde önümde duruyor. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Gözleri benimkileri arıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum ve onu kollarıma almak için bir adım öne çıkıyorum. "Sonunda yalnızız."

Charlotte

O burada ve ben sonunda onun kollarındayım. Büyük, sıcak ve beni sıkıca tutan kollar. Tıraş losyonunun kokusu her yanıma sarıyor. Uzun boylu -ayakkabılarım olmadan benden çok daha uzun- ve saçları mükemmel bir şekilde dağılmış.

Eğilerek beni yavaşça ve doğru miktarda basınçla öpüyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsüyor.

"Bu gece seni onunla izlerken işkence çektim."

"O sadece bir arkadaş."

"Bunu biliyor mu?" Elimi tutuyor ve beni dairenin içine doğru götürüyor.

Burası benim evim. Bir kez olsun cesur davranıp liderliği ben almalıyım.

"Bir içki ister misiniz?" Sahte bir güvenle soruyorum.

Parmak uçlarımı öpüyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. "Lütfen."

Oh, o sadece...

Onu mutfağa götürüyorum, orada beni durduruyor ve tekrar ona doğru döndürüyor. Ona bakıyorum ve havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum. Spencer'da bu gecedan önce onda hiç görmediğim bir yoğunluk var. İlk kez tamamen yalnız olduğumuz için mi, gizlice dolaştığımız için mi, yoksa benim dairemde olduğumuz ve ikimiz de her şeyin olabileceğini bildiğimiz için mi bilmiyorum. Ama bu gece her şey büyütölmüş gibi. Her bakış, her gülümseme, her dokunuş.

Belki de sinirlerim yüzünden her şey bu kadar... aşırı görünüyor.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni öpmek zorundayım. Dudaklarını hissetmeyeli çok uzun zaman oldu." Ağzı benimkinin tozunu alıyor ve dili yavaşça dışarı kayarak dudaklarımda geziniyor. Bunun heyecanını ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Daha derine iniyor ve dili benimkiyle birleşiyor, yumuşak bir şekilde, sanki dışarı çıkıp oynamam için beni ikna eder gibi.

Ona gülümsüyorum ve kollarımı geniş boynuna doluyorum.

Beni mutfağa doğru geri geri götürüyor, sonra bir an duruyoruz ve beni kollarının arasına alıp bana bakıyor.

Hava aramızda dönüyor ve yakınlığımızın tadını çıkarırken birbirimize bakıyoruz.

Gözleri alev alev yanıyor ve vücudunun yaydığı gücü hissedebiliyorum, dudaklarını yalıyor ve bu işi ağırdan alıp almamayı tartıştığını görebiliyorum.

Lütfen.

"Şarap kadehleriniz nerede?" diye soruyor usulca.

"Tamam," diye kekeledim. "İyi fikir." Telaş içinde bir dolabı işaret ediyorum. Bir içkiye ihtiyacım var... ya da on. İki şampanya fincanı ve bir şişe Grange alıp ona uzatıyorum.

Etiketi görünce sırtıyor. "İyi mal." Bunu sadece yirmi dakika önce oda servisinden panik içinde sipariş ettiğimi bilmiyordu. Mantar patlıyor ve kabarcıklı sıvıyı bardaklarımıza döküyor.

Bana bir flüt uzatıyor ve sonra kadehini havaya kaldırıyor.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

Utangaçça gülümsüyorum. "İlk randevumuza."

"Bu bizim ilk randevumuz değil."

"Diğeri sayılmaz. O sadece bir alıştırmaydı. Onu tamamen batırdım. Hafızandan sil onu. Tekrar yapmak istiyorum."

Son felaket randevumuzu kabul ettiği için rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum ve kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum. "Tekrarlara," diye fısıldıyorum.

Bardağıma dokunuyor ve yavaş, kontrollü bir yudum alıyor.

Gözleri benimkileri tutuyor ve yavaşça dudaklarını yalıyor.

Bu bakış da ne? "Aklınızdan neler geçiyor Bay Spencer?" Fısıldıyorum.

"Burada ne haltlar döndüğünü merak ediyorum." Kaşlarımı çattım.

"Görüyorsun, ben..." Sesi kesiliyor ve içkisini bırakıp beni kollarına almak için bana doğru adım atıyor. Dudakları boynuma iniyor, sonra dili çıkıyor ve beni yavaşça yalıyor.

İçim eriyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Neyi görüyorsun?" diye soruyorum. "Ne söyleyecektin?"

"Sende bu kadar farklı olan ne merak ediyorum. Bana baktığında neden kalbim çarpıyor?" Tenime karşı nefes alıyor.

Ağız yavaşça boynumu okşarken gülümsüyorum ve tavana bakıyorum.

"Beni neden daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar gerdiğini merak ediyorum."

Dişleriyle beni ısıırıyor ve ben irkiliyorum.

"Telefonda sadece senin sesini duymak bile sikimi nasıl ağlatacak kadar sertleştiriyor merak ediyorum."

Dudakları boynuma daha fazla güçle saldırmaya başladığında inliyorum. Elleri şimdi kıçıma indi.

"Çok fazla gizem var," diye fısıldıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Sen dünyanın sekizinci harikasisin." Kıkırdıyor ve öpücüklerini omzuma götürüp dilini oradaki deride gezdiriyor.

"Neden beni böyleyalıyorsun?" Nefes nefese sordum.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve yanaklarımı okşuyor. "Çünkü seni tatmam gerek."

Midem sıkışıyor. "Böyle şeyler söylediğinde... bana bir şeyler yapıyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Nabzımı daha önce hiç hissetmediğim yerlerde hissetmeme neden olan tuhaf şeyler."

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişken, parmaklarını yüzümden aşağıya, göğüslerimin üzerinden aşağıya ve sonra daha aşağıya doğru gezdiriyor.

"Burası mı?" diye fısıldıyor, parmaklarıyla elbisemin üzerinden cinsel organımı nazikçe okşarken. "Nabzını burada hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, düzensiz nefes alış verişim düzensiz, değerli havayı emmek için çaresizim.

Daha yakına eğiliyor, ağız kulağımda, nefesi tenimin tozunu alıyor. "Nabzımı burada hissetmeni istiyorum." Seksimi agresif bir şekilde kavırıyor ve keskin bir şekilde tıslıyor. Bacaklarım neredeyse bükülüyor.

Kollarından kurtulup geri çekiliyorum, çılgınca nefes alıyorum. Korku beni ele geçirdi.

Ne oluyor be? Bu çok fazla. Çok... dolu.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Kaşları çatıldı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim meleğim."

Gözlerim onunkileri arıyor. Zayıfça omuz silkiyorum, bunu hissedebildiği için utanıyorum.

Titreyen bir elle şampanyamı yudumluyorum.

Rahatsız bir şekilde etrafına bakınıyor ve dikkatini daireye çeviriyor. "Burası... burası güzel bir yer."

"Ben..."

Mutfak tezgâhına oturuyor ve bardağını dolduruyor. "Doldurayım mı?" diye kayıtsızca sorar.

Başımı salladım ve bardağımı ona uzattım.

Tekrar içerken birbirimize bakıyoruz ve sanki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi hissediyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Ağırdan alabiliriz." Başını sallar. "Seni aceleye getirmek istemiyorum. Senden o kadar etkileniyorum ki kendime engel olamıyorum."

"Sorun yok, Spence." Kendimi t o p a r l a m a k için bir an duraksıyorum. "Ben de senden etkileniyorum. Sadece... bu benim için yeni bir şey. Özür dilerim," diye fısıldıyorum utanarak.

Sanki elinde değilmiş gibi eğilip beni tekrar öpüyor ve sonra elini kalçamda gezdiriyor.

"Ah." Yüzünü buruşturdu. Elbisemdeki kristaller keskin. "Bu elbise güzel ama çok ölümcül bir kabuklu deniz hayvanı gibi."

Ağzım açık kaldı. "Bir kabuklu mu?"

Kıkırdıyor. "Evet, bilirsin... çok sert bir kabuğun içinde yumuşak küçük bir şey. Bir deniz aneni gibi ölümcül." Duraklıyor ve tekrar deniyor. "Bir deniz amen-emey."

Gülüyorum.

"Bir deniz *anemonu*." O da gülüyor. "Siktir, bu söylemesi zor bir kelime."

"*Kayıp Balık Nemo*'daki bir şey gibi konuşuyorsun." "Ne harika bir filmdi o."

"Bir klasik." Konuyu hafifletmeye çalışarak ona gülümsüyorum. Korkularımı hafifletmeye çalışmasına bayılıyorum.

İçkisinden bir yudum alıyor. "Dory benim favorimdi, açık ara tüm zamanların en iyi oyuncusuydu."

Kıkırdıyorum. Bu onun hakkında konuşacağını düşündüğüm son şeydi. "Benimki de."

"Bu filmi yıllar boyunca Masters'ın evinde Willow ve Samuel ile defalarca izledim. Sanırım Sebastian her kelimesini ezbere biliyor." Tekrar içiyor ve sonra usulca kaşlarını çatıyor. "Çocuğun adı neydi?"

Gözlerim büyüdü. "Bunu az önce söylemedin." Sırtışı muziplik dolu.

"Nemo. Çocuğun adı Nemo, Spencer."

"Oh." Yüksek sesle gülüyor ve utanç içinde kaşlarını kaldırıyor. "Doğru."

Şampanyalarımızı yudumlarken ikimiz de gülümsüyoruz, gözlerimiz birbirimizin gözlerinde geziniyor. Siyah yemek ceketini çıkarıp taburelerden birinin arkasına asıyor ve bu sırada papyonunu da gevşetiyor. Onu bunu yaparken izlemek tuhaf bir şekilde seksi hissettiriyor. Spencer tekrar öne çıkıyor ve ikimiz usulca öpüşmek için kucaklaşıyoruz. Önceki gibi tutkulu bir öpüşme değil. Sevgi dolu bir öpücük, doğal, rahat ve doğru hissettiren bir öpücük.

"Benim için bir soruya cevap verebilir misin Charlotte?" diye soruyor saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Evet."

"Neden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Seninle aramda olmaması gereken bir yakınlık hissediyorum."

Elini tekrar bacağımda gezdiriyor. "Ah." Elini sallıyor. "Bu elbise ölümcül. Kendi yerleşik güvenlik sistemi var. Edward mı aldı bunu sana?"

Gülüyorum. Bu elbiseyi daha önce birkaç kez giymiştim ama kristallerin dokunulduğunda bu kadar keskin olduğunu hiç fark etmemiştim. Daha önce bunu giyerken kimse bana böyle dokunmamıştı.

"Burası bana daha rahat bir şeyler giymemi söyleyeceğin yer mi?" Cesur hissederek sırtıyorum.

Gözleri kararıyor. "Kulağa ne kadar klişe gelse de ve kovulma riskini göze alsam da, evet. İşte tam da burada senden daha rahat bir şeyler giymeni istiyorum."

"Sana küçük bir sır vereceğim,"
diyorum. "Devam et..."

"Çıkarmak için fermuarı açamadım ve yardım çağırmak istemedim çünkü buraya geleceğini biliyordum."

Gözleri büyüyor. "Peki normalde yardım için kimi ararsınız, sorabilir miyim?"

"Wyatt." Kıkırdıyorum.

Başını tiksintiyle sallar. "Bu, bana yalan söylemen gereken anlardan biri Charlotte."

Gülüyorum. *Oh, o eğlenceli.*

"Size bir kez daha soracağım: Normalde yardım için kimi ararsınız?"

"Beverly, asistanım."
Gülümsüyorum. "Çok daha iyi."

Şampanyamdan bir yudum daha alırken aptalca gülümsüyorum. Aramızdaki hava elektrikleniyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve kendimi çok yaramaz ve kaygısız hissediyorum. Kendimizi kaptırıyoruz ve o öne doğru eğilerek yanlışıklıkla şampanya bardağımı deviriyor. Bankın üzerinden elbisemin üzerine dökülüyor.

"Siktir!" diye bağılıyor ve hiç vakit kaybetmeden beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Tek yapabildiğim kalbim boğazıma düğümlenmiş halde izlemek. *Ne yapıyor bu adam?*

Tişörtünü çıkarır ve bankı onunla siler.

Göğsü geniş ve bronzlaşmış, karnı kaslarla dalgalanıyor. Göğsünde bir tutam siyah saç ve göbeğinden pantolonunun içine doğru kaybolan bir iz var. Daha önce hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim. *Hiçbir* erkeği görmedim ama Tanrım, bu adam bir ilk.

"Dökülenleri silmek için çay havlularımız var," diyorum gelişigüzel.

Beni öpüyor. "Üzerimdekileri çıkarmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı." Beni tekrar bankın üzerine yatırdı. "Bunun masum bir dökülme olduğunu düşündün, değil mi? Tamamen stratejikti."

Oyuncu Spencer'la başa çıkabilirim. Beni korkutmuyor. Yüksek sesle gülüyorum ve o da elini karnıma doğru kaydırıyor.

"Kahretsin!" Elini çeker. "İşte bu kadar. Bu lanet elbise çıkıyor. Dişleri var."

Bankta uzanıp ona bakıyorum. Ellerim başımın üstünde ve sarı saçlarım dağınık. Gülümsüyor ve beni işaret ediyor. "Ah, burada neler olduğunu anlıyorum. İyi oynadın, Charlotte. İyi oynadın."

"Ne?"

"Eski deniz anemon elbisesi numarası." Sırıttıyor. "Bu eski ama iyi bir numara Prescott."

Kıkırdıyorum.

"O elbiseyi seni yatak odasına götürüp çıkarmam gerekeceğini bile bile giydin, değil mi?"

Ona gülümsüyorum.

İşaret parmağını boynumda, göğüslerimin arasında ve kasık kemiğimde gezdiriyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor.

"Öyle değil mi?" diye fısıldıyor.

İşte bu, uzun zamandır beklediğim an. Bunu daha önce de yaptığımı düşündüğünü biliyorum, ama umarım geçiştirebilirim. Şimdiye kadar çok iyi.

"Eee?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Her şey çok hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Hangi hızda gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu normal mi?

Başımı usulca sallıyorum. "Evet."

Beni elimden tutup yukarı çekti. "Neyse ki senin için." Kalçalarımın tutup beni banktan aşağı çekiyor. "Ben bir

mükemmel bir kişisel asistandır ve bunu memnuniyetle yerine getirecektir."

Ciddileşiyoruz ve beni öpüyor, yüzümü tutarken dili ağzımın derinliklerine doğru ilerliyor. Seksim zonklamaya başlıyor. "Yatak odan nerede?" diye soruyor dudaklarıma karşı.

"Yukarı... yukarı," diye fısıldıyorum. Sanki her şey çok hızlı geliyor. Daha yeni geldi. "Biz sadece...?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü yumuşuyor. Dudaklarımı usulca öperken "Y a v a ş l a m ı ?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Bir kez daha kendimi aşıyorum. Spencer Jones'un tasmaya ihtiyacı var."

Üçüncü şahıs ağzıyla konuşmasına sesli gülüyorum. Çenemi ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Benimle dans eder misin Charlotte?"

"Burada mı?"

"İşte burada." Telefonunu çıkarıyor ve Spotify'yı açıyor.

"En sevdiğin şarkı hangisi?"

Gülümsedim ve bir an düşündüm. "Umm." Omuz silkiyorum. "Telefonumda bir çalma listesi var."

Gözleri büyür ve şaşırmış gibi yapar. "Öyle mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet." Telefonumu elime alıyorum ve o da benden alıyor. "Kod nedir?"

Sırtarak elinden telefonu alıyorum ve kodu kendim yazıyorum. "Sana telefonumun kodunu vermeyeceğim." Alay ettim.

"Ama telefonuna giremezsem seni nasıl gözetleyebilirim ki?"

"Sen bir aptalsın." Kıkırdıyorum. Tenashe'den "All Hands on Deck" çalmaya başladı.

Kollarını belime doluyor, seksi ritim etrafımızda dönüyor ve bedenimi kendine yaklaştırıyor. "Bu daha iyi." Bana gülümsüyor.

Mutfağında üzerinde tişört olmayan muhteşem bir adamla dans ediyorum.

Ben kimim?

Ellerim çıplak omuzlarında geziniyor. Ona yaslanırken sıcak tenini yüzümde hissedebiliyorum. "Bu senin stratejik hamlelerinden biri mi?"

Kıkırdıyor ve beni etrafında döndürüyor. "Evet, ama bunu çok iyi düşünemedim."

"Neden?"

"Elbisen beni ısıyor." Göğsüne bastıran kristallerden dolayı yüzünü buruşturuyor. "Bu çok acı verici."

Yüksek sesle gülüyorum ve beni etrafında döndürüyor. "Ama ne kadar cesur olduğumu görüyor musun?" diye soruyor. "Gerçekten çok etkileyici." Sırıttıyorum.

"Sizin için her şeyi yaparım, Leydi Charlotte." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Bu şarkının sözleri ne?" Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Herkes güverteye, herkes öne, herkes arkaya," diye tekrarlıyor.

Saniyeler içinde yoğun ve eğlenceli arasında geçiş yapma yeteneğine sahip. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Seksi bir kaş kaldırıyor. "Hepsi stratejik planlamanızın bir parçası, şüphesiz Prescott."

"Neymiş o?" Gülüyorum.

"Hepsi önde, hepsi arkada."

"Bunlar bir şarkının sözleri." Başımı sallıyorum.

"Ah, ama onlar." Ellerini kıçıma koydu. "Yoksa sana dokunmamı istediğin yeri mi tarif ediyorsun?" Dili benimkini bir amaçla alıyor. "Bir yol haritası gibi. Bu kırmam gereken gizli bir kod mu?"

"Nereye giden bir yol haritası?" Fısıldıyorum.

"Seni nereye götürmemi istiyorsan oraya." Dili benimkiyle dans ediyor.

İşte bu kadar.

Benim istediğim de bu. Eve gitmesini istemiyorum, burada benimle kalmasını ve acımı dindirmesini istiyorum.

Ne bekliyorsun? Sadece yap.

Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor ve uyarılmışlığım bacaklarımın arasında sızlamaya başlıyor.

"Spence." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Evet, meleğim." Bana gülümsüyor, ne söyleyeceğimi zaten biliyor.

"Beni yukarı çıkarmanı ve bu elbiseyi üzerimden çıkarmanı istiyorum."

Gülümsüyor ve beni kendine yakın tutuyor. Bir an için birbirimizin kollarında kalıyoruz ve sonra başka bir şey söylemeden elimi tutup beni mutfaktan dışarı çıkarıyor. Beni apartmanın içinden geçirip merdivenlere doğru çekerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Seni yukarı taşırdım ama gösteriş yaptığımı düşünmeni istemem."

Gülüyorum. "İçim rahatladı. Gösterişten nefret ederim."

Yatak odama yaklaştığım her adımda, ciğerlerimde daha az hava varmış gibi görünüyor.

Bunu yapabilirsin, bunu yapabilirsin, kafamın içinde tekrar tekrar zikrediyorum.

Spencer sanki sinirlerimi hissetmiş gibi sessizleşiyor.

"Peki seni neye dönüştürüyoruz?"

Ona cevap verebilseydim verirdim ama içten içe çıldırmakla çok meşgulüm.

O Yani deneyimli. Ne oldu? Eğer
Ben a dud içinde Yatakta
mı? Muhtemelen öyleyim, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yatak odan nerede?" diye soruyor.

"Koridorun sonunda," diye fısıldıyorum.

Sesimi duyunca dönüp kaşlarını çattı, yüzünde endişe vardı. "Neyin var meleğim?" Ellerimi ellerinin arasına aldı.

Omuz silktim, utandım, "Ben..."

"Sen ne?"

"Yapmıyorum. Yani... yok." Başımı sallıyorum. Tanrım, her şey çok hızlı geliyor. "Yani, ben..."

Yumuşakça gülümsüyor. "Gergin misin?"

Kendi deneyimsizliğimden dehşete düşerek başımı sallıyorum. "Bunu yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Bu sadece ikinci seferin mi?"

Gözlerim onu arıyor. Önce ben söylemek istiyorum ama onu korkutup kaçırmak istemiyorum, o yüzden tekrar başımı sallıyorum.

Spencer gülümsüyor ve beni öpmek için eğiliyor. Şefkatli, uzun süreli ve nazik ve o anda bana göz kulak olacağını biliyorum.

"İlk kim olduğunu bulacağımı ve o piçi öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

Aptalca gülümsüyorum.

"Bu konuda kendimi ne kadar hırpaladığımı tahmin bile edemezsin," diyor dönüp beni odaya çekerken. "Geceleri beni uyutmuyor."

"Öyle mi?"

"Tanrım, evet." Beni kendine doğru çeviriyor ve gözlerimiz buluştuğunda yüzü yumuşuyor. "İlk kez yapıyormuşsun gibi davranalım, olur mu?" diye fısıldıyor. "Benim hatırım için."

Kaşlarımı çattım. "Neden bu benim ilk seferimmiş gibi davranmak istiyorsun?"

"Kaçırdıklarım hakkında daha iyi hissetmemi sağlamak için.

Hayatımın en büyük pişmanlığı."

Kalbim kabarıyor ve kendime olan güvenimin bir kısmı geri geliyor. "Spencer-"

"Spence," diye düzeltti beni yumuşak bir öpücükle.

"Bu anemonu üzerimden alacak mısın, yoksa içinde ölecek miyim?"

Kıkırdıyor. "Tanrım, evet, bu elbise çöpe gidiyor." "Bu bir Dolce & Gabbana. Çöp olduğunu sanmıyorum. layık."

Beni tutuyor ve kabaca öpüyor, beni geriye doğru yürütüyor. "Dolce can Gabbana off."

Beni ondan uzaklaştırıyor ve elbisemin arkasındaki fermuar yavaşça aşağı kaymaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Sırtımın alt kısmına doğru altın kurdeleyle bağlanmıştı ve Spencer'ın onu çözmeye başladığını hissedebiliyorum. Önce bir omzumu, sonra da diğer omzumu yavaşça sıyrıyor ve sonunda elbisemi aşağı

indiriyor.

kalçalarımın üzerinde. O işine odaklanmış durumda ve benim tek yapabildiğim önümdeki aynadan yüzünü izlemek.

Aklından ne geçiyor?

O kadar gerginim ki, sanırım kusabilirim.

"Yalan söyle bana," diye geveledim.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikildi. "Ne?"

"Aklımı dağıtmak için bana kendinden bahset."

Yüzünde şefkat belirliyor. "Angel, ... ne kadar güzel sin."

Yaklaşmakta olan kalp krizini umutsuzca kontrol etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

İsteddiği rol oyununa kolaylıkla giriyor. "Guinness Rekorlar Kitabı'na girdiğimi biliyor muydun?"

"Öyle miydin?" Yalan mı söylüyor yoksa ciddi mi emin olamadan kaşlarımı çatıyorum. "Evet, dünyanın en küçük sikine sahip olduğum için."

Bir kahkaha patlattım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Gerçek hikaye. Bu alet hiç kimseyi incitmedi." Göz kırpıyor.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyor. Bana zarar vermesinden korkmuyorum, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.

Ona geri dönüyorum. "Bu faydalı bir bilgi." Gülümsüyorum. "Yine de bunu etrafa yayman gerektiğinden emin değilim."

"Bunu gizli tutmaya çalışıyorum. Şehirdeki her bakirenin kapımı çalmasını istemiyorum."

"Her zaman böyle aptal mısınız, Bay Spencer?"

"Bu bir yetenek." Elbisemi kalçalarımın üzerinden kaydırarak yere indiriyor. Elimi tutuyor ve çıkmama yardım ediyor.

Beni içine çekerken gözleri yavaşça ayak parmaklarıma kayıyor. Saten altın rengi askısız bir sütyen ve tangayla önünde duruyorum.

"Vay anasını Charlotte," diye fısıldıyor hayranlıkla. "Çok güzelsin."

Eğiliyor ve beni öpüyor, dudakları izin almak için benimkilerin üzerinde geziniyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum.

"Burada liderliği ben alacağım. Bir şeyler yolunda gitmezse bana söyle, tamam mı?" diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Beni öpüyor, yatağa varana kadar beni geri götürüyor ve sonra beni yatırıp dirseğine yaslanarak yanıma uzanıyor. Vücudum onunkinden yaslanıyor ve ereksiyonunu kalçamda hissedebiliyorum.

Beni öpüyor ve dilimin her kayışında vücudu benimkini daha fazla örtmek için hareket ediyor. Elleri sütyenimin ve iç çamaşırlımın üzerinde geziniyor ve ben onun altında kıvranmaktan kendimi alamıyorum.

Uzun bir süre öpüşüyoruz ve birbirimizi içimize çekiyoruz. Mükemmeldi. Dilinin her hareketinde, boynumu her ısırışında kendimi daha da yükseklerde hissediyorum. Sanki vücudumun kullanma kılavuzuna sahip ve beni çıldırtmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Yeterince yaklaşıyorum.

Öpüşmelerimiz çılgınca bir hal alıyor, ta ki o üzerimde yatana kadar, ereksiyonu seksime baskı yapıyor. Sertleşmişti ve nefes alış verişı düzensizdi. Bu güzel adam üstümdeyken kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum.

Çok iyi hissediyor.

Eğilip bir dirseğinin üzerine dayanıyor ve gözleri benimkilere kilitlenmişken Spencer elini iç çamaşırlımın içine sokup parmaklarını ıslak, şişmiş etimde gezdiriyor.

"Sik beni, çok ıslaksın bebeğim," diye fısıldıyor. "Sırılsıklamsın."

Kolunu tutuyorum, gözlerim onu arıyor. Onu durdurmalıyım... ama durdurmak istemiyorum.

Parmakları klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor ve *ben* yıldızları görmeye başlıyorum.

"Spence," diye inliyorum, sırtım yataktan kalkıyor.

Bu başka bir şey. Hayal ettiğim gibi hiç de garip ya da korkunç değil.

Spencer beni oturtuyor ve sutyenimin klipsini açmak için uzanıyor. Gözleri dolgun göğüslerime kayınca gülümsemesi kayboluyor. Eğiliyor ve her birini saygıyla öpüyor. "Çok... güzel."

İç çamaşırlarımı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, çıkarıp yana atıyor.

"Lanet olsun." İnliyor, kalçaları hiç düşünmeden ilerliyor.

Onu engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Ondan gelen tüm bu hayranlık beynimi kızartıyor.

Dudaklarının meme ucuma inişini ve gözlerini kapatarak dikkatlice emişini izliyorum.

"Kahretsin, Charlotte, *çok* lezzetlisin."

Ona karşı sallanıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. Parmakları daireler çizip beni kızdırıyor, uyarılmamın sesi havada asılı kalıyor.

Bu kadar ıslak olmak normal mi?

Bu çok garip bir şey. Vücudum zaten ne yapacağını biliyor.

"İşte böyle meleşim," diye fısıldıyor. "Parmaklarıma bin."

Nefes nefese kalıyorum ve bacaklarım bir anda kapanıyor ama Spencer dönmeye devam ediyor... ve dönüyor ve... aman Tanrım.

Parmaklarını çekiyor ve ben hızla göz kırpmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Başımı yastıktan kaldırarak fısıldıyorum.

"Daha rahat bir şeyler giyeceğim." Gülümsüyor ve bana seksi bir göz kırpmıyor.

Çılgınca nefes alıyorum ve başım bir gümbürtüyle yatağa geri düşüyor.

Bu göz kırpma şeytanın işi, yemin ederim. Beni her şeye ikna edebilir.

Pantolonundan zıplayarak çıkarken, "Gözlerini yüzümden ayırma," diye talimat veriyor.

Külotunu indirdiğinde gözlerim dehşetle açılıyor.

"Sen korkunç bir yalancısın, Spencer Jones. *Bu* dünyadaki en küçük penis değil." Nefesim kesildi. "Bu en büyüğü."

Aleti büyük ve bacaklarının arasından ağır bir şekilde sarkıyor. Koyu pembe ve uzunluğundan aşağıya doğru uzanan kalın damarlarla dolu.

Aman Tanrım.

Tanrı yardımcım olsun. Korkunç görünüyor... ve aç.

"Sana oraya bakmamanı söylemiştim." Sırıttıyor. Pantolonunun cebini karıştırıyor ve üç prezervatif çıkarıp yan masanın üzerine koyuyor.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Beni tekrar şiltenin üzerine itiyor ve sonra göğüslerimi, karnımı öpüyor, ben kendimi ağlarken bulana kadar aşağılara iniyor.

"Hayır, Spence," diye fısıldıyorum, ellerimi başının arkasına koyarak.

"Ne?" Yukarı bakıyor.

Başımı salladım. "O değil. Bu gece olmaz." Tanrım, bu çok samimi. Düşüncesine bile katlanamıyorum.

Yüzü düşüyor ve hayal kırıklığını görebiliyorum, içten içe kendimi tekmeliyorum. Kahretsin, neden böyle bir şey söyledim ki?

"Tamam bebeğim," diye fısıldıyor usulca.

"Ben... Ben özür dilerim." Elimi yüzüme götürdüm.

"Üzülme." Sürünerek yanıma uzanıyor, dirseğine yaslanıp bana bakarken gülümsüyor.

Parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum ve ona bakıyorum. "Bakıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Eğildi ve beni öptü. "*Beni* geriyorsun, Charlotte." Elimi tutuyor ve avucumun altında sert, ağır bir gümbürtünün attığı kalbinin üzerine koyuyor.

Gözlerim onunkileri arıyor. "Neden gergin olasın ki?"

"Haklıydılar. Sen benim ligimin tamamen dışındasın."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Senin de ilk seferinmiş gibi davranalım."

Kıkırdıyor ve öpüşmemizi hiç kesmeden üzerime yuvarlanıyor. "Bekaretini nasıl kaybettin?" Ona soruyorum.

Bacaklarımı aralıyor ve bir parmağını içime sokuyor. "Bilmek istemezsin."

Ağzım açık kaldı.

Aman Tanrım.

Beni izlerken yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor ve bir parmak daha ekleyerek kendi gerginliğini biraz olsun azaltmak için kalçama sürtünüyor. Bir parmağını daha içime sokuyor ve başım geriye düşüyor. Yavaşça girip yavaşça çıkıyor, dairesel hareketleri beni geriyor. Vücudumu çalıştırırken uyarılma sesimi duyabiliyorum.

"Bacaklarını daha geniş aç meleğim," diye fısıldıyor.

Parmaklarının baskısıyla bedenim sarsılıyor ve ürperiyorum. Yavaşça elini çekiyor.

"Hazırsın," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. Hazır mıyım? Buna hiç hazır olabilecek miyim?

Bir prezervatif alıp takıyor ve ardından art arda gelen mükemmel öpücüklerle Spencer üstüme çıkıyor.

"Hızlıca gideceğim meleğim, tamam mı? Kolay bir yolu yok. Sadece bir anlığına acıyacak, söz veriyorum."

Ona bakıyorum ve kalbim kabarıyor. Ne kadar tahrik olmuş olsa da beni düşünüyor, beni incitmemenin bilincinde.

"Sana güveniyorum." Ona bakarken nefeslerim titriyor. Kendini girişime yerleştiriyor ve bana gülümsüyor.

Yüzündeki saf yaramazlığa kıkırdıyorum. "İşte şeytanın bakışını gördüm."

Utangaç bir şekilde sırtlıyor ve sonra öne doğru itip beni yatağa olabildiğince sert bir şekilde sabitliyor.

Ona yapıştım, yüzüm acıyla buruştu.

"Ooh..." İnledim.

Gözleri benimkileri buluyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ben. İşte o zaman *biliyorum... o biliyor.*

Birden paniğe kapıldım ve bu çok fazla... çok yoğun.

"Spence," diye fısıldıyorum.

"Sorun yok, meleğim." Yavaşça çekiliyor. "Öp beni," diye nefes alıyor kendini tekrar içeri itmeden önce.

Önce şefkatle ve sevgiyle öpüşüyoruz, o yavaşça girip çıkarken. Nefesleri düzensiz, sarsılıyor ve titriyor. Yüzü buruşmuş, sanki acı çeken kendisiymiş gibi.

"Sorun ne?" Yüzünü tutarak kekeliyorum.

"Siktir." İnliyor. "Angel, çok iyi hissediyorsun. Kendimi zor tutuyorum."

Ne?

Gözlerini kapatıyor ve bir ritme girerken beni engellemeye çalıştığını hissediyorum; içeri, dışarı... içeri... dışarı.

Ateş gibi yakıyor.

Daha derine iniyor ve kışının etrafında dönerek beni tekrar açmaya çalışıyor. İlk zevkimi alıyorum ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gözleri açıldı ve beni gördü. "Hoşuna gitti mi?" Başımı salladım.

Tekrar yapıyor ve gülümsemem büyüyor.

"Tanrım, çok hoşuma gitti," diye mırıldanıyorum.

"Peki ya bunu yaptığımda?" Kuvvetle ilerliyor, neredeyse beni sarıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama acı çektiğim için değil ve Spencer tekrar dönerek beni gülümsemeye zorluyor.

Ayak bileğimden tutup bacağımı kalçasına doluyor ve sonra bir tür ilahi dairesel ritme başlıyor, ben ise aklımı kaçıracağımı gibi hissediyorum.

Dudakları dudaklarıma iniyor, elleri arkamda yolunu buluyor, vücudumu onunkinin üzerine kaldırıyor, böylece aleti içimde derinlere iniyor... beni imkansız hissettiren şekillerde geriyor.

İçimde derinlerde bir şeyler oluşmaya başlıyor ve ona yaklaşmak için omuzlarını kavriyorum. "Spence?"

"Biliyorum meleğim. Çok iyi."

Vücutlarımız birbirine çarpmaya başlıyor ve ben aniden bir duyguyla öne doğru atılıyorum. Titriyorum ve derin bir inilti duyuyorum, içimin derinliklerinden gelen bir serbest bırakma hissediyorum.

"Oh... siktir." İnliyor ve bana sertçe vurmaya başlıyor.

Tokat, tokat, tokat derimize gidiyor.

Gözleri geri dönüyor ve sonra kendini hareketsiz tutuyor, içimin derinliklerinde, dudaklarından çıkan coşku sesini durduramıyor.

Gülümsüyorum ve ona sarılıyorum. *Az önce...?*

Başını omzuma koyuyor ve ikimiz de nefes nefese yatıyoruz. Kalbinin benimkine karşı sertçe attığını hissedebiliyorum.

"Guinness Rekorlar Kitabı'na girdiğini de söylememiştin." Pantolonunu indirdi.

"Ne için?" Kaşlarımı çattım.

"Tüm zamanların en mükemmel seksi."

Beni öpüyor ve yakınımnda tutuyor, duygularımın üstesinden geldiğimi hissettiriyor.

Nefes nefese kaldığımızda ve kalplerimiz hızla atarken bana sıkıca sarılıyor.

Bu özel ve samimi hissettiriyor ve aklımdan aptalca bir düşünce geçerken genişçe gülümsüyorum.

"Ve böylece Dolce, Gabbana'yı becerdi."

Spencer bir kahkaha patlatıyor ve üzerimden yuvarlanarak yanıma düşüyor, derin kahkahası gerginliği kırıyor.

Sırıtiyorum ve dirseğime yaslanıp yanağımı avucumun içine alıyorum. "Ne?"

"Bence Dolce'yi beceren Gabbana'ydı."

Kıkırdıyorum; neşesi bulaşıcı. "Evet, çeneni kapa yoksa yine yaparım."

Arkamda onun sıcaklığını hissederek uyanıyorum ve uykulu bir şekilde gülümsüyorum, hala burada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Spencer.

Dün gece beni bırakmak istemedi. Yanımda uyumak istedi.

Yüzümü ona dönüyorum, o da sırt üstü dönüyor, hâlâ derin bir uykuda.

Gözlerim kaslı kollarında ve geniş göğsünde geziniyor, aşağıya, yontulmuş karnına ve ardından karnından kasıklarına doğru uzanan kasların 'V'sine kayıyor.

Kısa, bakımlı kasık kılları var ve aleti karnına yaslanmış yarı sert. Bacakları genişçe açılmış ve dörtlü kasları bile büyük ve güçlü.

O çok güzel.

Dolgun dudakları aralanır ve gözleri faltaşı gibi açılır.

"Hmm." Derin bir nefes alıyor ve bana doğru uzanarak beni göğsüne çekiyor.

"Günaydın, meleğim." Şakağımı öpüyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Günaydın." Şapşalca gülümsüyorum ve göğsüne iffetli bir öpücük bırakıyorum.

İşte bu uyanmak için iyi bir yol.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Kızım nasıl uyudu?" Tekrar alnımdan öpüyor.

"Harika, teşekkürler."

Ereksiyonunun her saniye daha da sertleştiğini hissedebiliyorum. "O şey uykunda da sertleşiyor mu?"

"Erkeklerin testosteronu uyurken yenilenir, bu yüzden ereksiyonla uyanırlar. Testosteron sabahları en yüksek seviyededir."

"Bildiğim iyi oldu."

"Tuvalete gitmem lazım," diyor. Ayağa kalktığında battaniye üzerimden düşüyor. Kendimi mahcup hissederek, üzerimi örtmek için hızla geri çekiyorum. Fark ettiğinde kaşlarını çatıyor ama

hiçbir şey söylemiyor. Sadece banyoya girip kayboluyor ve bornozumla geri dönüyor.

"Al bakalım, bebeğim." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, kalbim kabarıyor.
Düşünceli.

Spencer banyoya geri döner.

Hemen ayağa fırlıyorum ve bornozumu giyiyorum.
"Biraz su ister misin?" diye soruyorum.

"Lütfen!" diye sesleniyor.

Dışarı çıkıyorum ve merdivenlerden inip aşağıdaki tuvalete gidiyorum. Tuvaletteyken beni duymasını istemiyorum. Tüm bunlar bana çok yabancı. Alışmam gereken çok şey var.

Ellerimi yıkıyorum ve aynadaki yansımama aptalca gülümsüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum yansımadaki az önce sikilmiş dağınık sarışına.

"Biliyorum," diye karşılık veriyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve yukarı çıkmadan önce yüzümü yıkıyorum.

Oraya gittiğimde Spencer'ı duşta buluyorum ve kalbim sıkışıyor.

Gidiyor mu?

"Charlotte, buraya gel meleğim," diye sesleniyor bana.

Parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçiriyorum ve içeri girdiğimde onu kasıklarının sabunlarken buluyorum.
"Benimle birlikte mi olacaksın?" diye soruyor.

"Oh... erm." Kahretsin.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Seni zaten çıplak gördüm. Sadece benimle gel ki seni yıkayabileyim." Arkasını dönüyor, böylece daha az utanıyorum.

Aptal gibi hissederek gülümsüyorum ve yavaşça bornozumu çözüp çıkarıyorum. Sonra onun arkasına geçiyorum.

Dönüyor ve gözleri benimkileri tutuyor. Bana sarılıyor ve beni sıcak suyun altına çekiyor. Sabunu aldı ve sırtımı, karnımı, vücudumu yıkamaya başladı.

omuzlarım.... seksim ve sonunda bir öpücük için beni ona geri döndürdü.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Hiçbir şey."

"Seni terk etmeye hazır değilim."

"Hazır değil misin?"

"Kalabilir miyim?" diye soruyor, dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Ne kadar istersen."

"Bugün kalacağım ve bu gece muhafızlarınız gittikten sonra ayrılacağım." Yavaşça nefes verir.

"Tamam."

Öpüşüyoruz ve bana sıkıca sarılıyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor.

"Ben iyiyim." Ağrım var ama onu istiyorum.

Öpüşmemiz çılgınlığa dönüştü. Sonunda duşu kapattı ve beni dışarı çekti.

"Sana yatakta ihtiyacım var. Şimdi."

Beni bir havluya sarıyor ve kuruluyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni yatak odasına götürüyor. Ah, bu acı verici olabilir. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Farklı bir şey deneyebilir miyiz?" diye soruyor. Ona bakıyorum. Ne gibi?

"Benim için dizlerinin üzerine çökebilir misin?" Hâlâ ona bakıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, iki kelimeyi bir araya getiremiyorum. Beni dizlerimin üzerinde yatağa yatırıyor ve sonra yatağın kenarına çekiyor. Önümüzdeki aynayı işaret ediyor. "İzle, Charlotte." Eğildi ve arkamdan öptü. "Seni nasıl becerdiğimi izle."

Nefesim kesiliyor ve aynaya bakıyorum. Prezervatifi yavaşça takmasını izliyorum, parmak uçlarına tükürük sürdükten sonra seksimin dudaklarına sürüyor. Beni hissettiğinde tıslıyor. Çoktan ıslanmıştım.

Yansımalarımıza karanlık bir şekilde gülümsüyor ve kendini yavaşça içeri itmeden önce girişime doğru pozisyon alıyor.

Onu hissettiğimde ağzım açık kalıyor.

Çekiyor ve sonra tekrar içeri itiyor ve aynadan bana seksi bir göz kırpıyor.

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Sen ve o göz kırpışın," diye takılıyorum.

Çekiyor ve sonra sertçe çarpıyor, ağzımı açık kalmaya zorluyor.

"Ben seni becerirken konuşmak yok."

Sırıttıyor. "Evet." Gülümsüyorum.

"Evet, efendim."

Sikini içimde derinlemesine dolaştırıyor ve bu çok lezzetli bir hareket. Ne olduğunu anlamadan kalça kemiklerimi avuçlarının arasına aldı ve bana sertçe biniyor.

Aynada bizi izlerken ağzı gevşek duruyor ve ben dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bana sertçe vuruyor, gözleri tahrikle parlıyor.

Dün gece benim içindi. Bu onun için.

Yüzündeki saf zevk bir mucize. O bana vurdukça göğüslerim zıplıyor ve bu güzel adamın tüm ihtişamıyla görüntüsü beni tamamen büyülüyor.

"Siktir, siktir, siktir." Sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi titriyor.

Etrafıma uzanıyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde dolaştırarak vücudumun kasılmasını sağlıyor.

"Bana bırak," diye homurdanıyor, siki bana daha sert ve daha sert vururken.

"Oh Tanrım," diye iç geçirdim. "Oh... oh!" Diye haykırıyorum ve orgazm bir anda bedenimden geçerken altımdaki çarşafları tutuyorum. Spencer beni aşağı itiyor, kıcımlı havaya kaldırmaya zorluyor ve sonra ihtiyacı olanı alıyor.

Yıldızları görene kadar derin, sert itişler bana çarpıyor. Devam ediyor, devam ediyor ve sonra kendini derinlerde tutuyor ve ben onun sarsıldığını ve kontrolünü kaybettiğini hissediyorum.

Bir yığın halinde yatağa düşüyorum. Spencer arkamdan

şefkatle omzumu öpüyor. "Sen lanet bir sapıksın," diye pantolonunu indiriyor.

Çarşafılara karşı
gülümsüyorum. "Sanırım
bağımlıyım."

Sıcak su üzerimizden akıyor ve ben Spencer'ın geniş göğsünün sıcaklığına gülümsüyorum. Pazar öğleden sonrası ve biz duştayız ve cennet gibi bir alternatif evrendeyiz. Spencer ellerini sabunluyor ve beni tekrar yıkamaya başlıyor, bu birlikte üçüncü duşumuz. Ve söylemeliyim ki, birinin sıcak suyun altında vücuduma bu şekilde tapmasına bağımlı oldum.

Sabunlu iki eliyle göğüslerimi ovuyor.

"Hmm." Geniş kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.
"Eczaneye gitmem gerekiyor."

"Ne için?"

"Prezervatifler."

Yüzüm düştü. "Ah." Bir an düşündüm. "Eğer şimdi gidersen, geri dönemezsin. Muhafızlar seni görür."

Kaşlarını çattı. "Lanet olsun." Derin bir nefes veriyor, beni döndürüyor ve sırtımı yıkamaya devam ediyor.

"Bundan hiç hoşlanmadım. Beni daha ne kadar saklayacaksın?" diye homurdanıyor.

"Eczaneye gidebilir miyim?" Teklif ediyorum. "Burada kalıp dinlenebilirsin. Ben çocuklarla giderim. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Beni omuzlarımdan tutup çeviriyor ve bana sırtıtıyor. Su yüzüne doğru akıyor. Tek kelimeyle muhteşem görünüyor.

"Yirmi dokuz kutu canavar penisli prezervatif almanızdan şüpheleneceklerini düşünmüyor musunuz?"

Bir kahkaha patlattım. "Muhtemelen, ama onun yerine bir kutu yılan çükü prezervatifine ne dersin?" Parmaklarımı kirli sakalında gezdirdim. "Ben içeri girerken onlar dışarıda kalacak. *Biraz* mahremiyetim var."

Bana bakarken ciddileşiyor. Aramızda açıklayamadığım bir yakınlık hissi var.

"Birlikte iyiyiz," diye fısıldıyor. Ona gülümsüyorum. "Biliyorum."

Beni öpüyor ve sıkıca sarılıyor ve öpücüğündeki duygu neredeyse kalbimi parçalıyor.

"Akşam yemeği için bana ne pişireceksin?" Durumun ciddiyetini ortadan kaldırmak için soruyorum.

Arkamdan tutup beni duvara yapıştırdı. "Sik yahnisi."

Yarım saat sonra, alt katta oturma odasında oturuyorduk. Ben beyaz bir bornoz giymiştim ve Spencer da beyaz bir havluya sarınmıştı. Buraya geldiğinden beri neredeyse çıplaktı.

Beni kucağına çekti ve ben de onun üzerine oturdum. Öpüşüyoruz ve havluyu yana atarak beni sert penisinin üzerinde gezdiriyor.

Elbisemi kaldırıyor, böylece ten tene oluyoruz. "Bu güzel amcığın başımı belaya sokacak."

Ona gülümsüyorum. Bu kadar yaramaz olabileceğimi kim bilebilirdi? "Spencer."

Boynumu ısıırıyor.

"Hiç prezervatifimiz kalmadı," diye hatırlatıyorum ona.

Ağzıyla boynumu parçalamaya başlıyor ve şakacı bir şekilde hırlıyor. Ondan kaçmak için kalkıp mutfığa koşmam gerekiyor.

Peşimden koşuyor, ikimiz de mutfak adasının iki yanında duruyoruz.

"Seni yakaladığımda," diye sırtıyor, "benden kaçmanın bedelini ödeyeceksin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki sen bana ne yapacaksın?"

Gözleri tahrikle parlıyor ve kıkırdıyor. "Sana sikimi nasıl emeyeceğini öğreteceğim." Seksi kaşlarını oynatıyor. "Bunun için prezervatife gerek yok."

Ağzım açık kaldı ve yüksek sesle güldüm. *Bu adam beni öldürüyor.*

Ön kapı aniden açılır.

İkimiz de hareketsiz
duruyoruz, gözlerimiz
kocaman. "Kim o?" diye
soruyor.

"Lottie? Benim, Beth. Alexander'ı otelin fuayesinde buldum. Onu yanımda getirdim," diye yüksek sesle sesleniyor. Sanki ikisi de dairenin içinde yürüyorlarmış gibi geliyor.

"Selam, Lottie," diye sesleniyor Alexander.

"Bir dakika!" Sesleniyorum. "Ben iyi değilim."

Gözlerim açılıyor ve panik içinde çırılçıplak bir Spencer'ı tokatlamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Spencer'ın gözleri heyecanla parlıyor. Bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Charlotte

Spencer gülerken ben panik içinde zıplıyorum.

Edward'ı kızgın görmedi. Bu şaka değil.

Balkonun sürgülü kapısına bakıyorum ve bu sabah güneşin altında uzanırken kullandığımız kapının hâlâ açık olduğunu görüyorum. Spencer'ı geriye doğru itiyorum, onu balkona ve kapıdan dışarı itiyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum ve kilide hafifçe vuruyorum.

"Ne oluyor lan?" diye camın arkasından konuşuyor.

Ağır perdeleri çekip kapatıyorum ve sakın davranmaya çalışıyorum. "Alo?" Oturma odasına doğru yürürken onlara sesleniyorum.

bornozumu yerine sabitliyordum.

Alexander'ın yüzü beni soyunmuş halde gördüğünde düşüyor.

"Çok özür dilerim Charlotte, rahatsız ettiğim için beni affet." Kaşlarını çatı.

"Sorun yok." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Sadece bugün iyi değilim." Bornozumu üzerime daha sıkı sarıyorum ve pencereye bakıyorum.

"Ne oldu?" Alexander sorar.

Parmak uçlarımı şakaklarıma götürdüm. "Sadece başım ağrıyor. Endişelenecek bir şey yok."

Spencer'ı balkona çıplak kilitlediğime inanamıyorum.

Orada ne yapıyor olabileceğini ancak hayal edebilirim. Gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Ben biraz uzanacağım," diyorum gözlerimi Beth'e dikerek. Tanrı aşkına, ipucunu al.

Pencereye doğru bakıyorum ve Spencer'ın duvara yaslanmış olduğunu görüyorum. Dışarısı neredeyse sıfır derece olmalı. Yüksek sesle gülmemek için yanağımın içini ısırıyorum.

"Seni huzur içinde bırakacağım." Alexander gülümser.

"Teşekkür ederim sen." I Öpücük onun Yanak. "Ve teşekkür ederim sen Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim, ilginize minnettarım."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu hafta bir gün öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Elbette." Onu kapıya doğru yönlendirmeye başladım, neredeyse kapıdan dışarı itiyordum.

Git artık.

"Şu anda nerede çalışıyorsun?" Beth Alexander'a sorar.

Konuşmaya başladığı için gözlerimi ona dikiyorum ve o da şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Hâlâ ticari bankacılık yapıyorum."

"Bu harika! Sonra görüşürüz," diyerek elimi uzattım. "Gerçekten yatağa gitmeliyim."

Alex'in kaşları benim sert çıkışım karşısında çatıldı. "Hoşça kalın hanımlar." Dışarı çıkıyor ve ben de hemen zinciri takarak kapıyı arkasından kapatıyorum. Elimden geldiğince çabuk dönüp sürgülü kapıya koşuyorum ve aceleyle açıyorum.

"Ne oluyor lan?" Spencer içeri girdiğinde titriyordu.

Başını kaldırır ve Beth'in gözleri fincan tabağı kadar açılır. Ağzı şok içinde açık kalır.

İki eliyle aletini kapatıyor. "Charlotte!" Spencer ağlıyor. Ellerimi ağzıma götürdüm ve bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, çok özür dilerim." Havlusunu almak için koştum ve

Beth'in şişkin gözlerinden korumak için tutuyor.

Beline sarıyor ve bana dik dik bakıyor.

Hâlâ gülüyorum. "Sen..." Balkon gösteriyorum. "Ve sen..." Histerik kahkahalarımı durduramıyorum. "Elizabeth, lütfen Spencer'la tanış."

Nefes nefese kaldı. "Sen Spencer mısın?"

Omuzlarını birleştiriyor ve iki elini havada tutarak ona arsız bir sırıtış fırlatıyor. "Tüm ihtişamımla."

Başını iki yana sallar. "Söyleyecek sözüm yok."

Elimi ağzıma kapattım. Her şeyi görmüş. "Kendimi savunmak için söylüyorum, dışarısı *çok* soğuktu," diyor ona.

Beth ve ben kahkahayı patlattık ve Spencer Başını. "Beni orada çıplak bıraktığına inanamıyorum. Sikim donabilirdi."

Başımızı arkaya atıp kahkahalarla gülüyoruz. Bu şimdiye kadar gördüğüm en komik şey.

"Bunun çok komik olduğunu düşünmenize sevindim. Ben sıcak bir duş alacağım. Donuyorum."

Ona gülümsüyorum ve kalbim çarpıyor. *Ondan gerçekten hoşlanıyorum.*

Gözlerini bana dikeyiyor ve sonra sanki zihnimi sessizce okuyormuş gibi yanımdan geçerken şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Tanıştığımıza sevindim, Elizabeth!" diye sesleniyor.

Elizabeth'in ağzı açık kalıyor ve koluna bir tokat atıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bana her şeyi anlat."

Parmağımı sus işareti olarak dudağıma götürüyorum ve Spencer'ın merdivenlerden yukarı kaybolmasını bekliyorum.

"Kafam karıştı. Bu geceye kadar onunla görüşmeyeceğini sanıyordum."

"Dün gece balodaydı ve daha sonra buraya gizlice gelmesini organize ettik."

Ağız açık kaldı. "Burada mı *kaldı*?"

Kocaman bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Gözleri açıldı. "Sen...?" Tekrar başımı salladım.

Ellerini ağzının üzerine koyar. "Buna inanamıyorum. Ve o muhteşem."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Eczaneye gitmem gerekiyor. Benimle gelmek ister misin, belki hızlıca bir kahve içeriz?"

"Ama o hâlâ yukarıda."

"Biliyorum ama giderse muhafızları geçip geri dönemez. O da bu gece kalmak istiyor."

Kollarımdan tutarak olduğu yerde zıplıyor. "Lanet olsun."

I koy benim eller üzerinde benim ağız ve gülmek at onun tepkisi.

Bu konuşma gerçeküstü görünüyor.

"Burada bekle," diye fısıldadım. "Yukarı çıkıp ona yarım saatliğine dışarı çıkacağımızı söyleyeceğim."

"Bekle, neden eczaneye gitmek zorundasın?"

"Prezervatifimiz bitmiş."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de elimi tekrar ağzına kapatıyorum. "Kapa çenenini." Suçlulukla etrafıma bakıyorum.

"Kaç kere yaptın?" "Üç."

Gözleri yine şişti.

Tepkisine kıkırdıyorum. "Biliyorum. Şu halime bak, seks kedisi gibiyim." Ellerimi heyecanla çırpıyorum. "Bir dakika içinde dönerim."

Üst kata çıktım ve Spencer'ı duşta buldum. Onu görmeden önce okullu kız heyecanımı yatıştırmak için gerçekten çok uğraşıyorum.

"Merhaba." Banyoya girerken rahatça gülümsedim.

Bana doğru döndü ve sırtıttı. "Beni çıplak halde balkona kilitledin."

Gülümsüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Özür dilerim." Yüzünü avuçluyorum. "Ne yapacağımı bilemedim."

Spencer kasıklarını sabunluyor. Nasıl oluyor da çıplakken bu kadar rahat olabiliyor? İnsan bu özgüveni nereden alıyor?

"Sana yapabileceğin ilk şeyi söyleyeyim," diyor.

"Neymiş o?"

"Alexander York'a söyle bir daha buraya gelmesin." Sıkıntıyla başını suyun altına sokuyor ve saçlarını duruluyor.

"Sadece beni kontrol ediyordu."

"Buralara gelmesini istemiyorum."

Sırıtiyorum. "Kıskanıyor musun, Spence?"

"Evet." Ciddileşiyor. "Aslında öyleyim ve bundan hoşlanmıyorum."

Onu ilk kez bu şekilde kızgın görüyorum. "Tamam."

Yumuşakça gülümsüyorum ve onu tekrar öpmek için eğiliyorum. "Hayır."

Alexander'dan daha fazla ev ziyareti. Şimdi eczaneye gidiyorum. Uzun sürmez."

Kaşlarını çatıyor. "Bu daha ne kadar sürecek?" diye soruyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bu sinsilik mi?" Hmm, burada gerçekten biraz cilveleşiyor. Onun bu yönünü daha önce görmemiştim.

"Uzun sürmez." Elimi göğsünden kasıklarına doğru gezdirdim. Bana gösterdiği gibi onu avucumun içine alıyorum. "Sadece bugünü yaşayalım, tamam mı?" Anlaşmayı tatlandırmak için ona yavaşça vuruyorum. "Seni bir süre daha kendime istiyorum, hepsi bu."

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Sırt üstü yatağında seni bekliyor olacağım." İki eliyle arkamı kavırıyor ve beni aletine doğru sürtüyor. Dili açık dudaklarımın arasında dans ediyor.

Oh, kahretsin, adam öpüşebiliyor.

"Tamam." Gülümsüyorum. "Çabuk olacağım." Banyodan çıkıyorum, son anda ona dönüyorum. "Yine ne alayım?"

Sırıttıyor. "Bir şişe kayganlaştırıcı ve birkaç kutu prezervatif." Duşu kapatıyor. "Kartımı al."

"Sanırım bunun için iyiyim."

Gülümsüyor ve beline bir havlu sarıyor.

Bunun muhtemelen aptalca bir soru olduğunu bildiğim için bir an tereddüt ediyorum. "Bütün prezervatifler aynı mı?"

Yüzü yumuşuyor ve öne doğru bir adım atarak beni kollarıyla sarıyor. "Benim için ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Ona gülümsedim. "Prezervatifler hakkında hiçbir şey bilmemem senin için güzel mi?"

"Öyle." Beni öpüyor. "Ve büyük olanlara ihtiyacım var." Gözlerimi açtım. "Biliyordum."

Beni çevirdi ve arkama bir tokat attı. "Çabuk ol."

"Yani?" Beth gülümsüyor karşı onu Kahve Fincan. "Söyle Bana her şeyi."

Derin bir nefes veriyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Oh, Beth." Kaşlarımı çatıyorum. "O çok güzel."

"Bunu görebiliyorum."

"İyi miydi? Yani seks."

Biraz irkildim. "Şey, ilk seferinde..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, biraz garipti."

Yüzü düşüyor.

"Garip değil - bu yanlış kelime. Bana yardım etti. Daha çok beni topallattı aslında."

"Gelmedi mi?" Nefes nefese kalmış, dehşete düşmüş.

Kafedeki diğer insanlara göz gezdiriyorum ve

için ve ön kapı nerede Wyatt ve Anthony vardır

sokakta duruyordu. "Geldi ama söyledikleri konusunda çok dikkatli davrandığını biliyorum, çünkü çok gergin olduğumu biliyordu."

"Ona ilk seferin olduğunu mu söyledin?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır. Tanrım, hayır. Daha önce bir kez yaptığımı sanıyor ama deneyimsizliğim ortadaydı. Umarım onu yine de kandırmışımdır.

"Tatlı, nazik davranıyor, şakalar yapıyor ve beni rahatlatmak için çok uğraşıyordu."

Gülümsüyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor. "Lottie, vücut dilini okumak için gerçekten zaman ayıran birini beklediğine çok sevindim."

"Ben de." Gülümsüyorum. "Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum ve... Sadece kendi kafamın içine girmeme izin vermeye çalışmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yataktayken bekaretimi kaybetmeyi, onu ya da herhangi bir şeyi düşünmedim. Sadece bunu atlatmaya çalışıyordum. Çok acıyordu." Gözlerimi açtım. "Çok."

"Öyle olmalı. O ateşi değil, bütün fırını dolduruyor."

Kıkırdıyorum. "Ve sen de buruşmuş halini gördün."

Gülüyor.

"Uyarılmış versiyonu çok kızgın, size söyleyeyim."

"İçinde o büyüklükte bir şeyle dolaştığını düşünsene.

Pantolonunu. Yoluna çıkıyor

olmalı." "Biliyorum, değil mi?"

"Tamam... yani, ilk sefer sadece iyiydi."

Gülümsüyorum. "Benim için iyiydi ama kendisi gibi olmadığını biliyorum. Yine de hoşuna gittiğini düşünüyorum."

"Ah." Başını sallıyor. "Peki ya diğer iki olay? "Bu

sabah." I Gülümsen, hatırlamak

o Hepsi. "Ama

Sonrasında bir his vardı... Bunu açıklayamam. Bana sarılma şekli. Gerçekten çok güzeldi. Ve sonra son sefer yine farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Çok yoğundu ve beni öpüş şekli." Yalandan ürperdim. "Tanrım, bu çok güzel, tek bildiğim bu. Bunu her yaptığımızda daha da iyi oluyor. Yine de soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Başka bir randevu istemiyorum, sadece nereye gideceğini göreceğim," diyorum ona.

"Güzel."

"Bakire olmak bir şeydir, ama yapışkan bir bakire olmak en kötüsüdür."

"Katılıyorum. Ama bunu şimdi yaptın ve bunun uzun sürüp sürmeyeceğinin gerçekten bir önemi yok. O tatlı ve nazikti. Senin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koydu."

Gülümsüyorum. "Gerçekten de öyle. Endişemi benden uzaklaştırmak için yaptığı aptalca şakaları duymalıydın."

"Ne gibi?"

"Şampanyamı döktü ve sonra silmek için gömleğini çıkardı. Sonunda bunun kendisi açısından stratejik bir hareket olduğunu itiraf etti."

Dinlerken gülümsüyor.

"Sonra elbisemdeki keskin kristaller hakkında şakalaşıyorduk ve o da şirin olmak için *Kayıp Balık Nemo'dan* bahsediyordu. Sonra bana en küçük penise sahip olduğu için "Guinness Rekorlar Kitabı "na girdiğini söyledi."

Gülüyor. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." "Biliyoruz."

Yüzü düşer. "Sadece dikkatli ol, Lottie. Bu işin yürümeyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum."

"Olmazsa da sorun değil," diye hatırlatıyor bana gülümseyerek.

Başımı salladım. "Bu noktada Spencer sadece çok garip bir durumda bana çok tatlı bir şekilde yardımcı olan bir arkadaş."

"Bu doğru."

"Ve eğer bir süre daha arkadaş olmaya devam edersek, bu harika. Olmazsak da sorun değil."

Sırıtıyor, gururlu görünüyor. "Ne kadar da büyümüş ve mantıklı olmuşsun. Bunun ne olduğunu gördüğün için çok mutluyum. İlk yattığın adama deliler gibi aşık olacaksın diye çok endişelenmiştim." Kahvesini yudumluyor.

"Aptal olma." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve derinlerde bir yerden küçük bir sesin "*Çok geç*" diye fısıldadığını duyuyorum.

Televizyonda bir tür suç programı var. Birisi öldürülmüş ama ceset henüz bulunamamış, her yerde aranmasına rağmen.

Spencer, "Belli ki apartmandaki adamdı," diyor.

Sırıtıyorum. "O değildi; başka yerde olduğunu kanıtlamıştı."

"Sana söylüyorum, o yaptı." Bana baktı. "Böyle şeyler hakkında altıncı hissim vardır. Polis olmalıymışım."

Alnından öpüyorum. "Seni zavallı, kandırılmış adam.

Senden berbat bir polis olurdu çünkü o adam apartman bloğu."

"Bekle ve gör, Prescott. Bekle ve gör."

Gece geç oldu ve ikimiz de uyumak istemiyoruz. Bu randevumuzun bittiği anlamına geliyor. Spencer bu suçu çözmeye odaklanmış durumda ama benim odağım yanımda, başını göğsüme dayamış olan adamda.

Ben geceliğimi giymiştim ve tabii ki Spencer çıplaktı. Kendimizi bir tür doymuş mutluluğun içine soktuk.

Burada uzanmış gösterinin ve birbirimizin tadını çıkarıyoruz. Arada bir göğsümü öpüyor ve parmaklarım amaçsızca saçlarında geziniyor.

Bu fiziksel dokunma olayı çok gerçek.

Hiç sahip olmadım ama şimdi sahip olduğum için bırakmak istemiyorum.

"Biliyor musun, ilk buluşmamızda bana hukuk diplomanı kullanarak ne yapmak istediğine dair bir fikrin olduğunu söylemiştin..."

"Evet." Bunun nereye varacağını merak ederek saçlarıyla oynuyorum.

Bana bakmak için geri çekildi. "Senin fikrin neydi?"

İç çekiyorum. "Hayır kurumlarını ücretsiz temsil eden bir hukuk bürosu açmak gibi çılgınca bir fikrim vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayır kurumları sözleşmelerin hazırlanmasına ve yasal düzenlemelerin gözden geçirilmesine ihtiyaç duyuyor, ancak ücretler topladıkları paradan kesiliyor. Binleri bulabiliyor. Bir muayenehane açıp hayır kurumlarından tek kuruş almadan onları temsil edebileceğimi düşündüm."

"Charlotte, bu harika bir fikir."

"Ve boş bir hayal."

Kaşlarını çattı ve açıklamamı bekledi.

"Bir şirketin nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Sadece yapmaya karar veriyorsun."

Gülümsüyorum. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Bu kadar kolay, Charlotte. Sadece bir şey yapmaya karar veriyorsun ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyorsun."

Bir süre ona baktım. "Yaptığın şey bu muydu? Bunu gerçekleştirmeye karar verdin ve mucizevi bir şekilde mi oldu?"

"Hayır. Çok çalıştım ve bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiği konusunda kendimi eğittim. Sonra daha da çok çalıştım. Sadece şansınızı denemeniz ve kendinizi desteklemeniz gerekiyor. Eğer siz kendinize inanmazsanız kimse inanmaz."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Şimdi de benim yaşam koçum mu olacaksın, Spencer Jones?"

"Hayır." Geceliğimin içinden göğüs ucumu ısıırıyor. "Ben senin seks koçunum. Senin her şeyin olamam."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Benim için her şey

olamayacağını kim söyledi?" diye fısıldıyorum.
Etrafımızdaki hava daralıyor.

Kulağa duygusal ve muhtaç gibi geldi. Neden bunu söylemek zorundaydım ki?

"Ayrıca, seks dışında her konuda berbat bir koç olursun çünkü apartmandaki adam bunu yapmadı," diye ekliyorum havayı yumuşatmak için.

Gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, gerçekten ne hakkında konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Berbat bir sahte polissin. Belki de tüm hayatını ben devralmalıyım." Diziyi izlemeye geri döner.

Televizyonu izlerken sırtıtıyorum. Yaşam koçu, seks koçu... aşk koçu. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?

Spencer Jones benim her şeyim olabilir. Olabileceğini biliyorum.

Büyük kollar beni arkamdan sarıyor ve Spencer'ın büyük, hülyalı dudakları yüzümün yan tarafını öpüyor.

"Günaydın meleğim," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde.

Gülümsüyorum ve onu usulca öpmek için yüzümü çeviriyorum. "Günaydın, Spence."

Çıplak bedenlerimiz karmakarışık.

Saat sabah 5'i biraz geçiyor ve Spencer'ın alarmı bizi uyandırdı. Korumalarım kalkmadan gitmesi gerekiyor.

"Belki de bunun yerine birlikte kaçabiliriz." Gözleri hâlâ kapalıyken iç geçiriyor.

Kıkırdıyorum. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

Vücudumun yarısı onunkinin üzerinde olacak şekilde beni döndürüyor. Göğsüne sokuluyorum ve o da alnımdan öpüyor. "Ağrın var mı?"

"Evet." Sırtıtıyorum. "Bunun bana bu kadar sık soracağın bir soru olacağını kim bilebilirdi?"

"Hmm." İç çekiyor. "O zaman bugün uyandırma seksimi yapmayacağım, değil mi?"

Yine de yapmalı mıyım? Memnun ayrılmasını istiyorum.

Kesin şunu!

Her şey onunla ilgili değil. Kendimi bu yapışkan ruh halinden kurtarmalıyım. Gerginliği azaltmak için kalkıp tuvalete gidiyorum. Döndüğümde Spencer hâlâ yatakta sırt üstü yatıyordu. Bal sarısı saçları dağılmış ve geniş, çıplak göğsü beyaz battaniyenin beline dolanmasıyla sergileniyor.

"Gitsen iyi olur," diyorum sessizce. O da başını sallıyor.

Gözlerimiz kilitlendi ve sanki bir şey söylememi bekliyor.

Gardıroba gidip gömleğini çıkardım. "Bunu dün senin için yıkamıştım."

"Teşekkürler."

Bütün hafta sonu onun kollarında olduktan sonra, eve dönme düşüncesi korkunç geliyor.

Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Bu durumda sen ne dersin?

Kargaşamı hissetmiş gibi kollarını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel, bebeğim."

Yanında yatağa oturuyorum ve beni kucaklayıp kendine çekiyor. Güçlü boynuna karşı gözlerimi kapatıyorum.

Gitmesini istemiyorum. Bütün bunları yeni yeni öğreniyorum.

Daha iyi olabilirim. Yatakta daha iyi olabileceğimi biliyorum.

Kesin şunu!

Elinden kurtulup ayağa kalkıyorum. "Duş almam lazım." Onu öpmek için eğiliyorum ve sonra banyoya girip duşu açıyorum. Kalbim göğsümde sertçe atıyor. Bunun onu son görüşüm olabileceğini biliyorum ama bu soruyu sormuyorum.

Sadece gitmesini istiyorum, böylece beni tekrar görmek istemesini beklemek zorunda kalmayacağım. Bu yavaş bir işkence gibi.

Gitmesini istiyorum.

Uzun bir duş aldım. Sonunda yatak odasına geri döndüğümde, onu yeni yapılmış yatağın yanında siyah yemek takımını giymiş halde buluyorum. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"O takım elbisenin içinde çok yakışıklı görünüyorsunuz, Bay Spencer." Yumuşakça gülümsedim.

Beni kollarına alıyor ve öpüyor. "Seni tekrar görebilir miyim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve dudaklarına gülümsüyorum.

Ve böylece gün kurtuldu. "Seni bu gece arayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Yüzümü inceliyor ve parmağını yanağımda ve alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın, Charlotte Prescott."

Duygusal hissederek gülümsedim.

"Seninle sonra konuşuruz?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyorum.

Son bir uzun öpücükle nihayet çekiliyor ve merdivenlerden aşağı iniyor. O çıkarken ön kapının kapandığını duyuyorum.

Yatağa uzanıp tavana aptalca gülümsüyorum ve parmak uçlarımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek onun dokunuşuna daha da yaklaşıyorum.

Spencer

Restorana giriyorum ve en iyi iki arkadaşımı her zamanki masamızda otururken görüyorum.

Kahvaltı zamanı, pazartesi ritüelimiz.

"Hey, Spence," diye selamladı

Masters beni.

"Hey," diye mırıldanıyor Seb,

telefonunu inceliyor. Oturuyorum ve

kendini beğenmiş bir şekilde

gülümsüyorum.

İkisi de başlarını kaldırıp bir süre beni izlediler.

Birlikte kaşlarını çatarlar ve bakışlarını değiştirirler.

"Neyin var senin?" Seb temkinli bir şekilde soruyor. "Ürkütücü davranıyorsun."

"Bana bütün hafta sonu nerede olduğumu sor." Masters gözlerini deviriyor. "Bütün hafta sonu neredeydin, Spencer?"

"Charlotte ile." İkisi de birden ilgiyle doğruluyor. "Ne?" Seb kaşlarını çatıyor.

"Cumartesi gecesi oraya geri döndüm ve gizlice içeri girdim."

Masters kaşlarını çatar. "Neden, seni yaşlı köpek." "Ve?" Seb bana soruyor. "Ve o şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadın."

"Seks yaptınız mı?" Masters soruyor. Başımı sallıyorum, rahat davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Uh-huh." "Ve?" Peçetemi kucığıma koyuyorum. "İşte bu kadar." Elimi kahve için kaldırdım.

Bana ters ters bakmadan önce bir kez daha bakiştılar. "Ne demek bu kadar?" Seb soruyor.

"Yani, size detayları vermiyorum." Ustalar homurdanıyor. "Biz her zaman olsun "Seks hayatınızın tüm detaylarını."

"Evet." Seb tostunu ısıırıyor. "Senin üzerinden vekaleten yaşadığımızı bilmiyor musun?"

"Bununla değil." Garson kız kahve fincanımı doldururken gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Yani, seks...?" Seb'in sesi kesiliyor. "Seks..." Hülyalı bir şekilde içime çekiyorum. İlk kez yatak odasına doğru yürürken ne kadar gergin olduğunu hayal ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Bu anı beni hafifçe gülümsetiyor.

"Bu da ne, bak?" Masters bana dik dik bakıyor.

"Ne bakışı?"

"Mary Poppins, ben acınacak haldeyim."

Kıkırdıyorum ve aklıma ilk yaptığımız zaman bana sarılışı geliyor. Bu onun canını yakmıştı, biliyorum ama benim için buna katlanmıştı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sırıtiyorum.

"Onunla tekrar görüşüyor musun?" Masters soruyor.

"Hayatın üzerine bahse girebilirsin ki öyleyim," diyorum tostumu ısıtırken.

"Ve bize onun hakkında tek bir ayrıntı bile söylemeyecek misiniz?"

"Hayır. Sadece o..." Gözlerimi kısıyorum. "O bu gezegendeki en mükemmel kadın. "

"Ah, öyle mi?" Seb kaşlarını çatıyor, belli ki büyülenmiş. "Onun nesi bu kadar iyi?"

"Bilmiyorum." Yemeğimi çiğniyorum. "Ama beni çok sinirlendiriyor."

"Sen mi?" Masters sırıtıyor. "Ne zaman bir kadınla gergin oldun ki?"

"Asla," diye cevap verdim. "Bana baktığında içim kıpır kıpır oluyordu ve bunun seksle ilgisi bile yoktu."

"Tanrım," diye mırıldanıyor kahve fincanına karşı. "İşte başlıyoruz."

"O farklı biri. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok ama çok farklı."

"Aman Tanrım." Seb gözlerini deviriyor. "Sırada ne var?"

Bu sabah yatağında yanımda yatan meleğimi görüyorum.

Sanırım gecenin yarısında uyanık kalıp onu izledim; bir saniyesini bile kaçırmak istemeyeceğim kadar mükemmeldi.

Kalın, sarı saçları yastığının üzerine yayılmıştı, gamzeli mükemmel teni ve nefes alıp verdikçe göğsünün inip kalkması. Lanet olsun.

Hemen geri dönüp oraya gitmek istiyorum. Onun yerine dikkatimi en iyi iki arkadaşıma veriyorum. "Siz iki sıkıcı sikik bütün hafta sonu ne yaptınız?"

Seb bana kuru kuru bakıyor. "Batı'nın Kötü Cadısı ile dövüşmek."

"O lanet kadından nefret ediyorum." Ben de. Seb'in eski karısı Helena gezegendeki en işbirlikçi küçük sürtük. Bahçıvanlarıyla yatmış ve şimdi her geçen gün onun parasını sömürüyor. "Ustalar, bazı suçluları tanıyorsunuz. Onu bizim için öldürün, olur mu?" Mırıldandım.

Julian başını sallar. "Bunu düşünmediğimi sanmayın."

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Ne hakkında tartışıyordunuz?" Sonunda sordum. "Bentley'i istiyor."

Çatalımı düşürüyorum ve bir çınlamayla tabağa çarpıyor. "Lanet Bentley'i almıyor!" Öfkeyle bağırıyorum. Bentley, Masters ve benim Seb'e bir yıl önce doğum günü için aldığımız kahverengi Labrador. Çok seviliyor ve Seb evde yokken benimle kalıyor. O köpeği kendi köpeğim gibi seviyorum.

Bıçağımı Seb'e doğrulttum. "Eğer o lanet köpeği alırsa, şaka bile yapmıyorum, onu sorgusuz sualsiz öldürürüm. Kendim bile yapabilirim."

Masters ve Seb gülüyor.

"İşte bu yüzden eski bir karın olmadığı için Tanrı'ya şükrediyoruz, Spence." Masters gülüyor. "Kızdığın zaman çok kötü bir piç oluyorsun."

"Bahçıvanı becerip, evi alıp, nafaka ve eş desteği için savaşıp, lanet köpeği alıp, sonra da hikayeyi anlatmak için yaşayamazsın." Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor. "Tanrım, ondan nefret ediyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bu kadın beni dünyadaki hiç kimse gibi çileden çıkarıyor. Neden biri Sebastian Garcia'yı aldatır ki? O tanıdığım en tatlı, en sadık adam. Gerçi tüm bunlardan önce ondan hoşlanmıyordum. Bana bakışından nasıl biri olduğunu biliyordum. Beni istiyordu ve eğer izin verseydim, beni anında becerirdi.

En iyi arkadaşımı hiç sevmeydi, en başında bile.

Neyse ki ben biliyorum.

Tabii ki Seb bunların hiçbirini bilmiyor. Masters biliyor. Onun gerçekte kim olduğunu da anlayabilirdi. Pek kurnaz sayılmazdı.

Bu benim kanımı kaynatıyor. Yakalanmadan önce onun arkasından kaç adamla yattı? Aşık olduğu bir sonraki kadın iyi olsa iyi olur, yoksa cehennem azabı çeker. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir kadının onun için yeterince iyi olacağını sanmıyorum. En azından benim gözümde. Kahvaltımın geri kalanını yerken öfkem içimde zonkluyor.

"Bugün gündemde neler var?" Masters bana soruyor.

"Nihayet aptal asistanımı işten atacağım. Tek yaptığı Facebook'ta sidik yarıştırmak ve diğer herkes hakkında söylenmek. Diğer kızlar onun işlerini yapmaktan bıktı."

"Ha!" diye gülüyor Seb. "Gördüğüm zaman inanacağım. İki aydır her Pazartesi onu kovuyorsun."

Derin bir nefes veriyorum. "Biliyorum, pislik olsalar bile insanları suçlamaktan nefret ediyorum." Kahvemi yudumluyorum. "Ve o tam bir pislik kraliçesi."

Masters, "Sheridan yapsın," diye öneriyor. "O insanları dövmek için yaşıyor."

İçimi bir tedirginlik kaplıyor.

Sheridan.

**Bu konuda ne yapacağım? Önümüzdeki
birkaç hafta içinde burada olacak.**

**Ama şu anda onu düşünmüyorum. Charlotte'u
düşünmek istiyorum.**

**Çocuklarla paylaşabileceğim bir hikâyeyi
hatırlayarak kendi kendime sırtıyorum.**

**"Charlotte dün beni otel odasının balkonuna
kilitledi... ben çıplakken. Aletim neredeyse
donuyordu. Aşağıdaki sokakta yaşlı bir kadın kalp
krizi geçirse hiç şaşırmam."**

"Ne oluyor be? Neden?" İkisi de gülüyor.

**"Süitinin etrafında onu kovalıyordum ve... şunu
dinle." Gözlerimi kısıyorum. "Siktiğimin Alexander
York'u Charlotte'un arkadaşının peşine takılmış,
benim orada olduğumu bilmeden habersizce
çıkageldi. Arkadaşı onu içeri aldı."**

**İkisi de ciddileşir. "York senin kızın peşinde mi?"
Masters bana soruyor.**

"Belki."

"Siktir et onu." Seb yüzünü buruşturur.

**"Çifte mezar kazmayı planlıyorum. Biri Helena için,
diğeri Alexander için. Adını da yılan çukuru
koyacağım."**

**Ofisimin kapısının açıldığını duyduğumda ikinci kez
bir e-postayı okuyordum.**

**"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyor
tanıdık bir ses. Şaşkınlıkla başımı
kaldırıyorum. "Sheridan mı?"**

**Mahremiyetimizi sağlamak için kilidi çevirirken
gülümsüyor. O yürür üzerinde ve
Öpücükler Ben, onu Dudaklar**

öpücükten çekilmeden önce benimkinin üzerinde çok uzun süre kaldı.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun, ne yapıyorum ben?"

"Beni öylece öpemezsin."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Sana ne istersem yapabilirim." Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor, saçlarını açıyor ve ofisimdeki kanepeye yayılıyor. Neden burada bu kadar rahat?

Yanındaki kanepeye vuruyor. "Gel benimle yat."

"Sheridan." İç çektim.

"Ne? Seni özledim. Seni son gördüğümde çok tuhaftın."

Onu izlerken dudaklarımı yuvarlıyorum, çünkü onunla birlikte olduğum süre boyunca Charlotte'u düşündüğümü biliyorum.

Bunu nasıl söyleyebilirim?

"Bu yüzden mi bu kadar çabuk döndün?" Ona sordum.

"Adamıma neler olduğunu görmem gerekiyordu."

Yanına gitmem için kanepeye vurup durmasına rağmen masamda kalmaya devam ediyorum.

Telefonu çaldı. "Affedersiniz." Açıyor. "Alo." Bir süre dinler. "Hayır, yirmi dakika daha orada olamayacağım. Oyala onları." Veda etmeden telefonu kapattı. Dikkati tekrar bana yöneliyor. "Bu akşam yemeğe çıkalım. Şehri kırmızıya boyayabiliriz."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Biriyle görüşüyorum."

Sırıttıyor. "Bu ne zamandan beri bizim için önemli oldu?" Tek kelime etmeden ona bakıyorum.

Ayağa kalkıyor, ofisi boydan boya geçiyor ve kucağıma yerleşiyor. Beni tekrar öpmeye çalışıyor ama başımı çeviriyorum.

"Biz her şeyden önce birbirimize aitiz, Spencer."

"Bu seferki farklı Shez."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onunla birlikteyken seninle yatmayacağım."

"Asla bilmeyecek bile."

"Ben bileceğim."

"Don't olmak Yani gülünç." O eğilir aşağı ve boynumu öpüyor, ben de anında onu üstümden itiyorum.

"Kesin şunu!" Şak diye söyledim.

"Spence." Yüzü düştü. "Neler oluyor?"

"Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorum. Seninle yatarak her şeyi mahvetme riskini almayacağım."

Çenesini saygıyla kaldırıyor. "Genç olan bu mu?"

"Evet."

"Ona aşık mısın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, daha çok yeni."

Gülümsüyor, yüzünden alaycılık akıyor. "Tek eşlilik yapamazsın Spencer, sen öyle bir yapıya sahip değilsin."

"Hiç denemedim."

Gülüyor. "Aynen öyle. Peki, neden şimdi deniyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum.

Ayakkabılarını giyiyor, sinirli olduğu her halinden belli. "Bir ilişki içinde olmak ve mutlu aileler oynamak istediğine karar verdin, öyle mi?" Saçlarını karıştırıyor. "Kırsalda bir ev ve iki nokta dört çocuk istiyorsun, öyle mi?"

"Ne, senin gibi mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Sheridan, dramatize etmeyi bırak. Ne istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda sadece onunla yatmak istediğim."

"Seks *o kadar* iyi mi?" Alay ediyor.

"Mesele seks değil," diye karşılık veriyorum tereddüt etmeden.

Yüzü düşüyor ve uzun bir süre bana bakıyor. "Bu olması gerekenden daha fazla acıttı," diye mırıldanıyor usulca.

Başımı eğdim. "Özür dilerim." "Bu bizi nereye götürüyor?"

"Şu anda biz diye bir şey yok."

"Ama biz her zaman birlikte olacağız. Yedi yıl önce her zaman birbirimizden önce geleceğimize dair bir anlaşma yaptık."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hatırlıyor musun?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve ona bakarken ellerimi kalçalarımın koyuyorum. Yıllar önce birbirimize bu konuda söz vermiştik ve şimdiye kadar hiç sorun bile olmamıştı.

Yanıma gelip anahtarını cebime sokuyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kadınlar gelip seninle gidecekler Spencer, ama ben sonsuza dek buradayım ve onların aksine sana olan sevgim koşulsuz."

Ona bakıyorum.

"On günlüğüne buradayım," diye fısıldıyor. "Ben gelmiyorum."

"Göreceğiz." Dönüp ofisimden çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Onun parfümü pişmanlığımınla birlikte havada asılı kalıyor ve ben koltuğuma çöküp boşluğa bakıyorum.

Sheridan uzun zamandır hayatımdaki tek istikrarlı

kişi.

Bu gerçekten garip bir duygu.

Charlotte

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle mektupları karıştırıyorum. Spencer'ı duşta çıplak ve gülerken düşünüyorum. Beni eritiyor. Seks yaptıktan sonra onun kollarına uzanışım ve eski en iyi arkadaşlar gibi konuşup gülüşümüz...

Bana bakışı. Bana hissettirdikleri.

Gün uçup gitti ve ben hayran kız havasındayım.

Spencer Jones.

Bu gece onunla görüşeceğim ve her şey çok iyi gidiyor.

Bana gönderdiği e-postaları düşünüyorum ve zihnimde onun niteliklerinin listesini gözden geçiriyorum.

YouPorn profiline sahip değilim. Bu da ne demek oluyor?

"YouPorn ne demek?" Sarah ve Paul'e soruyorum.

Görevlerinden başlarını kaldırıp bakıyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" Sarah sorar.

"Geçen gün birinin YouPorn profiline sahip olmadığını söylediğini duydum. Bu ne anlama geliyor?"

"Oh." Bakışlırlar ve ikisi de güler.

"YouPorn'u biliyor musun?" Paul diyor ki.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Bunun ne olduğunu bilmeli miyim?"

"Bunu okullarda öğretmeliler. Bu hayati bir bilgi," diyor Sarah. "YouPorn YouTube gibi bir platform ama insanlar buraya seks videoları yüklüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, gençliğimde bu olmasaydı nasıl sevişeceğimi bile bilmiyor olurdum." Paul gülüyor.

"Ben de." Sarah hevesle başını sallıyor. "Eskiden oral seks derslerini çalıştığımı hatırlıyorum."

Paul gülüyor. "Aşağıda ne yapmam gerektiğini görmek için erkeklerin kızları parmaklamasını izlediğimi hatırlıyorum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Pratik yaptın mı?" Sarah gülümsüyor. "Evet, bir karpuzun üzerinde."

Hepimiz bir kahkaha patlattık.

"Buna binmeli ve izlemelisin, Lottie." Sarah gülümsüyor. "Hepimizin neler kaçırdığını gör. Orada erkek nüfusunun geri kalanını gerçekten de çok ezik gösteren bazı ciddi ateşli adamlar var."

"Evet, çünkü siz kadınlar yüzünüze üflememize izin veriyorsunuz." Paul keser. "Erkekler bu siteden kadınlardan daha fazla depresyona giriyor, size söyleyeyim."

"Evet." Sarah'nın nefesi kesilir. "Bu da ne böyle? Ben ağzım açık diz çökmüşken kimse yeni düzleştirilmiş saçlarıma üflemiyor." Başını tiksintiyle sallıyor. "Gerçekten, sanki kadınlar bunu gerçek hayatta yapıyormuş gibi."

Neden bahsettiklerini biliyormuş gibi davranarak kıkırdıyorum.

Kahretsin, bu YouPorn şeyini bu gece gerçekten çalışmam gerekiyor. "Lottie Preston için teslimat," diye sesleniyor bir ses.

Döndüğümde fuayedeki güvenlik ekibinden birinin elinde o güne kadar gördüğüm en büyük kırmızı gül demetiyle içeri girdiğini görüyorum.

"Hassiktir!" Sarah ağlıyor.

Gözlerim açılıyor ve adam bana doğru yürüyor. "Sen Lottie misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Bana kocaman bir buket uzattı ve ben kıpkırmızı oldum.

"Aman Tanrım!" Sarah ağlıyor. "Başların büyüklüğüne bak

o güllerin üzerinde."

Kokularını içime ç e k i y o r u m - derin ve güzel bir parfüm - ve kartı açıyorum.

***Lottie,
Harika bir hafta sonu için teşekkürler
Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.***

Dolce.

Mutluluk kelimenin tam anlamıyla içimden fışkırırken kartı göğsüme bastırıyorum. Harika bir hafta sonuydu ve ben de yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Oh, ve Dolce'yi imzaladı.... aptal oyunumuzu hatırlaması çok hoş.

"Bunlar kimden geliyor?" Sarah yapraklara dokunduğunda nefesi kesilir. "Çiçek başlarının büyüklüğüne bakın. Ve içinde bulundukları kristal vazoya bakın."

"Bunlar oldukça pahalıya mal olmuştur. Sadece vazo bile."

Neşe içinde sandalyemde sallanıyorum.

"Eski sevgilime geri döndüm," diye yalan söyledim. Spencer'ın hikâyesine uyacağım. İşe yarıyor gibiydi.

Sarah başıyla onaylıyor. "İşini biliyor, orası kesin."

Onları masamın üzerine koydum ve kartı tekrar okudum. "Onu hemen arayacağım, sorun olur mu?" diye soruyorum.

Sarah, "Evet, elbette, devam et," der ve ikisi de işlerine geri döner.

Numarasını çeviriyorum, çaldığında gülümsüyorum. "Alo."

İş arkadaşlarımın duyamayacağı şekilde yürüyorum.

"Merhaba," diye nefes alıyorum. Heyecanımı zor zapt ediyorum. "Az önce hayatımda gördüğüm en güzel kırmızı gülleri teslim aldım."

"Yaptın, ha?"

"Teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Sana teşekkür etmeliyim. Harika bir hafta sonu geçirdim." "Ben de öyle." Resmen ışınlıyorum.

İkimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekliyoruz.

"Bu gece ne zaman geliyorsun?" Sonunda sordum. "Gelip sana yemek pişireceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ben harika bir aşçıyım."

"Pek çok şeyde harikasın."

Kıkırdıyor ve onu ofisinde sandalyesinde sallanırken hayal ediyorum.

"İçeri nasıl gireceksiniz?" Her zamanki gibi muhafızların sorun yaratacağının farkında olarak soruyorum.

"Bodrum katına park edeceğim ve asansörle yukarı çıkacağım."

Düşünürken dudağımı ısırıyorum. "Tamam. Yedi buçuk gibi. B ö y l e c e gece için yatakta olduğumu bilirler."

Homurdanıyor, etkilenmemiş. "Tamam."

"Bir şey almam gerekiyor mu? Herhangi bir malzeme?" Ben soruyorum. "Sadece seksi bir şeyle beni bekle."

"Tamam, bunu yapabilirim."

Kızardım. "Hoşça kal meleğim. İyi günler."

Bana melek dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Sen de. Bye." Telefonu kapatıp işe geri dönüyorum ve masanın üzerine atlayıp havayı yumruklamamak için gerçekten konsantre olmam gerekiyor.

Bugün güzel bir gün. En iyisi.

"Hemen şurada," diyorum Wyatt ve Anthony'ye. Işıklar değişirken caddenin karşısına doğru güçle yürüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Wyatt soruyor. Öğle yemeği molasındayım ve bir görevim var.

"Victoria's Secret," diyorum, sanki bunu onlara her gün söylüyormuşum gibi rahatça.

Wyatt, Anthony'ye kaşlarını çatıyor ama hemen toparlanır.

Caddede yürüyorum ve onlar da bana ayak uydurmaya çalışıyor. Bunun şüpheli görüldüğünü biliyorum. Öğle tatilinde iç çamaşırı alacağım, böylece randevum varmış gibi görünecek.

Çok kötü, çünkü ben biliyorum.

Dükkâna giriyorum ve iki adam içeri girip etrafı kontrol ediyor.

"Sen olabilir bekle Dışarıda için Ben, Eğer sen gibi." I garip bir şekilde gülümsüyorum. Ne aldığımı görmelerini istemiyorum.

"Tamam, elbette." Dışarı çıktılar ve ön kapının yanında beni beklediler.

Etrafıma bakarken derin bir nefes alıyorum. Pekala, ne istiyorum?

Seksi bir şey.

Sıra sıra saten ve ipek sütyenlerin yanı sıra külotlar da var. Siyah bir sütyen ve tanga takımı alıp yürümeye devam ediyorum. Korselere gelene kadar yürümeye devam ediyorum. Buz pembesi bağcıklı bir korse ve ona uygun bir tanga alıyorum. Geceliklere gelene kadar yürümeye devam ediyorum ve gülümsüyorum. Bu daha çok benim.

Korsenin altındaki dantelin içinden fuşya renkli saten kurdeleyle örülmüş, tamamen transparan krem rengi bir babydoll gecelik görüyorum. Dantelin içine narin bir çiçek deseni dolanmış. Çok güzel. Dantelli alt kısmı da aynı fuşya renginde ve krem rengi fiyonklerle süslenmiş.

İşte bu kadar. Bedenimi aldım ve tezgâha yöneldim. Saatime bakıyorum ve on iki dakikadır burada olduğumu fark ediyorum.

Seksi olmaya çalışırken benimle uğraşma. Ben görevdeki bir kadınıam.

—

Wyatt'la birlikte Four Seasons'ın fuayesinden geçerken elimde tarihin en büyük iek demetini taşıyorum.

"Bunları nereden aldın?" Anthony soruyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "İş yerinden gizli bir hayran. Görünüşe göre dördüncü seviyede biri."

Wyatt ieklerin arkasından kaşlarını çatıyor. "Kim?"

"Emin değilim ama muhasebedeki adam olduğunu umuyorum."

Anthony sırtıyor ve ben de arsızca gülümsüyorum. Onları Spencer'in kokusundan uzaklaştıracayım.

Asansöre biniyoruz ve yüzümü asmamaya konsantre olmam gerekiyor. Her gün aynı rutin. Buraya geri dönüyoruz, dairemi kontrol ediyorlar ve yangın merdiveni kapılarının dışarıdan hala kilitli olup olmadığını kontrol ediyorlar ve güvenli olduğuna ikna olduktan sonra beni yalnız bırakıyorlar.

Benim katıma vardığımızda Wyatt ve ben dışarıda kalırken Anthony içeri girdi. Sonra Wyatt içeri giriyor, ben de bana izin vermelerini bekliyorum.

Dairenin içinde yürürken onları dinliyorum. Bunun aslında ne kadar tuhaf bir şey olduğu şimdiye kadar hiç aklıma gelmemiştii.

"İçeri girebilirsiniz!" Wyatt seslendi. İçeri girdiğimde güllerimin yemek masasının ortasına özenle yerleştirilmiş olduğunu görüyorum.

"Teşekkür ederim." İçeri girdim ve çantamı antre masasının üzerine attım. Ayakkabılarımı çıkardım, televizyonu açtım ve çaydanlığı kaynatmak için mutfağı doğru yürüdüm.

Anthony üst katta dolaşırken ve Wyatt balkon kontrollerini yaparken onları dinliyorum. Sonunda, ikisi de aşağı iniyor.

beni bulmak için mutfağa gitti.

"Bu gece yine dışarı mı çıkıyorsun?" Anthony soruyor.

"Hayır, oda servisi alacağım ve erkenden yatacağım," diye yalan söyledim. "Bu akşam sana tekrar ihtiyacım olmayacak."

Anthony, "Bütün gece otelde olacağız," diye beni temin ediyor.

Gülümsüyorum. "Bana bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. İkinize de minnettarım."

Ön kapıya doğru gidiyorlar ve Wyatt sanki bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi dönüp bana bakıyor.

Sakince gülümsüyorum ve onunla göz teması kuruyorum. Çiçekler ve iç çamaşırları, seni aptal.

O biliyor.

"İyi geceler çocuklar." Gülümsüyorum. "Sabah 6:00'da spor salonuna gideceğim. İstemiyorsanız gelmek zorunda değilsiniz."

"Orada görüşürüz," diyor Wyatt kesin bir ifadeyle ve sonra ikisi de koridora doğru yürüyorlar.

"Görüşürüz o zaman." Kapıyı kapattım, kilidi çevirdim ve dairenin içinden geçip odama koştum.

Sonraki durak: YouPorn.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve yatağında otururken arama çubuğuna YouPorn kelimesini yazıyorum. Site önümde açılıyor ve gözlerim anında büyüyor.

Lanet olsun.

Sayfa, daha önce hiç görmediğim şeylerin küçük kareler halindeki resimleriyle dolu. Ağzım açık kalıyor ama kendimi daha da yaklaşıırken buluyorum. Eğilmiş kadınlar, boşalan erkekler, sikler, bir sürü sik var.

Resimler arasında gezinirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bir sonraki sayfaya tıklıyorum ve bazı başlıkları okuyorum.

Sürtük Öğretmenini Sikiyor. Analdan ağza. Analdan neye? Böyle bir şey var mı? Hubs Karısının Arkadaşını Sikmesini İzliyor. Çift bakış açısı mı? Bu ne demek oluyor? Kremalı Turta! Kremalı turta da ne?

Tamamen bunalmış bir halde sayfalar arasında geziniyorum. Seks yapan çıplak insanların resimlerini görmek çok korkutucu. Penisler, bir sürü sert penis, her şekil ve renkte... her yerdeler.

Tiksintiyle siteden çıkıyorum ve dizüstü bilgisayarımı çarparak kapatıyorum.

Ona bakmak bile ucuz hissettiriyor.

Tiksintiyle titriyorum ve duş almak için kalkıyorum.

On dakika sonra, sıcak suyun altında dururken, az önce gördüklerimi düşünüyorum. Spencer'ı nasıl memnun edeceğimi bilmek istiyorum. Ne yapacağımı bilmek istiyorum.

Öğrenmenin tek bir yolu var. Bu şeyleri başka bir yerde görebileceğim gibi değil.

Oraya gidip kendime birkaç şey izletmem gerekecek.

Yenilenmiş bir kararlılıkla duşu kapatıyorum ve dizüstü bilgisayarımı yeniden açmak için yatak odama geri dönüyorum. Kategoriler arasında geziniyorum.

Romantik mi? Evet, romantik istiyorum. İyi görünen bir tane bulana kadar aramaya devam ediyorum ve başlığımı yaslanarak oynat tuşuna basıyorum.

İkisi de benim yaşlarımda ve siyah saçlı bir çift var. Yatakta çıplaklar ve öpüşüyorlar.

Eli bacaklarının arasına doğru kayıyor ve ben şaşkınlıkla izliyorum.

Öpüşmeye başlıyorlar, eli aşağıya doğru iniyor. İki parmağını kızın içine sokarken öne doğru oturuyorum.

Ağzım açık kalıyor. Onu tahrik edişini izlerken tahrik olduğumu hissediyorum. Onu çalıştırırken omzundaki kasların kasıldığını görebiliyorum. Bacakları gittikçe daha geniş açılıyor. Bu çok ateşli.

Kaşları kalkıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Suçlulukla etrafıma bakıyorum. Bu çok yaramazca hissettiriyor. O inleyip çırpınırken, sırtı yataktan kalkarken nefesimi veriyorum. Bunu neredeyse ben de hissediyorum. Gerginliği azaltmak için bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

Adam arkasına yaslanır ve kadın adamın göğsünü ve karnını öper. Sonra penisini emmeye başlar.

Elleri başının arkasında. Nefesimi tutuyorum.

Büyülenmiş bir halde, onu mahvedişini izliyorum. Kendini kontrol edemeyerek onun altında inliyor. Bacakları açılmış ve yüzü.

Bunu Spencer'a yapmak istiyorum.

Avına saldırmaya hazır bir kedi gibi, seksi küçük geceliğimle mutfak adasında oturuyorum.

Saat 19:30 ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu öğleden sonra bir saatten fazla seks yapan insanları izledim. Yumuşak seks, sert seks, dağınık ve ıslak seks, hepsi çok ateşliydi. Kahretsin, Sarah haklıydı. Çok şey kaçırmışım.

Şarabımı yudumluyorum ve kendi kendime sırtıyıyorum.

Ben kimim ki? Posta odasında çalışıyorum, odama gizlice adam sokuyorum,

porno izlemek, çiçek almak ve burada seksi geceliklerle oturup tüm zamanların en muhteşem erkeğinin gelip bana yemek pişirmesini beklemek.

Kendimi çok canlı hissediyorum, sanki tüm hayatım yeni başlıyormuş gibi. Kapının açıldığını duyuyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Charlotte?" Spencer zinciri kapıya sabitleyerek sesleniyor.

Mutfaktan dışarı fırladım. Beni görür görmez elindeki alışveriş poşetlerini bırakıyor ve genişçe gülümsüyor. Gülüyorum ve ona doğru zıplıyorum, beni yakalayıp ayaklarımı yerden kaldırdığında kocaman kollarını bana dolamasına bayılıyorum.

"Merhaba, Bay Spencer." Gülümsüyorum.

Öpüşüyoruz ve dili yavaşça bekleyen dudaklarımın arasından kayıyor.

"Aldığım merhaba buysa, sana her gün çiçek göndereceğim."

Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim."

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve Tanrım, ona ihtiyacım var. Beni geri geri salona götürüyor ve kanepeye uzanıyor, böylece ben de ona sarılabiliyorum.

Bana bakıyor. "Sen farklısın," diye fısıldıyor.

"Farklı hissediyorum."

Elleri geceliğimin altından çıplak kalçalarımın doğru kayıyor. "Bunu sevdim... *farklı*."

"Hmm," diye mırıldanıyorum kendimi onun sert aletinin üzerine sürerken.

Son bir saatlik pornodan kaynaklanan tüm uyarılmışlığım beni patlamaya hazır hale getirdi. Onu daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir aceleyle öpüyorum. Gözleri uyarılmayla parlıyor ve dili benimkiyle dans ediyor. Öpücüklerin, yavaş ve uzun ve vücudum kendi ritmini alarak sert horozunun üzerinde öğütmeye başlıyor.

Tutamıyorum. Bunu yapmak istiyorum ve şimdi yapmak istiyorum. Yere düşüp bacaklarının arasına yerleşiyorum, ve tamamen şok olmuş bir şekilde keskin bir nefes alır.

Gözlerimiz kilitlendi.

Onu emmek istiyorum. Onu çözmek istiyorum. Kot pantolonunun fermuarını indiriyorum ve kaşlarını çatıyor, ani cesaretim karşısında kafası karışıyor. En son birlikte olduğumuzda ona neredeyse hiç dokunmamıştım.

Yüzümü okşamak için elini kaldırıyor ve pantolonunu biraz daha sert çekiştiriyorum. Bunu istiyorum. Sonunda ayağa kalkıp pantolonunu çıkarıyor ve ben de tişörtünü başının üzerinden kaldırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

Şortunun üzerinden şaftını okşuyorum ve gözleri dalgalanıyor. "Lanet olsun, bu güller mucize yaratıyor. Satın alacağım

Yarın lanet olası şirkete."

Kıkırdıyorum ve dudaklarımı yalıyorum, onu koltuktaki pozisyonuna geri itmeden önce boxer'ını aşağı kaydırıyorum.

Tekrar yere düşüyorum ve kalçasını öpüyorum.

Kokusu beni sarhoş ediyor ve bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey.

Ellerini dikkatlice başımın arkasına yerleştiriyor. "Siktir," diye fısıldıyor.

Aletine baktım. Sert, dolgun ve çok kalın. Burada ne yaptığımı bilmiyorum ama bugün izlediklerimle devam edeceğim.

Üstünü yalıyorum ve elleri yüzüme doğru kayıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, onu yavaşça ağzıma alıyorum ve onaylayarak tıslamasının tadını çıkarıyorum.

"Doğru yapıp yapmadığımı söyle," diye fısıldıyorum.

"Angel, her şeyi mükemmel yapıyorsun." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor.

Onu daha derine, daha derine alıyorum ve ön boşalmasının tadını aldığımda gözlerim kapanıyor. Tuzlu ve daha önce tattığım her şeyden farklı.

Bir ritme girdim ve elimle onu çalıştırmaya başladım. Vücudu gevşiyor ve kanepeye sırtını yaslıyor.

"Lanet olsun," diye inliyor.

Gittikçe daha çok çalışıyorum. Kalçaları ritmimi karşılamak için yükseliyor. Parmaklarımı taşaklarının etrafına yerleştiriyorum ve titriyor.

"Kes şunu yoksa gelirim."

Ona gülümsüyorum ve bunu tekrar yapıyorum. Spencer titriyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Buraya gel," diye homurdanıyor.

Onu görmezden geliyorum ve beni çekip çıkarana kadar emmeye devam ediyorum, beni yönlendiriyor, böylece onun üzerinde diz çöküyorum. Parmaklarını etimde gezdiriyor.

"Vay anasını, sırlıslık olmuştun," diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı inliyorum, kalçalarımı döndürerek kendimi parmak uçlarına bırakıyorum.

"Prezervatifler," diye inliyor, sesi acı çekmiş gibi çıkıyor. "Kahretsin, dur orada," diyor hemen. Beni üzerinden itiyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. Birkaç dakika sonra

bir kutu prezervatifle dönüyor. Bir tanesini dikkatlice takmasını ve sonra tekrar kanepedeki yerine oturmasını izliyorum.

"Nerede kalmıştık?" Gülümsüyor.

Heyecanı bulaşıcı ve ellerimi omuzlarına koyarak tekrar üzerine diz çöküyorum. Parmakları bacaklarımın arasındaki o noktayı buluyor ve ona hissettirdiklerimden keyif alırken gözleri kapanıyor.

"Çok ateşlisin," diye homurdanıyor.

İstediğimi anlaması için kalçalarımı oynatıyorum. Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor ve geceliğimin içinden göğüs ucumu sertçe ısırarak beni inletiyor.

İçindeki bu evcilleşmemiş saldırganlık yeni.

Bunu sevdim.

Aletin tabanını yukarıda tutuyor ve beni üzerine yerleştiriyor. Kaşlarımı çatıyorum ve biraz üzerine iniyorum.

Kahretsin, çok büyük.

"Bir o yana bir bu yana sallan," diyor bana.

Titriyorum ve o da başparmağını klitorisimin üzerine koyuyor, tam olarak doğru miktarda basınçla daireler çiziyor. Gözlerimin kapanmasını engelleyemeyerek derin derin inliyorum.

"İşte böyle meleğim, sikime bin."

Bunu söylediğini duymak içime bir şeyler yapıyor ve ıslaklıkla dolup taşarken ürperiyorum.

"Siktir, evet," diye homurdanıyor. "Seninle edepsizce konuşmam hoşuna gidiyor, bebeğim. Hoşuna gidiyor mu?"

Onu içeri sokmak için kıpırdanmaya devam ediyorum.

"O kaymak gibi amcığınızı aç meleğim ve beni içeri al. Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Alt dudağımı ısırıyor ve ben sışradım. Kalçalarımı tutuyor ve beni kuvvetle üzerine çekiyor. "Bu sikimle aklını başından alacağım."

Tüylerim diken diken oluyor ve saçlarımdan bir tutam tutup başımı geriye itiyor, böylece ağzı benimkini tahrip edebiliyor. Öpücük kontrolden çıktı.

Bu diğerklerinden çok farklı, çok daha iyi.

Mücadele etmeye devam ediyoruz, vücudumun onu kabul etmesi için bir yol bulmaya çalışıyoruz.

"Aç!" diye emrediyor, kalçalarımı sertçe aşağı çekiyor. Sanki bedenim kontrolün kimde olduğunu anlamış gibi açılıyor ve sonuna kadar içeri kayıyor.

Ağızlarımız birlikte açılıyor ve sessiz kalıp birbirimize bakıyoruz.

Kalbim *güm, güm, güm* atıyor.

İçimde o kadar derin, o kadar büyük ve o kadar mükemmel ki. "Bugün beni özledin mi meleğim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, onu hissetmek beni çok etkiliyor. "Evet."

"Kızım beni özlediğinde sertçe becerilmeye ihtiyacı var mı?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum bile. Bu his inanılmaz. "Evet," diye fısıldıyorum. "Çok sert."

O asansörler benim kalçalar ve çarpmalar Ben geri aşağı at bir kez, beni ağlamaya zorladı.

Lanet olsun.

Bunu neden söyledim?

Spencer beni sertçe pompalamaya başladı. Elleri beni öyle bir kuvvetle kavıyor ve hareket ettiriyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Ama bunu söyleyemezdi, çünkü tüm kontrolünü kaybetmişti.

Ağız açık duruyor ve dudakları çenemden meme uçlarıma ve dudaklarıma doğru geziniyor.

"Bacaklar yukarı." Meme ucumu ısırıyor, beni daha da felç ediyor. Bacaklarımı kaldırıyorum ve beni tekrar aşağıya indiriyor. "Siktir, siktir, siktir," diye homurdanıyor çalışırken.

Onun beni ele geçirdiği hissiyle ürperiyorum.

"Spencer," I Pantolon. I kavrama onun kollar için Denge, Beni kaldırırken oradaki kaslar şişkinleşiyor.

Kahretsin, bu çok zor... ama çok iyi.

Bana daha sert vururken ileri doğru atılıyorum ve çığlık atıyorum. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi dairemde yankılanıyor ve Spencer başını geriye atıp içime boşalırken inliyor. Boşalırken aletinin sarsıldığını hissediyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bana orgazmla verdiği bu coşkulu his, şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey.

Beni dikkatlice üzerinden kaldırıyor, dik oturmam için beni konumlandırıyor ve bacaklarımı açıyor.

Ha? Ne yapıyor bu?

Bacaklarımın arasına giriyor ve ben nefesimi tutarak, dili şişmiş, sıcak etimde gezinirken onu izliyorum.

"Orgazmını dilimde istiyorum," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Vay anasını.

Elimi başının arkasına koydum ve onu izledim.

Beni aşağı yukarı yalıyor. Gözleri kapalı ve sanki bana tapıyor. On dakika boyunca, sanki son yemeğiymişim gibi beni emdi ve yaladı.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu çok iyi.

Öne doğru kayıyor ve hâlâ sert olduğunu görebiliyorum. "Sana tekrar ihtiyacım var meleğim."

Başımı sallıyorum, uyarılmışlığım damarlarımda dolaşıyor.

Beni kaldırıyor ve kanepede dizlerimin üzerine çökmem için döndürüyor. Başka bir prezervatif paketini açtığını duyuyorum. Elleri sırtımda ve arkamda aşağı yukarı geziniyor, sonra saçlarımdan bir tutam tutup beni geri çekiyor ve içine giriyor.

"Tanrım, Charlotte. Aklımı başımdan alıyorsun bebeğim."

Gülümsüyorum, yarı rahatlamış, yarı korkmuş bir halde.

Ve başladığında, vücudumdan ihtiyacı olanı alırken sadece dayanabiliyorum.

Ki bu her şey demek.

Bu sefer, bırakıyor ve yüksek sesle, istediği kadar inliyor ve inliyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. Vücudu terden ıslanmıştı.

"Çok. Lanet. Sıkı." Tekrar tekrar homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onunla başa çıkmaya çalışıyorum. Bu çok zor.

Tanrım, çok zor.

Saçlarımı tutuşu acı verici bir hal alıyor ve haykırıyorum. "Şimdi gel!" diye bağılıyor.

"Ah!" diye bağııyorum. O bir hayvan.

"Benim için kenetlen meleğim. Kenetlen ve geleceksin. Güven bana."

Bana söyleneni yapıyorum ve yeterince eminim, spiral çiziyor ve sarsılmaya başlıyorum. Kendini hareketsiz tutuyor, içimde o kadar derin ki, ve haykırıyor. Öne düşmeden önce sikişinin titrediğini hissediyorum.

İkimiz de birbirimizle aynı anda nefes alıp veriyoruz. Terden sıırılsıklamız ve ben kendimi kanepenin minderine gülümserken buluyorum.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Dudakları yüzümün yan tarafını şefkatle öperken kıkırdıyor. "Bundan sonra her gece bu geceliği giyeceksin."

İkimiz yanak yanağa dururken nefes nefese kıkırdıyorum. "Evet, efendim."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Spencer ve ben yatakta yüz yüze bakıyoruz. Elim onun elinde ve yüzünde memnun, hülyalı bir ifade var. Duş aldık ve beni alışmaya başladığım o şekilde yıkadı. Bana akşam yemeği pişirdi ve bir film izledik.

Şimdi de bu.

Bu başka bir şey. Açıklayamadığım bir bağ var. Sanki onu zaten tanıyormuşum gibi, sanki onu hep tanıyormuşum gibi.

Oda sadece lambayla aydınlanıyor, ikimiz de uyumak istemiyoruz.

"Biliyor musun, gülümsediğinde gamzelerin buradan," uzanıp yüzüme dokunuyor, "buraya kadar gidiyor."

İşaret üzerine gülümsüyorum ve parmak uçlarını öpmek için başımı çeviriyorum.

"Bir gün içinde hiç bu kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Eğilip beni usulca öpüyor, elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Ben de." Sanki başka bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi bir an bana bakıyor.

"Ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu benim için yeni bir şey." "Ne için?"

Sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor. Başımı göğsüne yaslayıp yanağımı teninde ileri geri gezdiriyorum.

"Sanki ben..."

"Ne?"

"Düşüncesine bile katlanamıyorum..." Sesi kesiliyor.

"Spencer?"

"Bu değil önemli." O Öpücükler benim Alnından. "Önemli bir şey değil."

"Hayır, söyle bana," diye ısrar ediyorum. "Ne söyleyecektin?" "Charlotte'la kiminle yattın?"

Bunu neden düşünüyor ki? "Bunun ne önemi var?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Öyle işte." Ona söylemeli miyim? Hayır, bunu mahvetme.

"O benim için önemli değil," diyorum ona. "Emin misin?"

Başımı kaldırıp onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Aklından neler geçiyordu? "Spence, neden beni başka bir adamla düşünüyorsun?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Çünkü bundan hoşlanmıyorum." "Ne gibi?"

"Kıskanç hissediyorum."

Eğiliyorum ve büyük, yumuşak dudaklarını öpüyorum. Dili yavaşça açık ağzımın içinden kayıyor ve o bağımlılık yaratan his tekrar ortaya çıkıyor.

Yakınlık.

"Biraz kıskançlıkta yanlış bir şey yok. Umurunda olmasaydı endişelenirdim." Parmaklarımı dağınık sarı saçlarında gezdiriyorum.

Sözlerimi değerlendirmiş gibi kaşlarını çatarak tavana bakıyor. "Normalde görüştüğün bir kadın seni rahatsız eder mi?

başka biriyle birlikte oldu mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Şu anda başka biriyle birlikte olsam seni rahatsız eder miydi?" "Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Yumuşakça gülümsüyorum ve sessiz kalıyorum.

Sanki bir tür iç kargaşa yaşıyor ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

"Olmayacağım, Spence." Göğsünden öpüyorum. "Başka kimseyle birlikte olmayacağım. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Dosdoğru önüne bakıyor.

"Seni rahatsız eden bu mu?" diye sordum. "Dalga g e ç m e d i ğ i m gerçeği - bunun benim için özel olması?"

Çenesi sıkıştı ve sinirlendiğimi anladım.

"Bunun senin için de özel olması seni rahatsız ediyor mu?" Fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Olmamalı."

"Ben bunu sormadım."

Beni kendine çekiyor, o kadar yakın ki neredeyse beni ezecek ve kollarımı ona sararken omzuna karşı gülümsüyorum.

Bana cevap vermek zorunda değil. Sözcüklerini kullanmadan sadece sorunun cevabını söyledi.

Hoşuna gitse de gitmese de bu onun için de bir anlam ifade ediyor.

Bu özel bir şey.

Tıklayın....

Bir başlangıçla uyandım. Hava karanlık ve ön kapının açıldığını duydum. Spencer yanımda mışıl mışıl uyuyordu.

Aceleyle

doğruldu. Kim

o?

Bornozumu üzerime geçirip saate bakıyorum. Saat sabahın 6:20'si.

Telefonumu elime aldım ve Wyatt'tan gelen on cevapsız aramayı gördüm. Kahretsin, telefonum sessizdeydi.

Koridora çıkıyorum ve aşağı inmeden önce yatak odasının kapısını hızla arkamdan kapatıyorum. Wyatt çoktan yolu yarılamıştı.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, özür dilerim. Uyuyakalmışım." Onu yatak odamdan uzaklaştırmak için merdivenlerden inmeye devam ediyorum.

"Spor salonuna gelmedin. Sana telefonla ulaşamayınca endişelendik."

"Özür dilerim," diye özür dilerim.

Spencer sert bir şekilde, "Belki de benim numaramı da almalısın," diyor.

Kafamı kaldırdığımda Spencer'ın beline bir havlu sarmış olduğunu ve merdivenlerden bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Yüzümden kan çekiliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Wyatt homurdanıyor.

Spencer ona ters ters bakar. "Kız arkadaşımı ziyarete geldim. Neye benziyor?"

Charlotte

WYATT gözlerini kısar ve Spencer alt basamağa geldiğinde öne doğru adım atar.

"Spencer!" Panik içinde iki adam arasında bakışarak kekeliyorum.

Kahretsin.

"Buraya nasıl girdin?" Wyatt kabaca sorar.

"Ön kapıdan girdim ve anahtarımı kullandım." Spencer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Hiç sanmıyorum." Wyatt alay ediyor.

Spencer sırtlıyor. "Gerçekten mi? Onun yerine binaya tırmandığımı mı düşünüyorsun? Belki de bir helikopter beni çatıya bırakmıştır?"

Anthony ön kapıdan içeri girer ve Spencer'ın üzerinde havludan başka bir şey olmadığını görünce aniden durur.

Wyatt döner ve Anthony'ye bakar, ikisi arasında sessiz bir mesaj geçer.

"Spencer benim misafirim," diyorum hemen.

"Edward'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diyor Wyatt bana, bariz olanı söyleyerek.

"Edward'ın bundan haberi olmayacak," diye uyarıyor Spencer. "Charlotte ona kendisi söyleyene kadar olmaz."

Wyatt gözlerini kısar, onaylamadığı bellidir.

"Buradaki rolün tam olarak nedir Wyatt?" Spencer sakince sorar.

Kalbim kriz geçirirken karnımı tutuyorum.

"Senin görevin Charlotte'u korumak ve güvenliğini sağlamak mı yoksa zorba ağabeyi için onu gözetlemek mi?"

"Spencer," diye fısıldıyorum. "Lütfen-"

Spencer elini kaldırarak sözümü kesti.

Oh hayır...

Wyatt, "Leydi Charlotte'la olan ilişkim sizi ilgilendirmez," diye karşılık verir.

"Cehennem değil!" Spencer tersledi. "Hoşuna gitse de gitmese de artık Charlotte'un yanıdayım ve şu andan itibaren onun güvenliğiyle ilgili olarak bana rapor vereceksin."

Tanrım, dizlerimin bağı çözüldü.

"Sadece Edward Prescott'a rapor veririm."

Spencer alaycı bir şekilde gülümser. "Tamam, o zaman ona Charlotte'un bir haftadır her gece bir ziyaretçisi olduğunu, sen ve Anthony'nin otelin barında kafayı bulduğunuzu söyleyebilirsiniz. Eminim profesyonelliğiniz onu çok heyecanlandıracaktır."

Adamlar birbirlerine bakarlar.

"Şöyle olacak: Charlotte kendi kararlarını verebilecek kapasiteye sahip. Saygınızı hak ediyor ve bir kereliğine mahremiyetine izin vereceksiniz. İyi ve hazır *olduğunda* ailesine benden bahsedeceksin."

"Ama-"

"Aması maması yok. Telefonunu çıkar," der Spencer. Wyatt'a telefon numarasını tıkırdatır. "Şimdi, Charlotte'un güvenliğiyle ilgili herhangi bir endişen olursa beni ara."

İki adam ona ters ters bakar.

"Charlotte'a hak ettiği mahremiyeti *v e r m e z s e n i z* , derhal başka bir iş bulabilirsiniz."

Aman Tanrım. "Spencer..." Fısıldıyorum.

"Yakında bir gün, benim için çalışacaksın. Charlotte'u benim için koruyacaksın. Prescott'un parası umurumda bile değil. Benim tek endişem Charlotte'un güvenliği ve siz ikiniz şimdiye kadar gördüğüm en kötü korumalarsınız."

Adamlar şok olmuş bir halde ona bakarlar.

"Charlotte'un isteklerine karşı çıkarsan, aynı gün istifanı verirsin. Çünkü buna izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor. "O senin patronun. Burada karar verme yetkisine sahip tek kişi o. Ne ben, ne sen, ne de kesinlikle Edward."

Ben nefesimi tutup beklerken üç adam birbirlerine ters ters bakıyor.

"Kendimi ifade edebildim mi?" Spencer sorar. Sessiz kalırlar.

"Do. Ben. Yaparım. Kendimi. Anlaşıldı mı?" diye bağırır. Wyatt öfkeyle, "Evet," diye mırıldanır. Anthony başını sallar.

Duygularım beni ele geçiriyor ve gözyaşlarımın arasından Spencer'a bakıp usulca gülümsüyorum. O benim için, özel hayatım için ayağa kalkan ilk erkek.

Onu daha önce sevmeyişsem bile şimdi seviyorum.

Spencer dikkatini bana çevirdi. "İşe gitmek için hazırlanacağım meleşim."

Başımı salladım, utanarak. "Tamam."

Çocuklara geri döner. "Bu akşam yemeğe çıkacağız. Sanırım siz de bize eşlik edeceksiniz."

Başlarını sallayıp geri çekilirler, açıkça yenilmişlerdir.

"Saat yedide çıkıyoruz. Bir daha beni aramadan bu daireye habersiz gelme."

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor ikisi de.

Spencer merdivenlerden yukarı yürüyor ve az önce yaptığı şeyden hoşlandığım için utanarak başımı öne eğiyorum.

"Sekizde işe gitmek için hazır olacağım," diyorum sessizce.

Wyatt'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Bu senin için sorun değil mi? Onun sorumlu olması?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kalbimin umutla dolmasının tadını çıkarıyorum. "Gerçekten öyleyim."

Wyatt ve Anthony gidiyorlar ve ben bir süre fuayede oyalanarak az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

"Yakında bir gün, benim için çalışacaksın. Charlotte'u benim için koruyacaksın. Prescott'un parası umurumda değil."

Hayal görmüyorum; o bunun bir yere varacağını düşünüyor. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmeseydi bunları söylemezdi.

Bir gün onun için çalışacaklar... Ne olacak ki?

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve onu duştan çıkıp banyoda kurulanırken buluyorum. Gözlerim odanın diğer ucunda onu buluyor.

Sırıttıyor ve kollarını uzatıyor. Ona doğru ilerliyorum, kollarımı vücuduna doluyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Orada sana söz geçiremediğim için özür dilerim." Şakağımı öpüyor ve ben ona bakıyorum. "Bunun devam etmesine izin veremem meleğim. Buna izin vermeyeceğim." Başını iki yana sallıyor. "Artık kimse seni kontrol edemez."

"Sen hariç mi?" Fısıldıyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Ben bile." Elleri arkama doğru kayıyor. "Güçlü kadınları severim Charlotte ve senin güçlü bir kadın olmana izin verilmemiş olması, güçlü bir kadın olmadığın anlamına gelmez."

Gözlerim yaşla doldu.

"Hey." Yüzümü avuçladı. "Neyin var?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum ve o da beni usulca öpüyor. Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken bir süre ona bakıyorum. "Pek çok erkek güçlü kadınlarla birlikte olmaktan rahatsız olur, Spence."

"O zaman diğer erkekler gibi olmadığım için şanslısın, değil mi?" "Benim zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri zayıf olmadığını biliyordum. Kendini taşıma şeklin, kalçalarının salınımı, kendine olan saygın

bedenin için. Zayıf olduğunu düşünseydim seninle birlikte olmazdım ve kesinlikle senin içinde olduğun bir gelecek planlamazdım." Başparmağıyla gözlerimi siliyor. "Bence hayatın başlamak üzere ve sen olmak için doğduğun kadın olacaksın." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Güçlü olmaktan korkma meleşim."

Gözlerim onu arıyor. Sanki ruhumu okuyor.

"Sen güçlü bir kadınsın. Güzelsin, zekisin ve zenginsin." Beni usulca öpüyor. "Dünyanın geri kalanının bunu bilmesine izin vermenin zamanı geldi." Bir an tereddüt ediyor. "Daha da önemlisi, buna kendin inanmanı istiyorum."

Onu kendime yakın tutuyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum. Tüm İngiltere'nin en büyük oyuncusunun benim kahramanım o l a c a ğ ı n ı kim bilebilirdi?

E-postama yeni bir mesaj geliyor ve açıyorum. Spencer Jones adını gördüğümde yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor.

Günaydın, Bayan Preston. En sevdiğim postacı kız ne yapıyor?

Aptalca gülümsedim ve cevap tuşuna bastım.

**Sevgili Bay Spencer,
En sevdiğiniz posta kızınız canını dişine takmış
çalışıyor.**

Çabucak cevap veriyor.

**Yanlış cevap.
Yalan söyle bana.**

Gülümsüyorum ve ne söyleyeceğimi düşünürken ekranımı kapatıyorum. Spencer bana mesaj atarken Sarah'nın yanında oturmak çok garip. Ona ikimizden bahsetmeliyim. Bu şekilde yalan söyleyemem. Bu beni canlı canlı yiyor.

Ağır ağır nefes veriyorum.

**Sevgili Bay Spencer,
Isınma hareketlerimi yapıyorum.
Yirmi dakika içinde sahneye çıkacağım.**

Cevabını beklerken sırtıyorum.

Büyüleyici. Anlatsana.

Şimdi ne yazacağım? Bir an düşündüm.

**Sahne adım Angel Leroo ve ben bir
prima balerinim.
Belki son gösterimi duymuşsunuzdur?
Fındıkkıran mı?
İronik gerçekten. Penis kırmak benim hobim.**

Gönder tuşuna bastım ve kıkırdadım. Nasıl oluyor da böyle şeyler aklıma geliyor?

**Sevgili Angel Leroo,
Bu benim şahsen dört gözle bekleyeceğim bir mola.
Tüm kırık penis fantezilerinizi yerine getirmekten
mutluluk duyarım.
Ve onu daha iyi öpmeni dört gözle bekliyorum.
Bu akşam yemek için nereye gitmek istersin?**

Ne kadar muhteşem olduğu hakkında bir fikri var mı?

**Şaşırt beni.
Şu anda konsantre olamıyorum.
Ben split yapmakla meşgulüm.**

Etrafıma bakarken sırtıyorum.

**Bu gece yarılan tek şey bacakların olmayacak.
Beni ısıttığın için teşekkür ederim.
Çok düşüncelisin.
İtalyan yemeği yiyeceğiz.
Seni saat 19:00'da alacağım.
Spence
xo**

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve e-postayı kapatıyorum. O çok yaramaz.

—————

İki saat sonra masamda oturmuş pencereden dışarı bakıyorum. Spencer'in geçen gece bir şey yapmaya karar vermek ve sonra da ilerleyip onu yapmakla ilgili moral konuşması aklımda dönüp duruyor.

Belki de haklıdır.

Beni iş hayalimi gerçeğe dönüştürmekten alıkoyan nedir?

Demek istediğim, param var, niteliklerim var ve hayırseverlik sektörü hakkında kesinlikle çoğu insandan daha fazla şey biliyorum. Pek çok hayır kurumuna yardımcı olabilecek gerçekten harika bir hizmet olabilir.

Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum. Nasıl başlayabilirim ki?

Burada, Londra'da bir ofis tutup, yerleşene kadar bir süre tek başıma mı çalışmalıyım? Ya da ben

ve birkaç kişiyi işe alıp hemen işe başlayabilir miyiz? Düşünürken kalemimi çeneme vuruyorum.

Başarısız olmak istemiyorum.

"Çok azdım." Sarah yanımda iç geçiriyor. "Sanırım vajinam kapanıyor."

Onu dinlerken gülümsüyorum ve e-postalarımı açıyorum. "Kapanma yeteneğine sahip olduğunu sanmıyorum... değil mi?"

"Kegel ile ağırlık kaldırabileceğinizi biliyor muydunuz?"

"Ha?" Kaşlarımı çatıttım. "Gerçek egzersizin adı Kegel değil mi... senin... değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Tamam, vajinanla ya da her neyse. Ama evet, bu doğru. Çatlaklar bir şeyleri bir ağırlığa bağlayıp amlarına koyuyorlar ve kaldırıp çömeliyorlar falan. Facebook'ta bir keresinde sahilde sörf tahtası taşıyan bir hatun görmüştüm."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Kıkırdıyor. "Düşünsene, bir adama seninle sahilde buluşmak istediğini söylüyorsun ve amından sörf tahtası sarkarken geliyorsun." Sanki büyük bir aydınlanma yaşamış gibi gözlerini açıyor. "Bunu Tinder profilime koymalıyım." Ellerini havaya kaldırıyor. "Sörf tahtanı ellerim olmadan taşıyabilirim."

Yüksek sesle güldüm. "Cidden Sarah, sırada ne var?"

Gülüyor ve sonra ciddileşiyor. "Sanırım başka bir iş arayacağım."

"Öyle misin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki resepsiyonist falan olurum. Günlerimi bu boktan posta odasında geçirmekten başka bir şey."

"Kulağa harika geliyor." Gülümsüyorum. "Bu işte harika olursun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Ama ben gidersem ne yaparsın? Seni bu bok çukurunda Paul ile tek başına bırakamam. O hiçbir şey yapmaz."

İç çekiyorum. Bir gün ona söylemek zorundayım, o yüzden şimdi de söyleyebilirim. "Sana bir sır verebilir miyim?" "Ne?"

"Ama bana kızmayacağına söz ver."

Gözlerini deviriyor. "Sanki kızacakmışım gibi. Yukarıda birine oral seks mi yaptın?"

Gülüyorum. "Neden konu hep saksoya geliyor? Ve hayır, kesinlikle değil. Eskiden kreşte çalışmıyordum."

"Yapmadın mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır." Ne kadar detay vermem gerektiğini düşünerek bir süre onu izliyorum. Kahretsin, ona her şeyi anlatmalıyım. -Her şeyi masaya yatırın.

"Sadece bir süreliğine stressiz bir iş istedim." "Oh... tamam."

Tepkisine karşı kendimi hazırlarken nefes veriyorum. "Londra'ya taşınmadan önce erkek arkadaşımın yeni ayrıldığını söylemiştim ya?"

"Evet."

"Şey..." *Bunu nasıl söylesem?* "Geçenlerde onunla tekrar karşılaştım ve aramızda hala bir şeyler olduğunu fark ettik."

"Tabii ki, eğer onunla tekrar birlikte olursan."

"Ve şimdi bu gerçekten garip çünkü seni üzmem istemiyorum."

"Neden beni üzesin ki?"

"Çünkü seninle birlikteyken eski erkek arkadaşımınla karşılaştım."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne zaman?"

"Çifte randevumuzda seninle çıkmıştı. Adı Spencer Jones."

Ağzı açık kalıyor. "Siktir... off," diye fısıldıyor.

Yaltaklanıyorum. "Çok özür dilerim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve bu yüzden Spencer o gece erken ayrıldı. Dehşete kapılmıştı."

"Ne?"

"İlk başta sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Her şey çok tuhaftı, sonra hafta sonunu onunla geçirdim ve dün bana o çiçekleri gönderdi. Mesele şu ki, senden gerçekten hoşlanıyorum ve artık sana yalan söyleyemem."

Başını sallıyor ve derin bir nefes veriyor. "Peki senin gerçek işin ne?"

"Ben bir avukatım," diye fısıldıyorum utanç içinde.

"Tabii ki öylesin." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve başını arkaya doğru sarkıtıyor. "Şunu doğru anlamama izin ver. Sen akıllısın ve benim hayalimdeki adamla mı çıkıyorsun?"

Omuz silkiyorum. Başka ne yapabilirim ki?

"Hmm." Bilgisayarına geri dönüyor. "Hmm ne demek?" Onu izlerken soruyorum.

"Benim gibi amınla sörf tahtası taşıyamazsın, değil mi?" Alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Bahse girerim Spencer bunu bilmiyordur."

Kıkırdıyorum. "Ne? Bunu yapamazsın."

"İstesem yapardım. Eğer Tinder profilimde yazıyorsa, doğru olmalı."

İkimiz de kahkahayı patlattık.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sadece seni üzmem istemedim." Uzanıp elini tuttum. "Bana kızgın mısın? Çıktığın kişinin kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım dehşeti tahmin etmelisin."

"Hayır." Omuz silkiyor. "Anlıyorum. Çok seksi ama lütfen beni bu ıstıraptan kurtarın ve yatakta tam bir fiyasko olduğunu söyleyin."

"Tamamen boktan," diye yalan söyledim.

"Güzel." Sırıttıyor. "Biliyordum."

Rujumu dudaklarımda gezdiriyorum ve aynada kendime gülümsüyorum. Bu aptal gülümsemeyi yüzümden silemiyorum.

Rüya erkek Spencer Jones ile bir randevu.

Sarah'ya gerçeği söylediğimden beri bugün çok rahatım. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. O iyiydi ve benden nefret etmediğini söyledi.

Demek istediğim, aileme ikimizden bahsetmek gibi küçük bir sorun var, ama o köprüye geldiğimde geçeceğim. Kim bilir, ailem dönene kadar birbirimizi göremeyebiliriz bile.

Tabii ki yapacağız.

Ona bağlanmamaya çalışıyorum ama bağlanmamak çok zor. Komik, zeki, seksi ve beni çok özel hissettiriyor.

Onunla olduğum her an gülüyorum. Aramızdaki şey çok yetişkin ve gerçek hissettiriyor. Dönüp aynada arkama bir göz atıyorum. Üzerimde uzun kollu, dar ve gri bir elbise var. Saçlarım toplanmış ve yüksek stiletolarıma uygun uzun gümüş küpeler takmışım. Kendime bakarken gülümsüyorum.

Farklı görünüyorum.

Farklı hissediyorum.

Sanki Spencer içimde yıllardır dışarı çıkmak için can atan bir şeyi uyandırdı. Birdenbire seksi giyinmek istiyorum çünkü o beni seksi *hissettiriyor*. Bu elbise yıllardır bende ama hiç giymedim, bir kere bile. Daha önce giymiştim ama dışarı çıkmadan önce çıkarmıştım çünkü çok fazla olduğunu düşünmüştüm.

Ama onun için çok fazla olmak istiyorum. Her şey olmak istiyorum.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve heyecanla gülümsüyorum. "Angel?" diye sesleniyor alt kattan.

"Geliyorum!"

Kendime son bir kez bakıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Spencer bana bakıyor ve ben ona doğru yürürken bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor.

Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş ve bana bakışları beni yakabilir.

"Merhaba." Ona ulaştığımda utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Merhaba," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

İşte burada.

Aramızdaki hava çatırdıyor. "Çok güzel görünüyorsun." Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. Elimi ters çeviriyor ve dili yavaşça bileğimi yalamak için dışarı fırlıyor.

Oh, *o sadece...*

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, dilini tenimde hissetmek dikkatimi dağıtıyor.

"Belki de evde kalıp İngiliz yemeği yemeliyiz," diye fısıldıyor karanlık bir sesle.

İçim eriyor. Onun yerine kendisini yememi istediğini söylüyor.

Öne eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu öpüyorum, önce yumuşakça, sonra daha derinden. Onu sahip olduğum her şeyle öpüyorum çünkü lanet olsun, bana her şeyi hissettiriyor.

Spencer keskin bir nefes alıyor, elleri arkama geliyor. "Beni öyle öpme meleğim, tabii önümüzdeki otuz saniye içinde bacaklarını omuzlarıma atıp sırt üstü yatmak istemiyorsan."

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Çok romantik, Bay Spencer."

Beni kendine yakın tutarken kıkırdıyor. "Dört gece," diye mırıldanıyor saçlarıma.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bu birbirimizi gördüğümüz üst üste dördüncü gece."

"Bunu sanki senin için nadir bir şeymiş gibi söylüyorsun." Sırıttıyorum.

"Evet, öyle. Daha önce hiç dört gece üst üste bir kadın görmemiştim."

Ona gülümsüyorum ve kravatını düzeltiyorum. "Sanırım bunu senin için mükemmel bir randevu haline getirsem iyi olacak, değil mi?"

Gözleri daha önce görmediğim bir şeyle parıldıyor. "Gecemin mükemmel olması için gelmen yeterli."

Birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir şey akıyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sevgi mi? Yakınlık mı? Elektrik mi? *Aşk mı?*

Eğilip kocaman, yumuşak dudaklarını öpüyorum. "Beni mutlu ediyorsun, Spencer Jones," diye fısıldıyorum.

Parlak bir şekilde sırtıyor, neredeyse utangaç görünüyor. Bu kalbimi eritiyor.

"Şimdi gidip biraz İtalyanca yemek ister misin?" "İngilizcemi yemeye ne dersin?" Sırıttıyorum.

"Oh." Kıkırdıyor. "Artık *senin* İngilizcen, değil mi?" Arkamdan tutuyor ve beni ereksiyonuna doğru çekiyor.

"Evet, sen benim İngilizimsin. Ve *buna* hayır. Dışarı çıkıyoruz." Elinden tutup kapıya doğru götürüyorum. Arkamdan tutmaya çalıştı ve ben onu uzaklaştırdım. "Dışarı çıkıyoruz, Spence," diye tekrarlıyorum.

Gülüyor. "Evet, evet, iyi. İtalyan olsun."

Dört saat sonra dans pistinde dönerken muhteşem sevgilime hülyalı bir şekilde gülümsüyordum.

Konuştuk, güldük ve yemek yedik. Bu kadar iyi anlaşıyor olmamız gerçekten şaşırtıcı. Çılgın cazibe ve akıllara durgunluk veren seks olmasa bile, aramızda özel bir şeyler var.

"Bugün Sarah'ya bizden bahsettim," diye itiraf ediyorum.

Bana sırtıyor ve kaşını kaldırıyor. "Peki ona tam olarak ne söyledin?"

Bir elim onunkinde, diğer eli ise kalçamda duruyor. Her zamanki gibi dans pistinde sadece biz varız. Başkalarının dans etmesini umursamamasına bayılıyorum. Sanırım bundan hoşlanıyor çünkü beni kollarının arasına alabiliyor.

"Ona seninle görüştüğümü söyledim... gelişigüzel."

"Oh?" Detaylandırmamı beklerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Gerçi dün söylediğin bir şey vardı." Beni döndürüyor. "Ne şeyi?"

Terreddüt ediyorum. "Wyatt ve Anthony'ye kız arkadaşın olduğumu söylediğin zaman."

Kaşlarını çattı. "Yaptım, değil mi?"

Ona aptalca gülümsedim. "Uh-huh." "Bunu söylememe ne sebep oldu?"

"Tahminimce, korumalarımı erkek arkadaşım olduğunu söylediyse, muhtemelen başka biriyle görüşmemi istemediğin içindir."

"Gerçekten mi?"

Sırıttırıyor. Başımı sallıyorum. "Uh-huh."

"Başka erkeklerle görüşmek ister misin?" diye sorar. "Hayır." Kaşlarımı çatıyorum.

"Başkalarıyla görüşmek istiyor *musun*?"

"İstersem ne olur?"

Dans etmeyi bırakıyorum. "O zaman seni yalnız bırakayım!" Sinirlenerek tersliyorum. "Ben paylaşmam, Spencer."

Beni daha yakına çekerken gülüyor. "Beni sahiplenmeye mi başladın Prescott?" Kollarından çekiliyorum ama o beni tekrar kendisine çekiyor. "Sana şaka yapıyorum." Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor: "Senden başka kimseyi görmek istemiyorum."

"Bu hiç komik değildi," diye fısıldıyorum.

Beni kendine yakın tutarken üstümde gülümsediğini hissediyorum. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Ne neymiş?"

"Bu," diye mırıldandım. "Aramızda. Nedir bu?"

Bana gülümsüyor ve sonra beni usulca öpüyor.

"Bilmiyorum ama çok güzel."

Gülümsüyorum, o an için yatışıyorum ve müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyoruz.

"Belki de şu erkek arkadaş kız arkadaş olayını denemeliyiz," diyor sonunda.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Emin misin? Çok bakımlı bir kız arkadaş olacağım. Bu işe uygun olup olmadığından tam olarak emin değilim."

Kıkırdarken beni döndürüyor. "Hayır mı?"

"Bir sürü yağlı masaja ihtiyacım olacak ve..." Ağır ağır nefes veriyorum. "Bir de bana seksi öğretme meselesi var. Bu başlı başına tam zamanlı bir işe."

Yaramazca gülümsüyor.

"Ailem de tam bir kabus," diye ekliyorum. "Ailenle çıkmak istemiyorum."

"Ve yakında kendi işimi kuruyorum, bu yüzden çok çalışacağım."

Dans etmeyi bırakır. "Yapacak mısın?" diye soruyor, birden ciddileşerek.

"Yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Yapabileceğini biliyorum."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Biliyor musun, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğuma inanan tek kişi sensin. "

Bizi tekrar müzikle sallamaya başlıyor. "Erkek arkadaşların yapması gereken de bu değil mi? Kız arkadaşlarına inanmak."

I gülümseme karşı onun Dudaklar. "Ben memnun Biz met, Spencer Jones."

"Ben de meleğim. Ben de."

Yatakta birbirimize bakıyoruz. Geç oldu ama uyumak istemiyoruz.

Yarı aydınlık odada el ele tutuşmuş birbirimize bakıyoruz.

Spencer'la altıncı günüm ve tam bir mutluluk içinde

geçen altı gün oldu.

Altı gündür hayatımda, beni hayal bile edemeyeceğim kadar mutlu eden bu harika yeni insan var.

Bu gece bir barda içki içerken birlikte bir iş planı yazdık. Maliyetler konusunda bana yardımcı oldu ve yapmam gerekenleri adım adım sıraladık.

Sanırım bunu gerçekten yapacağım.

Kendimin diğer yarısıyla tanışmış gibi hissediyorum.

Ona usulca gülümsüyorum ve o da uzanıp başparmağını alt dudağıma götürüyor. "Ne düşünüyorsun, Angel Leroo?"

Geçen günkü yalanımı hatırlayarak ona kıkırdıyorum. "Balerin olmanın gerçekten zor bir iş olduğunu düşünüyorum."

Gözleri zevkle dans ediyor. "Başka hangi işi yapmayı düşünürsün?"

"Belki senin özel telekızın olabilirim?"

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Seni telekız standartlarına getirmek için çok fazla eğitim yapmamız gerekecek."

Üzerine sürünüyorum ve seksimi onun uzunluğu boyunca ovuyorum. Aramızdaki elektrik vızıldarken gözleri benimkileri tutuyor. "Artık başlayabilir miyiz?"

"Aslına bakarsanız, yapabiliriz."

"Sadece birkaç mağaza daha," diyor Spencer. Perşembe akşamı beni alışveriş merkezine doğru götürüyor.

Beni çekiştirirken "Yorulдум," diye inliyorum. Tanrım, adam cehennemden gelen bir alışveriş çılgınlığında. Son iki saat içinde en az yüz mağazaya baktık... en azından öyle hissediyorum.

"Sızlanmayı kes, kadın. Yatmadan önce saatlerin var." Wyatt ve Anthony'ye eliyle işaret ederek caddenin karşısına geçeceğimizi söyledi. Onların bizimle birlikte olmasına sandığımdan çok daha kolay alıştı.

"Bu gece seks yapmayacağız," diye onu uyarıyorum.

"Öyle diyorsun." Sırıtır. "Sana söyleneni yapacaksın." Boynunu büküyor. "Sadece şuradaki oyuncakçıya bakmak istiyorum. Sanırım aradığım şey orada olabilir."

Arkasından yürürken gülümsüyorum. Oyuncu Spencer Jones'un beş yaşındaki yeğenine doğru hediyeı almak için bu kadar endişeleneceğini kim bilebilirdi?

İstediği kadar sert davranabilir. Ben daha iyi biliyorum. Adam korkak bir kedi.

"Spencer?" diyor arkamızdan bir adam.

Sokağa dönüyoruz ve Spencer'ın yüzü hemen düşüyor. Sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri adım atıyor.

Adam ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında. Yakışıklı ve iyi giyimli.

"Babana sarılacak mısın?" diye soruyor adam.

Spencer ona bakar ama cevap vermez.

Adam bana dönüyor ve gülümseyerek elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Merhaba, ben Arthur."

Gözlerim açılıyor. Spencer'ın aynadaki görüntüsü... ya da tam tersi.

Babası.

Spencer elimi tutuyor ve sanki babasından korunmaya ihtiyacım varmış gibi beni arkasına çekiyor.

"Onunla konuşma. Sakın onunla konuşayım deme," diye homurdanıyor Spencer.

Adamın yüzü düşer. "Oğlum..."

"Bana öyle deme!" Spencer tersledi.

Birbirlerine bakan iki adamın arasına bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Spence çok incinmiş. Babası ne yapmış olabilir?

"Beni ne zaman affedeceksin?" Arthur sorar.

Spencer ona ters ters bakar. "Cehennem donduğunda." Dönüyor ve beni de peşinden sürükleyerek fırtına gibi uzaklaşıyor. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu.

Fiziksel olarak sarsılmış.

Yürürken sessiz kalıyorum ve gözden kaybolduğumuzda Spencer, Wyatt ve Anthony'ye dönüyor. "O adam hiçbir koşulda Charlotte'a yaklaşmayacak, anladınız mı?"

Wyatt ve Anthony daha iyi görebilmek için Arthur'a dönüp bakarlar. "Tamam."

Spencer dönüp insanların arasından geçerken çenesini sıkıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben arıyorum.

"Eve," diyor sertçe. "Eve gitmek istiyorum."

Derin sıcak banyoda Spencer'ın bacaklarının arasına uzandım. Geç olmuştu.

Spencer dört saat önce babasını gördüğümüzden beri yaklaşık beş kelime söyledi.

Gözlerini dikmiş karşıya bakıyor ve çenesi sürekli sıkılıyor.

Elleri tekrar tekrar göğüslerimde ve karnımda gezinirken, o düşüncelerinde kayboluyor.

Dönüp pazısını usulca öpüyorum.

"Babanı en son ne zaman gördün?" diye sordum. "On yıl önce."

Kaşlarımı çattım, bu uzun bir süre.

Spencer sabunu alıp ellerini köpürtüyor ve tek kelime etmeden sırtımı yıkamaya başlıyor.

"Binmiyor musun?" Ben

soruyorum. "Ondan

nefret ediyorum."

"Neden?" Fısıldıyorum.

Uzun süre önüne bakıyor ve sonunda şakağımı öpüyor. "Annem son çocuğuna hamileyken..." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor, sanki bir sonraki kelimeleri yüksek sesle söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Kız kardeşini hamile bıraktı."

Gözlerim büyüdü. "Annenin küçük kız kardeşiyle mi yatıyordu?"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın?" "İki."

Bilgiyi işlerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?" "Teyzem on yedi yaşındaydı..." Sesi kesiliyor. "O bebek doğmadan önce kendini öldürdü."

Ağzım açık kaldı. Yüce Tanrım.

"Annen kaç yaşındaydı?"

"Yirmi iki yaşında ve üç yaşından küçük üç çocuğu var."

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. Bana bakıyor, gözleri soğuk. "Ve sen ondan hep nefret mi ettin?"

"Tam tersi. Onu bir zamanlar sevmiştim," diyor hüznle. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Her spor maçında, her okul konserinde onu arardım."

Dinlerken göğsüne uzandım, bu hikâyeden nefret ediyorum.

"Yıllarca her gece yatağıma uzanıp ağladım ve babamın geri dönüp beni sevmesi için daha akıllı olabilmek adına Tanrı'ya dua ettim."

Onun çok küçük olduğunu ve ağlayarak uyuduğunu hayal ederken gözlerim doluyor. "Spence," diye fısıldıyorum.

"On iki yaşındayken annem üvey babamla tanıştı ve hayatımda ilk kez etrafımda benimle gerçekten ilgilenen bir erkek vardı. Sonra, büyüdükçe ve babamın gerçekte ne yaptığının dinamiklerini anladıkça, sinirlendim ve olduğu kişi olduğu için ondan nefret etmeye başladım. Ne tür bir adam hamile karısının kız kardeşiyle yatar? Onunla yatmaya başladığında teyzem sadece on yedi yaşındaydı." Başını tiksintiyle sallıyor. "Nasıl bir adam kendi çocuklarını bırakıp gider?"

Başını tekrar banyonun kenarına bırakıyor, sanki o zamana geçmiş gibi gözlerinde uzaklara dalmış bir bakışla kayboluyor. "Masters, Seb ve ben babamın nerede yaşadığını öğrendik."

on dört yaşındaydık. O evde yokken evine gidip zorla girdik ve sahip olduğu her şeyi paraladık."

"Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Hayır." enesini sıkıyor. "Onun gibi olmaktan nefret ediyorum."

Hemen kaşlarımı çattım. "Ne? Sen onun gibi değilsin, Spencer."

Hüzünlü gözleri benimkileri buluyor. "Evet, yleyim. Hayatım boyunca duyduğum tek şey babama ne kadar benzediğim oldu."

"Sadece grnşnle," diye homurdanıyorum. "Spence, eğer baban gibi olsaydın, bekaretimi benim iyiliğimi düşünmeden alırdın."

Bana bakarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Spencer, bu yüzden mi hiç yakınlaşmıyorsun? kimseye?"

şaşkınlıkla göz kırpıyor.

"Baban gibi olmaktan çok korkuyorsun, birine zarar verme düşüncesi seni dehşete düşürüyor ve yalnız kalmayı tercih ediyorsun."

Çenesini sıkıyor ve ben de onun tam olarak böyle hissettiğini biliyorum.

zerine doğru srnyorum. "Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Babana hiç benzemiyorsun."

Gözleri benimkileri arıyor. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Sadece biliyorum. Eğer sen de onun gibi olsaydın, şimdiye kadar dördüncü karını almış ve altı farklı kadından altı ocuk sahibi olmuş olurdun."

Bana bakıyor.

"Daha önce bir kız arkadaşın bile olmadı, seni koca aptal." Yüzünde bir gülümseme izi belirir.

"Sana baktığımda iyi ahlaklı, onurlu bir adam görüyorum; birlikte olmaktan gurur duyduğum bir adam."

Kollarını bana dolamadan ve beni kendine yakın tutmadan önce bir an birbirimize bakıyoruz. Boynuna gülümsedim.

Sanırım Spencer Jones'un bagajını buldum.

Büyük, sıcak eller arkadan belime dolanıyor ve onun cennet gibi sabununun kokusu etrafımı sarıyor.

"Günaydın, Bay Spencer." Beni kendisine çevirdiğinde gülümsüyorum.

Lacivert bir takım elbise giymiş, saçları yine mükemmel bir şekilde dağılmış. Pahalı ayakkabılarını ve saatini takmış, her haliyle multimilyoner bir işadamı gibi görünüyor.

Geçen hafta boyunca erkeğim hakkında öğrendiğim bir şey de onun iki farklı kişiliğe sahip olduğuydu. İlk tanıştığımda beni güldüren, kaygısız ve komik Spence var, bir de ciddi iş adamı Spencer Jones var. Güçlü, kararlı ve kimseden bir bok almayan biri.

İki adam da güzel ve ikisi de benim.

Belimden tutup beni tezgâhın üzerine oturtuyor ve bacaklarımı vücudunun etrafında açıyor. Çenemi tutuyor, beni istediği gibi açıyor ve ellerini bornozumun altından geçirirken beni derinden öpüyor.

"Hafta sonu için bir yerlere gidelim."

"Gerçekten mi?" Ona gülümsüyorum.

"Nereye?" "Bilmiyorum, sana sürpriz yapacağım."

"Sürprizlerle dolusun, değil mi?" Şakacı bir şekilde gülümsüyorum.

Kalçalarımı öne doğru çekiyor, böylece pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyorum. "Seni burada, mutfak tezgahının üzerinde biraz sertçe sikerek şaşırtmama ne dersin?"

Kıkırdıyorum. "Tamamen kafayı yemiş durumdayım."

"Öyle bir şey yok." Boynumu ısıtıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Pazartesi sabahı erken saatlerdeyiz ve tüm hafta sonları tarihinin en harika hafta sonunu geçirdikten sonra ayrılma ve işe dönme vaktimiz geldi.

"Gitmeliyim meleğim," diye fısıldar.

Gözlerimiz birbirimizi ararken gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Ona çok yakın hissediyorum ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Aramızda bir şefkat var. Dokunuşunda hissedebiliyorum. Uyuduğumu sandığında, elleri vücudumda saygıyla dolaşıyor ve beni usulca öpüyor... sürekli... ve uyanık olduğumu bile bilmiyor.

Bana tapıyor. O
çok güzel.

Spencer parmağını yüzümde gezdiriyor. Her şeyi ağzımdan kaçırmak ve ona, evet, belki de onu sevdiğimi düşündüğümü söylemek istiyorum.

Ama yapmayacağım çünkü çok erken.

On gündür birlikteyiz. Belki de aşk için yakınlığımızı yanlış değerlendiriyorum. Bunun protokolünün ne olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl hissettiğini kabul etmek ne zaman uygundur? Bunu yüksek sesle söylemek ne zaman uygundur?

Büyük mavi gözleri benimkileri tutuyor. Oyalanıyor, bekliyor ve merak ediyorum... o da bunu hissediyor mu?

Her neyse. "Spence..."

Fısıldıyorum.

"Evet." Beni usulca öpüyor.

Kelimeleri tutmaya çalışırken midem bulanıyor. "Bugün seni özleyeceğim," diye nefes alıyorum.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Güzel." Beni derinden öpüyor. "Bu gece seni gördüğümde bana ne kadar çok olduğunu gösterebilirsin."

Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve alt dudağımı dişleriyle hafifçe çekiştiriyor. Tekrar öpüşüyoruz, ama bu sefer sevişirken kullandığı kuvvetin aynısını kullanıyor.

Hiç şüphe yok ki Spencer'ın sikiş öpücüğü onun rahat öpücüğünden çok daha farklı. Bir bıçak kadar keskin bir kenarı var. Şikayet ettiğimden değil elbette.

Beni tezgâhın üzerine yatırıyor, bornozumu yana çekiyor ve iki kalın parmağını cinsel organıma sokuyor. Vücudumun onu içine almasını izlerken gözleri düşüyor.

Ağzım açık kaldı.

Başını hafifçe sallar. "Beni öldüreceksin, kadın. Senin bu seksi vücuduna doyamıyorum."

Sessizce kıkırdıyorum.

Parmaklarını çıkarır ve ağzına sokar. Onları emdiğinde gözleri kararıyor ve takdirle mırıldanıyor.

"Geç kalacağım Prescott."

Başımı salladım. "Git..."

Son bir öpücükle dönüyor ve çantasını alıyor. "Akşama görüşürüz." Bana seksi bir göz kırptı. "Bugün uslu dur."

Mutfak tezgahındaki yerimden gülümsüyorum. "Güle güle." Ön kapı tıkırdayarak kapandı.

Bir an için hayretler içinde kalıyorum. Beş saniye içinde beni nasıl sıfırdan öğürme noktasına getirebildi, aklım almıyor.

Sonunda kendimi sürükleyerek yukarı çıktım ve gardıroba doğru ilerledim.

Etrafa bakıyorum ve gülümsüyorum. Spencer'ın takım elbiseleri ve kıyafetleriyle dolu. Askılarda dört gömlek ve üç takım elbise sanki oranın sahibiymiş gibi asılı duruyor. Ayrıca iki çift elbise ayakkabısı, bir saat, deodorantı, tıraş losyonu, bir dizüstü bilgisayar ve kulaklıkları var. Bu lanet gardırobu ele geçiriyor.

Beni ele geçiriyor.

Onun tüm eşyaları benimkilerle karışmıştı, ben de onunkileri diğer tarafa asmaya başladım ve ona kendi alanını düzenledim. Üzerinde bir çift takım elbise pantolonu olan bir askıyı elime alıyorum ve pantolon askıdan kayıyor. Havadayken yakalıyorum ve cebinde bir şey hissediyorum.

İçeri uzanıp bir otel anahtarı çıkardım. Elimde ona bakıyorum.

Corinthia.

Neden Corinthia'nın otel anahtarı onda olsun ki? Bu çok garip.

Birkaç şeyin yerini değiştirip yerlerine koyuyorum ama zihnim zaten aşırı yoğun.

şehir dışından Londra'da kalan kimi tanıyor?

Sheridan.

Aptal olma.

Anahtarı takım elbisesinin içine geri koydum ve tiksintiyle pantolonunu g e r i astım.

Bir düşün Charlotte, diyorum kendime.

Her şeyi kuru temizleme yaptırır. Takım elbiseleri söz konusu olduğunda neredeyse OKB'dir, yani bu eski bir anahtar değildir.

Odasının anahtarı neden onda olsun ki?

Yatak odasında volta atmaya başladım, ileri geri, ileri geri.

Onunla on yıldır görüşüyor. İş için sık sık Londra'ya geliyor. Bu hafta buraya geldi mi? Takım elbise pantolonu buradaysa, biz birlikteyken bu hafta giymiş demektir.

Onunla görüştü mü?

Zihnim aşırı hızdayken yirmi dakika daha volta atıyorum. Bu beni delirtecek.

Bu eski bir anahtar. Eski bir anahtar olmalı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu

var. Durdurmak!

Biraz daha hızlan.

"O anahtar neden onda?" Mantıklı bir yanıt almayı umarak evrene soruyorum.

Lanet olsun, bilmem gerek.

Rekor bir sürede giyiniyorum ve anahtarı tekrar pantolonundan alıyorum. El çantamı kaptığım gibi fuayeye koşuyorum ve asansörün düğmesine olabildiğince hızlı basıyorum. şimdi gidersem, çocuklar beni işe götürmeye gelmeden önce dönebilirim.

On beş dakika sonra bindiğim taksi Corinthia'nın önünde durdu ve ben de çekinerek dışarı çıktım.

Burada ne yapıyorsun, seni aptal?

Ona güvenin!

Rahatça içeri girdim ve asansöre doğru ilerledim. I içeri girip anahtarı tarıyor ve ışığın yanmasını izliyorum. Kalbim bir anda durdu. Anahtar hala aktif.

Onu yakın zamanda görmüş, bu anahtarı almış olmalı.

Kalp atışlarımın kulaklarımda çınladığını duymaya başlıyorum ve asansörden tökezleyerek çıkıp duvara yaslanıyorum, yukarı çıkamıyorum. Anahtarın aktif olduğunu bilmek yeterli.

İkinci asansör benimkinin yanında açılıyor ve içinden uzun, siyah saçlı güzel bir kadın çıkıyor. Lacivert etekli bir takım elbise giyiyor ve vücudunun inanılmaz olduğunu söyleyebilirim. Yayıdığı güç karşı konulmaz. Onu izlerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bir şekilde biliyorum.

O olduğunu biliyorum.

"Buyur Sheridan," diye sesleniyor bir kadın ona doğru yaklaşıp bir fincan kahve uzatırken.

"Teşekkür ederim, sevgilim." Gülümsüyor. "Hesap tabloları hazır mı?" diye soruyor Amerikan aksanıyla.

Kalbim tekrar düştü. Bu o. O burada.

Spencer'da odasının anahtarı var.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onun ve iki yardımcısının siyah bir taksinin arkasına binip uzaklaşmasını izlerken tek yapabildiğim kıpırdamadan durmak.

Four Seasons'a döndüğümü hatırlamıyorum. Zihnim duygu karmaşası içinde. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Bir yanıml Spencer'ımın beni aldatabileceğine inanamıyor.

Diğer taraf benimle geçirdiği on günün onunla geçirdiği on yıllla yarışabileceğine inanamıyor.

Çok güzel bir kız.

Lara'nın onu ilk gördüğümüz andaki sözleri aklıma geldi.

"O tarihler güç Kadınlar. CEO'lar, moda tasarımcılar, modeller, bunun gibi kadınlar."

Merdivenlerden tökezleyerek çıktım ve anahtarı tekrar pantolonunun cebinde. Şok içinde yatağa oturdum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Saat akşam 6'yı geçti ve ben elimde bir kadeh şarapla mutfak tezgahının başında oturuyorum. Korkunç bir gün geçirdim.

Onu onunla hayal etmek, birlikte geçirdikleri onca yıl, paylaştıkları geçmiş... beni çıldırtıyor.

Onu benden daha mı iyi tatmin ediyor?

Tabii ki yapardı.

Telefonum çalıyor ve Spencer ismi ekranda beliriyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, meleğim." Mutlu sesi telefonda adeta şarkı söylüyor.

"Hey." Benim sinirler başla için girdap deriniçeride midem.

"Dinle bebeğim, bu akşam bir iş yemeğim olduğunu unutmuşum."

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımda bir yumru oluşuyor. "Elbette." Kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiriyorum.

"Ne zaman biteceğini bilmiyorum, o yüzden yarın akşam görüşürüz, tamam mı?"

Gözlerim yaşla doluyor. Birlikte olduğumuzdan beri benden ayrı uyumamıştı. "Tamam," diye fısıldıyorum.

"İyi misin?"

Gözyaşları içinde yüzümü buruştururken başımı sallıyorum. "Tabii," diye yalan söylüyorum. "Yarın görüşürüz. İyi geceler." Duygularımı ondan bir an daha saklayamayarak telefonu kapatıyorum.

Telefonu bırakıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, vücudum otomatik pilota çalışıyor. Gardırobun kapısını açıyorum ve takım elbisemin cebini yoklamak için pantolonuma gidiyorum. Diğer cebi kontrol ediyorum ve tekrar kontrol ediyorum.

Anahtar gitmiş.

Bu sabah oradaydı.

Spencer bugün ben isteyken anahtarı almak için buraya geldi.

Gömme dolabın zeminine düşüyorum ve yüzüm tüm bunların acısıyla buruşuyor.

Şimdi onunla birlikte.

Charlotte

Karanlıkta, hâlâ onun kokusunu taşıyan çarşafların üzerine uzandım.

Ama o burada değil.

En kötüsünü düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama bugün ben evde yokken anahtarı almak için buraya geri gelmiş. Tek açıklaması bu. Başka kimse alamazdı. Bu dairenin anahtarı başka kimsede bile yok.

Gözyaşlarımı tutamadığım için boğazımda bir ağrı var. Eğer ağlamama izin verirsem, tüm kontrolümü kaybedeceğim ve tüm gece boyunca aya doğru uluyacağım.

Charlotte, yetişkin bir ilişki istedin ve aldın.

Siğiller ve her şey.

Bir yanım lanet anahtarı bildiğimi bile unutmak, içgüdülerimi dinlemek ve ona güvenmek istiyor.

Diğer yanım, beynim, giyinip gitmek ve asansörün dibinde beklemek istiyor, böylece sabah oradan sıvıştığında o piçi suçüstü yakalayabilirim.

Eğer onu istediye, neden sadece onunla birlikte değil?

Onu istiyorsa neden beni takip etsin ki? Neden her gece burada kalsın? Anlamıyorum.

Seks. Bununla ilgili olmalı. Yaptıkları seks onun benimle yaptığıyla kıyaslanamaz olmalı. Onu onunla çıplak ve sert bir şekilde hayal ederken kalbimde keskin bir acı hissediyorum. Onu da beni öptüğü gibi öpüyor mu?

Gözlerimden akan yaşları öfkeyle ellerimin tersiyle sildim. Bana en son onunla birlikte olduğunda benimle birlikte olduğunu hayal ettiğini söyledi.

Benimleyken onu hayal ediyor mu?

Gözlerimi kapatıyorum, safra tadı alıyorum. Bu düşünce mide bulandırıcı. Aklıma Lara'nın bana Spencer'ın kim olduğunu söylediği o ilk gece yaptığım konuşma geliyor.

"Bay Spencer. Ona bakma zahmetine bile girmeyin," dedi Lara.

"Neden olmasın?"

"Londra'nın en gözde bekârı ve korkunç bir çapkın." Etkilemek için bir kaşını kaldırdı. "Çok zengin... ve sadece cüzdanını kastetmiyorum."

Tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum. Beni uyarmışlardı. Birçok kez. uyarıldım, ama ateşe düşmüş pervane gibi, onu yine de almak zorundaydım.

Nazikçe sevişiyorlar mı, yoksa onu sertçe beceriyor mu? Onu yine çıplak görüyorum. Ve o... o çok güzel. Bahse girerim çıplakken daha da güzeldir.

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor.

Öfkem pompalanmaya başlıyor ve öfkeyle gözyaşlarımı tekrar siliyorum. Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? O şehre gelir gelmez beni bir kenara atmaya nasıl cüret eder?

Bana kendimi çok özel hissettirdi ve sonra yüzüme karşı yalan söyledi... oh, bu daha önce hiç hissetmediğim türden bir ihanet. Bu seferki acıtıyor.

Yuvarlanıp yastığı sertçe yumrukluyorum ve tam o sırada alt kattaki kapının sesini duyuyorum. Ne?

Dinlemek için doğruldum.

Anahtarların yan masaya çarptığını duyuyorum ve saate bakıyorum.

Saat 10:10. O burada.

Hızla gözlerimi siliyorum ve uyuyormuş gibi yaparak tekrar uzanıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, sessizliğin içinde yatıyorum ve yastıklarına gömülüyorum.

Dur, dur, dur. Seni zayıf görmesine izin verme.

Sırtımı kapıya verip yan yatıyorum. İçeri girdiğinde varlığını hissedebiliyorum.

Kıpırdamadan duruyor ve bir süre beni izliyor.

Suçlu hissediyor mu? Umarım öyledir. Gözlerim daha fazla yaşla doluyor. "Ben geldim meleşim," diye fısıldıyor yanıma otururken.

Yatağa. Eğildi ve yanağımdan öptü.

Elimde olmadan ona dönüyorum ve yüzü düşüyor. Gözlerim kızardı ve şişti. Anahtarın gittiğini anladığımdan beri gözyaşları içindeyim.

"Ağlıyordun." Kaşlarını çatı. "Neyin var?"

Sessiz kalıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yani, *söylenecek* ne var ki? Bunu daha iyi hale getirecek ne söyleyebilirim ki?

"Charlotte?" diye fısıldıyor yüzümü görmek için lambayı yakarken. "Neyin var bebeğim?"

"Sen söyle."

Kaşlarını çatı. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Spencer?"

"Ne gibi?"

Hain gözyaşlarım yine gözlerimi dolduruyor. Lanet olsun bu ağlayan sürtüklere.

"Charlotte, neden ağlıyorsun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Gözlerinin içine bile bakamıyorum.

"Senin derdin ne lan?" diye tersliyor. Çenemi sıkıyorum. "Çık dışarı."

"Ne?"

"Beni duydun. Sheridan'a geri dön."

"Ne oluyor be?" Tamamen öfkeli görünmeye cesaret ederek ayağa kalktı. "Bu da ne demek şimdi?"

Öfkeli kan vücudumda hızlı bir nehir gibi akıyor. Beni aptal mı sanıyor? Küçümseme içimi doldururken sırt üstü yuvarlanıyorum.

"Bugün daireye geri döndün mü Spencer?" Ona sakince sordum.

Gözleri kısılıyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor. "Evet, aslında yaptım."

Sırıtiyorum. "Bu gece onu becerirken yine yüzümü mü hayal ettin?"

Gözleri büyür ve noktaları birleştirerek başını sallar. "Ben... ben... düşündüğün gibi değil."

"Defol," diyorum
soğuk bir şekilde.

"Öyle bir şey değil."

"Defol git!" Tüm kontrolümü kaybettiğimde ağlıyorum. Aptal gözyaşları tekrar serbest kalıyor ve cesaretimi çalıyor. Onları ön kolumla siliyorum.

"O... o geçen hafta bana geldi," diye kekeliyor. "Beni görmek istedi. Ben de hayır dedim."

Ona bakıyorum.

"O gittikten hemen sonra biri ofisime geldi ve ben de anahtarı onlardan saklamak için cebime soktum. O n d a n sonra her şeyi unuttum."

Çenemi o kadar sert sıktığım için arka azı dişlerimin çatlamak üzere olduğunu hissediyorum.

"Bu sabah işe giderken aklıma geldi." Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Panikledim Charlotte. Onu bulmanı ve yanlış bir şey düşünmeni istemedim."

Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. Muhtemel hikaye.

"Bugün buraya geri geldim, aldım ve çöpe attım."

Deli bir kadın gibi yataktan fırladım. "Tabii ki yaptın." Kapıya doğru fırladım. "Onu becerdikten hemen sonra."

"Charlotte, I söz veriyorum Sen, I
yapmadım olmuştur Sheridan ile."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Bir iş yemeğindeydim. Çin'den uçakla gelen müşterilerim var."

"Sana geldiğini neden bana söylemedin?" Ağlıyorum.

"Çünkü o benim için önemli değil!" diye bağıyor.

Geri.

Yüzüm gözyaşlarıyla kapanıyor. "Onu seviyor musun?"

Hıçkırarak ağlıyorum. "Hayır, ben *seni* seviyorum." Başını sallıyor. "Ve ben

Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Seni uzun zamandır tanıyorum.

beş dakika."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Birbirini seven insanlar yalan söylemez, Spencer."

Arkamı dönüp hışımla aşağıya indim. Şu anda onun yanında olamam. Neye inanacağımı bilmiyorum.

"Ne hakkında Sen?" o aramalar itibaren
ve üst adım. "Birlikte olduğumuzdan
beri bana tek bir yalan bile söylemedin mi?"

Ona sertçe döndüm. "Asla! Sana bir kez bile yalan söylemedim. Bir kere bile."

"Saçmalık." Merdivenlerden inip kolumdan tuttu ve beni ön kapıdan çıkarıp asansörün yanındaki koridora sürüklledi. "Çöp kutusuna bak."

"Ne?"

"Lanet çöp kutusuna bak. Bu sabah evden çıkarken anahtarı oraya attım." Koridordaki çöp kutusunu alır ve deli bir insan gibi ters çevirir. Kapak uçuyor ve tek bir otel anahtar kartı halının üzerine düşüyor. "Çin Mahallesi'ndeki Bay Wong'un güvenlik kayıtlarını kontrol et, her şeyi biliyorsun. Yirmi dakika öncesine kadar oradaydım."

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp hışımla daireye geri dönüyor ve beni kalbim göğsümde sert bir şekilde atarken öylece bırakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, anında pişmanlıkla doluyorum.

Kahretsin.

Daireye geri döndüğümde onu merdivenlerden çıkarken buldum.

Onu dikkatle ve sessizce takip ediyorum.

Öfkeli, bir boğa gibi kızgın. Bir hışımla gardıroba giriyor ve eşyalarını deli gibi yatağın üzerine fırlatmaya başlıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne düşünmemi bekliyordun?" Kendimi tutamıyorum. "Sabah bir anahtar buluyorum, sonra eve geliyorum ve kaybolduğunu görüyorum. O zaman sen de birdenbire bir şeyler giydin ve gelmeyeceksin."

"Yalanlardan bahsederken... Seninkini bilmek istiyorum." Küçümsüyor.

Sustum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Beni kızdırıyorsun Charlotte Prescott," diye homurdanıyor. "Kendimi kaybetmeden önce gözümün önünden çekil." Koridorda hışımla ilerliyor ve ben de kendimi onun peşinden koşarken buluyorum.

"Ne yalanı?" Ağlıyorum. "Neden bahsediyorsun, Spencer?"

"Sakın bana bekaretini alan adama karşı bir şeyler hissetmediğini söyleme, çünkü hissettiğini biliyorum. Bu beni canlı canlı yiyor."

Ha...?

"Bekaretini kaybetmek için yirmi beş yıl beklediğine ve bunu sadece umursamadığın birine vereceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben aptal değilim," diye bağırarak beni zıplattı. "Kim o?"

Nefes nefese birbirimize bakıyoruz, ikimiz de öfkeliyiz. Ona bu şekilde söyleyemem, çok kızgın. En başta ona yalan söylediğim için çılına dönecek.

Ona dokunmak istiyorum ama elimi kolundan çekip atıyor. "Dokunma bana, beni kızdırıyorsun." Hışımla çıktı. I

koridorda yürüdüğünü duyuyor ve sonra boş yatak odasının kapısı çarparak kapanıyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Boş yatak odasına yürüyorum ve kapının önünde duruyorum.

Ayakkabılarını tekmelediğini duyuyorum ve sonra bir şeyin duvara çarptığını duyuyorum. Battaniyelerin geriye atıldığını duyuyorum. "Siktir git!" diye mırıldanıyor kendi kendine öfkeyle, sonra duvara başka bir şey çarpıyor.

Duvardan aşağı kaydım ve koridorda yere oturdum. En azından beni terk etmedi.

Ama şimdi ne olacak?

Edward

Macao'nun kâr ve zarar tablolarını inceliyor, kayıpları hesap makinesiyle kontrol ediyorum. Beklenenden yüzde iki daha yüksekler ve nerede hata yaptığımızı bulmak istiyorum. Babam Harold yanımdaki ofisinde, iç mimarlarımızla bazı yenileme detaylarını gözden geçiriyor.

Telefonum çalıyor ve Alexander York ismi ekranda beliriyor.

Gülümsüyorum ve cevap veriyorum, "Yorkie, nasılsın?" "İyiyim, iyiyim." Gülüyor.

Alexander benim en yakın arkadaşlarımdan biridir. İkimiz birlikte yatılı okula gittik ve yıllar geçtikçe daha da yakınlaştık.

"Neden beni arıyorsun..." Saatime baktım. "Saatin sabahın 5'i mi? Yatağını mı ıslattın?"

"Ha, çok komik. Bütün hafta seni aramayı düşündüm. Sonunda aklıma geldi."

Kaşlarımı çatıyorum, birden ilgimi çekiyor. "Ne oldu?"

"Charlotte'u geçen Cumartesi gecesi yardım balosuna nasıl götürdüğümü biliyor musun?"

"Evet."

"Etrafını koklayan bir adam vardı."

"Kim?"

"Spencer Jones."

Hemen dizüstü bilgisayarımdaki Google'a ismi yazıyorum. Beklerken "Koklamayı tanımla," diye ısrar ediyorum.

"Şey, mesele şu: Kesin bir şey bilmiyorum, ama bütün hafta boyunca kendimi huzursuz hissettim, bu yüzden size haber versem iyi olur diye düşündüm."

Bir dizi resim beliriyor ve ben de her birinin arasında gezinerek ilk başlığı okuyorum.

Kötü Romeo Aynı Gün İçinde Üç Kadınla Yakalandı.

Çenemi sıktım. "Ne oldu?"

"Mesele de bu, birbirlerini tanıyor gibiydiler. Konuşurken tanıdık geliyorlardı ve sonra adam kızın elini öpüyordu."

"Onu öpmek mi?" Tersledim ve sandalyemde öne doğru oturdum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Korkarım hayır. Barda Spencer'a yaklaştım ve Charlotte Prescott ile ne yaptığını sordum."

Onun farklı kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını karıştırmaya devam ediyorum.

"Ne dedi?"

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, "*Ben nasıl istersem.*" Gözlerimi kısıyorum. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Evet ve ondan nefret ediyorum. Şehirdeki tüm süper modellerle yatan çapkın bir serseri."

"Kim o?" Google'da biyografisini arattım.

"Başarılı bir çelik üretim şirketinin sahibi... Kendisi için her şeyi yapıyor."

"Neden ondan nefret ediyorsun?"

"Adam yıllar önce benden bir kız çaldı ve olay oradan sonra büyüdü. Onun arkadaşlarıyla da karşılaştım. Julian Masters ve Sebastian Garcia ile takılıyor."

Gözlerimi daha da kısıyorum. Julian Masters'ı tanıyorum. Babalarımız geçmişte birlikte iş yapmıştı. Onu bir keresinde Madison'da bir süitten çıkarken görmüştüm. Ama beni görmedi. Eğer Madison'a giderse, Spencer da gider.

"Baloda ne oldu?"

"Ben oradayken hiçbir şey olmadı. Charlotte'la konuştu, aramızda bir şeyler geçti ve gecenin ilerleyen saatlerinde annem rahatsızlandı, ben de bitmesine bir saat kala onu eve götürmek zorunda kaldım."

"Charlotte'u orada yalnız mı bıraktın?" Kaşlarımı çattım.

"Kız kardeşim Mariella ile birlikteydi ve masamızdaki herkesi tanıyordu. Korumaları da oradaydı elbette. Ama şöyle bir şey var, ben ayrılır ayrılmaz tekrar bara dönüp Spencer Jones'la konuşmaya başladı."

Öfkem artmaya başladı. "Birlikte mi gittiler?"

"Hayır, ayrı ayrı." Sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi duraksıyor.

"Ne?"

"Bakın, hayal mi görüyorum bilmiyorum ama ertesi gün onu görmek için habersizce aradım ve o... yarı giyinikti ve beni kesinlikle dairesinde istemiyordu."

Koltuğumda öne doğru oturmuş, Spencer Jones'un gezegendeki her güzel kadınla çekilmiş gibi görünen fotoğraflarına bakıyorum. "Sence onunla birlikte miydi?" diye sordum.

"Hayır, ama beni orada istemediği belliydi." Duraksıyor. "Bilmiyorum, kendimi kötü hissettim. Ne olduğunu anlayamıyorum."

"Hmm."

"Her neyse, o zamandan beri içimi kemiriyor, bu yüzden sana haber vermem gerektiğini düşündüm. Spencer, Charlotte'un ilişkilendirilmesi gereken son kişi."

Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşmiş olan bilgisayar ekranına ters ters bakıyorum.

"Bunu görebiliyorum." Sertçe nefes alıyorum. "Bundan babama ya da başka birine bahsetme."

"Yapmayacağım."

"Kontrol edeceğim, teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın." Telefonu kapattım ve sandalyeme oturup önümdeki Playboy'u inceledim.

"Cesedimi çiğnemedi on a elini süremezsın," diye fısıldadım. "Cesedimi çiğnemedi."

Charlotte

Bir başlangıçla uyanıyorum ve odanın ışığından sabahın erken saatleri olduğunu anlayabiliyorum. Yataktan kalkıyorum, banyoya gidiyorum ve parmak uçlarımda koridora çıkıyorum.

Erkeğim düşündüğüm gibi sakinleştğinde gelip benimle yatağa girmedir. Bütün gece bunu düşündüm ve Spencer haklı... Hemen sonuca varmadan önce ona sormalıydım. Ama bana kızın ona geldiğini söylemeliydi ve anahtarı benden sakladığında hilekârlık yapıyordu. İkimiz de hatalıyız ve tüm suçu ben üstlenmeyeceğim.

Yatak odasının kapısını açıyorum ve omuzlarım çöküyor. Buruşuk yatak boştu.

Normalde sabah 5:30'da çıkmasına rağmen yeni çıkmış olmalı.

Harika.

Aşağıya inip kendime bir fincan çay yapıyorum, sonra mutfak tezgahına oturup sessizce içiyorum.

Şimdi ne yapacağım ben?

Lanet olsun, bütün günümü endişelenerek geçirmeyeceğim. Telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. "Alo," diye kırpılmış bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsedim. "Gitmeden önce beni neden uyandırmadın?"

"Ne anlamı var ki?"

"Spence," diye iç geçirdim. "Ne düşünmemi bekliyordun?" "Tam olarak yaptığın şeyi." Duraksıyor.

"Ben babamın oğlum, sonuçta."

Kalbim sıkışıyor. "Kes şunu ve eve dön. Bunu halledeceğiz."

"Yapamam, çalışmak zorundayım."

Gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, neden onunla konuşmadan önce kendimi kaybettim?

"Seni bu gece görebilecek miyim?" "Meşgulüm."

Kaşlarımı çattım.

"Sonra görüşürüz." Telefonu kapatır.

Bir şey üzerinde düşünmek için beş saat uzun bir süre. Bir zombi gibi masanın üzerindeki mektupları karıştırıyorum, aklım Spencer'da ve bu gece beni göremeyeceğini düşünüyor.

Beni sevdiğini söyledi.

"Sen iyi misin?" Sarah kaşlarını çatıyor. "Bütün gün bok gibi göründün."

"Pek sayılmaz, kendimi hasta hissediyorum," diye yalan söyledim.

"Evine git." Paul tuts. "Bunu istemiyoruz."

"Evet, evine git," diyor Sarah. "Hastalık izni alma hakkımız var. Sen git, gittikten sonra onlara kustuğunu söyleriz."

"Gerçekten mi?" Gidip Spencer'ı işte görebilirim. "Sorun olur mu?" Ben sorarım.

"Elbette! Gidebilirsin."

Babası gibi olduğunu düşündüğümü düşünmesine dayanamıyorum.

Bu durumu hemen düzeltmeliyim.

Bu konuda çok endişeliyim.

Yarım saat sonra, Wyatt ve Anthony arkamdayken Spencer'ın binasına giriyorum. Fuayedeki rehberden işyerlerinin listesini okuyorum.

Universal Steel - On dördüncü kat.

Asansöre biniyoruz ve kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. Dün geceye kadar Spencer'ın öfkeli biri olduğunu düşünmezdim ama artık öyle olduğunu biliyorum ve bu biraz korkutucu. Kapılar açıldığında kocaman bir ofis alanı ortaya çıkıyor. Modern ve siyah-beyaz dekore edilmiş, duvarlar boyunca kocaman, parlak renkli soyut resimler var.

Arka duvarın tamamı Londra'ya bakan pencerelerden oluşuyor.

Vay canına, bu başka bir şey.

Wyatt ve Anthony kapının yanında duruyordu. Dönüp onlara gergin bir gülümseme veriyorum. "Uzun sürmez."

Midem boğazıma düğümlenmiş bir halde geniş resepsiyon alanına doğru yürüyorum. Ya beni görmek istemezse?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor resepsiyon görevlisi.

"Evet." Garip bir şekilde gülümsedim. "Spencer Jones'u görmeye geldim."

"Randevunuz var mı?" "Hayır."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. *Kimsiniz siz?* Bana bakışı beynimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor ve filtrelerim devreye girmeden önce sözcüklerin ağzımdan çıktığını duyuyorum. "Ona kız arkadaşı Charlotte'un burada olduğunu söyle."

Çabucak toparlanmadan önce alnından bir kaş çatılıyor. "Bir dakika."

Telefonda bir numaraya dokunuyor ve kulaklıktan konuşuyor.

"Evet," dediğini duyuyorum Spencer'ın sıkılmış sesinden.

"Burada bir Charlotte var." Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Senin kız arkadaşın olduğunu söylüyor."

Ağır ağır nefes veriyor. "Onu içeri gönderin."

Midem bulandı. Beklediğim gibi coşkulu bir tepki değildi.

Belki de *budur*?

Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Bu taraftan lütfen."

Onu ofiste takip ediyorum ve insanlar yaptıkları işi bırakıp bana bakıyorlar. Gözlerimi yerden ayırmıyorum. O kadar gerginim ki başımı bile zor kaldırıyorum.

Son kapıyı açar ve gülümsüyormuş gibi yapar.

"Teşekkür ederim." Gergin bir şekilde ofise bakıyorum ve orada ahşap ve camdan yapılmış büyük siyah bir masanın arkasında oturuyor. Gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve pembe bir kravat giymiş, onu hiç görmediğim kadar yenilebilir görünüyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve çenesi sıkılıyor.

Kapı arkamdan kapanıyor.

"Merhaba," diyorum gergin bir şekilde, parmaklarımı önümde çevirerek.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve dört parmağıyla masanın üzerinde bir kalem yuvarlıyor. "Merhaba."

Etrafında dolaşıp önündeki masaya oturuyorum ve sandalyesinde arkasına yaslanmasını izliyorum.

"Hemen sonuca varmamalıydım."

Duygudan yoksun bir şekilde bana bakıyor.

"Özür

dilerim." Bir

kez başını

sallar.

"Ama burada hatalı olan tek kişi ben değilim," diye ekliyorum. Tekrar başını sallıyor.

"Burası senin de özür dileyeceğin yer, Spence." "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

"Ondan mı?"
Omuz
silkiyor.

"Ondan korunmaya ihtiyacım var mı?"

Tekrar omuz silkiyor ve sessiz kalıyor. Ne söyleyeceğini bildiğini sanmıyorum.

"Anahtarın kayıp olduğunu gördüm, sonra da eve gelmeyeceğini söylemek için aradın."

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum." İç çekiyor. "O zaman neden bana kızgınsın?" "Kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım."

"Başka biriyle birlikte olduğunu düşündüğümü mü?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden böyle düşündün? Sana herhangi bir

"Benden şüphe etmek için bir nedenin var mı?"

"Hayır bebeğim," diye fısıldıyorum kucağına tırmanırken.

"Bu senin Sheridan'la geçirdiğin on yıllar ilgili," diyorum usulca. "Bu tür bir geçmişle nasıl rekabet edeceğimi bilmiyorum Spence ve bu beni çok korkutuyor."

Elini kalçamdan yukarı kaydırıyor. "Sana ona aşık olmadığımı söyledim."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin."

Gözleri masaya düşüyor ve parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü tekrar kendime çeviriyorum. "Bu hâlâ doğru mu?"

Gözleri gözlerimi tutarken çenesi sıkılıyor. "Spencer..."

Bana bakıyor.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Tamam, sana söylemem gereken bir şey var." Parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Haklıydın, bir şeyler hissetmediğim biriyle asla yatamazdım."

Spencer

Onun itirafı yüzünden kalbim sıkışıyor. "Kim o?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Beyaz dişleri var ve on üç numara ayakkabı giyiyor."

Kaşlarımı çattım.

"Noel Baba'nın navigasyon ekibinde."

Yüzüm düştü. "Ne?"

**"O seviyor yaramaz yavru kediler
Çünkü o a büyük
yaramaz kedi yavrusunun kendisi."**

"Anlamıyorum."

**Başını hafifçe sallar. "Başka bir adam yoktu,
Spence."**

Gözlerim onunkileri arıyor.

**"Sadece sen," diyor
usulca. Şaşkınlıkla
kaşlarımı çatıyorum.**

**"Şimdiye kadar yattığım tek erkek sensin, hisler
beslediğim tek kişi."**

**Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sen ciddi
misin?" Fısıldıyorum.**

**Gülümsüyor ve hafifçe başını sallıyor. "Senin olmanı
istedim**

."

**"Neden bana bu konuda yalan söyledin?" Nefes
veriyorum, sözünü kesiyorum.**

**Bunu onun için daha iyi hale getirmeliydim. Onu
ilk kez nasıl götürdüğümü hatırlamaya çalışıyorum.
Sert miydim? Onu incittim mi?**

**"Bunu yapmaktan çok korktuğunu biliyordum
çünkü sana aşık olacağımı düşünüyordun" diye itiraf
ediyor.**

Gözlerim onunkileri tutuyor.

**Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Dili dudaklarımın
arasından nazikçe kayıyor ve tahrik olduğumu
hissediyorum.**

**"Ve bundan korkmak için iyi bir nedenin olduğu
ortaya çıktı... çünkü ben korktum," diye fısıldıyor.**

**I düşmek benim Kafa olarak duygu alır
bitti, Alnımız birbirine yaklaşıyor.**

Bu çok gerçekçi geliyor.

**Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü
kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor.**

**"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ve henüz
birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile, ama ben**

Dün gece Sheridan'la birlikte olduğunu sandığımda yıkıldım."

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. "Bu on gün içinde nasıl olur meleğim? Burada neler döndüğünü anlamıyorum."

Gülümsüyor. "Bildiğiniz zaman insanların hep bunu söylediğini duyarsınız, biliyorsunuz, değil mi?"

Tanrım... Bu güzel kadın.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Ben de biliyorum. Başından beri biliyordum." Dudakları benimkileri alıyor ve öpüşmemiz derin ve tutkulu. Hiç sahip olmadığım bir şey. Birdenbire onunla yalnız kalmak, ona benim için ne ifade ettiğini göstermek için yanıp tutuşuyorum.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Senin evine mi?"

Önümdeki mükemmel meleğe bakıyorum ve aklımdan saf dehşet düşüncesi geçiyor.

Yatağında kalamaz.

Evimde kalmadan önce yeni bir yatağa ihtiyacım var. Başka bir kadınla olduğum yerde uyumasını istemiyorum.

Yeni bir başlangıç istiyorum... onunla.

"Senin evine gidelim. Çocuklar için daha kolay olur," diye yalan söyledim. "Yarın gece onlar için ayarlamaları yaptıktan sonra benim evimde kalacağız."

"Tamam."

Ayağa kalktım ve onu kollarıma alıp sıkıca tuttum.

Başka erkek yok.

Sadece ben!

Bu his, ondan aldığım bu ezici his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Yeterince yaklaşamıyorum.

Bu rahatlatıcı ama yine de beni dehşete düşürüyor. O herhangi biri değil, ve kesinlikle biliyorum ki

ailesi beni kabul etmeyecek. Onu kaybedebileceğim gerçeği aklıma geldikçe ona daha sıkı sarılıyorum.

"Hadi eve gidelim bebeğim," diye fısıldıyor omzuma doğru.

Büyük, yumuşak dudaklarını öpüyorum. "Hadi gidelim."

Masamı topladım ve resepsiyondan el ele çıktık.

Asistanım Rosalie'ye "Bugünlük gidiyorum," dedim.

"Tamam, Bay Jones." İkimize de yukarıdan aşağıya bakarken gülümsüyor.

"Güle güle." Charlotte ona gülümser.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de!" Rosalie geri seslenir.

Anthony ve Wyatt'ı sabırla beklerken bulmak için fuayeye doğru yürüyoruz.

"Merhaba çocuklar," diyorum ikisine de. İkisi de "Selam," diye cevap veriyor.

Dördümüz asansöre bindik ve ben düğmeye bastım.

Charlotte'un neden korunduğunu bilmek istiyorum. İnandırıldığından daha kötü bir şeyler dönüyor olmalı ve ben bu şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaya niyetliyim.

"Arabam bugün sokakta. Siz nereye park ettiniz?" Onlara soruyorum. Charlotte'un bir an bile onlarsız kalmasını istemiyorum.

"Bloğun etrafında," diye cevaplıyor Anthony.

"Aşağı inip sen gelene kadar benim arabamda bekleyeceğiz, sonra da senin önüne çekeceğiz, tamam mı?" Ben sorarım.

Wyatt, "Tamam, güzel," diye yanıtlar.

Binadan el ele çıktık, dörtgen alanı geçtik.

"Charlotte?" diye seslenir bir adam. "Charlotte Prescott..."

İkimiz de dönüyoruz ve onun o olduğunu anlar anlamaz gülümseyen bir fotoğrafçı görüyoruz. Biz bir şey yapamadan o fotoğraf çekmeye başlıyor. Kamera resim üstüne resim çekiyor.

Charlotte'un adımları titriyor.

"Yürümeye devam et!" Wyatt tersledi.

Charlotte başını öne eğiyor ve Wyatt fotoğrafçıya yaklaşırken ben onu elinden tutup sürüklüyorum.

Wyatt kamerayı ondan almaya çalıştığında fotoğrafçı "Siktir git!" diye bağırıyor. Boğuşmaya başladılar ve Charlotte ile beni olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya gitmek zorunda bıraktılar.

"Bizimle evde buluşun!" Anthony bağırır, Wyatt'ın kamerayı kapatmasına yardım etmek için geri döner ve koşar.

Arabanın kapısını açıyorum ve Charlotte içeri kayıyor. Ben de yanıma koşuyorum ve arabaya bindikten sonra hızla yola çıkıyoruz.

Dikiz aynasından dışarı baktığımda iki korumanın iki fotoğrafçıyla tam bir çatışmaya girdiğini görüyorum.

Charlotte başını ellerinin arasına alarak, "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Önümdeki yola konsantre olmaya çalışarak direksiyonu yumruklarımla kavriyorum.

Görünüşe göre savaş başlamak üzere.

Spencer

SESSİZLİK İÇİNDE SÜRÜYORUZ, ama takip edilmediğimizden emin olmak için gözlerim sürekli arkamızdaki yola kayıyor. Charlotte yolcu koltuğunda oturmuş, ön camdan dışarı bakıyor.

Elini tutup parmak uçlarından öpüyorum. "Fotoğrafların yayınlanmasına dört ya da beş gün var, tabii şanslıysak."

Bana doğru baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çenemi sıkıyorum. "Sadece biliyorum. Eğer çok para istiyorlarsa, görüntüleri satmak için birkaç magazin gazetesine başvurmaları gerekecek."

Elini tuttuğum yerden çekiyor ve bunu daha önce de yaşadığım için biraz sinirlenmiş bir şekilde başını hafifçe sallıyor.

Ben de bundan nefret ediyorum.

Gözlerim bir kez daha arkamızdaki yola kayarken derin bir nefes veriyorum. Nerede kaldığını bulamıyorlar ya da işi gitmiş.

Harika. Onu tanıyan bir fotoğrafçının iş yerimin dışında olması benim şansım. Ne oldu?

Şansımız var mı? Londra'da kimse onun kim olduğunu bile bilmiyor.

"Babana benimle çıktığını söylemen gerekecek," diyorum. "Ortaya çıkabilecek görüntüler konusunda onu uyar."

Ellerini saçlarında gezdiriyor. "O kadar kolay değil, Spencer."

Gözlerim ona kayıyor. "Aslında öyle. İnsanları görmene izin var."

"Anlamıyorsun." Gözlerini deviriyor. "O zaman neden bana yardım etmiyorsun?"

"Bana ters davranma. Bu dramı sevdiğimi mi sanıyorsun?"

"Tek söylediğim senin bir yetişkin olduğun ve yanlış bir şey yapmadığın. Eğer ilişkimizden mutlu olamıyorlarsa bu onlar için çok kötü."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Haksız mıyım?" Gözlerim yolla onun arasında gidip gelirken bir an duraksıyorum.

Sessiz kalıyor.

"Bana hemen şimdi söyle, Charlotte. Anladıklarında ne yapacaksın?"

Omuz silkiyor.

"Bekliyorum."

"Onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Ağlamaklı oluyor ve başını sallıyor. "Bu çok zorlayıcı Spence ve seni tanımadan yargılamalarından nefret ediyorum."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Beni yargılayıp yargılamamaları umurumda değil. Ama seni yargılamayacaklar. Buna izin vermeyeceğim."

Bana boş boş bakıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu senin bir yetişkin olduğun anlamına geliyor ve eğer seni görmemi engellemeye çalışırlarsa-"

"Ki öyle olacak," diye araya giriyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Omuz silkiyor, yüzü üzgün.

Belli ki bu onun tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar ağır bir yük.

"Ben hallederim," dedim ona. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Senin için Edward ve babanla ilgileneceğim."

Öfkelendi. "Onlarla tanışmadın, Spencer. Onlarla ilgilenilmiyor."

Ona bir bakış attım. "Seni bulmam otuz yedi yılımı aldı, Charlotte. Ailen tarafından hayatından zorla çıkarılmayacağım."

"Olmanı istemiyorum." Yumuşuyor ve elimi kaldırıp öpmek için uzanıyor. "Yine de seni uzaklaştıracaklar. Bunu biliyorum. Bunu senin için o kadar zorlaştıracaklar ki sonunda gideceksin." Sesi son kelimedede çatlıyor.

Arabayı yolun kenarına çektim ve ona döndüm. "Angel..." Yumuşakça gülümsüyorum ve yüzünü avuçlarımin içine alıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Aramıza girmeyeceklerine dair bana söz ver."

"Bana söz vermeni isteyen benim." "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış.

"Birlikte Nottingham'a gideceğiz ve onlara Londra'ya taşınacağını söyleyeceğiz. Sonra onların izni olsun ya da olmasın benimle birlikte ayrılacaksın."

Yüzü düşüyor ve başını sallıyor. "Spencer, bunu yaparsam delirirler. Bunu bu şekilde yapamam. Peşimden silahlarla gelirler."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Charlotte..."

Dökülmemiş gözyaşlarının arasından bana bakıyor, onların tepkisinden çoktan korkmuş.

"Vakit geldi," diyorum sakince.

Başını öne eğiyor ve kucağındaki ellerine bakıyor.

"Sen bir çocuk değilsin. Sahip olunacak bir varlık değilsin. Seni kontrol etmelerine izin verme. Artık benimlesin. Mutluyuz ve kimseye zarar vermiyoruz."

"Ama..." Bir şey söylememek için kendini zor tutuyor. "Ama ne?"

"Ya onları bırakırsam ve sonra..." Sesi k e s i l i y o r .

"Ve sonra biz çalışmıyor muyuz?" Kaşlarını çatmış.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve biliyorum ki en çok korktuğu şey bu.

"O zaman bu işi çözeriz," diyorum ona.

"Bir şeyi nasıl yoluna koyarsınız?"

Karşımdaki güzel kadına usulca gülümsüyorum ve eğilip onu öpüyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Bilmiyorum, daha önce hiç yapmadım. Bunu birlikte çözeceğiz."

Kollarını bana doluyor ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"Bunu senin için halletmem için bana izin ver... lütfen," diyorum saçlarına doğru. "Bu gemiyi sen kullanıyorsun meleşim, ben değil."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldıyor. "Kötü bir şey değil ama onların saçmalıklarını kabul etmiyorum ve Buna seyirci kalamam ve senin korku içinde yaşamana izin veremem."

"Onlar benim ailem, Spence. Onları seviyorum."

Çenesini kavriyorum. "Biliyorum meleşim ve onlar da seni seviyor. Mutlu olduğunu ve seninle ilgilendiklerini gördüklerinde,

yumuşayacaklar. Eninde sonunda bizi kabul edecekler." Yumuşakça gülümsüyor.

"Ama bizi savaşa götürmeme izin vermelisin, tamam mı? Bu savaş olmadan öylece gerçekleşmeyecek." Onu öpüyorum. "Bunu zaten biliyorsun ve kendini birkaç zor zamana hazırlamalısın."

Bana bakıyor.

"Sana uygun adam olmadığımı ve hiçbir şey için acele etmemeni söyleyecekler. Onlara izin verirsen Londra'ya taşınmana izin vermeyecekler ve sonra ne olacak? Sen Nottingham'da sefil bir şekilde yaşayacaksın, ben de Londra'da seni ziyaret edemeyeceğim. Güvenliğin sıkılaştırılacak ve birbirimizi bir daha göremeyeceğiz."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve sonra yenilenmiş bir amaçla başını sallıyor. "Haklısın. Tam olarak böyle olacak." Dönüp ön camdan dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Dizginleri sen al."

Eğilip onu usulca öpüyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. Sakinleştiğinde, arabayı trafiğe geri çekiyorum.

Ben de tam olarak bunu yapacağım.

Otelin barında otururken viskimi yudumluyorum. Wyatt ve Anthony'yi bekliyorum. Buraya döndüğümüzde Charlotte'u odaya çıkardım ve ikisini de arayıp benimle apartman yerine burada buluşmalarını istedim. Charlotte duymadan onlarla konuşmam gerek.

Onların gelmesini beklerken Seb'in numarasını çeviriyorum. "Selam." Viskimi yudumluyorum. "Dostum, bana kocaman bir iyilik."

"Ne oldu?" Seb sorar.

"Sabah benim için mağazaya gidip bana büyük boy ortopedik bir yatak alabilir ve yarına kadar evime teslim edebilir misin?"

"Neden?"

"Çünkü Charlotte yarın akşam geliyor ve benim de yarın bütün gün toplantılarım var. Burada saçmalıklarla boğuşuyorum."

"Neden yeni bir yatağa ihtiyacın var ki?"

"Charlotte'un o yatakta uyumasına izin veremem."

"Neden?"

"O yatakta kaç kadınla yattığımı biliyor musun?" Sesimi alçaltmaya çalışırken öfkeyle fısıldıyorum.

"Oh, Tanrı aşkına," diye tersledi. "Saçmalıyorsun. O bilmeyecek."

"Ben bilirim. Yeni bir yatağa ihtiyacım var. Onun içinde uyumasına izin vermeyeceğim."

"Sana ne oluyor böyle?"

"Bilmiyorum!" Kendimi kaybettim.

"Sadece yap şunu."

"Neden bu işi senin için asistanlarından birine yaptırmıyorsun?"

"Oh, evet, yeni kız arkadaşımın seks lekeli eski yatağında uyumak zorunda kalmaması için bana yeni bir yatak getirebilir misin? Kişisel asistanına böyle şeyler söyleyemezsin Sebastian."

Kıkırdıyor. "Spence, sen tanıdığım en saçma adamsın."

Gülüşünün sesine sırtıyorum. "Değil mi?"

"Bu *Prences ve Bezelye* masalına benziyor."

Gözlerimi deviriyorum ve viskimi yudumluyorum. "Evet ve lanet olası kötü adam eve gelmek üzere. Paps bugün bizi birlikte fotoğrafladı."

"Yaşlı adamın taşaklarını kesmek için eve geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphesiz."

"Ha. Eğlence başlamak üzere. Ben patlamış mısır getireyim." "Yarın bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" İç çektim.

"Dört yüz kişilik kadronuz varken neden tüm boktan işlerinizi ben yapıyorum?"

Genişçe gülümsüyorum. "En iyi arkadaşım olmanın avantajları." "Yalakalığı bırak, göt herif."

Viskimi yudumluyorum. "Sen ne yapıyordun ki?"

"Angela bugün beni aradı." Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hayır. Çıkar şu boku kafandan... hemen şimdi."

Gülüyor. "Bunu seveceğini biliyordum."

Angela eski karısının kız kardeşi. Çocukları olan dul bir kadındır ve Seb yıllardır ona karşı zaaf duymaktadır. "Ne istiyormuş?" diye sordum.

"Sadece beni kontrol etmek için."

Gözlerimi deviriyorum. "Eminim öyledir." Öfkelendim. "Eminim onun da damarlarında kız kardeşi gibi zehir vardır. Muhtemelen aileden gelen bir şeydir, tıpkı cadılarda olduğu gibi."

Tekrar gülüyor. "Yüce Tanrım, eğer Prescott seni önce öldürmezse, eski karımın cinayetinden içeri girdiğinde hücre arkadaşlarından birinin seni ölene kadar becereceğinden eminim."

Sırıtarak viskiyi ağzımda yuvarlıyorum. "Seni o fahişeden kurtarmak için buna değer."

Derin bir nefes veriyor. "Peki, ne alıyorum?"

"Kral boy ortopedik minderli yatak. Hipoalerjenik olsun."

"Tamam, seni mağazadan ararım."

"Şehirde Çinli müşterilerim var, bu yüzden günün büyük bölümünde onlarla olacağım. Saat dörtten sonra evde olabilirim."

teslimat."

"Bir yatağın satın alındığı gün teslim edildiğini hiç duymadım."

"Bunu gerçekleştirebilir misin?" Alnımı tutarak iç geçiriyorum. "Gerekirse arka odadaki satıcıyı becer."

Kıkırdıyor. "Neredesin sen? Kulağa gürültülü geliyor."

"Otelin barında. Charlotte'un korumalarını bekliyorum. O etrafta yokken onlarla konuşmak istiyorum."

"Neden, ne oldu?"

"Neden bu kadar tedbirli olduğunu bilmek istiyorum."

"Evet, ben ve Masters geçen gece bunun hakkında konuşuyorduk. Geçmişte bir şeyler olmuş olmalı, diye düşünüyoruz."

"Katılıyorum." İç çektim.

Yanımdaki tabure kayıyor ve Anthony ile Wyatt koltuklara kayıyor. Seb'e "Gitmem gerek," diyorum. Telefonu kapattım ve çocuklara döndüm. "Filmi aldınız mı?"

Anthony derin bir nefes verir. "Hayır, kameralı iki kişi vardı. Eğer onları tartaklarken yakalansaydık, her şey kameraya yansır."

"Kahretsin." İç çektim. "Bir şeyler içmek ister misiniz?" "Hayır, ben böyle iyiyim," diyor Wyatt.

"Artık mesaimiz bitti. Bugünlük işiniz bitti," diye ısrar ediyorum. Rahatlamalarını istiyorum.

"Tamam, sadece bir bira. İki Corona olsun," diye cevap verir Anthony.

"İki Corona ve bir viski daha alabilir miyim lütfen?" Garsona sordum.

"Elbette." İçecekleri almak için uzaklaşırken gülümsüyor.

"Peki." İçimi çektim. "O resimler birkaç gün içinde yayında olacak. Biz konuşurken onları en yüksek

teklifi verene satıyor olacaklar. İkiniz de patronunuzu aramak zorunda kalacaksınız.

İşinizi kaybetmek istemiyorsanız Charlotte'la randevulaştığımızı ona söyleyin."

Anthony başını sallar. "Öyle görünüyor."

"Edward'la ben ilgilenirim," dedim onlara.

Wyatt sırtıyor. "Edward Prescott senin ilgilenebileceğin biri değil." Garson kız içkileri önümüze koydu. İkisi de bir yudum almadan önce, "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

İki gündür büyüyen parmaklarımı ovuşturuyorum. "Charlotte'la görüşmemi onaylamayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyorum.

Anthony omuz silkiyor. "Onun gözünde hiç kimse onun için yeterince iyi olamaz."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Kesinlikle ben değilim."

Wyatt sırtıyor ve birasını yudumluyor.

"Söyle bana, ilgi çekmesi için, neden bu kadar korunaklı?" diye sordum.

Karşılıklı bakışılar.

"Ona ya da başka birine bir şey söylemeyeceğim elbette. Onun korkmasını istemiyorum." Biramı yudumluyorum. "Ama burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek isterim."

Gözleri tekrar buluşuyor ve Wyatt omuz silkiyor.

"Francesca Prescott'un ölümcül trafik kazasına karışan başka bir araba daha vardı."

Kaşlarımı çattım. "Annesi mi?"

"Evet, ama diğer arabayı kimin kullandığı hiç bilinmiyor." Bir an düşündüm. "Charlotte bunu biliyor mu? Diğer arabanın kasıtlı olarak orada olduğundan eminler mi?"

"Hayır, hiç de değil. Charlotte'a söylenmemeli. Lastik izleri başka bir araç tarafından yoldan çıkarıldığını gösteriyor. Kim olduğuna dair bir iz yok.

Bunun gerçekten kötü niyetli olduğuna dair bir kanıt yok ama Charlotte'un güvenliği konusunda içlerine Tanrı korkusu düşmesi için yeterli." Anthony birasını içiyor. "Ona tapılıyor."

"Onu tanıyan herkes tarafından," diye kabul ediyorum. Başlarını salladılar.

"Ve hepsi bu mu?" diye sordum. "İkinizi bir işte tutan şey beş yıl önceki araba kazası mı?" Omuz silkiyorum.

Anthony nefes veriyor ve gözleri benimkileri tutuyor. İşte o zaman daha fazlası olduğunu anlıyorum. "Başka ne var?" Sertçe soruyorum.

"On yıldır Prescott'larla birlikteyim," diyor Anthony. "Pek çok toplantıya tanık oldum ve aile içinde husumet var... hem de çok."

"Ne gibi?"

"İş söz konusu olduğunda acımasızlar.

Kimse onların yoluna çıkamaz." Kaşlarımı çattım. "Sadece Edward mı?"

"İkisi de. Biri onlara zarar vermek isteseydi, bunu yapmanın yolu Charlotte olurdu." Birasını yudumluyor. "Bunu yapmanın *tek yolu*."

"Tehlikede olduğunu hissediyor musun?" Gözlerimi onunkilere dikerek soruyorum. "Yani onların uğraştığını gördüğün insanlar arasında, senin dürüst görüşüne göre Charlotte bir hedef mi?"

"Büyük ölçüde," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Sence neden yanında sürekli iki koruma var? Sizce neden onu malikanede saklıyorlar ve paparazzilerden uzak tutuyorlar?"

Derin bir nefes veriyorum ve zihnim yarışmaya başlıyor. Kendi düşüncelerimize dalarken sessiz kalıyoruz.

"Bana bir iyilik yapar

mısın?" "Ne?" Anthony
sorar.

"Onlara söylemeden önce bize birkaç gün verin, eğer yapabilirseniz. İkiniz için apartmanımda bir daire kiraladım. Charlotte bundan sonra orada benimle kalacak."

Çocuklar birbirlerine bakıyor ve Wyatt sırtıyor. "Gerçekten seninle kalmasına izin vereceklerini mi düşünüyorsun?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bu konuda hiçbir şey söyleyemeyecekler."

Anthony kaşını kaldırır ve birasını yudumlar.

"Bu bakış ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, arkanı kollaman gerektiği anlamına geliyor, dostum. Edward Prescott'un kötü tarafında olmak istemem."

"Edward'dan korkmuyorum. Charlotte benim için önemli olan tek kişi." Ayağa kalktım ve cüzdanımı çıkarıp barın üzerine biraz para attım. "Yarın görüşürüz çocuklar."

Bardan geçip fuayeye çıktım. Telefonumu çıkarıp numaralarım arasında geziniyorum.

Alan Shapiro

Numarasını çeviriyorum ve yanımdan geçen bir kadına başımı sallıyorum.

"Merhaba Spencer," diye neşeyle cevap veriyor Alan.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "En sevdiğim avukatım bu öğleden sonra nasıl?"

"Güzel, güzel. Uzun zamandır seninle konuşmamıştım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Acilen bir sözleşme yazmam gerekiyor." "Elbette. Ne tür bir sözleşme?"

Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Yeni bir kız arkadaşım var ve birlikte yaşamaya başlayabiliriz."

"Oh, tamam. Birlikte yaşama anlaşmasına ihtiyacınız var. Ayrıldığınızda ona ne kadar vermeye hazırsın?"

"Ayrılmayacağız ve bu benim korunmam için değil. Bu onun için."

Duraklıyor. "Anlamıyorum. Ona ne vermek istiyorsun?"

"Ayrılırsak onun parasından hiçbir şey istemediğime dair bir sözleşme yapılmasını istiyorum."

"Senden daha fazla parası olacağından şüpheliyim." Alay ediyor.

"Güven bana, biliyor."

"Tamam, ikinizin de ilişkiden finansal bir geçiş olmadan ayrılacağınızı belirten bir sözleşme istiyorsunuz. İkiniz de ne ile geldiyse, onunla ayrılacaksınız."

"Evet."

"Adı ne?"

"Charlotte Prescott."

Hattın diğer ucunda sessizlik var. "Orada mısın?" diye sordum.

"Harold Prescott'un kızı değil mi?"

"Bu o."

"Siktir." Yazdığını duyuyorum ve Google'da kadının tahmini servetini araştırdığını biliyorum. "Spence, kendini korumalısın. Aptal olma ve o serveti bırakıp gitme. Onunla evlenirsen, buna hakkın olur."

"İstemiyorum." Öfkemin kabarmaya başladığını hissederken gözlerimi deviriyorum. "Bana şu lanet sözleşmeyi yaz, tamam mı?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Bunu iyice düşün, olur mu?"

"Hayır. Kontratı bana yapabilir misin, yoksa başkasına mı yaptırayım? Onun lanet parasının tek kuruşunu bile istemiyorum."

"Dört milyar pound, Spencer."

"Umurumda değil. Sözleşmeyi mümkün olan en kısa sürede bana getirin."

"Bunu imzalarsan aptalın tekisin." "Beni kızdırmayı bırak," diye hırladım.

"Bana tavsiye için para ödüyorsunuz. Sana tavsiyem, birlikte yaşama anlaşması imzalama. Eğer o istemezse olmaz."

"Güle güle Alan. Sözleşmeyi yarın bana e-posta ile gönder, lütfen."

"Seni uyarmadığımı söyleme." İç çekiyor.

Telefonu kapatıyorum ve öfkeyle cebime tıkıyorum. Tanrı aşkına, Charlotte neden beş parasız bir yetim olamıyor? Ona karşı hislerim aynı olurdu ve onun adıyla anılan tüm bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmazdım. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve asansöre binip onun katına ve dairesine çıkıyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve birden sakinleştiğimi hissettim.

Sadece Charlotte ile yalnız kaldığımda elde ettiğim huzurlu bir sakinlik.

Sadece ben, o ve geri kalan tüm saçmalıklar o kapının diğer tarafında.

"Angel?" Sesleniyorum.

"Yukarı gel." Üst kattaki yatak odasından tatlı sesini duyuyorum.

"Umarım çıplaksındır."

Gülüyor ve ben de öyle olduğunu biliyorum. Gülümsüyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Yatak odasına girdiğimde onu yatakta yatarken buluyorum. Banyodan buhar çıkıyordu ve yeni duş aldığını biliyordum.

"Merhaba," diye fısıldıyor.

"Merhaba." Kanın sikime hücum etmeye başladığını hissediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdi." "Şimdi mi?"

"Şimdi burada seninleyim."

Yumuşakça gülümsüyor ve yanına gitmem için kollarını kaldırıyor. Bornozunu giymiş, sırtını yastıklara dayamış yatıyor. Sabun kokusu havada süzülüyor.

"Çıplak olmanızın ve yatakta olmanızın özel bir nedeni var mı?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor ve dizlerinin üzerine kalkıp yatağın kenarına doğru sürünüyor. Eğildim ve onu öptüm. Dudakları büyük ve yumuşak ve tüm tutarlı düşünceler beni terk etmeye başlıyor.

Yanımda çıplak olduğunda düşünemiyorum. Net düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

"Erkeğim için soyundum." Beni takım elbisemin pantolonundan tutup kendine çekiyor. Fermuarımı yavaşça indirmesini ve külotumun içinden sikimi öpmesini izliyorum.

Onu izlerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Gözlerimin önünde çiçek açıyor.

Her gün cinselliği biraz daha ortaya çıkıyor. Biraz daha cüretkâr oluyor ve kendimi biraz daha sert düşerken hissediyorum. Beni siyah boxerımın üzerinden öpüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu indiriyorum. O da bornozunu çıkarıp dizlerinin üzerine çöküyor ve ben ona gülümserken gömleğimin düğmelerini açıyor. Ne zaman isterse liderliği ona bırakmam gerektiğinin farkındayım.

Yavaş ama emin adımlarla ilerliyor - yakında onu istediğim gibi alabileceğim bir yere geliyor. Benim önümde rahatça çıplak kalabilmesi bir haftasını aldı.

Kendimi tutmak, onun ihtiyaçlarını benimkilerden önce düşünmek zor oldu, çünkü onu incitmekten korkuyorum.

Gömleğimi omuzlarımlın üzerinden kaydırıyor, sonra elleri boksörlerime gidiyor ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Eli sikimin etrafına dolaniyor ve taşaklarımda derin bir guruldama başlıyor. Onu yönlendirmek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum, o şaşkınlıkla izlerken kendimi yavaşça okşuyorum. Başımda ön boşalma boncukları.

"Yala beni meleğim," diye fısıldıyorum, saçlarını alnından geriye doğru tarayarak. "Tadıma bak."

Gölümsüyor ve ağır çekimde eğiliyor. Dilinin ucumun üzerinden kayışını izliyorum. Takdirle karnımı sıkıyorum.

Her seferinde, onunla her birlikte olduğumda, çok erken patlamamak için konsantre olmak zorundayım.

O çok mükemmel.

Bu, aramızdaki şey, çok mükemmel.

Beni ağzına alıyor ve gözleri gözlerime yapışmış bir şekilde boğazının derinliklerine götürüyor.

Sikeyim.

İzlerken ağzım açık kalıyor. Gözleri kapalı.

Daha önce hiçbir erkek ona sahip olmamıştı. Şüphelerim vardı. Kızlık zarının yırtıldığını hissettiğimi sandım ama acaba bu benim hüsnü kuruntum muydu diye düşündüm. Tanrıya şükür değildi.

O benim. *Tamamen benim.*

O emerken gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye atıyorum. Bu çok güzel.

Daha sert istiyorum... çok daha sert. Dudaklarını takip ederken elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve kendimi daha sert okşuyorum. "Böyle," diye fısıldıyorum ona göstermek için.

Başını sallıyor ve beni takip ediyor, bu da takdirle tıslamama neden oluyor.

Ayağımı kaldırıp onun yanındaki yatağa koyuyorum. Onu çıplak ve sikimi emerken izlemek dayanılacak gibi değildi. Onu yatağa geri itiyorum ve üzerine çıkıyorum.

"Bacaklarını aç."

Gölümsüyor ve sırtını şilteden kaldırıyor. Gözlerim vücudunda aşağıya, iri, dolgun göğüslerine, kum saati kalçalarına ve mükemmel bakımlı, hafif kasık kıllarının olduğu küçük bir bölgeye doğru geziniyor. Bacakları uzun, sıkı ve şu anda sadece benim için genişçe açılmış durumda. Ama beni tahrik eden şey gözlerindeki açlık bakışı. Beni istiyor, ona verebileceğim şeyi istiyor... ve sadece beni. *Ona daha önce kimse dokunmadı.*

O her erkeğin ıslak rüyası.

Elimde olmadan sikimi tekrar elime alıyorum ve sertleştirmeye başlıyorum. Kendimi çalıştırırken çenem sıkılıyor.

"Kendine dokun," diye talimat veriyorum.

Sikimi daha sert salladığımda gözleri açılıyor. Siktir, boşalmak istiyorum. Ona bakarak boşalmak istiyorum. Onun üzerine boşalmak istiyorum... onun içine.

Aletimi beyaz muşta kuvvetiyle kavrarken omzum esniyor ve sırtı tekrar şiltenin üzerinde yükseliyor.

"Spence," diye yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var."

Gardıroptan kayganlaştırıcıyı elimden geldiğince çabuk alıp önce parmaklarıma, sonra da yumuşak, ıslak etine sıkıyorum. Parmak uçlarımin altında adeta zonkluyor.

"Çok iyi hissediyorsun meleğim," diye fısıldıyorum eğilip meme ucunu ağzıma alırken. Sert ve yavaş emiyorum, tam onun sevdiği gibi.

"Acele et," diye inliyor.

Gölümsüyorum. Ondaki bu aciliyet hissi yeni.

Bunu sevdim.

"Seni ısıtmam lazım bebeğim," diye fısıldıyorum parmaklarım şişmiş dudaklarının ve klitorisinin üzerinde dolaşırken.

"Hayır, şimdi."

Tek görebildiğim o.

Prezervatifi takıyorum, üzerine tırmanıyorum ve bacaklarını yatağa degecek şekilde açıyorum. Sonra kendimi onun açıklığına hizaladım.

"Tanrı aşkına, acele et, Spencer," diye soluk soluğa bağırıyor, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Kıkırdıyorum ve sağ bacağını kaldırıp ayağını göğsüme koyuyorum. Gözleri açılıyor. "Bu seferki derin olacak bebeğim," diye fısıldıyorum. "Tamam mı?"

Gözlerinde korkunun parladığını görüyorum, sonra bunu gizleyip usulca başını sallıyor.

Aletimin ucunu dudaklarının arasından ileri geri çekiyorum ve onun takdirle mırıldanmasının tadını çıkarıyorum.

Ona zarar verme, ona zarar verme, ona zarar verme.

Her zamanki mantra aklımdan geçiyor. Her seks yaptığımızda, bunu kafamda defalarca tekrarlıyorum. Benden korkmasını asla istemiyorum. Bir anda ileri doğru itiyorum ve yakıcı zevk sikimi içine çekerken çılgılık atıyor.

Çok... ıslak. Çok sıkı. Etrafımda kasılırken ve dalgalanırken içindeki her kası hissedebiliyorum.

***Benimkini.* Çekiyorum ve gözleri büyüyor. Nefesim takdirle titriyor.**

Evet.

Lanet

olsun.

İyi.

Onu yerine sabitlemek için ellerimi omuzlarının üzerine bastırıyorum, ve sonra tutma kendim yukarı ile

Kollarımı düzleştirip çekiyorum ve tekrar içeri itiyorum. Dizlerim daha iyi çekiş sağlamak için geniş.

İnliyor ve elleri arkama gidiyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum ve çok geçmeden bir ritim tutturuyoruz ve o da altımda çırpınmaya başlıyor.

"Spence," diye inliyor.

Kendimi tutmak, boşalmamak için çenemi sıkıyorum ama o çok güzel.

Yapamam.

Yatak şiddetle duvara çarpmaya başlıyor. Diğer bacağını göğsüme doğru çekiyorum ve gözlerimiz kilitlenince ikimiz de aniden duruyoruz.

Gözleri gözlerimi arıyor ve elini yanağımı okşamak için kaldırıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerim geri dönüyor ve dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için dirseklerimin üzerine düşüyorum. Öpüşmemiz yumuşak, aç ve uzun süreli. Bacakları belime dolanırken elleri omuzlarıma doğru hareket ediyor.

Ona her seferinde böyle oluyor.

Yaşadığı bu samimiyet olayıyla aklımı başımdan alıyor. Doyamıyorum.

Bağımlıyım.

Çırpınmaya başladı. "Şimdi, Spencer."

İlk kez orgazm olmak için bana yalvardığını bilerek gülümsüyorum. Kendimi kaldırdım ve derinlere daldım. Çığlık atıyor, ben de tekrar yapıyorum ve etrafımda kasılıyor ve sıkılıyor. Sikim sarsılıyor ve o kadar sert üflüyorum ki başımı geriye atıp yüksek sesle inliyorum.

Lanet olası prezervatif.

Sonra öpüşüyoruz ve sadece ikimiz varız.

Benim dünyamda ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ona sıkıca sarıldım ve dudaklarına gülümsedim. "Ne?" Sırıttı.

"Bu konuda çok iyi olmaya başladın."

"İyi bir öğretmenim var." Beni tekrar öperken kıkırdıyor.

"Bebeğim, daha başlamadık bile." Çekiliyorum ve sırt üstü dönerek vücudunu benimkinin üzerine getiriyorum. Birbirimize yakın uzanırken şakağını öpüyorum. Kalbinin hâlâ göğsünde sertçe attığını hissedebiliyorum.

"Akşam yemeği için bana ne hazırlıyorsun, Jones?" Bana bakıyor.

Elimi kışının üzerinde gezdiriyorum. "Oda servisi ne getiriyorsa."

Masamda oturuyor ve önümdeki planlara bakıyorum. Öğleden sonra geç bir saat ve bütün gün telaş içindeydim, müşterilerle bitmek bilmeyen toplantılar yapıyordum.

Telefonum çalıyor ve Seb ismi ekranda beliriyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Yatak odanızda ve prensesi bekliyor. Tamamen seks lekesiz... şimdilik."

Kıkırdıyorum. "Sağ ol dostum, sana borçluyum."

"Ve teslimatınızı garanti altına almak için satış asistanıyla yatmış olabilirim."

"Ne?"

Kıkırdıyor ve ben şaka yaptığını anlıyorum. "Eski yatağım nerede?" diye soruyorum.

"Onu götürdüler. Gün ışığını görür görmez ateş aldı."

Gülüyorum. "Bundan şüphem yok." Kapının klik sesini duyuyorum ve Sheridan'ın içeri girdiğini görmek için dönüyorum. Dönüyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Kaşlarımı çattım. Oh, kahretsın.

Seb'e "Gitmem gerek," dedim.

"Hey, Angela'nın beni nasıl aradığını biliyorsun..." diye devam ediyor, beni görmezden gelerek.

Sheridan önümdeki masaya oturdu. Eğilip beni öpüyor, ben de tiksintiyle başımı sallayarak hemen geri çekiliyorum.

"Dur," diyorum ona.

"Angela bu gece oraya gitmemi istiyor," diye devam ediyor Seb.

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Sheridan sandalyemin önünde yere düşüyor ve ben başımı sallıyorum. "Dur," diyorum tekrar.

Seb, "Benimle bir şey hakkında konuşmak istiyor," diyor.

Sheridan fermuarımı yakaladı ve pantolonumun fermuarını açmaya başladı. "Keser misin şunu!" Çabucak bacaklarımı kapatıyorum.

"Ne?" Seb soruyor.

"Dostum, gitmem gerek, kusura bakma," diye çıkıştım. "Burada boktan şeyler oluyor." Sheridan pantolonumun üzerinden sikimi tutuyor ve beni okşuyor. Elini geri itiyorum.

"Seni sonra ararım," diye tersliyorum ve telefonu kapatıyorum. "Ne oluyor Sheridan?"

"Oh, sevgilim. Bunu yaptığımda hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

Telefonum çaldı ve resepsiyonistimin sesi duyuldu. "Bay Jones?"

Sheridan'ı itiyorum. "Kes şunu, olur mu?" Başını kucağıma bırakıyor ve pantolonumun üzerinden beni ısırtıyor. "Kalk ayağa!" Tersledim. Dahili telefona bastım. "Evet?" "Evet?" dedim.

"Edward Prescott adında biri sizi görmek istiyor." Gözlerim açıldı.

Hay sikeyim.

Spencer

OH LANET OLSUN. Bu şimdiye kadarki en kötü zamanlama. Nefesim kesildi..... lanet olsun, ne istiyor?

"Ona birkaç dakikaya geleceğimi söyle. Bir müşteriyle birlikteyim," diye kekeliyorum.

"Tamam."

Telefonu kapattım ve aceleyle ayağa kalktım. "Lanet olsun, Sheridan." Onu kolundan tutup yerden kaldırdım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sırıttıyor. "Erkeğimi memnun etmek. Neye benziyor?"

"Ben senin erkeğin değilim ve buraya habersiz gelip bana dokunmayı bırakmalısın."

Gözlerini deviriyor. "Hâlâ bu saçmalığa devam mı ediyorsun?"

"Evet." Pazılarını tutuyorum. "Ne dediğimi iyi dinle. Buna bir son vermelisin." Onu nazıkçe bedenimden uzaklaştırıyorum. "Lütfen," diye ısrar ediyorum.

Gözleri benimkileri arıyor ve bunu gerçekten kastettiğimi fark ediyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Spence," diye fısıldıyor.

Kalbim sıkışıyor ve iç çekiyorum. "Shez... yapma." "Ama her zaman biz olacağımızı söylemiştin."

"Yaptığımı biliyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Bu da ne... *Bunu az önce söylemedi mi?*

"Yıllardır seni seviyorum, Spence."

Kaşlarım kalkıyor. "Ve şimdiye kadar bana bir şey söylemeyi düşünmedin mi?"

"Çünkü seni kaybetmek istemedim." Omuz silkiyor. "Ama bir yuva kurmaya hazırsan, buraya taşınırım ve bu işi yürütmeye çalışırız. Belki kırsaldaki evi ve iki nokta dört çocuğu alabilirsin... ama benimle."

Omuzlarım çöküyor ve bir tutam saçımı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "O kadar kolay değil."

Gözyaşları gözlerini daha da dolduruyor ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey değilse. Sheridan tanıdığım en sert hatun.

"Lütfen," diye mırıldanıyor çaresizce.

Yalvarışını görünce kalbim sıkışıyor. "Shez." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken onu kollarıma alıyor ve sıkıca sarılıyorum. "Üzülme." Şakağından öpüyorum. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

"O zaman bana bir şans verin. Deneyebiliriz. Buraya taşınacağım.

Seni mutlu edebileceğimi biliyorsun, Spence."

Kapıya baktım. Edward hâlâ dışarıdaydı. Bir an için onu tamamen unutmuştum.

"Sheridan, bir sonraki randevum burada," diye fısıldıyorum panik içinde.

"Seni bu gece görebilir miyim?"

diye yalvarıyor. "Hayır."

Yüzü buruşuyor. "Birlikte on yıl geçirdik ve sen benimle akşam yemeğine bile çıkamıyorsun.

Bu mu?"

Kahretsin, ben bencil bir pisliğim.

"Yarın gece," diye fısıldadım. "Yarın gece buluşacağız." Şu anda tek istediğim onun buradan gitmesi. Onunla yarın ilgileneceğim.

Gölümsüyor, o an için yumuşamış. "Tamam." Eğilip beni dudaklarımdan usulca öpüyor ve parmaklarını kirli sakallarımın arasından geçiriyor. "Seni yarın ararım?"

Lanet olsun, neden hiçbir şey kolay değil? "Elbette. Şimdi bir sonraki randevumu görmem gerekiyor. Kendini topla, berbat görünüyorsun."

"O zaman beni üzmeyi bırak." Banyoya girerken oflayıp pufluyor.

Hayal kırıklığıyla burnumun kenarını çimdikliyorum. Tanrım, kendimi bu boka nasıl bulaştırdım? Yüzünü yıkayıp makyajını tazelerken derin bir nefes alıyorum.

"Acele edecek misin?" Şak diye söyledim.

"Kes şunu," diye azarlıyor beni. "Gitmeye hazır olduğumda gitmeye hazır olacağım, bir dakika önce değil."

Güç giysisiyle yeniden ortaya çıkıyor ve ben de onu görünce gülümsüyorum. "Bu daha iyi."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bana ne yaptın, Spencer Jones?"

İçimi hüznün kaplıyor. Shez'i seviyorum ama Charlotte'u sevdiğim gibi değil. Bunu onun için nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

On yıl uzun bir süre.

"Yarın gece görüşür müyüz?" Umutla gülümsüyor.

Başımı salladım. "Yarın konuşacaksın."

Beni usulca dudaklarımdan öpüyor ve ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Dokunuşunda beni rahatlatan bir aşinalık var. Gözlerim

Hüzünle kapanıyorum çünkü bunun son kucaklaşmamız olduğunu biliyorum. O da bunu hissetmiş gibi beni sıkıca kavıyor ve uzun bir süre birbirimizin kollarında kalıyoruz. Geri çekilip yüzünü avucumun içine alıyorum ve başparmağımı alt dudağına sürüyorum.

"Sana değer veriyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Fısıldıyorum. Gözleri yeniden yaşlarla doluyor.

"Ama aşk değil?"

"Bebeğim, yapma..." İç çekiyorum.

Kollarımdan kurtuluyor ve kendini toparlarken bir süre yere bakıyor. Dünyanın tanıdığı o güçlü kadına dönüştüğünü görüyorum. Çantasını alıyor ve kapıya yöneliyor.

"Yarın konuş," diyorum.

Başka bir şey söylemeden gidiyor ve kapı arkasından kapanıyor. Resepsiyonda kimseye bir şey söylemesi ya da üzgün görünmesi konusunda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum. Herhangi bir zayıflık göstermektense ölmeyi tercih eder. On yıl sonra bana açılmasından ve benim onu kovmamdan nefret ediyorum.

Tam bir pislik.

Parmaklarımla gözbebeklerime bastırıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak bir süre ileri geri yürüyorum.

Kahretsin, Edward burada ve Sheridan beni seviyor. Bu berbat bir gün.

Banyoya gidiyorum, ellerimi ve yüzümü yıkıyorum ve kendimi hazırlarken masama geri oturuyorum. Hazır olunca dahili telefona basıyorum. "Sıradaki müşterimi içeri gönderin lütfen."

Kapı açılır ve lacivert takım elbiseli bir adam görünür. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Hiç de beklediğim gibi değil. Charlotte gibi açık tenli olacağını düşünmüştüm. Neyse, her neyse.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Merhaba, ben

Spencer Jones."

Elimi sıkıyor. Doğrudan göz teması kurarken elimi güçlü bir şekilde kavıyor.

"Bay Jones," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Ben Edward Prescott."

Masamı işaret ediyorum. "Lütfen, oturun."

O oturuyor ve ben de aynı anda sandalyeme çöküyorum. Neden burada olduğundan tam olarak emin değilim. Gardiyanlardan henüz ona söylememelerini istedim. Öpüşmemizin görüntüleri çoktan yayınlandı mı? Hayır... çünkü buraya bu kadar çabuk gelebilmesi için Vegas'tan ya da dün her neredeyse oradan ayrılmış olması gerekirdi. Uçuş 14 saat sürüyor. Ne yaptığını öğrenene kadar sessiz kalacağım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sakince sordum. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Yapmalı mıyım?"

Bir kaşını kaldırıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Onda farklı bir hava var, ancak bunun tam olarak ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Kibirli mi yoksa haklı mı? Ya da belki sadece yanlış anlaşılmıştır.

"Anladığım kadarıyla yakın zamanda kız kardeşimle tanışmışsınız," diyor. "Peki kız kardeşin...?" Birlikte oynarken soruyorum.

"Charlotte Prescott."

Gülümsedim. "Öyle yaptım." Gözlerimiz kilitlendi.

"Nerede tanıştınız?" diye sertçe sorar.

"Özür dilerim, neden bana Charlotte hakkında sorular soruyorsunuz?" Sözünü kestim.

Sırıttırıyor. "Dalga geçmeyi bırakıp doğrudan konuya gelelim, olur mu? Kız kardeşimin etrafını kokladığına inanmak için sebeplerim var."

Kıkırdıyorum. "Ne tür bir köpeğe alışık olduğunuzdan emin değilim ama sizi temin ederim ki ben etrafı koklamam."

"Arkadaşım Alexander York bana böyle söylemedi. Yakın zamanda düzenlenen bir yardım balosunda onun elini öpüyormuşsun ve bütün gece boyunca gözlerini ondan ayırmamışsın."

Alex ona bizden bahsettiği için burada. Başka ne biliyor ki?

"Yerinizde olsam Alexander York ismini ortalıkta dolaştırmaz ve onu bir arkadaş olarak görmezdim."

Bana ters ters bakıyor.

"Sanırım ikimiz de onun karakterinin nasıl olduğunu biliyoruz," diye ekliyorum. "Ondan gelen herhangi bir referansın pek bir anlamı yok."

Sessiz bir meydan okumayla kaşını kaldırıyor. "Hayır, neden bana söylemiyorsun?"

"Adam bir yılan ve aramızda kaybolan bir aşk yok." Sandalyemden kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve ona dönmeden önce ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Alexander beni ilgilendirmez, Bay Jones." "Lütfen bana Spencer deyin."

"Spencer." Bir kez başını sallıyor.

"Endişeniz tam olarak nedir?" diye sordum. "Neden buradasınız?"

"Charlotte."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki o seni neden ilgilendiriyor?"

"O o değil ve nazik . kadın sen vardır.

alışkırım."

Gülümsüyorum. "York sana böyle mi söyledi? Ah, benim rezil bir çapkın olduğumu ve kız kardeşinin yanında bana güvenilemeyeceğini söyledi, değil mi?"

Bir an birbirimize ters ters baktık.

"Tanıştığınızdan beri onunla iletişime geçtin mi?" diye soruyor bana cesaretle.

Gülümsüyorum. Bu adamın yüzsüzlüğü.

"Size şunu söyleyeyim, Bay Prescott." Derin bir nefes verdim. "Eğer Charlotte'la herhangi bir noktada temas kuracak olursam, bu sizi hiç ilgilendirmez, sadece beni ve onu ilgilendirir."

"Bu beni ilgilendirmez." Oturduğu yerden sıçradı ve önümde durmak için hareket etti. "Benim işim onu senin gibi adamlardan korumak."

"Kardeşi olarak görevinin onu sevmek olduğunu sanıyordum."

Çenesini saygıyla kaldırdı, oraya yerleştirdiğim gizli suçlamadan etkilenmemiştir. "Onu her şeyden koruyorum. Senin gibi adi herifler en spesifik tehditlerden biri."

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzlerimiz yakınlaşana kadar öne doğru adım atıyor. "Kız kardeşimden uzak durun, Bay Jones."

Ona ters ters baktım.

"Yoksa ne olur?" "Ya da benimle anlaşırsın."

"Gerçekten istediğim kişi o olsaydı, beni ondan uzak tutabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle mi?"

Sırıtiyorum. "Niyetimi sizinle tartışmayacağım ama onu çok hafife aldığınızı söyleyebilirim. O zeki ve kendi kararlarını verebilecek yaşta."

"Senin gibi erkeklere alışık değil."

"Peki ne tür bir adamla çıkmasını isterdin?" Geri döndüm. "Alexander York, belki?" Sırıtiyorum. "Prescott ailesinin bir parçası olmayı çok isteyeceğinden eminim."

Yüzü hızla maskelenmeden önce düşer. "Saçmalama, o kızın arkadaşı."

**"Bunu biliyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.
"Onu onunla gördün mü?"**

En iyi savunma şekli saldırıdır. Onu şaşırtacağım.

"Belki de Charlotte'a Charlotte'u sormalısın ve saçma sapan varsayımlarda bulunmayı bırakmalısın. Gerçekten de Manchester'dan Londra'ya onca yolu sadece beni görmek için mi geldin?"

Yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor ve işte o zaman ailesi hakkındaki sahte bilgisizliğime kandığını anlıyorum. Onu iyi tanıyor olsaydım -ki tanımama gerek yok... henüz değil- Manchester'ın yaşadıkları yer olmadığını ya da binlerce kilometre öteden geldiğini bilirdim.

"İş için şehirdeydim," diye yalan söyledi.

"Sizinle tanışmak güzeldi, Bay Prescott."

Gözleri benimkileri tutuyor ve birbirimize dik dik bakıyoruz.

"Bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum. Charlotte'dan uzak dur. Yeterince açık olabildim mi?"

Genişçe gülümsüyorum. Bu kadar kibirli bir hıyar olduğu için şu anda bunu yüzüne vurmak isterdim ama yapmayacağım. Yapmayacağım... Charlotte'un hatırı için. Edward ona saygı duymuyor ama ben duyuyorum.

"Belki bir dahaki karşılaşmamızda biraz daha terbiyeli olursunuz, Bay Prescott." Ona verdiğim tek cevap bu. "Ya da en azından neden bahsettiğiniz hakkında biraz fikriniz olsun. Çocukça, yarım yamalak düşünülmüş varsayımlara ayıracak vaktim yok. Ben çok meşgul bir adamım."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve yüzü benimkinden sadece milimetre uzakta olacak şekilde öne doğru adım atıyor. "Senden hoşlanmıyorum."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Zorunda değilsin." Sırıttıyorum. "Şimdi çık dışarı."

Aramızda öfke kaynarken dişe diş duruyoruz. Sonunda dönüyor ve tek kelime etmeden gidiyor. Kapı tıkrıdayarak kapanıyor ve sandalyeme çökerken derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun, bu gerçekten Üçüncü Dünya Savaşı olacak.

Charlotte

Ağır posta arabasını ofise doğru itiyorum. "Lottie!" Scott sandalyesinde arkasına yaslanırken sesleniyor.

"Evet?" Scott altıncı kattaki arsız adam. Yakışıklı ve çok ama çok eğlenceli.

"Bu gece için anlaştık mı?" diye kaşlarını oynatarak alay ediyor.

Departmanının posta tomarını ona uzattım. "Hayır, bu gece çalışmıyoruz. Bunu sana her gün söylüyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve başını gökyüzüne çeviriyor. "Hadi ama, neler kaçırdığını bilmiyorsun. Ben her kadının hayaliyim, biliyor musun?"

Kıkırdıyorum ve el arabamı itmeye devam ediyorum.

"Ara beni!" diye haykırıyor bir kız sesiyle. Yürürken gülümsüyorum ve postaları dağıtmaya devam ediyorum. Bu boktan işin beni bu kadar mutlu edebileceğini kim bilebilirdi? İleriye bakıyorum ve Sarah'nın üç kızla konuşurken bir sandalyenin üzerinde sallandığını görüyorum. Bana doğru bakıyor.

"Bu araba ağır, biliyorsun..." Ben huff.

Konuşmasını bitirir ve atlar. "Oh, ben de tam dedikoduları alıyordum. Görünüşe göre Tiffany Zane'den ayrılmış çünkü onu ikinci kattaki Brittany ile seks yaparken yakalamış. Bodrum katındaki otoparkta onun arabasında yapıyorlarmış."

İrkildim. "Oh kahretsın."

"Ama görünüşe göre Tiffany geçen gece Darren'ı eve bırakırken arabasında ona sakso çekmiş ve bu yüzden

Brittany'yi becerdi. Bu onun intikamıydı."

Ağzım açık kaldı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Darren Paul'e söyledi, Paul bana söyledi, ben de onlara söyledim." "Tanrım, bu çok adice. Kim başkalarına sakso çeker ki?"

erkek arkadaşları var mı?"

"Biliyorum." Arabayı benim için aldı. "Sana söyledim, burası Ateşli Dick Şehri ve her kadın burada kendisi için var. Kadınlar kendilerini kontrol edemezler."

Yanında yürürken kıkırdıyorum. "Hiç burada birine oral seks yaptın mı?"

"Evet." Başını sallıyor. "Geçen yıl Noel partisinde on birinci kattaki ofislerden birinde üçlü yapmıştım."

Ağzım açık kaldı. "Sarah," diye nefes nefese kaldım. "Ne oluyor be?"

"Biliyorum, değil mi?" Omuz silkiyor. "Hayatımın en garip gecesi idi."

Alacakaranlık kuşağı gibiydi ve tamamen baktandı."

"Neden?" Kaşlarımı çattım. YouPorn'da böyle şeyler izliyordum.

ve boktan başka bir şeye benzemiyor.

"Lanet olsun, çok fazla şey oluyordu, biliyor musun? Bir dakika biniyorum, sonra aynı anda gırtlığıma bir sik sokuluyor. Sonra diğeri beni çevirip domaltıyor, diğeri de saçımı çekerek sikini *istediği gibi* emmemi sağlıyordu. Hiçbir işe iyi bir iş çıkara c a k kadar konsantre olamıyordum."

Konsantre olmaya çalışırken bir bez bebek gibi oradan oraya savrulduğunu hayal ederek kahkahayı patlattım.

"Dürüst olmak gerekirse, üçlü seks bir tür Olimpik pentatlon gibi ama tüm yarışları aynı anda yapmak zorundasınız. Teoride iyi." Yanaklarına hava üflüyor ve başını sallıyor. "Pratikte pek değil."

Ellerimi yüzüme kapatıp gülüyorum. Olimpik pentatlonları bir daha asla aynı şekilde düşünmeyeceğim. Bu kızı seviyorum ama içimi bir hüznün kaplıyor. Ayrıldığımda onu özleyeceğim.

Belki o da benimle gelebilir?

Yapabiliyorken her günün tadını çıkar.

Telefonum cebimde çalıyor ve çıkarıyorum, Spence ismi ekranda yanıyor.

"Sadece bunu alacağım," diye fısıldıyorum.

"Elbette." Arabayı itmeye devam ediyor.

Merdiven boşluğuna adım atıyorum.

"Merhaba."

"Angel." Derin sesi mırıldanıyor ve yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Sesi bile başımı döndürüyor.

"Nasılsın?" Hülyalı bir şekilde sordum. "Kızımı özlüyorum."

"Şey, onu..." Saati bakıyorum, "yaklaşık beş saat."

"Dakikaları sayıyorum."

Bayıldım. O kadar muhteşem ki.

"Size adresimi vermek için arıyorum."

"Oh." Heyecanla omuzlarımı birleştiriyorum. "Doğru ya, bu gece senin evinde yatıya kalacağız."

"Öyleyiz," diye mırıldanıyor. "Ne zaman burada olursunuz?"

"Beşte işimi bitirip eşyalarımı almaya gideceğim ve sonra orada olacağım."

"Birkaç günlük kıyafet getir."

Gülümsüyorum. "Bu uzun bir yatıya kalma mı?"

"Mmmhmm, öyle. Gelmeden önce duş alma."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü bu seni göremediğim on beş dakika daha demek. Ayrıca, seni yıkamayı seviyorum."

Kalbim göğsümde şarkı söylüyor. Beni yıkamayı çok seviyor.

Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Ona birkaç kez onu sevdiğimi söyledim ama Sheridan hakkında tartıştığımız o ilk andan beri henüz karşılık vermedi. Muhtaç olmamaya çalışıyorum.

"Hoşça kal, Spence," diyorum.

"Seni seviyorum nerede?" diye soruyor.

Rahatladım. "Seni seviyorum." Gülümsüyorum.

Keskin bir nefes alır. "Ve şimdi günüm tamamlandı. Akşam görüşürüz meleşim." Telefonu kapatıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Bir süre elimdeki telefona bakıyorum. Neden ben ona söylemediğimde fark ediyor ama o bana hiç söylemiyor?

Erkekler.

İşte bu kadar, o söyleyene kadar bir daha söylemeyeceğim. Ofise geri döndüğümde Sarah'yı bir grup kızla yüksek sesle gülerken buluyorum ve kendimi genişçe gülümserken buluyorum. Şimdi kim kiminle yattı?

Wyatt'ın kullandığı Mercedes vagonun arkasında oturuyorum. Anthony onun yanındaki yolcu koltuğunda oturuyor ve Spencer'a mesaj atarak birkaç dakika içinde varacağımızı bildiriyor. Görünüşe göre Spencer da bu gece nerede kalacaklarına dair ayrıntılar için onları aramış. İkisinin de yanlarında gece için çantaları var. Çocuklara kendi personeliymiş gibi bakması gerçeküstü görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, onların iyiliğiyle Edward'ın hiç olmadığı kadar ilgili görünüyor. Genelde onlar için endişelenen tek kişi benim.

"Tam olarak nerede?" Sokağa bakmak için boynumu eğerek soruyorum.

"Hemen şurada, köşede."

"Anahtarımız var mı?"

"Spencer bizimle fuayede buluşacak. Bizi yukarı çıkarması gerekiyor."

"Tamam." Arabayı sürerken camdan dışarı, kalabalık caddelere bakıyorum. Her şey o kadar gerçeküstü geliyor ki, daha bir ay önce tamamen yalnızdım ve hâlâ bakireydim, şimdi onunla birlikteyim ve o da benimle birlikte. Bir ay ne kadar fark yaratabilir. Sonunda yüksek, gösterişli bir binaya geldik.

"İşte burası," diyor Anthony arabayı çekerken.

Vay canına, bu güzel görünüyor.

Wyatt arabayı park ediyor ve Spencer büyük çift ön kapıdan dışarı çıkıyor. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Koşup kendimi onun kollarına atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Merhaba meleğim." Gülümsüyor.

"Merhaba," diyorum. Ona henüz herkesin içinde dokunamamaktan nefret ediyorum. "Hey, ç o c u k l a r," diyor çantamı alırken çocuklara benden.

"Merhaba Spencer," diyorlar arkamızdan yürürken.

Bir kapıcı ve iki kapıcının bulunduğu mermer resepsiyondan geçip asansöre doğru ilerliyoruz. Kapı kapanıyor ve Spencer hemen elimi tutup gülümsüyor. Gözleri kapalı kapının arkasında sabit kalıyor.

Bana karşı bu kadar hassas olmasını seviyorum.

Kapılar ikinci katta açılır ve o bir amaç uğruna dışarı çıkar.

"Bu taraftan." Spencer durup bir kapıyı açana ve Wyatt'a anahtarları verene kadar bir koridorda yürüyoruz. "Burası senin dairen. Üç yatak odası ve buradayken ihtiyaç duyacağın her şey var. Kiraya verdim. Diğer sakinlerden birinin personeli ama birkaç aylığına ülke dışında olacaklar," diyor Spencer ikisine de.

Wyatt ve Anthony içeri girip etrafa bakarlar.

"Güzelmiş." Gülümsedim.

Çocuklar gülümsüyor, görünüşe göre yeni mekânlarından etkilenmişler.

"Her şey hala aynı. Charlotte ve ben geceyi burada geçirdikten sonra görevden ayrılacaksın ama o dışarıdayken yanında olmaya devam et lütfen."

"Elbette," diye yanıtlıyor Anthony.

"Yukarı gelip dairemi incelemek ister misiniz?" diye soruyor onlara.

"Lütfen," diyor Wyatt.

Spencer tekrar elimi tutuyor ve koridorda hâlâ bekleyen asansöre doğru ilerliyor. Sessizlik içinde on beşinci kata çıktık.

İki büyük siyah çift kapıya varıyoruz. Spencer anahtarını okutuyor ve kapılar açılıyor. Bana odasını gösterdiğinde kalbim boğazıma düğümleniyor.

Vay anasını!

Ana yaşam alanının üzerinde asılı duran asma kata bakıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

İçinde bulunduğum odanın cilalı beton zeminleri ve güzel, soluk ahşap bir tavanı var. Modaya uygun bir ev dergisinden çıkmış gibi görünüyor. Belki de Aspen'deki bir kayak kulübesi.

"Burası senin evin mi?"

diye sordum. Bana göz kırpmıyor.

Wyatt ve Anthony şok olmuş gibi önce birbirlerine, sonra da Spencer'a bakarlar.

"Ne?" Spencer sırtıyor. "Hayır ne sen bekliyor muydunuz?"

"Sen de mi zenginsin?" Wyatt kaşlarını çatır.

Spencer gülümsüyor. "Kendim için her şeyi yaparım."

Aptal gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Spencer daireye doğru yürür. "Sizi gezdireyim." Yanımızdan geçerken elini uzattı. "Burası mutfak." Ortasında kocaman bir ahşap ada tezgâhı bulunan paslanmaz çelik mutfağı işaret ediyor. Sonra da cam duvarı işaret ediyor. "Londra Şehri, tabii ki." Hepimiz önümüzde uzanan geniş Londra manzarasını görmek için dışarı bakıyoruz.

Wyatt hiç etkilenmemiş gibi gözlerini devirir.

Spencer kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki evimle hava atmayı seviyorum."

Anthony ve ben kıkırdarken Wyatt kuru bir sesle, "Anlayamadım," diye mırıldandı.

"Burası yemek odası." Büyük, rustik, oval bir yemek masası var ve etrafında on kişi oturuyor. Farklı döşemeli sandalyeler var, hepsi birbirine benziyor ama aslında uymuyor. "Oturma odası." Kocaman bir oturma alanı.

çikolata, deri koltuklar ve ortada duran büyük bir gazlı şömine.

Vay canına.

"Burası misafir yatak odası." Koridorda yürürken yatak odasını işaret ediyor ve ben de olduğum yerde kalıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Koridorun tamamı binlerce kitapla dolu siyah kitap raflarıyla kaplı. Normal bir koridordan çok daha geniş ve bir kütüphane hissi veriyor. Hatta üst raflara çıkan merdivenli raylardan biri bile var.

"Okuyor *musun*?" Şaşkınlıkla sordum.

Omzunun üzerinden sırtıyor ve elimi tutarak beni yönlendiriyor. "Sana söyledim. Ben yalan söylemem, Leydi Charlotte," diye alay ediyor. "Ofisim." Tura devam ediyor ve ben de içeriye baktığımda, kapıya bakan büyük maun bir masa ve arkasında oturan büyük, yüksek arkalıklı, siyah deri bir ofis koltuğu olan bir ofis görüyorum.

"Çamaşırhane, spor salonu," diyor önünden geçtiğimiz birkaç odayı işaret ederken.

İçeri bakıyorum ve koşu bandı, kürek çekme makinesi ve ağırlıkların olduğu geniş bir oda görüyorum. Duvara bir televizyon monte edilmiş.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi zor siliyorum. Otel odamın güzel olduğunu düşünmüştüm.

Burayla hiçbir alakası yok.

"Üst katta." Spencer tur rehberliği yapmaya devam ederken eliyle işaret ediyor. Hepimiz yukarı bakınca duvardan dışarı sarkan yüzer bir merdiven görüyoruz. Trabzan bir cam tabakasından başka bir şey değil.

"Burası çok güzel Spence," diyorum ona.

Gururla gülümsüyor ve etrafına bakınıyor. "Bayıldım."

Hepimiz onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyoruz. "Yedek odalar, banyolar ve en sonunda da benim yatak odam var."

Odasına giriyoruz ve o kadar geniş gülümsüyorum ki yüzüm neredeyse ikiye ayrılıyor. Kocaman beyaz bir yatak odası.

farklı dokulu kumaşlar. Beyaz ketenle kaplı bir kral yatak, beyaz berjer sandalyeler ve duvarda siyah-beyaz karakalem bir sanat eseri var. Zeminler de balıksırtı ahşap.

"Etrafa dilediğiniz kadar bakın," diyor çocuklara. Onlar Yürümek geçmiş onu ve açık ve içeri gir dolap kapakları ve sonra banyoya girip beni Kollarımı Spencer'ın beline doluyor ve ona gülümsüyorum.

"Evini sevdim," diye ışıldıyorum.

Beni usulca öpüyor. "Senden hoşlanıyorum."

Göz ucuyla Wyatt'ın Anthony'ye gözlerini devirdiğini görüyorum ve kıkırdıyorum. Ne düşünüyor olmalılar?

"Kendinizi dışarı atın çocuklar, bu gece size tekrar ihtiyacımız olmayacak."

"Tamam," diyor Anthony onlar kapıdan çıkmadan önce. "Sabah görüşürüz."

"Teşekkür ederim," diye sesleniyor Spencer.

Baş başa kaldıklarında ne konuştuklarını görmek için duvarda bir sinek olmayı çok isterdim.

"Sonunda yalnızım." Spencer beni usulca öpmeden önce bana gülümsüyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve dili açık ağzımın içinde doğru miktarda güçle geziniyor.

Baskın, şefkatli... Adam cehennem kadar ateşli.

"Evet, Bay Jones." Odasına baktım. "Bunu beklemiyordum."

"Neyi bekliyorsun?"

"Vogue ev yaşamı çekimlerine benzeyen bir ev. Sürprizlerle dolusun."

"Ben bir mimarım, ne bekliyordun ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bu binayı ben tasarladım."

Gözlerim büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet ve bu daire her zaman benim olacaktı." Elleri arkamda geziniyor. "Tıpkı senin olduğun gibi."

Kaşlarımı çatarak ona soru soruyorum.

"Sen hep benim olacaktın Charlotte."

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum ve beni durdurana kadar onu yatağa doğru geri yürütüyorum. "Daha değil. Açlıktan ölüyorum, kadın."

"Parti bozan. Ne yiyoruz?"

"Hile yapıyorum. Hizmetçime bizim için Hint yemeği aldardım. Buzdolabında."

"Kulağa mükemmel geliyor." Beni merdivenlerden aşağı indirip mutfaka götürüyor ve tezgahdaki taburelerden birine oturtuyor.

"Kırmızı mı beyaz mı?"

diye sorar. "Beyaz, lütfen."

Şarabımızı doldurup bana uzatmasını izliyorum. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve birbirimize aptalca gülümsüyoruz. "Burada olman hoşuma gidiyor," diyor.

"Burada olmayı seviyorum." Uzaniyorum ve onu kendime çekiyorum. Öpüşüyoruz ve her saniyesini özümsemek için gözlerim kapanıyor. Onun yanındayken gerçekten acınacak haldeyim.

Öpüşmemizden çekildi. "Dikkatimi dağıtmayı bırak, besinsizlikten bayılmak üzereyim. Yanında defibrilatör yoksa beni bir daha öpme."

Kıkırdıyorum. "Her zaman çok dramatiksindir."

Buzdolabından Hint yemeklerini çıkarır ve birkaç tencere alır.

"Neden mikrodalgada pişirmiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyor olmalısın. Hiç bu şekilde yeniden ısıtılmış Hint yemeği yedin mi?" Kaşlarını çattı.

"Birçok kez."

Gözlerini deviriyor. "Ben de bunca zamandır senin kültürlü olduğunu düşünüyordum."

Şarap kadehime karşı kıkırdıyorum ve yemeği üç tencereye dökmesini izliyorum.

"Londra'ya taşındığınızda nerede yaşayacağınızı düşündünüz mü?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Sanırım yakında düşünmeye başlamanam gerekecek." Bir süre onu izledim. "Senin düşüncelerin neler?"

Karıştırmaya devam ediyor. "Birkaç tane var." Şarabını yudumluyor. "İçimdeki Spencer Jones, kendi harika daireni almanı ve istediğin gibi dekore etmeni istiyor. Kendi eşyalarına sahip olmanı ve istediğin gibi gelip gitmeni."

Gülümsüyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Bağımsızlığını kazanmanı ve ailenin kısıtlamaları olmadan hayatını yaşamayı istiyor." Bir an düşünür. "Yani yapmalısın. Yapman gereken bu. Yapılacak en akıllıca şey bu."

Yine de aklında başka bir şey olduğu açık. "Peki sen ne istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri benimkileri buluyor.

"Spencer Jones benden bunu yapmamı istiyor," diyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum. "İçindeki bencil küçük çocuk... O ne istiyor?"

"Şey....." Duraklıyor, paylaşp paylaşmayacağına karar verirken gözleri benimkileri tutuyor. "İçimdeki bencil küçük çocuk sensiz bir gece bile geçirme düşüncesine dayanamıyor ve buraya taşınmanı istiyor."

Charlotte

NE?

"Yani..." Şok tepkimden utanmış gibi omuz silkiyor. "Bu sadece sen istersen olur, istemezsen de anlayışla karşılarım." Çok hızlı konuşuyor, toparlanmaya çalışırken kelimeleri birbirine karıştırıyor.

Gülümsüyorum ve onu izlerken sessiz kalıyorum.

Düşünürken başını sallayarak tencereyi karıştırmaya devam ediyor. "Bu..." Sesi kesiliyor. "Bu kötü bir fikirdi, söylediklerimi unut."

"Spence?"

Başını eğmiş, bana bakamadan kıpırdanmaya devam ediyor.

Tabureden kalkıp önüne geçiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Spence?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Neden nasıl gideceğimize bakmıyoruz?"

Kaşları çatılır. "Bu ne anlama geliyor?" "Beş dakikadır birlikte olduğumuz anlamına geliyor ve Bence belki de bu kadar hızlı hareket etmeyi bırakmalıyız." "İşlerin gidişatını beğenmiyor musun?"

Onu usulca öpüyorum. "İşlerin gidişatını seviyorum ama bu bir yarış değil."

Bana sıkıca sarılıyor. "Öyle gibi geliyor." Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Ayakkabının düşmesini ve her şeyin boka dönmesini bekliyorum."

"Spence," diye nefes alıyorum. "Olmayacak."

"Bu benim için yeni bir şey meleğim. Tüm bunlar." Omuz silkiyor. "Hissediyorum..."

Kıkırdıyorum. "Bunun senin için yeni olduğunu mu sanıyorsun? Bir an için benim yerimde olmayı dene. Seks yapmaya, aşık olmaya ve anahtarları cebine koyan eski kız arkadaşına alışıyorum."

Sırıttırıyor ve kollarımdan çekiliyor. "Oh, onu bugün gördüm."

Yüzüm düştü. "Onu bugün mü gördün?"

"Evet." Ayrıntıya girmemeyi tercih ederek Hint yemeği tenceresini karıştırmaya devam ediyor.

"Ve?" Kaşlarımı

çattım. "Uzun

hikâye."

"Zamanım var."

Yemeklerimizi hazırlıyor ve önümüzdeki tezgâha yerleştiriyor. Şarap kadehlerimizi de dolduruyor, bana da sadece onu izlemek kalıyor.

Oturur ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yemeye başlar.

"Spencer! Bana ne olduğunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

Derin bir nefes üflüyor. "Cehennemden gelen bir gündü." "Neden hep bu kadar dramatiksindir?"

Kıkırdıyor. "Hayır, cidden, bugün cehennemden bir gündü." Ağzına biraz yemek atıyor. "Yani... kelimenin tam anlamıyla."

Kendim için bir lokma yemek alıyorum. "Neden?"

"Sheridan ortaya çıktı ve beni sevdiğini söyledi."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey söyleme.

"Buraya taşınmak ve benimle birlikte olmak istiyor."

"Sadece seks yapacağınızı söylediğini sanıyordum?"

Omuz silkiyor. "Ben de öyle sanıyordum. Çok şaşırmıştım." "Peki, sen buna ne dedin?"

"Hayır dedim, biz hiç öyle olmadık." Sanki bu konuşmayı her gün yapıyormuş gibi yemeğini rahatça çiğniyor.

"Ve ona benimle birlikte olduğunu söyledin?" diye sordum. Lanet olsun bu sinsi kaltağa.

"Sana aşık olduğumu biliyor. Ona söyledim."

"Ona beni sevdiğini söyledin. Bu sözlerle mi?"

"Sanırım bu kelimelerdeydi." Omuz silkiyor. "Her neyse, o biliyor."

"Nasıl oluyor da ona beni sevdiğini söylüyorsun ama bana söylemiyorsun?" diye soruyorum.

Bana ölü gibi bakıyor. "Gerçekten mi? Bu cümleden anladığın tek şey bu mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hmm, bu akşam onun alaycı tavrı beni kızdırıyor.

"Neyse, ben de onun ağlamasıyla falan uğraşıyorum."

"Nasıl vardı sen uğraşmak ile onu?" I kaşlarını çat. "Tanımla

onunla uğraşmak."

Gözlerini deviriyor. "Ona sarılıyordum."

Adam onu teselli ederken tutkulu bir şekilde kucaklaştıklarını hayal ediyorum. "Onu öptün mü?"

"Hayır, onu öpmedim. Lanet hikayeyi anlatmama izin verecek misin?"

Yemeği ağzıma zorla tıkıyorum. Zorunda mıyım? *Bu lanet hikayeden nefret ediyorum.*

"Her neyse, iki çocuk ve bir kadın için ağlıyor ve yalvarıyor.

kırsalda bir ev."

Öfkem yükselmeye başladı. Şaka mı yapıyor? "Senden iki çocuk mu istedi?"

Tersledim.

"Çünkü senden istediğimin bu olduğunu düşünüyor." Ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Ne mi?"

"İstedğin bu mu? İki çocuk ve kırsalda bir ev mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, bana daha önce hiç düşünmediğim çılgınca şeyler düşündürüyorsun. Az önce sana yanıma taşınmanı teklif ettim ve başıma açtığım bela yüzünden alevler içinde kaldım, değil mi?"

"Seni alevler içinde vurmadım." Gülümsedim. "Daha çok nazik bir sapan gibi."

Gözlerini deviriyor. "Ne dersen de, evet demedin. Sheridan ofisimde ağlıyordu ve sonra resepsiyonistim Edward Prescott'un beni görmek için orada olduğunu söylemek için zile bastı."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Evet."

"Ne oluyor be?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ofisimde ağlayan eski kız arkadaşım. Yeni kız arkadaşımın deli kardeşi bekleme odasında beni öldürmeye hazır."

"Onun kız arkadaşın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yine o cümledeki anlamsız saçmalığa devam." Gözlerini deviriyor. "Cümlelerin sadece *beni öldürmeye hazır* olduğunu duymam gereken kısmı."

Sırıtiyorum. "Sen bir aptalsın."

Çatalındaki yemeği ısırırken bana seksi bir göz kırpıyor.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sheridan'dan kurtuldum ve sonra Edward'ı gördüm." "Ve...?"

"Pek bir şey yok. Aptal Alexander York ona seni kokladığımı söylemiş."

"Etrafı mı kokluyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Bu görgüsüzlük."

"Gerçekten de ona tadının ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Bilirsin... onu daha fazla çileden çıkarmak için."

"Spencer." Sırıttıyorum. "Şimdi de görgüsüzlük ediyorsun. Şaka yapmayı bırakıp bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Senden uzak durmam için beni uyarmasından başka bir şey yapmadı. Ona bunun onu ilgilendirmediğini söyledim. Benden hoşlanmadığını söyledi ve ben de onu ofisimden kovdum."

Beynim teklerken ona bakıyorum.

Yine o arsız çocuk göz kırptıyor.

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Aynen böyle oldu." "Onu kovdun mu?" Nefesim kesildi.

"Benden hoşlanmadığını söyledi."

"Sen... en azından ona karşı nazik olmayı *deneyebilirdin*," diye kekeliyorum.

"Onun saçmalıklarına katlanmayacağım, Charlotte. Kimse kovulmadan ofisime gelip talepte bulunamaz."

"Sheridan'ın var," diye karşılık veriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Başlama yine."

"Başlama mı?" Tersledim. "Oh, daha başlamadım. Nasıl bitti? Ona söylediğin son şey neydi?"

"Ona yarın akşam bu konuyu konuşmak üzere yemeğe çıkacağımı söyledim."

"Ne?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "En azından bunu yapabilirim. Uzun sürmez. En fazla birkaç saat."

"Hayır."

Gözleri benimkilere geliyor. "Ne demek hayır?"

"Hayır demek istiyorum. Sen gitmiyorsun."

Kaşlarını çatıyor.

Çatalımı ona doğrultuyorum. "Sen eski seks arkadaşınla dışarı çıkarken benim evde kalacağımı düşünüyorsan bir dakika bile düşünme."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ben deneyimsizim Spencer, aptal değilim." "O sadece bir arkadaş."

"Kim seninle iki çocuk ve taşrada bir ev ister ki?" Ayağa kalkıyorum ve tabağımdaki yemeği zorla çöpe atıyorum. "Oraya varacak ve bir veda sevişmesi isteyecek ve sonra ikiniz de arkamdan birlikte yatma düzenine geri döneceksiniz."

"Ne?" Öfkeyle ayağa kalkar. "Ben sana bunu yapmazdım."

"Ama yapardı ve ben ona bu şansı vermeyeceğim."

"Ne zamandan beri her iki kelimedede bir küfür ediyorsun?" "Kahrolası sürükler beni kızdırdığından beri!" Bağırıyorum.

"Ona öyle deme."

"Eğer ayakkabı uyarsa." Yukarı fırladım.

"Onu tanımıyorsun bile," diye sesleniyor arkamdan.

Dönüyorum ve hışımın merdivenlerden iniyorum. "Oh, ama sen biliyorsun.

Gerçekten de çok iyi. Öyle değil mi, Spencer?"

Gözlerini kısıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun anlamı, eğer benimle herhangi bir ilişki kurmak istiyorsan, onunla tüm bağlarını derhal koparacaksın... ya da başka türlü."

"Yoksa ne olur?" diye karşılık verir.

"Yoksa ben buradan giderim ve sen de istediğin zaman onunla yatmaya devam edebilirsin."

"Onunla yatmak istemiyorum. Bu konuda orospuluk yapmayı bırak."

"Kahrolası bir kaltak mı?" Bağırıyorum. "Henüz bir o r o s p u görmedin."

"Sanırım buldum!" diye bağırıyor. "Şirretliğini uzaydan görebiliyorlar. NASA şu anda seni orospu kamerasına çekiyor."

Birbirimize ters ters bakıyoruz.

"Sen hangimizi istediğine karar verirken ben düş alacağım." Alaycı bir şekilde küçümsedim.

Başını tiksintiyle arkaya atıyor. "Ve sen benim dramatik olduğumu düşünüyorsun." Dedi. "Burada Oscar'a gidiyorsun."

"Eğer ben değilsem, Spencer, o zaman çık dışarı," diyorum. "Git bu gece başka bir yerde kal."

Elini kalçasına koyar. "Burası benim evim. Beni kendi evimden atamazsınız."

"Az önce yaptım ve tahmin et ne oldu?"

Taşınıyorum." "Belki de şimdi taşınmanı istemiyordumdur."

"Lanet olsun!" Hışımınla merdivenleri çıkarken bağıriyorum. "Bu konuda söz hakkın yok."

"Ve sen benim deli olduğumu düşünüyorsun," diye sesleniyor arkamdan. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Charlotte? Başka biri gelene kadar benim yanıma taşınmak istemiyorsun." Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Onunla çıkmayacaksın!" Ona bağıriyorum.

Yatak odasına girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Adrenalinin vücuduma pompalandığını hissedebiliyordum.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

Negatif enerjimin bir kısmını dışarı atmak için ellerimi sallıyorum. Şu anda çok öfkeliyim. Banyoya giriyorum ve derin nefes alıyorum. Duşu sıcak açıyorum ve su ağır ağır akmaya başlıyor.

Bunu kötü idare ettim, ama dürüst olmak gerekirse, ne bekliyordu ki? Etrafta havlu aradım ama göremedim. Havlu askılarında yok, hiçbir yerde katlanmamış. Merdivenlerin başına gidiyorum.

"Havlular nerede?"

"Çamaşır dolabında. Sence nerede?" "Sen bir aptalsın. Ve gelmiş geçmiş en kötü ev sahibisin."

"Artık burada yaşadığını sanıyordum. Bu seni ev sahibi yapar."

"Burası bir apartman olduğu için şanslısın, yoksa seni altına gömerdim." Şaşkınlıkla yüksek sesle güldüğünü duyuyorum ve dönüp koridorda tepiniyorum.

Şaka bile yapmıyorum, muhtemelen yapardım.

Yirmi dakika sonra sıcak suyun altında duruyorum, öfkem suyla birlikte boşa akıyor.

En azından Sheridan'ın bugün ona geleceğini söyledi. Sanırım bunu saklamaya çalışmadı.

Belki de aşırı tepki gösterdim?

Bir saniye sonra bana orantısız bir gülümseme göstererek banyoya giriyor. Elimde olmadan ben de ona karşılık veriyorum. Banyonun kenarına oturup beni izliyor.

"Sana bağırdığım için özür dilerim." İç çektim.

Ağır ağır nefes veriyor. "Sana kaltak dediğim için özür dilerim." Sırıtiyorum ve sabunu alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Kendimi yıkıyorum. Neye benziyor?"

"Seni yıkamak istediğimi söylemiştim."

"Bu işi pek de iyi yapmıyorsun." Gözlerimi büyüttüm. "Öyle mi yapıyorsun?"

O kıkırdar. "Tanrım. İsa, nerede o ve Utangaç, İlk tanıştığım tatlı Charlotte mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bana ne yaptın, Spencer Jones?"

Ayağa kalkar ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlar.

"Yarın gece ne yapacağına karar verene kadar tişörtünü çıkarmaya zahmet etme."

Kaşlarını çatıyor.

"Ciddiyim, Spence. Onu görmeni istemiyorum." "Angel."

İç çekiyor. "Ona söz verdim ve ben bir erkeğim. sözümün eriyimdir. Eğer birine bir söz verirsem, sözümü tutarım." "Ve sen de bana özel olduğumuza dair bir söz verdin.

ve bunu başarmak. Eski sevgilinle buluşmak buna uymuyor, Spencer." Gözlerim onunkileri arıyor. "Lütfen bunu benim bakış açımdan görmeye çalış. Eski sevgilim olsaydı, ofisime gelmesini, ayrılığımız hakkında onu teselli etmemi ve sonra da gece onu görmek için planlar yapmamı ister miydin?"

Düşün kenarına doğru yürüyor ve bir süre beni izliyor.

Elini yanağımda gezdiriyor ve sonra

göğsümde, derin düşünceler içinde. Başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor ve dokunuşuyla sertleşiyor. "Hayır, yapmazdım."

Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve onu öpüyorum. Yüzüm onunkine yaslandığında ıslanıyor ve büyük eli çıplak arkama düşüyor.

"Devam et senin söz veriyorum için Ben, Spence," I Fısıldayarak. "Onunla kaç kez görüşürsen görüş, hiçbir şey kolaylaşmayacak. Tam tersine. Daha da zorlaşacak ve sonunda ya onunla yatağa gireceksin ya da büyük bir kavgaya tutuşacaksın. İkinizin arasında bir yol yok, bunu biliyorsun."

Gözlerini yere indiriyor. "Sadece kötü hissediyorum, anlıyor musun?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Biliyorum." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Çünkü sen iyi bir adamsın."

"Böyle hissettiğini bilmiyordum." İç çekiyor.

Gömleğini omuzlarına doğru itiyorum ve gömlek yere düşüyor. "Tabii ki böyle hissedecek. Tanıştığın tüm kadınların sana delicesine aşık olduğunu hayal ediyorum."

"Yorum yapamam." Bana en arsız gülümsemesini veriyor ve omuz silkiyor. "Gösteriştten nefret ettiğini biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Aptallardan hoşlandığım için şanslısın, değil mi?" "Onu görmemi istemiyorsan, görmem." "İstemiyorum."

Ağır bir şekilde nefes veriyor. "Tamam."

Onu düşün altına çekiyorum ve o da kocaman kollarıyla beni sarıyor. Dudakları dudaklarımı kavriyor ve dili açık ağzımın içinde yavaşça kayıyor. Üstümde yükseliyor ve geniş gövdesi tüm alanı kaplıyor.

Beni öperken gülümsüyor.

"Ne?"

"Tüm bu hikayeyi sırf benim yanıma taşınmanı sağlamak için uydurduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Havlu bulma konusunda çok kötüsün."

Yüksek sesle güldüm. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Şimdilik, evet." Arkamdan tutuyor ve yanaklarımı ayırıyor. Açık ağzı boynuma düşüyor ve büyük ereksiyonunu karnımda hissediyorum.

Açık ağzıyla boynuma saldırıyor ve beni sertçe ısırarak irkilmeme neden oluyor.

Ve işte orada.

Spencer Jones'un kontrolü kaybettiği ve ilkel, doğal içgüdülerine döndüğü mükemmel an. Vücudunun orgazma ihtiyacı var ve ben istesem de istemesem de orgazm olacak. Tanıdığım tatlı, sevimli adamdan, sikişmeye ihtiyacı olan aç bir avcıya dönüşüyor.

Her zaman bir ısırık, sınırına ulaştığına dair ince bir ipucu vardır. Bazı günler diğerlerinden daha hızlı gelir, ama her zaman oradadır. Bu erkeğime ve bana hissettirdiklerine bağımlıyım.

Duştan çıkıp yatak odasında kayboluyor ve birkaç dakika sonra prezervatifi açarken yeniden ortaya çıkıyor. Yavaşça takarken onu hayranlıkla izliyorum. Bunu yaparken onu kaç kez izlediğim önemli değil, beni her zaman büyülüyor.

Gözleri benimkilere dikildiğinde, gözlerindeki açlığı görüyorum ve midem sinirle dans ediyor.

Sonra üzerime çıktı. Açık ağzı ağzımı alırken duvara doğru itiliyorum. Eli çenemi tam istediği gibi tutuyor ve sert sikini kalça kemiğime doğru sürüyor.

"Sevişmemiz lazım meleğim."

"Evet," diye inliyorum dudaklarına karşı. Beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Sert vücuduyla duvarın arasına sıkıştım. Sert aletini şişmiş ıslak dudaklarımın arasından geçirirken beni yavaş ve derin öpüyor.

"Sikimi mi istiyorsun?"

"Hmm." Denge için omuzlarına tutunuyorum. İhtiyacı olanı alırken dili tekrar açık dudaklarımın arasından kayıyor. Beni bu haldeyken iki kelimeyi bir araya getirebileceğimi gerçekten düşünüyor mu?

İki eliyle beni sertçe üzerine indiriyor ve vücudu benimkine hükmederken o tanıdık gerginliği hissediyorum.

Gözlerim kapanıyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve içimde derin daireler çiziyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet."

Beni kaldırıyor ve tekrar yere çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Başımı fayanslara yaslıyorum ve o bir ritim oluşturuyor. Oda buharlı ve sıcak. Yüzünden aşağı su akıyor ama bana bakışı beni yakabilir. Daha hızlı ve daha derine gidiyor, kendi konsantrasyonunda kayboluyor. Tenlerimiz birbirine çarpmaya başladığında gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Çok. Lanet. İyi," diye itiyor.

Vücudum ileri doğru sarsılıyor ve o da bunu bana gerçekten sahip olmak için bir işaret olarak görüyor. İki elini omuzlarıma koyarak tekrar tekrar içime giriyor ve orgazmın yük treni nefesimi keserken yüzümü buruşturup haykırıyorum.

Beni bir tüy gibi kaldırıp indiriyor o iri kasının üzerinde.

"Oh, işte bu. O güzel amcığınızı benim için sık, bebeğim. I hissetmek istiyorum."

Slam.

Slam.

Slam.

"Sık!" diye homurdanıyor.

Çok derin... çok derin.

"Charlotte, ver şunu bana."

Onunla başa çıkmaya çalışırken yüzüm buruşuyor. Bu noktaya geldiğinde bir hayvan gibi oluyor. Düşündüğü tek şey vücudunun arzuladığı orgazm.

O kontrolünü gerçekten kaybettiğinde başım fayanslara çarpmaya başlıyor ve tenlerimizin birbirine çarpma sesi etrafımızı sağır ediyor.

"Siktir, evet," diye bağılıyor kendini derinlere tutarken. Tüm vücudu öne doğru kasılıyor ve içimin derinliklerine aceleyle boşalırken sikişinin sarsıldığını hissediyorum.

Nabzımın kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

Sonra beni öpüyor; yumuşak, şefkatli ve nazik erkeğimin geri döndüğünü hatırlatan bir öpücük. Dudaklarıma gülümsüyor, vücudu beni hâlâ duvara yapıştırmış durumda. Kalbinin göğsünde sertçe attığını hissedebiliyorum ve beni sıkıca tutarken başımı boynuna gömüyorum.

İşte bu. Bunca zamandır aradığım şey buydu.

İçimde derinlerde kalıyor. Bacaklarım hala beline sarılıyken boynuna gülümsüyorum.

"Beni yıkadığını sanıyordum," diye soluyorum.

"Hmm." Beni tekrar öpüyor. "Önce seni kirletmem gerektiğini düşündüm. Bu lüks araba yıkama."

Kıkırdıyorum ve dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. "Az önce bana araba mı dedin?"

"Belki?" Gülümsüyor ve beni yavaşça yere indirerek çekiliyor. "Yine de yeterince kirli değilsin." Prezervatifini iğrenerek çıkardı. "Bu lanet şeylerden nefret ediyorum." Duşun yanındaki çöp kutusuna atarken oflayıp pufluyor. Sıcak suyun altında birbirimizin kollarında kalıyoruz. Oda sessiz, duyulan tek ses duşun sesi. Rahatlamaya başladığımı hissedebiliyorum.

"Yarın gece için ne yapacaksın?" diye sordum. "Sanırım dışarı çıktığımda onu arayacağım."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"İstersen dinleyebilirsin?" "Hayır.

Dinlememe gerek yok."

Bana gülümsüyor ve saçlarımı başımın üstünde topuz yapıyor. "Biliyor musun, kızgın olduğunda çok seksi oluyorsun."

"Bunu kayda alabilir miyim lütfen?"

Kıkırdıyor ve vücudumu köpürtmek için sabunu eline alıyor. "Ölüm tehditleri falan hariç."

"Ölüm tehdidi değildi," diyorum. "Sadece bir defin tehdidi.

Arada büyük bir fark var."

Sabunlu eli bacaklarımın arasına iniyor. "Tek gözüm açık mı uyumalıyım Prescott?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Bugün kardeşimi ofisinizden kovduğunuza göre, bence kovmalısınız."

Geç oldu ve yatakta yalnızım. Spencer'ın aşağıdaki telefon konuşmasını duyabiliyorum.

Ona.

Kırk dakikadır telefonda ve çok dinliyor gibi görünüyor. Belli ki söyleyecek çok şeyi var.

İçimdeki yeşil gözlü canavar öfkeden kuduruyor ve orada tepinip telefonu kapattırmak istiyor ama içimdeki kadın onun için üzülüyor. Bana başka birine aşık olduğunu söylese nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Ama ben de onunla on yıl boyunca gelişigüzel yattığımı hayal bile edemezdim. O da benimle aynı Spencer'ı mı aldı?

Yoksa onunla farklı mıydı? Başlangıçta nasıl tanıştılar? Her zaman seks için miydi? Onunla her karşılaştığında oteline gittiğini hayal ettiğimde zihnim teğet geçmeye başlıyor.

Bir rutinleri var mıydı?

Doğrudan yatağa girip sevişirler miydi? Yoksa bizim gibi birbirleriyle vakit mi geçirirlerdi? Yemek yer, konuşur ve gülerlerdi.

Kendimden iğrenerek gözlerimi kapatıyorum.

Kesin şunu! Bitiriyor.

Yine de zihnim hızlanmaya devam ediyor. Seks yaptıklarında, bizimkinden daha mı iyiydi? Bilmediğim bir şey yaptı mı? Anal?

Onu becerdiğini hayal edince midem bulanıyor. Merak ediyorum, bizim yaptığımız gibi yaparken öpüşüyorlar mı?

İş bittikten sonra ona da bana baktığı gibi baktı mı?

O sabah erkenden oteldeyken onu hayal ettim - o ve güçlü takım elbisesi, ölünecek bir vücudu vardı. Her yönden kendine güveniyordu, ki bu benim tam tersimdi.

Safranın iğrenç tadı ağzımı doldururken gözlerimi kapatıyorum.

Onunla birlikte olduğu, ona dokunduğu düşüncesine dayanamıyorum.

Sesinin yükseldiğini duyabiliyorum ve doğruluyorum. Ne diyordu? Yataktan kalkıp yatak odasından gizlice çıkıyorum, koridordan aşağı iniyorum ve en üst basamağa oturuyorum. Yemek odasındaydı ve bulunduğu yerden beni göremiyordu. Neyse ki onu duyabildiğimden haberi yok.

"Çünkü o haklı!" diye tersliyor. "İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Eğer buluşursak, ya büyük bir kavgaya tutuşacağız ya da yatağa gireceğiz. Biz böyleyiz işte."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ama sonunda yatağa düşmek istemiyorum Sheridan. Dinle beni. Yüzüm mosmor oldu."

Bir süre dinler. "Hayır, bunu istemiyorum."

Tekrar dinler.

"Hayır. Bak bu hiçbir yere gitmiyor. Beni dinlemiyorsun. Telefon numaramı değiştiriyorum ve resepsiyonistlerime bir daha ofisime habersiz gelmemelerini söylüyorum."

Dinliyor.

"Bugün masamın altında dizlerinin üzerine çöktüğün için!" diye tersliyor. "Bana dokunamazsın. Sana defalarca durmanı söyledim ve sen durmadın, bu yüzden sadece arkadaş olamayacağımız çok açık."

Ne oluyor be? Masasının altında dizlerinin üzerine mi çöktü? Onun üzerine mi yattı?

Aman Tanrım, bugün ofisinde neler oldu? Ya Edward onları bölmeseydi?

Kalbim küt küt atmaya başladı

"Tanrı aşkına, kes şunu!" diye tersliyor. Sesinin tonundan sinirlenmeye başladığını anlayabiliyorum. "Hayır, beni dinle: Charlotte'a yaklaşmayacaksın yoksa bunun bedelini cehennemde ödersin."

Onu duraklatan bir şey söylüyor.

"O beni mutlu ediyor, Sheridan. Her zaman mutlu olmamı istediğini söyledin." Tekrar dinliyor. "İkisi arasında büyük bir fark var ve ayrıca, lanet olası bir erkek arkadaşın olduğunu unuttun mu?"

Bir erkek arkadaşı var. Bu ne ya?

"Açık bir ilişki içinde olman umurumda değil. Hayır. Onunla ilişkini bitirmeni istemiyorum. Hayatımda ilk defa açık bir ilişki istemiyorum. Charlotte'ı tamamen kendime istiyorum ve o olmayan başka biriyle seks yapmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. İşte bu yüzden seninle olamam. Fiziksel olarak olmak istemiyorum. Onunla tanışmadan önce olduğum gibi değilim."

Kendi kendime gülümsüyorum.

Sesini alçaltmaya çalışırken öfkeyle fısıldıyor: "Sakın bunu bana geri getirmeye cüret etme," diyor. "Seni engelliyorum ve Charlotte'a yaklaşmaya cüret edersen ne olacağını görürsün."

Bir patlama sesi duyuyorum ve sanki telefonu odanın öbür ucuna fırlatılmış gibi geliyor.

Kahretsin.

Kalkıp yatağa koşuyorum ve yorganın altına giriyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra buzdolabından bir bardağa buz doldurulduğunu duyuyorum.

Öfke kemiklerime doğru pompalanırken karanlıkta uzanıyorum... Bu ne cüret?

Ofisine gidiyor, başkasına aşık olduğunu söylediğinde bile dizlerinin üzerine çöküyor ve şimdi de bana geleceğini söyleyerek onu tehdit etmiş gibi görünüyor.

Ve ne diyeceğim?

Onunla uğraştığımı düşünüyorsa başka bir şey daha var.
Spencer'ın beni bulması için uzun süre bekledim ve onu
bir çırpıda düzüşen bir kadına teslim etmeyeceğim.
Bekliyor olacağım,
Sheridan. Bana doğru
gel.

Mutfak tezgahında otururken kahve fincanıma üflüyorum.
Saat sabahın 7'si ve ben erkenden kalkıp işe gitmek için
giyiniyorum.

Spencer dün gece çok geç saatlere kadar yatmadı. O
yattığında ben çoktan uyumuştum ve saate son baktığımda
gece 3:00'ü gösteriyordu.

Aşağıda ne yapıyordu?

Onu geri aradı mı? Tereddütleri mi vardı?

Zihnim aşırı hızda çalışıyor ama güvensizlik tuzağına
düşmüyorum. En azından düşmemek için elimden geleni
yapıyorum.

Bu aşk olayından emin değilim. Sanki kalbinizi birine
teslim ediyorsunuz ve Tanrı'dan onu kırmamasını
umuyorsunuz.

Bir yanım Sheridan için üzülüyor. Onu kaybettiği için
nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Ama bir yanım
da bir gün bunu kendi başıma öğreneceğim için dehşete
düşüyor. Derin bir nefes veriyorum ve pencereden dışarı
bakarak Londra'yı seyrediyorum.

Böyle düşünmeyi bırak! Bu ikimiz için de yıkıcı.

Kimsenin güvensiz bir kız arkadaşına ihtiyacı yok.

"Günaydın meleğim."

Döndüğümde onu mutfağa girerken görüyorum, CEO
kıyafetleri yerli yerinde. Bugün lacivert bir takım elbise,
bembeyaz bir gömlek ve şal desenli bir kravat giyiyor.
Altın sarısı saçları yeni yıkanmış ve

O da yeni tıraş olmuş. Spencer zenginlik yayıyor... benden çok daha fazla.

Pahalı saat, ayakkabılar, gülünç yakışıklılık... O tam anlamıyla lezzetli bir paket. Lara'nın uyarı sözleri tekrar aklıma geldi. O seksi bir takım elbisenin içindeki kalp kırıklığı.

Beni usulca öpmeden önce iri mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu sabah seninle uyanmayı özledim." Bana gülümsüyor.

"Günaydın, Bay Spencer." Gülümsüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Dili yavaşça açık dudaklarımın arasından kayıyor ve beni doğru miktarda basınçla emiyor.

Beni öpüş şekli öyle ki.

Gözleri ayak parmaklarıma düşüyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Bugün yenilebilir görünüyorsun meleğim."

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler." Dizlerimin hemen altından sarkan dar gri bir etek, beyaz ipek bir gömlek ve ona uygun gri bir takım elbise ceketi giyiyorum. Güçlü bir takım elbise... onun sevdiğini bildiğim türden.

Kes şunu.

Lanet olsun, bu güvensizlik saçmalığından nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim.

Gözleri tekrar ayaklarıma, oradan da kalçalarıma kayıyor. Bakışlarındaki sıcaklığın tenimi yaktığını hissediyorum ve o da takım elbise pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlıyor.

"Yatağa kaçta geldin?" diye sordum.

Gözleri göğüslerime kayarken dudaklarını yalıyor ve büyülenmiş bir şekilde bir tanesini avuçluyor. "Geç kaldım."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Telefon görüşmen iyi geçti mi?"

Dudakları boynuma iniyor ve eliyle çenemi tutuyor. Beni ısırtıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Ne dedi?"

Beni boynumun dibinden ısıyor ve beni sert sikine doğru çekerken eli arkama düşüyor.

"Spencer..." Tanrım, adam tam bir hayvan. Tek düşündüğü seks mi?

"Hmm, neden Sheridan hakkında konuşuyoruz?" Beni tekrar öpüyor. "Sadece bu lanet yenilebilir kıyafetin içindeyken senin hakkında konuşmak istiyorum."

"Çünkü ne dediğini bilmek istiyorum."

Benden uzaklaşıyor ve bedenim anında bundan nefret ediyor. "Kızgındı ve devam ediyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle tanışmak istiyor." Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Neden?"

"Çünkü gözünü korkutmak ve kendini güvensiz hissetmeni sağlamak istiyor." Beni tekrar belimden yakaladı ve ona doğru sürükledi.

Artık çok geç, o çoktan yaptı.

"Kavga mı ettiniz?" Kaşlarımı çattım. Düğmelerimi teker teker çözmeye başladı.

"Biraz."

"Onu geri aradın mı? Bu yüzden mi yatağa geç geldin?"

"Hayır." Düğmelerime odaklanıyor. "Uyanık kaldım çünkü öfkeliydim ve beni o halde görmeyi istemedim."

Yüzünü kendiminkiyle buluşması için çekiyorum. "Duygularını benden saklamayı istemiyorum."

Gözleri kararıyor ve ellerini eteğimin altına sokup kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırıyor. "Şu anda hangi duyguyu hissettiğimi bilmek ister misin?" Beni tezgâhın üzerine oturtuyor ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıyor.

Başımı sallıyorum, ancak zaten oldukça iyi bir fikrim var.

Beni öpüyor, tamamen emiyor, tamamen hükmediyor ve beni tezgâhın üzerine yatırıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken

k lotumu kenara çekiyor ve iki kalın parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor.

"Oh." Gözlerim istemsizce kapanıyor.

Beni sertçe pompalıyor ve sonra bacaklarımı yukarı kaldırıyor, böylece ayaklarım önümdeki göğsüne dayanıyor. Beni derin ve agresif bir şekilde çalıştırmaya başlıyor, gözleri karanlık ve benimkileri tutuyor.

"Şu anda ne hissettiğimi bilmek ister misin?" diye fısıldıyor eli beni gerçekten çalıştırmaya başlarken. Elinin gücüyle vücudum tezgâhın üzerinde hareket etmeye başlıyor.

"O güzel amcığını beslemeden işe bu şekilde gitmene izin veremeyeceğimi hissediyorum."

Midem bulanıyor.

Tanrım, çok pis. "O çok a  bir kız," diye fısıldıyorum. "Açlıktan  l yor."

Uyarılmış bir halde dudağını kıvrıyor ve parmakları beni o kadar zorluyor ki acıdan irkiliyorum.

Fermuarını açıyor, pantolonunu ve külotunu indiriyor, k lotumu yana çekiyor ve sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıp derinlere kayıyor.

Onun büyüklüğü bedenimi ele geçiriyor ve tüm tutarlı düşüncelerimi kaybediyorum. Gözleri karanlık bir tahrikle titriyor.

"Siktir, evet," diye tıslıyor.

Tamamen dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri kaymadan ve lezzetli hareketi tekrarlamadan önce sert horozunu kasık kemiğime birkaç kez zıplatmak için elini kullanıyor.

Vücudum onun etrafında dalgalanıyor. Bu adam bir tanrı.

Gözlerimi başımın içinde geriye döndüren derin bir dairesel hareket ekliyor.

Tekrar tamamen dışarı çekiyor ve sikini kasık kemiğimin üzerine geri zıplatıyor. Tekrar içime doğru kaydırduğında i im eriyor. Nasıl g r nmeliyiz? O takım elbise giymiş ve işe hazır, ben onun zevki için uzanmışım.

Bu onun zevki ve ben de bunu ona verebilecek şanslı bir kadınıam.

Spencer Jones ihtiyacı olanı alır. Kurallar umurunda değil. İstediği zaman alır.

Bu şimdiye kadarki en iyi kahvaltı randevusu.

Birkaç dakika içinde, kalın, ağlayan sikiyle beni sikerken sırtımı kamburlaştırdı. İleri atılıp *sertçe* boşalıyorum. Yarın omurgamda bu mutfak tezgahının morlukları olacak ama umurumda değil. Acının her saniyesi buna değer.

Başını arkaya eğiyor, inliyor ve içimin derinliklerine boşalıyor. Kendini yavaşça boşaltırken gözlerini kapatıyor ve sonra durup pantolonunu indiriyor, tüm bu süre boyunca bana bakıyor.

Ayak bileğimi yalarken gülümsüyor ve yavaşça çekmeden önce şefkatle öpüyor. Gözleri seksime düşüyor ve sırtıyor. Parmaklarını tekrar seksime sokuyor ve sonra çıkarıyor, parmaklarını alt dudağıma sürüyor.

Dudaklarını yalıyor ve karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Ne?"

Sırtıyorum.

"Bacakların böyle açıkken yeni sikilmiş gibi çok güzel görünüyorsun." Saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Özellikle de benim dölüm dudaklarındayken."

"Sen pis bir piçsin, Spencer Jones."

O chuckles ve fermuarlar yukarı onun

Pantolon içinde bir hızlı bir hareket. "Öyleyim ve şimdi tatmin olmuş pis bir piçim."

Kollarımı ona doluyorum ve öpüşüyoruz. Aceleye getirilmemiş ve mükemmel.

"Dün gece uyumadığım için bize bir hafta sonu tatili ayarladım," diyor bana bakarken.

"Yaptın mı?"

"Hafta sonu için Yunanistan'a gidiyoruz, bu yüzden Pazartesi günü izin alman gerekecek."

Yüzüm düştü. "Yunanistan mı?"

"Uh-huh." Beni bırakıp telefonunu ve evrak çantasını aldı.

"Ama Pazartesi günü izin alamam." Kaşlarımı çatarak dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

"Yapmalısın." Gözleri yine açmış gibi vücudumda geziniyor.

"Ne?" Sırıttıyorum.

"Sadece seni hatırlamak için bir fotoğraf çekiyorum. Bugün senin böyle ne kadar ateşli olduğunu düşünerek mastürbasyon yapacağım."

"Spencer," diye nefes nefese kaldım. "İş yerinde mastürbasyon mu yapacaksın?" "Ofisimin banyosunda olacağım tabii ki." Bana hediye ediyor Çok seksi bir göz kırpmayla. "Birçok öğle yemeği fantezisinin ana yıldızısın."

Yüksek sesle gülüyorum ve ön kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. "Sen bir hayvansın," diye hayıflanıyorum.

Beni usulca öpüyor. "Anlaştık." Kapıya doğru yürüyor. "Bu gece görüşürüz, meleşim."

Başımı geriye atıyorum ve tavana bakıyorum. Kocaman, şapşal bir sırtış yanaklarıma yayılıyor. Kutsal cehennem.... Bir seks manyağına aşığım.

Ve beni Yunanistan'a götürüyor.

Spencer

Kalbim hızla çarparak restorana giriyorum ve Masters ile Seb'i her zamanki yerlerinde görüyorum. Masanın etrafındaki yerime yerleşiyorum.

"Hey." Bir bardak su alıyorum ve boşaltıyorum. Bardağı tekrar dolduruyorum ve hemen hepsini içiyorum.

Masters ve Seb beni izlerken kaşlarını çatıyor ve bakışıyorlar.

"Size bir kahve getireyim mi?" diye soruyor garson kız.

"Ben bir bira alayım. Aslında, hayır, viski olsun." Parmaklarımı şakaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Buzlu olsun."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Masters nefesinin altında. "Şimdi ne olacak?"

Garson kız bara doğru yürüyor, biraz şaşkın görünüyor.

"Daha yatmadın mı?" Seb kaşlarını çatıyor.

"Evet, tabii ki," diye bağıriyorum.

"Saatin sabahın yedisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet! Saatin kaç olduğunu biliyorum!" Şak diye söyledim. "Siktim onu. Her şeyi siktim."

"Ne şeyi?" Masters kaşlarını çatır.

"Charlotte hamile."

"Ne?" diye soluk soluğa kaldılar, gözleri büyüdü.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Tanrım, çok seksiydi ve dün gece Sheridan yüzünden onu göremedim. Bir dakika önce merhaba diyordum, bir dakika sonra bacaklarını omzuma atmış onu sikmeye başladım ve bir dakika sonra da mutfak tezgâhının üzerinde ona veriyordum. Prezervatifi tamamen unutmuşum," diye ağızımdan kaçırdım.

İkisi de dehşete düşmüş bir halde bana bakıyorlar. "Bu ne zaman oldu?" Seb soruyor.

"Yirmi dakika önce." Başımı üzgün bir şekilde sallayarak iç geçiriyorum.

"Tanrım, seni aptal. Yani gerçekten hamile değil mi?" Masters başını arkaya atar ve yüksek sesle gülererek elini kalbinin üzerine koyup rahatlar. "Bir an için beni kandırdın."

"Yakında olacak. Bu hiç komik değil Masters, seni pislik." Başımı ellerimin arasına aldım. "O genç ve daha önce hiç hap kullanmadı." Bir benzetme bulmaya çalışıyorum. "Döllenmeyi bekleyen dev, altın bir rahim gibi."

Birlikte kıkırdarlar.

Tiksintiyle başımı sallıyorum. "Seb, Google'da bir kadının en doğurgan olduğu yaşı araştır," diye fısıldıyorum panik içinde.

Telefonunu çıkarır ve Dr. Google'a danışır.

Garson kız içkimi getirip uzatıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve titreyen bir elle alıyorum.

Masters beni izlerken yüzünü buruşturuyor. "Ona bir tane daha getirin lütfen."

Garson kaşlarını çatıyor ve aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır!" Çıglık atıyorum. "Berbat ettim, her şeyi berbat ettim. Ve her şey de harika gidiyordu."

Dudaklarını büzüyor, buna ne diyeceğini bilemiyor.

"Teşekkür ederim," diyor Seb garsona, belli ki ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Onlar izlerken ben viski bardağımı boşaltıyorum. "Neden korunmasız seks yapasın ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O kadar iyiydi ki süper güçlü vücut sınırları olan sıradan bir insan olduğumu tamamen unuttum."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Seb tiksintiyle. "Bu kadar iyi sekse ihtiyacım var. Bileğimde tekrarlayan zorlanma var. Sanırım Madison'a geri dönmeye başlamam gerekecek."

"Charlotte da mı unuttu?" Masters kaşlarını çatıyor, Seb'i görmezden geliyor.

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum." "Sana hatırlattı mı?" "Hayır."

"Sonra çıldırdı mı?" "Hayır."

Başımı salladım.

"Lanet olsun." Masters gözlerini devirir. "Onun tamamen saf ve sağlıklı olduğunu söylediğini sanıyordum. Bunu mutlaka düşünmüştür."

"Ah." Onları işaret ediyorum. "Yine de hiç saf değil. O da en az benim kadar kirli ve bunun farkında bile değil." İki elimi de saçlarımda gezdiriyorum. "Birkaç ay sonra etrafımda koşturmaya başlayacak, benden söylemesi. Buna bayılıyor."

"Ya da Bree gibi kocaman hamile bir bebek yumrusuyla paytak paytak yürümek." Masters sırıtıyor.

Seb arama sonuçlarıyla sözümüzü kesiyor. "Tamam. Burada bir kadının en doğurgan olduğu yaşı yirmi dört olduğu yazıyor."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Charlotte yirmi beş yaşında" diye nefes nefese kaldım.

"Lanet olsun, mahvoldun."

Ustalar gülüyor tekrar. "Ne var ve sorun mu var? Onun mükemmel olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle."

"Yani..." Seb kaşlarını çatır. "Ustalar haklı, sorun nedir?"

"I yapamam var a Çocuk. I sadece sadece var benim İlk kız arkadaşım. Henüz bir köpeğim bile yok."

"Otuz yedi yaşındasın, Spence," diyor Seb, soğukkanlılıkla.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Bu sadece lanet bir sayı, tamam mı! Ve annem gibi konuşuyorsun."

"Aybaşı ne zaman?" Masters soruyor.

"Bilmiyorum."

"En son ne zaman içti?"

"Bilmiyorum." Aralarına baktım. "Bunu bilmeli miyim?"

"Ah, evet." İkisi de bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bunu kesinlikle bilmelisin."

Düşünüyorum. "Seks yapmaya başladığımızdan beri kesinlikle yapmadı." Omuz silkiyorum. "Bu kadarından eminim."

"Ne kadar oldu?"

"Umm." Kaşlarımı çatıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum. "Yaklaşık üç hafta kadar. Belki daha uzun."

Masters bana, "Bu da demek oluyor ki muhtemelen şu sıralarda doğacak," dedi.

"Son birkaç gündür alınganlaştı mı?" Seb soruyor.

Gözlerim büyüdü. "Evet." Onu işaret ediyorum. "Aslında çok alıngandı. Beni evimin altına gömmekle falan tehdit etti."

İkisi de gülüyor. Kahvaltımız geldiğinde Masters bana "Güvendesin," diyor.

Yemeklerimizi önümüze koyduğunda hepimiz garsona teşekkür ederiz.

Sinirlerim biraz gerildi. "Sence sorun olur mu?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Bir ısırık alıyor. "Hormonlar kadınları şeytana dönüştürüyor. Ölüm tehditleri de kesinlikle buna dahil."

"Doğru," diye mırıldandı Seb.

"İyi, iyi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ne lanet bir sabah," diye hayıflanıyorum. "Şimdiye kadarki en iyi seksin ardından asansörde tamamen çıldırdım."

İkisi de kıkırdıyor. "O ana kadar ne yaptığının farkında bile değil miydin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kayıyorum, dostum."

Seb kıkırdıyor. "Piyasadan çekilmen iyi bir şey. Gittikçe pasaklı oluyorsun, Spence."

"Ya da belki sadece mutlu." Masters gülümseyerek tostunu kesti. "Sevdiğin kadınla çocuk sahibi olmak bir lütuftur."

Viski kanımı ısıtmaya başladığında derin bir nefes veriyorum. "Dondurucum nasıl?" diye soruyorum.

"Çok büyük." Masters gülümsüyor. "Çok güzel." "Ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç hafta kadar."

"Ona söyle, ben bu hafta sonu dönene kadar bacak bacak üstüne atmasın."

"Neden, nereye gidiyorsun?"

"Yunanistan'a."

"O zaman Charlotte'la aranızdaki şey gerçekten iyi gidiyor." Masters gülümsüyor.

Çiğnerken omuz silkiyorum. "Benim yanıma taşınmasını istedim."

Seb'in çatalı bir çınlamayla tabağa çarpıyor ve ikisi de şok olmuş bir şekilde bana bakıyorlar.

"Şu anda şaka mı yapıyorsun?" Masters kaşlarını çatır. "Hayır, neden?" Tepkilerine şaşırarak soruyorum. "Onu altı haftadır tanıyorsunuz."

"Biliyorum ve bu kadar kısa sürede tamamen acınası bir hale geldim. Ondan uzak bir geceye dayanamıyorum. Aptal kardeşi ofisime geldi ve beni ondan uzak durmam konusunda uyardı. Bunun da ötesinde Sheridan, onunla görüşmeyi reddedersem hesabı benden almakla tehdit etti."

"Ne?"

"Evet, şunu dinle. Sheridan ben telefonda konuşurken iş yerime geldi... aslında sana, Seb." Viskimden bir yudum alıyorum. "Ben telefonda konuşurken halının üzerine diz çöküp bana kafa atmaya çalışıyor."

Seb çiğnerken kaşlarını çatıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen gün beni yatak için aradığında. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni sevdiğini söyledi. Sonra ağlamaya falan başladı. Tüm bunlar olurken resepsiyonist Edward Prescott'un beni görmek istediğini söylemek için zile bastı."

Masters kıkırdar ve burnunun kenarını çimdikler. "Sadece seni beceriyorum, Spence. En iyi hikâyeler sende."

Gözlerimi deviriyorum. "Sonra Sheridan'dan ilişkimizi konuşmak için akşam yemeği sözü alarak kurtuldum. Edward içeri girdi ve bana lanet olası Alexander York'un Charlotte ve benim birlikte olduğumuza dair ona masallar anlattığını söyledi."

"Bu doğru," diye araya giriyor Seb. "Yani, bu gerçekten bir masal değil."

"Ne yaptın sen?" Masters kaşlarını çatır.

"O çok kibirli." Başımı sallıyorum. "Birbirimizden anında nefret ettik. Sonunda onu ofisimden kovdum."

"Tanrım," diye mırıldandı Masters. "Müstakbel kayınvalidene böyle şeyler yapma, Spence."

"Evet, peki, ne yapmam gerekiyor? Onun bu saçmalıklarına katlanmayacağım. Charlotte onun umurunda bile değil ve ne yazık ki onun için ben umurumdayım." Kahvaltımından öfkeli bir ısırık alıyorum. "Bu sik kafalıyla ilgili beni en çok kızdıran şey ne biliyor musun? Her neredeyse dün buraya uçtu ve Charlotte'u arayıp nasıl olduğunu bile sormadı." İkisi de kaşlarını çattı.

"Onun duyguları ya da iyiliği umurunda bile değil. Tek umursadığı lanet olası kendisi." Öfkem yükselmeye başlarken yemeğimi çiğniyorum. "Yani, kim olduğunu sanıyor ki? Onu kontrol edemiyor. Kontrol ettiğini düşünmeye nasıl cüret eder?" Bir içki daha içmek için elimi kaldırdım.

Masters iki boş viski bardağıma bakıyor. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet."

"İşe sarhoş mu gidiyorsun?" Seb dikkatle sorar.

"Öyle görünüyor!"

"Charlotte seni neden gömmek istedi?"

"Oh." Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "Bu bambaşka bir hikâye. Sheridan ilişkimizi konuşmak için onunla yemeğe çıkmamı istedi. Sırf onu ofisimden çıkarmak için kabul ettim çünkü Edward bekleme odasıındaydı. Dün gece Charlotte'a söyledim ve o da bunun üzerine kendini kaybetti. Bundan sonra ya o ya Sheridan diyerek tam bir deli sürtük moduna geçti."

İkisi de bana gülümsüyor.

"Hiç komik değil. Sonra Sheridan'a gidip onu göremeyeceğimi söylemek zorunda kaldım. İşte o zaman 'Benimle görüşmezsen birlikte nasıl çalışacağız' saçmalığına başladı. Belki de iş yapabileceğim başka bir çelik şirketi bulmalıyım."

Yüzleri düşüyor. "Kontratının sizin için değeri ne kadar?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Siktiğimin milyonları. Ama umurumda değil, onunla birlikte olmam için bana şantaj yapmıyor."

"Tanrım." Seb iç çeker.

"Neyse, benim haftam kısaca böyle geçti." İç çektim. "Kulağa çok telaşlı geliyor." Seb yüzünü buruşturdu.

Hikâyenin devamı olduğunu hatırlayınca gözlerim açılıyor. "Ah, bir de bir papaz Charlotte'la benim fotoğrafımı çekmiş. Sanırım o da yakında her yerde olacak."

Seb inanamayarak başını sallarken Masters kahkahayı patlatıyor. "Bir kız arkadaşın olduğunda işlerin senin için daha sakın olacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle." Bir sonraki viskim geldiğinde ofladım. "Yani. Yaptım. I."

Charlotte

Beth bana gülümsüyor. "Bana her şeyi anlat." İkimiz bugün öğle yemeği için buluştuk. Bir haftadır bir iş konferansındaydı ama sanki bir aydır yokmuş gibi geliyor. Ona anlatacak çok şeyim var.

"Oh, Beth, o..." Başımı sallıyorum. "Kelimeler onun hakkını veremiyor."

"İşte başlıyoruz. Sakin davranıp ona aşık olmamana ne oldu?"

"Elimde değildi."

Etkilenmemiş bir şekilde içkisini yudumluyor. "Konuştuk."

"Ne konuşması?" Kaşlarını çatıyor.

"Özel olmak istiyor ve-" "Ne?" diye sözümü kesti.

"Dürüst olmak gerekirse, sana söylüyorum, aramızda gerçekten özel bir şey var. Onun açısından da öyle."

"Ugh, tamam, yani seni teslim olman için becerdi. Anladım."

Kıkırdıyorum. "Ah, seks. Bunu nasıl bu kadar uzun zamandır kaçırmışım?"

Gülüyor. "Sana söylemiştim. Ve aptalca mutlu görünüyorsun."

Masanın üzerinden elini tutuyorum. "Öyleyim Beth. Çok mutluyum."

"Aferin sana, Lottie Prescott." Anthony ile göz göze geliyor ve dikkatini yavaşça bana geri çeviriyor. "Anthony'ye telefon numaramı verebilir misin?"

Etrafıma bakındım ve Anthony suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Bana sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyor."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. "Bu biraz iyi olabilir... değil mi?"

"Siktir, evet. *Ona numaramı ver ve de ki, sana Beth'i ayarlıyorum, işte numarası. Onu ara ve seni çok sert becerecek.*"

Gülüyorum. "Öyle demiyorum."

"Tamam, ne istersen söyle. Sadece beni aradığından emin ol."

"Tamam."

"Şimdi bana bu gece neler olacağını anlat." Gülümsüyor.

"Spencer'a onun evinde yemek pişireceğim," diye açıklıyorum.

Gururla.

Beth sırtıyor. "Şu haline bak, evcilleşiyorsun."

"Buraya gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Umarım Anthony'nin siki ağzımdayken meşgul olurum. Çıktığında ona hemen numaramı ver. Sakın unutma, olur mu?"

"Seni aramayabilir bile."

"Sanki aramazmış gibi."

Swoony Bay Spencer.

Bazı şeylerin bu kadar çabuk alışkanlık haline gelmesi komik. Şeyler derken, Spencer Jones'u kastediyorum.

Her gece birlikte konuşup yemek yiyoruz ve sonra beni yatağa götürüp kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissettirmeden önce bütün gece gülüp eğleniyoruz. Her zaman tatlı bir sevişme olmuyor. Çoğunlukla beni benden nefret ediyormuş gibi beceriyor, ama adamım, benden sertçe nefret etmesine bayılıyorum.

Bu kadar iyi olabileceğini ya da kendimi bu kadar tatmin olmuş hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Uzun zamandır ilk defa tamamen anı yaşıyorum. Bütün gün işte gülüyorum ve sonra gecelerim Bay Spencer'ın Swoony'si ile dolu.

İşler iyi, gerçekten iyi.

Kanepeye yayılmış kitabımı okuyorum. Ayaklarım Spencer'ın kucağında ve o da kitap okuyor. O e-postada şaka yapmıyordu. Gerçekten de hevesli bir okuyucu.

"Televizyonu kapatabilir misin?" Spencer gözlerini sayfadan ayırmadan soruyor.

"Hayır, takmak zorundayım."

Kitabından başını kaldırıyor. "Giymek zorundayım da ne demek?"

"Sessiz evlerden nefret ederim, fark etmedin mi? Televizyon sürekli açık."

Kaşlarını çattı. "Ama sen izlemiyorsun bile."

Biliyorum." Kitabımın sayfalarını çeviriyorum.

"Gürültüye ihtiyacım var." Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, o yüzden başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Neden arka planda gürültüye ihtiyaç duyuyorsun?" Omuz silkiyorum. "Bana arkadaşlık ediyor."

"Neden televizyondan bir arkadaşla ihtiyaç duyasın ki?"

"Sen yanımda olduğun için ihtiyacım yok."

"Geçmişte ne zaman bir televizyonun eşlik etmesine ihtiyaç duydunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki, madem bu kadar önemli." Kumandayı kaldırıp kapatıyorum. Okumaya geri dönüyorum.

"Charlotte."

Sesinin tonuna bakıp başımı kaldırıyorum. Spencer hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da bana sadece aklında bir şey olduğunda Charlotte diye seslendiği. Geri kalan zamanlarda ben onun meleşiyim. "Ne?" diye soruyorum.

"Sorumu cevap verir misiniz lütfen?"

"Soru neydi?" İç çektim.

"Ne zaman televizyonun eşlik etmesine ihtiyaç duydun?"

"Annem öldüğünden beri." Bana bakıyor ve ben Pratik olarak beyninin tik taklarını buradan duyuyorum. Dikkatimi biraz daha okumaya veriyorum.

"Bu hafta Edward'dan haber aldın mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Hayır."

Kitabına ters ters bakıyor.

"Neden?" diye soruyorum.

Sayfayı o kadar sert çeviriyor ki neredeyse yırtılacak.

"Sebebi yok." "Söyle bana."

"Sadece merak ediyorum, kardeşin neden dünyanın öbür ucundan gelip seninle vakit geçirmem için bana baskı yapıyor ve seni kendi gözleriyle görme zahmetine bile katlanmıyor?"

Üzülerek omuz silkiyorum. Ben de bütün gün bunu düşündüm. Hayal kırıklığına uğramak hafif kalır. "Çok meşgul." İç çekiyorum.

"O kadar meşgul ki, herkesi senden korkutup kaçırmak için dünya kadar zamanı var ama seninle gerçekten vakit geçirecek zamanı yok." Sayfayı tekrar öfkeyle çeviriyor. "Beni hasta ediyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Spence." İç çektim. "Bırak artık. Edward ve benim aramda öyle bir şey yok. William benim yakın olduğum kişi. Edward beni kendi tarzında seviyor, sadece yanlış anlaşılıyor."

"Ya da belki sadece bencil bir pislik." Gözleri bir an benimkileri tutuyor ve sonra sanki suçluluk duyuyormuş gibi soruyor: "Bu kadar sevgiyle bahsettiğin sevgili William'la ne zaman tanışacağım?"

"Yakında," diyorum ve sonra hızla kitabımı okumaya geri dönüyorum. Ama bir kez daha gözlerini üzerimde hissediyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum. "Şimdi ne var?"

"Ne zaman regl olacaksın?"

Sırıtıyorum. "Neden?"

"Çünkü korunmasız seks yaptık ve sen bunu umursamıyor gibisin."

Gülümsüyorum ve kitabıma geri dönüyorum. "Önümüzdeki hafta başında burada olacak."

"Nereden biliyorsun?" "Çünkü

doğum kontrol hapi

kullanıyorum." "Doğum

kontrol hapi mı

kullanıyorsun?" diye nefes

nefese kalır.

"Bunu bana neden söylemedin? Bu bilinmesi gereken bir bilgi. Neden prezervatif kullanıyorduk?"

"Çünkü nerede olduğunu bilmiyorum."

"Prezervatifle, Charlotte," diye tersliyor.

"Prezervatifle." "Stres yapmayı bırakabilirsin."

"Stres yapmıyordum."

"Öyleydin, bütün hafta bunun için stres yaptın, biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanımaya başlıyorum ve seni rahatsız eden bir şey olduğunda anlıyorum."

"Neden beni bu ıstıraptan kurtaracak bir şey söylemedin?"

"Çünkü adet günümün ne zaman olduğunu sormanı ve bu konuşmayı yapmamızı istedim."

Gözlerini kısıyor ve dirseklerinin üzerinde durarak üzerime doğru sürünüyor. "Seni cezalandırmak için iyi bir

fikrim var.

Şimdi beni yaklaşan babalık hakkında korkuttuğun için. Bu çok kötüydü. Çılgına döndüm."

Yüksek sesle güldüm. "Seni salak. Neden sormadın ki?" Beni öpüyor ve bu onun tek cevabı oluyor.

"Yarın Yunanistan'a gidiyoruz, unuttun mu?"

Genişçe gülümsüyor. "Gidiyoruz."

"Yunanistan'da ne yapacağız?"

"Yiyeceğiz, içeceğiz, yüzeceğiz ve sevişeceğiz."

Yüksek sesle güldüm. "Sen doğuştan romantiksin, Spencer Jones."

Telefonum masanın üzerinde dans ediyor, ekranda Babam yazıyor. "Sessiz olman gerek." Ayağa fırlayıp telefonu aldım.

Spencer etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirir.

"Merhaba baba." Tekrar Spencer'ın yanına oturdum.

"Merhaba, hayatım." Babamın nazik sesi telefondan aşağı süzülüyor.

Spencer'ın gözleri bir şeyle parlıyor ve bacaklarımın arasında yere düşüyor. Gözlerim açılıyor ve başımı sallayarak "Hayır" diyorum.

Yaramazca gülümsüyor ve pijama pantolonumu aşağı çekmeye başlıyor. Kafasını itiyorum. "Neler oluyor baba?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

"Her zamanki gibi çalışıyorum. Bu hafta bir Broadway gösterisine gittim. Bu hafta birkaç akşam iş yemeğim var. Sen ne yapıyorsun? Sende ne var ne yok?"

Her şeyi.

Spencer dişleriyle cinsel organımı ısırıyor ve ben de başının üstünü tokatlıyorum. "Sadece uzanıyordum, yatmaya hazırlanıyordum," diye yalan söylerken gözlerimi Spencer'a dikiyorum. "Kes şunu," diyorum ağzımdan.

Pijama pantolonumu bacaklarımdan aşağı yırtıyor ve beni kanepenin kenarına çekerek bacaklarımı açıyor. "Aman

Tanrım," diyorum ağzımdan. "Hava nasıl baba?"

Keşke şu anda ne yaptığımı görebilseydi.

"Hava çok sıcak. Vegas bunaltıcı."

Spencer'ın kalın dili etimde kayıyor ve ben kendimi tutmaya çalışırken titriyorum. "Hayal edebiliyorum," diye nefes alıyorum.

Spencer iki kalın parmağını seksime sokarak beni gözlerimi kapatmaya zorluyor.

"İşler nasıl gidiyor, canım?" Babam soruyor.

Spencer beni sertçe pompalıyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve babamın ne dediğini bile zor duyuyorum. "Çok iyi," diye mırıldanıyorum.

"Harika."

Babamın sesi beni bulduğum andan koparıyor.

"Baba, tuvalete gitmem lazım. Seni yarın arayabilir miyim?"

"Elbette canım, yakında konuşuruz. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kapattım, telefonu fırlattım ve Spencer'ı tutup kendime çektim. Dudaklarımız birbirine değdiği anda onu derinden öpüyorum. Aklımdan bir düşünce geçiyor. Kahretsin. Ayağa fırlıyorum ve odanın diğer ucuna koşarak telefonumu tekrar elime alıp kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum. Bir sonraki cümlemi babamın duymasını istemiyorum.

"Sik beni," diye nefes alıyorum.

"Ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim. Kaldır şu lanet bacaklarını."

El ele havaalanına giriyoruz. Spencer'ın elinde çantalarımızı koyduğu bir el arabası var, Anthony ve Wyatt da onlarınkilerle birlikte arkamızdan geliyor. Her yerde insanlar var ve tüm kuyrukları gördüğümde, gözlerim içgüdüsel olarak güvence için Wyatt'a geri dönüyor.

"Sorun değil," diyor.

Spencer kaşlarını çatarak bana baktı. "Neyin var meleğim?" "Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Spencer soru sorarcasına Wyatt'a bakar.

Wyatt ona "Kalabalıktan biraz bunalıyor," diyor.

Spencer'ın yüzü düşer. "Ah. Bilmiyordum. Sen iyi misin?"

Gülümsemeye zorladım. "Evet, iyiyim, yolu göster."

Beni elimden tutup götürüyor ve check-in sırasının en arkasında durmak için ilerliyoruz. Etrafımdaki insanlara bakıyorum, kendimi gerçekten de konfor alanımın dışında hissediyorum. Spencer elleri kalçalarımın arkamda duruyor. Çocuklarla konuşuyor. Lacivert bir blazer ceket, mavi kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor. Her ülkede nefis görünür. Kalabalığın arasında sakın kalmaya konsantre olurken dudaklarının şakağıma yaklaştığını hissediyorum.

"Daha önce hiç ticari bir uçağa bindin mi?" diye fısıldıyor.

Aptal yaşam tarzımdan utanarak başımı sallıyorum.

"Göreceğiniz gibi, havaalanları berbat."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Babanın bir uçağı var mı?"

Başımı salladım. "Üç tane."

Gözlerini deviriyor. "Sadece üç. Zavallı piç kurusu."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. Check-in işlemlerini tamamlayıp güvenlikten geçerek restorana giriyoruz. Çocuklar bara oturdu, biz de bir masaya oturduk.

"Ne içmek istersin meleğim?" Spencer içki menüsüne bakarken soruyor.

"Ben kolayım."

Gözleri dudaklarıma doğru yükseliyor. "Sen sadece benim için kolaysın," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Aramızdaki hava çatırdıyor.

Öne doğru eğilip dirseklerimi aramızdaki masaya dayıyorum. "Bu gece koca aletinizi emmek için gerçekten sabırsızlanıyorum, Bay Spencer," diye fısıldıyorum.

Göz kırıyor. "Dört gözle bekleyeceğim."

Kendimi yine gülümserken buldum. Böyle biri olabileceğim kimin aklına gelirdi ki?

"Ne içmek istersiniz?"

"Margarita."

"İyi seçim. Size katılacağım." Menüü kapatır ve bara gider.

Beklerken şöyle bir bakıyorum ve yolun karşısında bir kitapçı görüyorum. Havuz kenarı için yeni bir kitap alabilirim. Kalkıp çocuklara doğru yürüyorum.

"Sadece bir kitap almak için bu dükkana giriyorum. Bir dakika bile sürmez. Sen burada kal."

Wyatt beni görmezden gelerek hemen ayağa kalkıyor ve beni takip ediyor. Ben içeri girip etrafa bakınırken o dışarıda bekliyor. Kitabımı alıp ödeme yapmak için sıraya girdiğimde dergi standına bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Spencer ve benim bir fotoğrafımız:

Kötü Romeo Yine Saldırdı.

Ne?

Kulaklarımda kanımın sertçe pompalanmasının sesiyle dergiyi elime alıyorum.

Ne kadar aşağılayıcı.... *Kötü Romeo.*

"Bu dergi ne zaman çıktı?" diye sordum.

Sıkılmış dükkân sahibi başını kaldırır. "Oh, yarına kadar çıkmayacak. Erken aldık."

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler." Parasını ödüyorum ve Spencer'ı önünde iki margaritamızla otururken bulmak için masaya geri dönüyorum. Bana arsızca gülümsüyor. "Al bakalım, bu geceki sik emme görevin için yiyecek."

Dergiyi masanın üzerine bırakıyorum ve o da hemen yere bakıyor. Kaşlarını çatmadan önce neye baktığını anlaması birkaç saniyesini alıyor.

"Ne oluyor be?" Koltuğa çöktüm ve hikâyeye ulaşana kadar sayfaları karıştırdım.

Spencer margaritasını içmeye başlar ve olanları izler. Keşke buradan başka bir yerde olsaydı.

Onun ve benim birlikte yaklaşık yirmi fotoğrafımız var. Hatta Wyatt ve Anthony'nin kamerayı fotoğrafçının elinden almak için mücadele ederken çekilmiş fotoğrafları bile var. Hikayeyi yüksek sesle okudum.

"Ünlü Playboy Spencer Jones yine iş başında.

Esrarengiz ve son derece özel bir milyarder olan Charlotte Prescott'a yakalandı.

İkili Salı günü el ele bir öğle yemeği randevusunda yakalandı. Tespit edildikten sonra korumaları filmi almak için fotoğrafçılara fiziksel olarak saldırdı.

Spencer iki gün önce Ibiza'da bir yatta model Tiffany Boland ile görüntülendi.

Ayrıca son haftalarda reality TV yıldızı May Allywell ile de anılıyor.

Charlotte Prescott kesinlikle radarımıza yeni girdi.

Megabucks Baba öğrendiğinde havai fişeklerin patlayacağını hissediyoruz.

Bu alanı izleyin!"

Charlotte

"NE OLUYOR LAN?" Spencer gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sıçırıyor. "Onlar lanet olası yalancılar. İbiza'da değildim. Bu saçmalığın uydurma olduğunu biliyorsun, tüm zaman boyunca seninleydim. Ve May Allywell'i tanımıyorum bile."

Ona ters ters bakıyorum.

"Bu benim hatam değil," diye feryat ediyor.

Koltuğumda öne doğru oturdum. "Spencer, bara git ve bana bir içki daha getir, lütfen. Neden bunca yıldır sikini pantolonunun içinde tutamadın?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"İnan bana, ben de aynı şeyi merak ediyorum," diye telaşla ayağa fırlıyor. "Kaç içki istiyorsun?"

Kulaklarımdan kırmızı buharlar fişkırıyormuş gibi hissederek ona ters ters bakıyorum.

"Şişenin tamamını alacağım," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ben ters ters bakmaya devam ediyorum ve o da benim öfkemden kaçmak için bara doğru kaçıyor.

Kendimi sakinleştirmek için derin nefes alıyorum. Bu planladığım gibi gitmiyor.

Üç saat sonra, uçakta kitabımı okuyordum. Motor tüm sesleri bastırıyor. Normal bir yolculukta şimdiye kadar çoktan uyumuş olurdum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Spencer fısıldıyor.

"Sana kızgın değilim," diyorum, donuk bir ifadeyle, gözlerim kitabımda. Okumuyorum bile, kelimeleri göremeyecek kadar kızgınım. Bu hikâyeyi gördüklerinde babama ve Edward'a bu durumu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Daha da kötüsü, bu tam da onların olmasını istemedikleri şey. Bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen herkesin benimle oynadığını düşündüğünü bildiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bana kızgın gibi görünüyorsun. Pek arkadaşça davranmıyorsun. Üç saattir tek kelime etmedin."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Bir duruma kızmaya hakkım var. Tüm dünya senin etrafında dönmüyor, biliyorsun."

Gözlerini genişletir. "Tanrım." Bir an düşünür. "Bu senin PMT'nin konuşması mı?"

Ona bakıyorum.

"Yani, şu anda kanında dolaşan o orospu hormonları olmasaydı bana ne derdin?"

Kulaklarından bir kez daha buhar fışkırıyor, bu adam o kadar aptal olamaz, kesinlikle.

"Sana söyleyeceğim şey *çeneni kapaman*."

Kıkırdıyor ve elimi kaldırıp arkasından öpüyor. "Öfkelendiğinde çok ateşli oluyorsun Prescott."

Derin bir nefes veriyorum ve kitabıma geri dönüyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki neden hala bana kızgınsın?" "Çünkü aptal gibi görünüyorum."

"Hayır, yok."

"İstiyorum."

"Ama biz gerçeği biliyoruz."

Kaşlarını çatıyor. "Başka kimse bilmiyor."

Ağır ağır nefes veriyor. "Neden herkesin ne düşündüğü hakkında bu kadar endişeleniyorsun? Benim ne düşündüğümle ilgilen."

Bir süre ona baktım. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bence medya için çalışan bu insanlar ve Dergiler aptaldır ve daha önce de söylediğim gibi, ortaya attıkları şeylerin yarısı tamamen uydurmadır."

"Bir resim bin kelime anlatır."

"Ama öyle mi? Geçmişte Seb'in kız arkadaşlarıyla fotoğrafım bile çekildi ve bu yüzden aptal magazin dergilerine çıktım."

"Neden sizi hedef alıyorlar? Neden özellikle sizi hedef aldıklarını anlamıyorum." Aslında ben anlıyorum. O muhteşem, zengin ve dünyayı aydınlatacak kadar çocuksu bir cazibeye sahip... ama bunu bilmesine izin vermiyorum.

Omuz silkiyor. "Yaklaşık beş yıl önce, aynı zamanda model olan bir kızla çıktığımda başladı. Onun peşindeydiler ve birlikte birkaç resmimizi çektiler. Sonra benden habersiz aktris olan başka bir kızla tanıştım. Birlikte bir kulüpten çıkarken fotoğraflandık ve iki kadınla da aynı anda görüştüğümü düşündüler. İşte o zaman tüm bu aşk faresi saçmalığına başladılar."

"İki kadınla da aynı anda mı görüşüyordunuz?"

Sırıttıyor. "Muhtemelen, ama her biri özel olmadığımızı ve başkalarıyla da görüştiklerini biliyordu."

Pencereden dışarı bakıyorum ve içimden bir hayal kırıklığı dalgası geçiyor. Olmasını engelleyemediğim için gözlerim yaşlarla doluyor.

"Angel," diye fısıldıyor, kolunu bana dolayarak. "Üzülme."

"İlk ilişkiyi aileme bu şekilde duyurmak istemezdim Spence," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, bebeğim." Arkama yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum. "Boktan bir durum." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ama izin verme

bu saçmalık ilişkimizi etkileyecek. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil, benden nefret etmeleri de umurumda değil ama beni tanımayan insanların boktan yalanları yüzünden seni kaybedersem..." Sesi kesiliyor.

O haklı. Bu onun hatası değil.

"Can Biz başla ve hafta sonu Tekrar, Lütfen?" I umutla sor.

Bana gülümsüyor, gözleri empatiyle dolu. "İstediğin her şeyi yapabiliriz meleşim."

Araba özel garaja giriyor ve ben heyecanla omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Santorini, Yunanistan'dayız.

"Villanız bizimkinden iki kapı ötede. Kendi havuzunuz var," diyor Spence çocuklara. "Anahtar yan taraftaki posta kutusunda."

"Teşekkür ederim." İkisi de gülümsüyor ve içten içe onların da benim kadar heyecanlı olduğunu düşünüyorum.

Spencer'ın her zaman onların eşyalarını kaydetmesini ve iyi bakıldıklarından emin olarak refahlarıyla ilgilenmesini seviyorum. Onu çok iyi benimsediler ve şimdi rehberlik için ona bakıyorlar. Bu benim için çok şey ifade ediyor ve Spencer'ın nasıl bir insan olduğu hakkında çok şey söylüyor.

"Önce senin evini kontrol edeceğiz, sorun olur mu?" Anthony sorar.

"Tabii ki."

Çocuklar çantalarımızı alıp içeride kayboldular ve beni arabanın içinde zıplamaya bıraktılar. Hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Spencer kapımı açtı ve tutmam için elini uzattı.

"Hazır mısın meleşim?" Yüzü muziplikle dolu ve rezerve ettiği yerin inanılmaz olduğunu şimdiden biliyorum.

"Öyleyim." Elini tutup arabadan inerken ona gülümsüyorum. "Bunu organize ettiğin için teşekkür ederim. İnanılmaz bir şey."

"Daha görmedin bile." Kıkırdıyor. "Burası bizim evimiz değil. Banyosu olmayan bir sahilde kamp yapıyoruz." Bana o çok iyi yaptığı seksi göz kırpmalarından birini fırlatıyor. "Zorlanabileceğimizi düşündüm. Birbirimizi gerçekten tanırız."

Gülüyorum. "Bu da harika olurdu."

Beni kollarının arasına aldı ve öptü. "Çok kolay memnun oluyorsun, Charlotte Prescott."

"Seninle olduğum sürece mutluyum."

Etrafımızdaki hava dönerken tekrar öpüşüyoruz, magazin felaketimiz neyse ki uçakta geride kaldı. Pazartesi dönene kadar bu konuyu düşünmemeye karar verdik. Zaten olmuş bitmiş bir şey için endişelenmenin ve buradaki zamanımızı mahvetmenin bir anlamı yok.

Santorini'de Fira adlı bir köyün hemen yakınında, dağın yamacındayız. Tüm evler ve villalar beyaz ve denize bakıyor. Bir seyahat broşüründen fırlamış gibi görünüyor.

"Hadi içeri girelim," diye ısrar ediyorum.

"Önce çocukların bitirmesini bekleyin."

Oh, mahremiyet istiyor. Mahremiyet istemesine bayılıyorum.

Ona kıkırdıyorum ve o da beni kollarının arasına alıyor. "Yunanistan seninle aynı fikirde." Bana sevgiyle gülümsüyor.

"Biliyorum." Gülüyorum. "Gerçekten öyle."

Kıkırdıyor ve birkaç dakika sonra beklediğimiz sözleri duyuyoruz. "Her şey yolunda."

Garaja geri dönerlerken Spencer, "Teşekkür ederim," der. "Seni sabah ararım. Planımız yok, sadece dinlenmek için buradayız."

"Tamam."

Wyatt'ın yanından geçerken sırtına bir tokat atar.

Anthony, "Bize ihtiyacın olursa telefonlarımız yanımızda," diye seslenir. "Teşekkürler."

Spencer rehberler Ben aracılığıyla ve
kocaman kereste çift ön kapı ve gözlerim

sıçrarken ağzım açık kalıyor

alanın etrafında.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Tamamen beyaz ve minimalist. Duvarlar işlenmiş çimentodan yapılmıştır ve zeminde güzel bir pişmiş toprak karo vardır.

Oda pespembe parlıyor ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Gün batımı.

Villanın arka tarafının tamamı, egzotik bir sonsuzluk havuzuna ve en güzel manzaraya bakan camdan yapılmıştır. Güneş suyun üzerinde yeni batıyor. Spencer beni Fransız kapılarından egzotik gündüz yatakları ve şezlonglarla dekore edilmiş bir balkona götürüyor. Havuzun etrafına güzel minderler serpiştirilmiş ve her şeyi içime çekerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bu çılgın bir film sahnesi gibi," diye nefes alıyorum, yüzümdeki pembe parıltıyı hissederek. Deniz meltemi saçlarımı savuruyor ve Spencer'ın okyanusa gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Beni kollarına alıyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Bugün için özür dilerim."

"Bu senin hatan değil." Kollarımı onun geniş boynuna doluyorum ve dudakları dudaklarıma değiyor. "Hadi yüzmeye gidelim."

"Tamam." Hemen soyunmaya başlıyor, gömleğini omuzlarının üzerinden kaldırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Çıplak yüzüyoruz."

"Bunu bir derginin ön sayfasında görmek istediğimi sanmıyorum." Tepedeki villaları işaret etmek için kolumu kaldırıyorum. Buradan bizi kimin görebileceğini kim bilebilir?

"Bunu düşünmemiştim." Ayakkabılarını tekmeliyor, kot pantolonunu indiriyor ve içinden çıkıyor. Dar, beyaz boxer şortunun görüntüsüyle ödüllendirildim. Gözlerim vücudundan aşağı inip yüzüne geri dönüyor.

"Bikini giy. Şimdi." Karanlık bir şekilde sırtlıyor. "Seni bu havuzda becermek üzereyim."

Tüylerim diken diken oluyor ve bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. İçeri koşup çantamı alıyorum ve ana yatak odasına götürüyorum.

Bu şimdiye kadarki en iyi hafta sonu.

Odayı gördüğümde olduğum yerde kalakaldım.

Bir kez daha nutkum tutuldu. Soluk bir ahşaptan yapılmış, etrafını güzel beyaz bir ağın çevrelediği büyük boy bir yatak var. Arka duvar cam pencerelerden oluşuyor ve aynı zamanda muhteşem okyanus manzarasına sahip. Nane yeşili ahır tarzı büyük bir kapının ardında üçlü duş ve ortasında gömme bir spa küveti bulunan devasa bir banyo var.

Hayranlıkla ellerimi ağzıma götürdüm. Hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım. Çantamı karıştırdım ve altın rengi bikinimi buldum. Üzerime geçirip havuza doğru koşuyorum. Spencer basamakta oturuyor ve beni görünce gülümsüyor.

Ellerimi kocaman açtım. "Ta-dah!" Anons ediyorum.

Spencer'ın gözleri daha önce görmediğim bir şeyle parıldıyor. Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni havuza götürüyor.

"Şu haline bak, gözlerimin önünde çiçek açıyorsun." Soru sorarken kaşlarımı çatıyorum.

"Bir ay önce utangaç ve çekingendin, şimdi ise..." Elini bikinime doğru uzattı. "Seksi ve kendinden emin. Kanıt A."

Suyun içinde kollarımı ve bacaklarımı ona doladığımda kıkırdıyorum. "Benim çok iyi bir öğretmenim var."

Bana bakıyor, batan güneş yüzünü aydınlatıyor. Su durgun ve aniden sanki tüm dünya duruyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, bedenlerimiz birbirine sımsıkı sarılmış ama ben onun kalbi için buradayım. Onun büyük, güzel, şefkatli kalbi.

Bu benim hiç bilmediğim, pek çok kadının da asla bilemeyeceği bir şefkat.

Aramızdaki yakınlık her şeydir.

Sanki o da hissediyormuş gibi gözleri benimkileri arıyor ve uzun bir süre alacakaranlıkta birbirimize bakıyoruz. Sonunda yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudakları nazikçe yüzümün üzerinde geziniyor.

"Seni seviyorum Charlotte," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum." Yumuşakça gülümsüyorum.

Oh.... bu çok mükemmel.

O mükemmel.

Uzun ve yavaş öpüşüyoruz ve ereksiyonunu karnımda hissedebiliyorum.

"Bunu söylemek için beni Yunanistan'a kadar getirmene gerek yoktu, değil mi?" Ona gülümsüyorum.

Bana o sevdiğim arsız, çocuksu sırıtışını veriyor. "Yaptım. Önce prezervatifi mahvettim, değil mi?"

"Keşke sorsaydın."

"O kâbusa geri dönmeseek olmaz mı? Arka koltukta beş pasaklı çocukla birlikte bir minivan sürdüğüm hayallerim vardı."

Yüksek sesle gülüyoruz ve sonra hızla tekrar ciddileşiyoruz. "Yunanistan'a geldik çünkü ilk söylediğimin özel olmasını istedim."

Ona gülümsüyorum.

"Bu benim hayatımda büyük bir mesele, biliyor musun? Yıllardır bunun için TTT terapi gezilerine çıkıyorum."

Dudaklarına karşı gülüyorum ve onu sıkıca kavırıyorum.

"Edward'ın a r a m ı z a girmeyeceğine söz ver."

diyor.

"Yapmayacak, bebeğim." Büyük, mavi gözlerine bakarken saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Söz veriyorum."

Dudakları dudaklarımı alıyor ve bu sefer öpücüğünde bir sınır var. Ne zaman sertleşeceğimi biliyorum ve bu gece de onlardan biri. Elleri kalçalarımnda, beni sert uzunluğunun üzerinde ileri geri yönlendiriyor. Su etrafımızda dalgalanmaya başlıyor.

"Bacaklarını kaldır," diye emrediyor boğuk bir sesle, odağı ağzıma kayıyor.

Ağzıma odaklanmasına bayılıyorum. Onun yanında nasıl hissedeceğimi hayal ettiğini biliyorum.

Bacaklarımı onun iki yanındaki basamağa kaldırıyorum ve vücudumu ona doğru bastırırken keskin bir nefes alıyor. "Seni tam burada becereceğim meleğim."

"Hmm."

Bikiniyi yana çekiyor ve kalın sikini ıslak etime sürtmeye başlıyor, ileri geri, ileri geri. Şimdiden titrediğimi hissediyorum.

Kahretsin, umutsuz vakayım.

"Dur," diye fısıldıyor. "Gelme."

Gülümsüyorum. "Sanki bu bir seçim."

Elleri arkamda, beni ona doğru yönlendiriyor ve biraz içeri girdiğinde ikimiz de yanıkla inliyoruz.

Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine koyuyor. Göğsünde sertçe attığını hissedebiliyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Her seferinde, meleğim. Ne zaman seninle olsam kalbim küt küt atıyor."

Çenemi kavırıyor ve beni sert ve kontrolsüz bir şekilde öpüyor.

Sadece bir santim içeride, ama yemin ederim boşalacağım.

"Sana yeterince yaklaşıyorum," diye fısıldıyor. "Sana doyamıyorum. Böyle hissetmek için ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Gözlerim yaşla doldu. *Ona çok aşığım.*

Öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor ve omuzlarımı arkadan kavrayıp beni sikinin üzerine oturtuyor. O kadar sert ki, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Kalın, uzun ve cehennem, sevdiğim adamın bu kadar erkeksi ve güçlü olduğu için kutsanmışım. Aleti kaya gibi sert... sadece benim için. Vücudumu yavaşça onun üzerinde yukarı ve aşağı kaydırıyor ve kendi içinde derin daireler çiziyor.

Açık ağzımı yaladığında gözleri kararıyor. "Bir şey deneyeceğim, tamam mı bebeğim?"

Eli arkama gidiyor ve bir parmağını arka girişime koyuyor.

Vücudum anında gerildi.

"Şşş." Aleti kendi ritmiyle seksime girip çıkarken beni sakinleştiriyor.

"Öne eğil," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum ve bunun o an olduğunu biliyorum - benden yeni bir şey denememi istediği an.

Ben de onun için maceracı olmak istiyorum.

Dudaklarım onunkilere kilitlenmişken öne doğru eğiliyorum ve bir parmağını arka girişime sokuyor, aynı anda beni yavaşça sikişinin üzerine kaydırıyor.

Gözlerim onunkileri tutunca açılıyor. Yüzündeki ifade saf bir memnuniyet ifadesi.

"İyi hissettiriyor, meleğim, değil mi? Bir gün seni burada becereceğim."

Onun böyle iğrenç şeyler söylediğini duymak bana bir şeyler yapıyor ve hemen kasılıyorum, vücudum zonklayan bir orgazma dönüşüyor. Yüksek sesle inliyorum ve kontrolümü tamamen kaybediyorum.

"Oh, kızlarım bundan hoşlanıyor," diye fısıldıyor tanınmaz bir sesle, sertleşmeme izin vermeye başlarken.

Su havuzun kenarına çarpıyor ve o yaklaştıkça parmağı ve siki daha da derinleşiyor gibi hissediyor. "Bacaklarını kaldır!" diye bağıyor.

Biraz korkuyorum ama bacaklarımı daha yukarı kaldırıyorum. Başını geriye atıyor ve kendini içimin derinliklerinde tutuyor. Boşalırken aletin sarsıntısını hissediyorum.

"Lanet... cehennem," diye inliyor. Beni pompalamaya devam ediyor ve sonunda bir anda duruyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, parmağı içime girip çıkmaya devam ediyor. Büyülenmiş gibi.

Duramıyor.

İhtiyaçlarını karşılamak için vücudumu keşfederken, onun önünde diz çöküyorum ve tamamen k e n d i m d e n geçiyorum.

"Kahretsin, beni azdırıyorsun." Bikini üstümden meme ucumu ısıyor, parmağı yavaşça girip çıkıyor ve beni bu haldeyken en iyi şekilde kullandığını biliyorum. "Artık burada sevişebilir miyiz?" diye fısıldıyor bana hayranlıkla.

Kocaman, güzel dudaklarını öpüyorum. "Bir gün."

Yumuşakça gülümsüyor ve beni çalıştırmaya devam ediyor ve lanet olsun, çok samimi ve çiğ hissettiriyor.

Beklenmedik derecede iyi.

Bunun özel bir an olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Meme ucumu sertçe ısırdı. Bu beni irkiltiyor ve onun keşfedici parmağından kıpırdayarak uzaklaşıyorum. Çok yaramaz.

"Siz Şeytan'ın ta kendisi olabilirsiniz Bay Spencer."

Muzipçe gülümser ve sahte bir selam verir. "Hizmetinizdeyim leydim." Beni geriye yatırıyor ve boynumu ısıyor. "*Bir günümüzü iple çekiyorum.*"

Güneş ufukta beliriyor ve ben huşu içinde gülümseyerek yavaş bir nefes alıyorum.

Saat erken ve ben güvertede yeni bir günün doğuşunu izliyorum. İzlenmeden geçilemeyecek kadar güzel. Bornozumu üzerime sarıyorum ve altın ışıltısı yüzüme yansırken ve deniz meltemi etrafımda dönüp saçlarımı savururken gülümsüyorum.

Cennete.

Burası bambaşka bir yer. Çok egzotik ve muhteşem... diğer dünyadan. Altımızdaki uçurumun üzerindeki beyaz villalara bakıyorum ve içlerinde kimlerin olduğunu merak ediyorum. Oradaki kadınlar da benim kadar şanslı mı?

Benim güzel Spencer'ım hâlâ yatağında uyuyor ve gelmiş geçmiş en mükemmel gün doğumunu kaçırdığının farkında değil. Ayrıca

Midemin derinliklerinde yaşadığım korkunun farkında bile değilim. Spence'in hafta sonu tatilimizle ilgili o aptal dergi haberi hakkında endişelendiğimi bilmesini istemiyorum. Elimden geldiğince sert davranıyorum ama dürüst olmak gerekirse, nasıl korkmayabilirim? Çekirdeğime kadar sarsıldım.

Edward ve babamın hikayeyi okuduklarını ve ne söyleyeceklerini -ya da çılglık atacaklarını- hayal ediyorum ve pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum.

Onlara Spencer'ı bu şekilde anlatmak istemezdim. Onlara anlatmak istediğimden daha uzak olamazdı ama tabii ki bu seçim artık benim elimden alındı. Onlar daha onunla tanışmadan yargılanacak. İçimden bir ses çoktan yargılandığını söylüyor.

En azından Edward tarafından.

Aklıma bu hafta Spencer'ı iş yerinde ziyaret etmesi ve Spencer'ın Edward Londra'dayken gelip beni görmeye zaman ayırmadığı için nasıl sinirlendiği geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim duygularımı incitti ama Spence'e bunu asla belli etmedim. Bu sadece onu çileden çıkarırdı ve ikisinin iyi geçinmesini sağlamaya çalışmalıyım. Bu hayatımı çok daha kolaylaştıracak.

Ama Edward neden gelip beni görmedi? Anlayamıyorum.

Bir tekne suya iniyor ve insanların binişini izliyorum. Sonra yavaşça çekilirken, suyun üzerinde kayboluşunu izliyorum. Acaba bugün nereye gidiyorlar? Nasıl bir macera yaşayacaklar?

İki iri elin arkadan belime dolandığını ve dudakların şakağıma hafifçe toz kondurduğunu hissediyorum. "Günaydın güzelim," diye mırıldanıyor derin sesi.

Gülümsüyorum ve elimi yüzüne koyuyorum. "Günaydın," diye fısıldıyorum. "Nasıl uyudun?"

"Kütük gibi." Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, burası çok güzel Spence."

Ufka doğru bakarken gülümsüyor. "Öyle, değil mi?"
Etrafımızı seyrederken bir an için birbirimizin
kollarında duruyoruz. "Bugün ne yapıyoruz?" Ben
soruyorum.

"Gezmek." Genişçe
gülümsüyorum. "Motosikletle."
Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Moped mi?"
Nefes nefese kaldım. "Ben... Ben hiç..."

Spencer benim dehşetime gülüyor. "Merak etme, ben
k u l l a n a c a ğ ı m . Sen sadece benim motorcu kaltağım
oluyorsun."

"Motorcu kaltak mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Motorcu bir
sürtük ne halt eder?"

"Ben." Göz kırıyor. "Bütün gün bisikletimin arkasında
oturuyorsun, sonra da bütün gece sikimin üzerinde
oturuyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Sen bir aptalsın."

Kocaman bir gülümsemeyle boynumu ısıırıyor ve beni
evin içinde geriye doğru yürütüyor.

"Ama önce derilerini hak etmelisin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Wyatt kaşlarını
çatar.

Spencer motosiklet kaskımı takarken Wyatt'a bakıyorum.
Dürüst olmak gerekirse ben de bunun iyi bir fikir olduğunu
düşünmüyorum ama gerçekte olduğumdan daha cesur
davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Spencer çenemin altındaki kayışı bağlamaya
odaklanırken kaşlarını çatıyor.

"Bu beni klostrofobik hissettiriyor,"
diyorum. Sözlü yanıt vermemeyi tercih
ederek sırtıyor.

"Motosiklet konusunda ne kadar deneyiminiz var?" diye
sordum. Garajımızda park halinde duran küçük makineye
bakıyorum.

"Yığınla." Kaskıma üç kez vurdu. "Sadece üç ya da dört

kez hastaneye gittim. Birkaç kırık kemik

en kötüsü oldu." "Ne?"

Gözlerim büyüdü.

"İki bacak, iki kol," diye dalga geçiyor. "Kafatası kırıldı." "Bana şaka yaptığını söyle."

"Yemin ederim, eğer o bisikletin arkasında onunla kaza yaparsan..." Wyatt araya giriyor.

Anthony izlerken gülüyor.

"Gülmeyi kes, Ant," diye uyarıyor Wyatt. "Bu çıktığımız son yolculuk olabilir."

"Ya da yaptığımız son yolculuk," diye mırıldandım.

Spencer'ın gözleri zevkle açılır. "Hepiniz sakın olur musunuz? Ben mükemmel bir sürücüyüm ve..." Bacağını bisikletin üzerine atıyor ve eğilerek hızlı sürüyormuş gibi yapıyor. "Charlotte ve bana yetişemezsin."

Aman Tanrım, bugün gerçekten ölebilirim. "Spencer, bunu bilmiyorum."

"Atla, kadın." Çenesiyle bisikletin arkasını işaret ediyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum ve ona sıırttım. Bağlamı tamamen farklı olsa da bunu bana daha önce de söylemişti. "Bin ve bacaklarını etrafıma sar."

Bana söyleneni yapıyorum, arkasındaki koltuğa oturmama yardım etmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Her şey yolunda mı çocuklar?" Spencer onlara sorar. Wyatt motorunu çalıştırır, onu Anthony takip eder. Spencer bizim motoru da çalıştırır.

"Yavaş git," diye uyarıyor Wyatt onu. "Aptalca sürme."

Spencer gözlerini devirir. "Başımın etini yiyorsun, Wyatt."

Anthony kıkırdar. "Doğru mu?"

Spencer arkasını dönüyor ve küçük cam ekranımı gözlerimin üzerine indiriyor. "Sıkı tutun, meleğim."

Yavaşça çekiliyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp dayanıyorum.

Hızlanmaya başlıyor ve onu o kadar sıkıyorum ki patlamasından korkuyorum.

Sokağa çıktık ve tepeden aşağı indik. "İyi misin?" diye sesleniyor.

Cevap veremeyecek kadar korkarak başımı sallıyorum. Bir süre arnavut kaldırımlı sokaklarda ilerliyoruz ve insanların bir bulanıklık içinde yanımızdan geçişini izliyorum.

Elini kalçamda gezdiriyor. Hmm, belki de o kadar da kötü değildir.

Daha geniş bir yola çıktık ve o da biraz hızlandı. Wyatt bir anda bisikletiyle yanımızda beliriyor ve Spencer'a elini kaldırıyor.

"Yavaşla!" diye sesleniyor bize.

Spencer başını sallıyor, onu tersler ve hızla uzaklaşır.

"Ah!" diye bağıryorum, çünkü G-kuvvetinden dolayı geri itiliyorum.

Arkamıza baktığımda Wyatt ve Anthony'nin yüzlerinde dehşet dolu bir ifadeyle bizi kovaladıklarını görüyorum. Kıkırdıyorum ve Spencer'a bağıryorum, "Kaybet onları."

Spencer başını sallıyor ve bizi daha hızlı göndermek için bileğini büküyor. "Sonra görüşürüz, orospu çocukları," diye bağıryor.

Wyatt'ın kornasının çaldığını duyuyorum ve başımı Spencer'ın omzuna koyup gülüyorum.

Yaramazlık yapmak çok eğlenceli.

Üç saat sonra bir sahile yanaştık ve kaskımı çıkarırken aptalca gülümsedim.

Sanırım bu şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi. Adanın pek çok yerini gördük ve bunu yaparken de harika vakit geçirdik.

Wyatt ve Anthony yanımıza yanaşıyor ve Wyatt kaskını çıkarır çıkarmaz Spencer gülüyor.

"I sadece yaşlı elli yıllar Teşekkürler için
Sen." Wyatt huffs. "Sen manyak bir
şoförsün."

Spencer elini sahile doğru uzatır. "Ama ödülüne bak."

Etrafımıza bakıyoruz ve siyah kumdan oluşan en güzel plajı görüyoruz. Çiftler halinde dizilmiş şezlonglar ve üzerlerinde sazdan yapılmış plaj şemsiyeleri var. Su parlak mavi ve kristal berraklığında. Bir de plaj barı var ve insanlar verandada oturmuş kokteyl içiyor.

"Ege Denizi'ndeki Perissa Plajı'nı takdim edebilir miyim?" "Vay canına." Gülümsüyorum.

"Etkileyici."

"Ve bu plajın bir diğer cazibesi de muhteşem manzarası." Yağlanmış ve üstsüz güzel kadınların sıralandığı şezlongları işaret ediyor.

"Bu plaj aynı zamanda Juggernauts Hangout olarak da bilinir."

Hepimiz gülüyoruz ve ben gözlerimi deviriyorum. Tam bir Spencer lafı.

"Gördünüz mü çocuklar, ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum." Yaramazca göz kırpmıyor.

"Mükemmel." Anthony sırtıyor.

Spencer bisikletten inmeme yardım ediyor ve kasklarımızı gidona yerleştiriyor.

"Charlotte ve ben yüzmeden önce biraz yemek yiyeceğiz ve birkaç saat uzanacağız. Ne isterseniz yapın," diyor Spencer onlara.

Wyatt, "Yakın olacağız," diyerek bizi temin ediyor.

"Çok yakın değil." Spencer elimi avucunun içine aldı. "İpucunu al ve gidip göğüslere falan bak."

Çocuklara sırtıyorum. Gidip göğüslere bakmalarının söylenmesi, işverenlerinden daha önce duydukları bir şey değil sanırım.

"Bu taraftan." Spencer restorana doğru yola koyuldu. Anthony onun yanında yürüyor ve Wyatt sanki aklında bir şey varmış gibi bana yan yan gülümsüyor.

"Bu bakış da ne?" Kolumu onunkiyle birleştirirken soruyorum ve diğer ikisini takip etmek için dönüyoruz.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diyor ellerini ceplerine sokarak.

"Ne gibi?"

"Mutlu gibi."

Omzumu onunkiyle arpıştırıyorum. "Gerçekten belli oluyor mu?" "Bir işaret gibi."

Bir süre yürüyoruz ve ileride Spencer'ın Anthony'nin söylediği bir şeye yüksek sesle güldüğünü görüyorum. Glş çocuksu ve kaygısız. "Bu Nottingham'da boğulmaktan çok daha iyi, değil mi?"

Wyatt etrafımıza bakarken gülümsüyor. "İlgili herkes için."

Öğleden sonra güneşi yüzümü ısıtıyor ve gökyüzüne gülümsüyorum. Saatlerdir Perissa Plajı'ndayız. Ayrılmak için fazla güzel.

Çocuklar arka tarafta bir yerdeler ve biz de mayolarımızla suyun kenarındaki şezlonglarımızdayız.

Yemek yedik, yzdk, içtik ve hatta biraz kestirdim. Ben burada mutluluk içinde uzanırken Spencer kokteyl almak için bara gitti.

Dalgaların, martıların, kakhahaların ve uzaktan gelen müziğin sesi... Sanırım burası şimdiye kadar bulunduğum en favori yer olabilir. Pek çok harika yerde bulundum ama sanırım bunun nedeni burada birlikte olduğum kişi.

Spencer benim en sevdiğim yer. Onun olduğu her yer cennet.

Elinde çok pembe ve egzotik görünümlü iki içkiyle yeniden ortaya çıkıyor. Kaşlarımı çatarak doğrudum. "Vay canına, bunlar ne?"

Parlak pembe ve içinde süslü pipetlerle fokurdayan uzun bardağımı uzatıyor. "Serçe parmağımın sevgilisi için bir Serçe Parmağımın Sevgilisi."

Bardağa şüpheyle bakarken gülümsüyorum. Muhtemelen çok zehirlidir. "Nasıl pembemsi bir sevgiliyim?"

İçkisini yudumlar ve gözlerini kıсар. "Şey, sen benim sevgilimsin ve organların pembenin nefis bir tonu." Omuz silkiyor. "Pembiş sevgilim."

Gülüyorum ve bir yudum alıyorum. O da yanımdaki şezlonga çöküyor. "Bu çok lezzetli." Başımı sallıyorum. "İyi seçim."

Kadehini bana doğru kaldırıyor. "Sadece güzel bir yüz değil."

Gerçek bu değil mi?

Spencer sadece güzel bir yüz olmaktan o kadar uzak ki artık yakışıklı olduğunu bile fark etmiyorum. Sevdiğim şey onun içindeki şey. Onu şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok farklı kılan iki yönü. Eğlenceli, dürüst ve tatlı biri ama bir de sadece yatak odasındaiken ortaya çıkan baskın bir tarafı var. Wyatt ve Anthony ile ilk tanıştığında nasıl olduğunu hatırlıyorum ve onu tanımayan insanlara karşı hiç de kolay lokma olmadığını biliyorum.

Edward gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Pipetini emerken başını sallıyor. "Bu arada bu içecek ölümcüldür. Yüzmemize izin vermeyin, ölebiliriz."

Kıkırdıyorum. "Triple P gezisine gittiğini söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

"Oh." Kaşlarını çatı. "Triple T?"

"Evet, işte bu. Triple T gezisi nedir?"

"Düşünmek için bir yolculuk zamanı. Bilirsiniz, işler çok büyüdüğünde ve artık başa çıkamadığınızda, düşünmek için zamanınız olması için hayattan kaçmanız gerekir."

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

"İki ya da üç haftalığına tek başıma gidiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum, kimseyle konuşmuyorum, düşünüyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Maui'deki Four Seasons. Maui'deki Four Seasons olmalı."

"Bunu sen mi yaptın?"

"On yedi yaşımdan beri her yıl bunu yapıyorum."

Yüzüm düşüyor. "Her yıl mı? Her yıl bir şeylerle başa çıkamıyor musun?" Soruyorum, oh bu haber.... neyi halledemiyor?

"İlk gittiğimde hormonlu bir gençtim ve annem benimle çok uğraşıyordu. Sakinleşeceğimi umarak beni Maui'ye gönderdi." Dudaklarını büküyor. "Kimseyi tanıımıyordum ve kimseyle konuşmuyordum."

"Baban için üzülüyor muydun?"

Omuz silkiyor. "Evet. Yıla delirerek ve başımı belaya sokarak başlardım. Doğum günüm Aralık ayının 31'indest, bu yüzden her yılın son gününü onun beni aramasını bekleyerek geçirirdim." Duraklıyor ve boşluğa bakıyor. "Ve sonra her yeni yılın ilk gününü aramadığı için yıkılmış bir şekilde geçirirdim."

"Doğum günün yılbaşı gecesini mi?" Ben sordum.

Yumuşakça gülümsüyor ve başını sallıyor. "TTT gezileri böyle başladı. Büyüdükçe farklı nedenlerle gitmeye başladım."

"Sebebi neydi?" Uzandım ve elini elime aldım. "Bana anlatabilirsin. Yargılamayacağım."

"Kırıldığımı düşünüyordum. Kendimi hiç bağlı hissetmedim. Tüm bu harika kadınlarla tanışıp onlarla yatıyordum ve sonra..." Omuz silkiyor. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Cidden, hiçbir şey. Seksten sonra onlarla yatakta olur, işimi düşünür ve bir pislik gibi görünmeden ne zaman ayrılabilceğimi görmek için saatin tik taklarını izlerdim."

Elini sıkıyorum ve bana hüznü bir gülümseme veriyor.

"Her yıl daha da kötüye gitti. Onun gibi olduğum için kendimi hırpalamaya başladım. Doğum günümde kimsenin yanında olmak istemiyordum. Dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum ve aileme uzaktaymışım gibi davranıyordum, böylece mutlu görünmek zorunda kalmıyordum."

"Spence," diye fısıldadım hüznle. "Yani her yeni yılı yalnız mı geçirdin?"

"Masters'ın karısı ölene kadar uzun bir süre öyle yaptım. Sonra Seb ve ben o günü onunla ve çocuklarla geçirdik. O bir

benden daha karanlık bir yer."

Yumuşakça gülümsüyorum. Birbirlerine göz kulak olacak kadar iyi arkadaşlar. "Geçen yıl ne yaptın?"

Sırıttıyor. "Masters'ın evinde masa oyunları oynadık. Tam bir parti hayvanı."

Elini tutup tekrar arkasından öpüyorum. "Bu yıl doğum günün için Santorini'ye gelebilir miyiz? İstersen Seb, Masters ve ailelerini de getirebiliriz?"

Uzanıp yüzümü avucunun içine alıyor ve başparmağını alt dudakımın üzerinde gezdiriyor. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Şezlongunda yanına tırmanıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Doğum gününde uzun yıllar boyunca yapayalnız olduğumu hayal ediyorum. Yeni yıl arifesi! Bu beni çok üzüyor.

"Bundan sonra her şey farklı olacak Spence," diye fısıldıyorum ona sıkıca sarılırken. "Artık ben varım ve seni asla yalnız bırakmayacağım."

Beni kendine çekiyor ve sıkı sıkı sarılıyor. "Bunca zaman, kırdığımı sanıyordum. Meğer sadece seni bekliyormuşum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve öpüşüyoruz. Uzun, yumuşak ve mükemmel. "Beni eve götürüp samimi bir ilişki yaşamalısın," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve gözleri açılıyor. "Bir gün mü?" "Şansını zorlama."

Santorini'deki son gecemizde bara giriyoruz. Geç oldu ve dağılmış durumdayız. Dağınık derken, çok fazla kokteyl içtiğimizi ve aptallar gibi güldüğümüzü kastediyorum.

Her şey çok komik.

Hiç bu kadar rahat ve kaygısız olduğumu hatırlamıyorum. Üç gündür aynaya baktığımı sanmıyorum. Üç gündür aynaya baktığımı sanmıyorum.

ihtiyacım var. Spencer bana olduğum gibi dünyanın en güzel kadını olduğumu hissettiriyor.

Kısa sarı bir plaj elbisesi giyiyorum, saçlarım açık ve dağınık. Bir kulağımın arkasında kırmızı bir çiçek var.

-Spencer'ın benim için bahçeden topladığı bir çiçek. Üst düğmeleri açık beyaz keten bir gömlek ve üzerinde beyaz hibiskus çiçekleri olan pembe bir şort giyiyor. Ayrıca yeğeni için aldığı parlak yeşil bir dinozor şapkası takıyor.

Bar neredeyse boş ve küçük bir sahnede tek kişilik bir grup çalıyor. Ayakta duran bir mızıkası, bir bongo seti ve bir gitarı var. Uzun kahverengi saçları ona tam bir hippie havası veriyor ve sesi çok güzel.

Spencer'ın gözleri parlıyor ve beni dans pistine sürüklüyor. Ellerimden tutup beni dışarı itiyor ve sonra tekrar vücuduna yapıştırıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum." Bana gülümsüyor.

"Bunu hayatımda daha önce hiç duymadım."

"Ben de öyle." Beni itiyor ve tekrar döndürüyor. "O zaman sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Seninle yaptığım her şeyi seviyorum." Bana sırtıyor ve aramızdaki hava dönüyor. Sarhoş ve düzensiz olsa bile, o tüm dünyadaki en mükemmel adam.

Şarkı bitiyor ve diğer herkesin coşku eksikliğini telafi etmek için ikimiz de alkışlıyor ve tezahürat yapıyoruz.

"Ne çalmamı istiyorsunuz?" diye soruyor şarkıcı kalın aksanıyla.

Spencer onu işaret ediyor ve gözleri açılıyor. "Avustralyalı mı?" diye sorar.

"Evet, dostum." Adam gülüyor.

Spencer, sanki uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşlarmış gibi ona beşlik çakıyor. "Avustralyalılara bayılıyorum."

Döndüğümde Wyatt ve Anthony'nin köşeden kıs kıs güldüklerini görüyorum. İstedikleri kadar inkâr etsinler, artık onların da Spencer'dan hoşlandıklarını biliyorum. Kim sevmez ki? O tanıdığım en arkadaş canlısı insan.

"Adın ne senin?" Spencer şarkıcıya sorar.

"Reg." Adam gülümser.

"Bu harika bir isim!" Spencer sanki hayatında duyduğu en heyecan verici bilgiymiş gibi haykırıyor.

Yine yüksek sesle güldüm. Oh adamım, biz çok sarhoşuz.

"Bize bir şarkı çal, Reggie." Elimi tutup öpüyor ve şarkının başlamasını bekliyor.

Reg içkisinden bir yudum alır ve gitarını eline alır. "Bu şarkının adı 'Dream Catch Me.'"

Spencer bana gülümsüyor ve bana bir tane veriyor. Swoony göz kırpmıyor. Şarkı başlıyor ve beni ritme göre bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye başlıyor. Sözler Reggie'den dökülürken Spencer da onları bana söylüyor ama gecikmeli olarak. Önce onları dinliyor ve sonra her şeyi net bir şekilde tekrarlıyor.

Zamanlaması tamamen yanlış.

***Yalnız olduğumda gittiğim bir yer var.
İstediğim kişi olabilirim, olmak istediğim
kişi olabilirim. Ama gördüğüm biziz.***

Dansımız biraz kontrolden çıktıkça bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyoruz ve Spencer dans edip kalçalarını sallarken yanlış kelimeleri söyledikçe ben gülüyorum.

Bana şarkı söylerken kocaman güzel gülümsemesi yüzünü kaplıyor ve beni bir bez bebek gibi sallarken şapşal dinozor şapkasıyla ona gülüyorum.

***Düştüğüme inanamıyorum.
Beni yakın tut, gitmesine izin
verme. Düştüğümde rüyamda
yakala beni.***

Nakarat patlıyor ve Spencer beni bırakıyor. Hayatının en güzel anlarını yaşayarak zıplamaya başladı.

"Atla." Gülüyor.

Kendimi onun dansını taklit ederken, yüzümde kocaman şapşal bir gülümsemeyle ona eşlik ederken buluyorum. Nasıl görünmeliyiz? Kimin umurunda ki?

Bu çok eğlenceli.

Müzik azalmaya başlar. "Harika şarkı." Spencer alkışlıyor. "Tekrar çal."

"Evet." Gülüyorum. "Yine."

Reg bizimle birlikte gülüyor ve şarkıya baştan başlıyor. Bu sefer Spencer sözleri biliyor ve beni kollarına alırken bana şarkı söylüyor.

***İstediğim kişi olabilirim,
Ama gördüğüm biziz.***

Bu gece dünyada başka kimse yok.

Sadece o.

Nakarat tekrar çalıyor ve bir kez daha bop yapmaya başlıyor.

Başımı arkaya atıp gülüyorum, kendimi ona katılmaktan alıkoyamıyorum. O dinozor şapkasının içinde son derece gülünç görünüyor ama yine de onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu hali. Kocaman gülümsemesi bulaşıcı. Çocukların bizim yaptığımız gösteriye yüksek sesle güldüklerini görmek için onlara bakıyorum.

Spencer beni tüm dans pistinde döndürüyor. "Olmak istediğim kişi ol!" diye şarkı söylüyor bana. "Ama gördüğüm biziz... ve düştüğüme inanamıyorum." Şarkı bitmeye başlıyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve beni geriye yatırıyor.

"Bir gün başka ne yapacağım biliyor musun meleşim?" diye fısıldıyor.

"Ne?" Ona gülümsedim.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Seninle evleneceğim." Kalbim durdu.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Nakarat tekrar başlıyor ve Spencer beni hızla öpüyor, bir kez daha zıplamak için beni yukarı çekiyor.

"Atla!" diye bağıyor.

Bu zıplayabileceğiniz bir şarkı bile değil. Bu bir türkü ve ben o kadar çok gülmeye başlıyorum ki ayakta zor duruyorum. Deli gibi dans etmeye başlıyor, sanki bir rock konserindeymiş gibi elleri havada bir o yana bir bu yana zıplıyor. Bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi. O kadar çok gülüyorum ki kendimi tutmak için ellerimi dizlerime dayamak zorunda kalıyorum.

Şarkı bitiyor ve ikimiz de ellerimizi havaya kaldırarak alkışlıyoruz.

"Bravo, bravo."

Alkışlamaya devam ederken gülüyorum.

"Harika, dostum," Spencer ağlar
içinde Heyecan. "Gelmiş geçmiş en iyi şarkı."

Reg gülüyor ve parlak yeşil dinazor şapkalı deliye başını sallıyor. "Çok telaşlısın dostum."

Spencer beni dans pistinden sürükleyip çocuklara kapıyı işaret ettiğinde gülüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Eve gitmemiz gerek." Dönüyor ve dinazor şapkasını kafama geçiriyor. "O rüya şarkısı beni azdırdı."

"Sen her zaman azgınsın."

Döndü ve beni kollarına aldı. "Ben sadece rüya kapanım için azdım."

Ona gülümsüyorum ve kalbim kabarıyor. Patates kelimesini söyleyebilirdi ve ben bunu romantik bulurdum.

"Seni seviyorum." Bana gülümsüyor.

"Seni daha çok seviyorum." Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Oh, Tanrım," diye inliyor Wyatt arkamızdan.

"Düştüğümde rüya beni yakalar," diye şarkı söylüyor Spencer sesinin en yüksek tonuyla. "Yoksa eve hiç gitmeyeceğim." Ön merdivenlerden çıkarken tökezliyoruz ve Spencer elini kılıç çeker gibi kaldırıyor. "Kebapçıya!" diye bağıyor.

Uçağa biniş salonunda bekliyoruz ve ben önümdeki güzel adama bakıyorum. Onu hiç görmediğim kadar dağınık ve hiç olmadığı kadar akşamdan kalma. Eve gitmekten ve gerçekliğe dönmekten korkuyorum. Cennetteki en güzel hafta sonunu geçirdik ve ben burada, küçük aşk balonumuzda kalmak istiyorum.

Spencer villaları yılbaşı için iki haftalığına yeniden ayırttı. Bundan daha mükemmel bir şey düşünemiyorum.

Telefonum titreşirken masanın etrafında zıplamaya başlıyor. Edward ismi ekranda yanıyor.

Midem bulanıyor.

Bir süre çalan telefona bakıyorum ve Spencer bana baktığında kaşlarını çatıyor. Bu aramadan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Neredesin sen?" Edward homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sesindeki bariz öfkeyi duyuyorum. "Yunanistan."

"*Hemen o lanet kışını Nottingham'a geri götür!*"

Telefonu kapatıyor ve kalbim sıkışıyor. İçimi saran korkuyla Spencer'a bakıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Dergi haberini görmüşler.

"Nottingham'a, eve gitmem gerek," diye fısıldadım. "Bu gece."

Charlotte

"KİMDİ O?"

"Edward." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenliyorum. "Hikayeyi gördüler, eve gitmeliyim."

"Bu hafta sonu gideceğiz," diyor kesin bir dille. Kaşlarımı çatıyorum. *Biz mi?*

"Hayır, sorun değil, hafta sonu gelip görebilirsin. Ben." Rahat görünm e y e çalışarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bu gece geri döneceğim."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Hayır." "Ne demek... hayır?"

"Tek başına gitmiyorsun."

"Spence," diye iç geçirdim. Önce gidip onları yalnız görmem gerekiyor. Çin dükkanındaki bir boğa gibi içeri girmesine ihtiyacım yok. Her şeyi mahvedecek.

"Bu benim pisliğim, Charlotte. Temizleyen ben olacağım."

"Spencer, önce onları yalnız görmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Çenesini sıktı ve bana baktı. "Sen Londra'da kal, ben yalnız gideceğim."

"Ne?" Delirdi mi? "Yalnız gitmiyorsun. Bunu daha konuşmadık bile."

"Şu anda bunu tartışıyoruz. Ya seninle gelirim ya da yalnız giderim." Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden bara doğru yürüdü.

Çılgın kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlıyorum, ne karmaşa. En kötü kabusum oraya gidip onlarla tek başına yüzleşmesi. Burada kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok. Onları ayrı tutmak istiyorum, böylece hayatımın geri kalanında huzurlu bir inkâr içinde yaşayabilirim.

Spencer iki içki sipariş ediyor ve masaya dönüyor. Bana bir kadeh şarap uzatıyor ve ben de onunkine bakıyorum.

Viski. Kokteyller ve eğlenceli içkiler gitti, sert şeylere geri döndü. Derin bir nefes alıyorum, ne yazık ki hayat zor şeylere geri döndü.

Spencer sandalyemin bacağından tutup beni kendine doğru çekiyor. Elini masanın altından kucağıma koyuyor ve ben de ona doğru bir gülümseme gönderiyorum.

"Onlarla kavga etmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de onlarla kavga etmek istemiyorum."

"Sanırım önce onları yalnız görsem daha iyi olacak."

Viskisini yudumluyor ve sonra bardağında döndürüyor. "Ve sana cevabın hayır olduğunu söyledim. Bununla başa çıkman için seni yalnız bırakmayacağım. Bu hikâye benimle ilgili, kendimi savunmama izin ver. Neden bütün yükü tek başına çekesin ki?" Güven vermek için kalçamı sıkıyor. "Neden onlarla benim ilgilenmemi istemiyorsun?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Seni korkutup kaçıracaklar diye ödüm kopuyor," diye fısıldıyorum.

İçkisini bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Angel, isteğim dışında senin hayatından çıkmaya zorlanmayacağım. Hiç kimse tarafından. Aramızdaki ilişkiyi bitirebilecek tek kişi sensin."

"Söz mü?"

"Söylememe gerek yok, zaten doğru olduğunu biliyorsun." Beni öpüyor. "Sen bilmiyor musun?"

Haklı olduğunu bilerek usulca gülümsüyorum. Diğer herkes gibi Edward'ın karşısında sinmeyeceğini biliyorum.

Spencer Jones pek çok şey olabilir ama korkak
bunlardan biri değil.

"Beni seviyor musun?" diye
soruyor. Başımı sallıyorum.

"Yani, güven Ben. Bu gece, Biz
anlaşma ile senin Hoşuna gitse de
gitmese de kardeşim."

Her şeyi çok basitmiş gibi
gösteriyor. "Tamam mı?" diye
soruyor.

Başımı salladım. "Tamam."

Yeni duş almışım ve tekrar mantıklı kıyafetlerimi
giymişim -siyah kapri pantolon ve omuzlarıma oturan
krem rengi yün bir kazak. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu
yapmışım ve siyah babetler giyiyorum. Santorini'deki
sundress elbiselerim ve oradayken yaşadığım her türlü
rahatlama gitti. Babam ve Edward eve dönmek için
seyahatlerini iki hafta kısa kestiler ve ben onların ciddi
olduklarını biliyorum. Spencer üst katta hazırlanırken ben
de onun dairesinin mutfak tezgâhında oturmuş, dizüstü
bilgisayarındaki hikâyelere bakıyorum.

Okudukça daha da hasta oluyorum.

Bütün magazin gazeteleri hafta sonu bizi haber yaptı. Aşk
faresi Spencer Jones'un nasıl tekrar saldırdığı, nasıl kalbimi
kıracağı, nasıl paramın peşinde olduğu, Prescott ailesinde
nasıl büyük bir bölünme olduğu hakkında manşet üstüne
manşet atıldı.

Aylardır beni nasıl takip ettiğini. Tamamen saçmalık.
Aylar önce onu tanıımıyordum bile.

Ailemin tüm bu hikayeleri okuyacağını biliyorum ve en
çok canımı yakan şey, ruhumdaki uyarıları dinlemem için
bana bağıran küçük ses.

Ya hepsi doğruysa?

Öyle değil. Spencer'ı tanıyorum. Spencer'ı seviyorum.

Yaptıkları şey bu. Düşüncelerinizi yalan hikayelerle zehirliyorlar.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor. Bu gece Spencer'la birlikte babamın evine girdiğimde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Babamı arayıp önceden uyarsam mı bilemiyorum, ama o zaman hazır olacaklar ve tüm silahlarıyla ona saldıracaklar.

Bu konuda doğru yolun ne olduğu konusunda kafam karışık. Hâlâ yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ama Spencer buna izin vermez. Edward'ı kovduğu gün ofisinde neler oldu? Ne konuşulduğunu kelimesi kelimesine bilmek istiyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Hazır mısın?" Spencer soruyor.

Başımı kaldırdığımda onu lacivert bir takım elbise, beyaz gömlek ve kravatla görüyorum.

"Takım elbise mi giyiyorsun?" Ben soruyorum.

Kravatını düzeltiyor ve elini cebine sokuyor. "Takım elbise içinde kendimi daha rahat hissediyorum."

Kalbim kırıldı. Demek istediği, takım elbiseyle savaşmak için kendini daha donanımlı hissettiği. "Onlarla savaşmak istemediğini mi söyledin?"

"Ve ben bilmiyorum."

"Peki neden takım elbise giyiyorsun?"

"Bu gece bir bok almayacağım, Charlotte."

"Onlar benim ailem, Spence."

"Bunu biliyorum. Ama şunu bilmeliler ki sen benim geleceğimsin ve benden uzak tutulamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

"Onlarla kavga etmeyeceğine söz ver."

Anahtarlarını aldı. "Hadi gidelim."

"Spencer, bana söz ver."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu yapamam. Hadi gidelim." Başka bir şey söylemeden ön kapıya doğru yürüyor. Kalbim göğsümde küt küt atarken bir an mutfak tezgahına bakıyorum.

Lütfen bu iş iyi gitsin.

İki saat sonra babamın malikânesinin büyük taş kapısına yanaşıyoruz ve Spencer güvenlik kodunu giriyor. Buraya geleli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Nasıl oluyor da hatırlayabiliyor? Wyatt ve Anthony arkamızdaki arabadalar ve biliyorum ki onlar da benimle birlikte sinirlerimi hissediyorlar.

Onların da kelleleri uçmak üzere.

Kapılar yavaşça açılıyor. "Ana ev mi?" diye soruyor, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Evet." Başımı sallıyorum ve kucağımdaki ellerime bakıyorum. Bütün yolculuk boyunca birbirimize iki kelime söyledik. Aslında beş kelime ettik. Benzin almak için durduğunda bana tuvalete ihtiyacım olup olmadığını sordu. Sanki buraya gelmeden önce bile kızgındı.

Bu konuda içimde kötü bir his var. "Bırak da konuşmayı ben yapayım," diyorum.

Ön camdan bakarken Spencer'ın çenesi sıkıştı.

Onu izliyorum. "Spence? Beni duydun mu?"

"Evet, seni duydum. Seninle aynı fikirde değildim, hepsi bu."

Gözlerimi deviriyorum. "Onlarla kavga etme. Zamanla sakinleşecek ve makul davranacaklardır. Bu gece onlarla kavga edersen, bir savaş başlatırsın ve ben de sana çok kızarım."

Dili dışarı çıkıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor. Kibir kişileşmiş.

"I ortalama o, Spence. Lütfen, için Ben.

Yapma. kavga onlarla birlikte."

O ulaşır üzerinde ve seçer yukarı benim el için Öpücük Parmak uçlarımda, gözleri hala yola yapışık.

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

"Çünkü sana hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına, o zaman geri dönüp eve gidelim. Böyle davranırsan içeri girmek bile istemiyorum. Bu

Ailem tabii ki endişeli. Bu magazin haberlerine nasıl tepki vermelerini bekliyorsunuz?" Tersliyorum. "Ben de onlar hakkında pek heyecanlı değilim."

Meydan okurcasına çenesini gökyüzüne doğru eğiyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Ve işte bu. Onları henüz görmediniz bile ve şimdiden onların tarafını tutmaya başladınız."

"Değilim," diye çıkışıyorum öfkeyle.

Sırıttırıyor. "Sen nasıl istersen." Arabayı kenara çekip park ediyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı. Elini tutup ona bakıyorum ve panik baş göstermeye başlıyor. O haklı mı? Bu olaya bakış açımı değiştirecekler mi?

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Kanıtla." Arabadan iniyor ve kapıyı çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Spencer

Charlotte'un arabasının kapısını açtım ve neredeyse lanet şeyi menteshelerinden söküyordum.

Çok sinirliyim.

Lanet kıcını Nottingham'a geri götür. Kimse

Charlotte ile böyle konuşamaz. Hiç kimse.

Elini tutuyorum ve başımı eğiyorum. Gözlerinin içine zor bakıyorum.

"Tartışmak yok," diye tekrar fısıldıyor. Yanı başımızdaki bölmeye park etmiş olan Wyatt ve Anthony'ye bakıyorum.

Charlotte ön kapıya doğru yürüyüp yavaşça açarken kendimi sakinleştirmek için burnumdan nefes alıyorum.

"Merhaba!" diye sesleniyor. "Ben geldim."

"Sevgilim." Bir erkek sesinin onu selamladığını duydum. "Edward, Lottie geldi." Adam köşeden dönüyor ve beni gördüğü anda yüzü düşüyor. Yaşlı bir adam, belli ki babası. Yakışıklı da, seçkin ve para saçan biri.

Charlotte aramıza bakıyor. "Baba, bu Spencer," diye fısıldıyor endişeyle.

Başımı salladım. "Merhaba." Gülümsemeye zorladım ve elimi uzattım. "Spencer Jones."

Elimi sıkıyor, yüzü ifadesiz. "Kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Harold Prescott."

Birbirimize bakıyoruz.

"Baba," diye fısıldıyor Charlotte. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum, lütfen."

"Şimdi olmaz, Charlotte."

Koridordan birinin şöyle dediğini duyuyorum: "Neler oluyor Charlotte? Manşetleri gördün mü?" dediğini duyuyorum. Edward köşeden beliriyor ve tıpkı babası gibi beni görünce yüzü düşüyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkışıyor.

Elimde olmadan, alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Seni tekrar görmek güzel, Edward."

"Cehenneme git."

"Edward, lütfen," diye fısıldıyor Charlotte. "Onun seninle tanışmasını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ona aşığım." Elim kendi elinin içine aldı. "Biz... biz... biz aşığız," diye geveliyor endişeyle.

Harold açıkça şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalıyor ve ben tekrar gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

Edward'ın yüz hatları tiksintiyle kıvrıldı. "Şimdi zekama hakaret etme, Charlotte. Onu bir haftadır tanıyorsun."

"Hayır." Başını sallıyor. "Onu çok daha uzun zamandır tanıyorum."

Edward'ın soğuk gözleri benimkilerle buluşuyor, küçümsemeyle dolu. "Ondan uzak durman için seni uyarmıştım."

"Ve size söyledim, bu sizi ilgilendirmez. Hesap vereceğim tek kişi Bay Prescott'tur." Charlotte'un babasını onaylarcasına başımı salladım.

Harold ikimizi dikkatle izlerken çenesini kaldırıyor.

Charlotte babasının elini tutar. "Biraz yemek yiyip bu konuyu konuşabilir miyiz baba... lütfen?"

Benim adıma yalvarmak zorunda kaldığını görünce öfkem kabardı.

Burada yemek yemek istemiyorum. Beni kabul etmesi için yalvarmasını istemiyorum.

Beni tanımıyorlar bile.

Siktir et onları.

Harold'ın gözleri benimkileri tutuyor ve sonra ona dönüyor. "Elbette canım." Onun elini öpüyor. "Seni çok özledim." Dönüyor ve onu koridora doğru götürüyor.

Edward ve ben, o bir adım öne çıkana kadar birbirimize baktık. "Onu kandırmış olabilirsin... ama beni kandıramazsın."

Kaşımı kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "O zaman seninle yatmıyor olmam iyi bir şey, değil mi?"

"Seni lanet olası pislik." Kontrolünü kaybetti ve beni göğsümden sertçe itti.

"Vur bana." Gülümsüyorum. "Sana meydan okuyorum."

Beni tekrar itiyor ve gömleğinin yakalarını tutuyorum. "Çekil lan yolumdan," diye hırlıyorum yüzüne doğru.

"Oh, ben senin lanet yolundayım, tamam."

"Edward!" Harold diğer odadan sesleniyor, sanki tam olarak ne olacağını biliyormuş gibi. "Buraya. Şimdi!"

Edward bana ters ters bakıyor ve başka bir şey söylemeden beni itip diğer odaya doğru yürüyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken derin bir nefes veriyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Kanım kaynıyor.

"Spencer?" Charlotte sesleniyor. "Buraya gelebilir misin lütfen?"

Dönüp sesini takip ediyorum ve geniş bir oturma alanına giriyorum. Oda pahalı antikalarla dolu. Bir evden çok müzeye benziyor.

"Hadi bir şeyler içelim." Charlotte umutla gülümseyerek hepimizin oturması için yemek masasını işaret ediyor.

Kalbim empatiyle dolup taşıyor. Benim zavallı meleğim.

"Bu iyi olurdu." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve oturuyorum.

"Abigail!" Charlotte sesleniyor.

Üniformalı, orta yaşlı bir kadın hemen belirir. "Evet, Charlotte."

"Bir şeyler içebilir miyiz, lütfen?"

"Elbette. Size ne ikram edebilirim?"

Etrafına bakınıyor, ellerini önünde gergin bir şekilde evirip çeviriyor. "Üç buzlu viski ve bir" Kendi kendine kaşlarını çatıyor. "Şunu dört buzlu viski yapalım."

Abigail başını sallıyor. "Pekala."

Edward kaşlarını çattı. "Sen viski içmezsin." Charlotte endişeyle başını sallıyor. "Bu gece içiyorum."

Harold, "Charlotte ve misafiri akşam yemeğine kalacaklar," diyor.

"Evet, efendim." Abigail gülümser ve zarif bir baş hareketiyle odadan çıkar.

Harold masanın başında oturuyor, Charlotte onun yanında, ben de onun yanında oturuyorum. Edward ise Charlotte'un karşısında. Diğer yirmi dört koltuğun kime ait olduğunu kimse tahmin edemez.

Kimin bu kadar büyük bir yemek masası var?

Edward koltuğuna geri oturdu, gözlerini bana dikti. "Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Charlotte hemen, "İş sayesinde oldu," diye karşılık verir.

O ne yapıyor? İş sayesinde tanışmadık. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Biz iyi arkadaş olduk," diyor içkilerimiz geldiğinde usulca.

"Teşekkür ederim." Erkek garsondan içkimi alıyorum.

Kaç personeli var?

"Bu şekilde kalmalı," diye karşılık veriyor Edward.

Ayağa kalkıp bu herifin kafasına vurmamak için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Beni tanı mıyorsun bile," diyorum sakince.

"Senden hoşlanmadığımı biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu."

Dikkatimi Harold'a yönelttim. "Bay Prescott, tüm saygımla, Charlotte ve benim sizinle Edward olmadan konuşmamızı istiyorum."

Edward elini masaya vurdu. "Cehenneme git, burası benim evim."

"Ve sen mantıksız davranıyorsun."

Harold burun kemiğini sıkıyor. "Edward, yeter!" diye tersliyor.

Charlotte kucağımda elini benimkinin içine kaydırıyor.

"Dergilerde okuduğunuz hikâyeler çoğunlukla doğru değil," diye başlıyorum.

"Çoğunlukla." Edward huffs. "İnanılır gibi değil. Geçen hafta Ibiza'da başka bir kadınla birlikteydin, Tanrı aşkına."

"Hayır, değildi," diye araya giriyor Charlotte. "Bunların hepsi yalandı."

"Charlotte, o kadar saf olamazsın," diye haykırıyor Edward. "Seni böyle pisliklerden korumak için o kadar çok çalıştım ki, itibarının onun gibi bir züppe tarafından bir anda mahvedilmesine izin veremem."

Viskimi ağzımda döndürürken Edward'a ters ters bakıyorum. Masanın üzerine atlayıp onu morarana kadar boğduğumu hayal ediyorum.

Charlottes'ın yüzü düşer. "O bir ahlaksız değil ve ben ona aşığım."

Harold gözlerini devirir. "Sen aşık değilsin Charlotte, şehvet duyuyorsun. O senin ilk erkek arkadaşın. Arada büyük bir fark var, hayatım."

"Yanıliyorsun," diyorum ona. "Biz birbirimize çok aşığız." Takım elbisemin iç cebine uzanıyorum ve oradaki katlanmış kâğıt parçasını çıkarıp Harold'a uzatıyorum.

Gözlerini kısıyor, açıyor ve okumaya başlıyor.

"Bu da ne?" Edward sızlanıyor.

"Bu bir çeşit evlilik öncesi anlaşma," diye cevap verdim. "Birlikte yaşama anlaşması."

Charlotte'un yüzü düşerken gözleri benimkileri arıyor. "Ne?" Edward kükrüyor, hemen ayağa kalkıyor. Onun

Sandalye geriye düşer ve bir gümbürtüyle yere çarpar. "Cesedimi çiğnemedi buraya taşınamazsın."

"Charlotte benimle Londra'ya taşınıyor." Viskimden bir yudum alıyorum. "Bu gece," diye ekliyorum.

Edward'ın gözleri kısılıyor ve odanın karşısına geçip tepemde dikiliyor.

"Edward, kes şunu," diye fısıldıyor Charlotte.
"Baba, bir şeyler yap."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Charlotte. O bir oyuncu ve seni kullanıyor," diye öfkelenildi Edward.

Öfkeme hakim olamıyorum. "Ne için?"
Bağırıyorum. "Ben ona aşığım. Bu nasıl onu kullanmak oluyor?"

"Banka bakiyesi inanılmaz bir teşvik, değil mi Bay Jones?" Alay ediyor.

"Senin lanet paranı istemiyorum. Kontratta siyah beyaz yazıyor." Harold'ın elindeki sözleşmeyi gösteriyorum. "Ben kendi başıma başarılıyım ve Charlotte'la ikimizin, senin mirasının bir kuruşuna bile dokunmadan sonsuza dek yaşamamıza yetecek kadar param var." Öfkeyle ayağa kalktım. "Buraya karakterimi haklı çıkarmak için gelmedim. Ancak seninkiyle ilgili ciddi şüphelerim var. Söyle bana Edward, neden beni görmek için dünyanın öbür ucuna gittin ama nasıl olduğunu öğrenmek için kız kardeşini bir *kez bile* aramadın?" Gözlerini kısar.

"O lanet olası bir mülk değil. O sevmeyi hak eden güzel bir kadın ve onu burada bir dakika daha ganimet olarak tutmana izin vermeyeceğim," diye bağırırken kontrolümü tamamen kaybediyorum.

"Wyatt!" Charlotte bu işin kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissederek sesleniyor.

Harold az önce söylediklerime kaşlarını çattı.

Harold'a döndüm. "O senin lanet banka hesabının esiri!" Bağırıyorum.

Edward beni itiyor, ben de hemen gömleğinin yakalarını tutuyorum.

"Edward!" Harold bağırıyor, aniden ayağa kalkıyor.

"Kesin şunu!" Charlotte ağlıyor. "Kesin şunu, ikiniz de." Wyatt ve Anthony ortaya çıktı ve bizi ayırmak için koşular.

"İkiniz de kıpkırmızı olmuşsunuz!" Edward, onu benden uzaklaştırırlarken onlara bağıyor. "Bunun olmasına nasıl izin verdiniz?" Onların elinden kurtuldu. "Onu onun gibi adamlardan koruman gerekiyordu."

Ciğerlerime hava çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. Her gözeneğimden ona karşı nefret damlıyor. Hiç kimseden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum. Geri çekilip takım elbisemi düzeltiyorum.

"Anthony ve Wyatt, artık benim için çalışıyorsunuz," diyorum onlara nefes nefese. "Charlotte'u benim için koruyacaksınız. Bu Prescott saçmalığının canı cehenneme. O değerli paralarını kışlarına sokabilirler."

Harold'ın yüzü düşer.

"Sana şunu söyleyeyim," diyorum. "Charlotte'a aşığım. Senin iznin olsun ya da olmasın Charlotte ile evleneceğim. Buna alış."

Dönüp Charlotte'un elini tutuyorum. "Biz gidiyoruz." "Spencer," diye fısıldıyor.

"Şimdi," diye homurdanıyorum.

"Sakın onunla bir yere gitme, Charlotte," diye tısladı Edward. "Seni uyarıyorum."

Edward'a dönüp onu işaret ediyorum. "Sakın onu uyarmaya kalkma. Kimse onunla böyle konuşamaz. Beni duyuyor musun lan? Eğer onu üzersen ya da ona herhangi bir şekilde saygısızlık edersen, buraya gelir ve seni bizzat ben döverim."

Edward'ın gözleri öfkeyle parlıyor.

Harold'a dönüp başımı salladım. "Bay Prescott, evime her zaman gelebilirsiniz. Bu gece Charlotte ve benim umduğumuz kadar iyi geçmediği için üzgünüm."

"Güle güle." Charlotte'un elini tuttum ve onu dışarı çıkardım. Harold bizi takip ediyor. "Gitme," diye yalvarıyor ona usulca.

**Charlotte kollarını onun boynuna doluyor.
"Üzgünüm baba, yapmalıyım."**

Elini sıktım. "Umarım yakında görüşürüz."

Gözlerini yere indiriyor, benimle göz teması kuramıyor.

Charlotte'u dışarı çıkardım ve arabasının kapısını açtım. Tereddüt ediyor ve verandadaki babasına bakıyor, beni kabul etmesi için sessizce yalvarıyor.

"Gidelim meleşim." Onu arabaya bindirip kapıdan çıkarken gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamıyorum.

Wyatt ve Anthony'nin arkamdan yola çıktıklarını gördüğümde elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kalbim göğsümde çok sert atıyor.

Ne lanet bir felaket.

Direksiyonu beyaz mafsal gücüyle kavradım. Az önce olanlara inanamıyorum. Beni tanımadıkları halde neden benden bu kadar nefret ediyorlar? Siktiğim Alexander York'u yarın ziyarete geliyor. Onlara benim hakkımda ne anlatmış?

Charlotte ağlamaya başladı ve midem bulandı. Anında kendimi bok gibi hissettim.

"Planladığımız gibi gitmediği için üzgünüm meleşim." Uzanıp elini elime aldım.

Beni izlerken yüzü gözyaşlarıyla doluyor. "Bu kadar, değil mi?" Gerçekten ağlamaya başladı. "Artık onları asla göremeyeceğim, değil mi?" Hıçkırı hıçkırı ağlıyor.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Nazik ol, Spencer. Kibar olmanı istedim. Kibar olacağını söylemiştin."

"Çok iyidim. Onu bayıltmalıydım, yapmam gereken buydu."

Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırır ve feryat etmeye başlar.

**Elimi yüzümde gezdirirken gözlerimi deviriyorum.
Harika. Sadece harika.**

**Sessizlikle dolu iki saat sonra Four Seasons'a girdim.
Arabanın anahtarlarını valeye verdim. Charlotte bu
gece benim evimde değil, burada uyumak istedi.**

**Onlarla mücadele ettiğim için bana kızgın, ama
dürüst olmak gerekirse, ne yapmam gerekiyordu?
Böyle bir saldırıya uğrayan her erkek ne yapardı?**

**Daha da sessizlik içinde asansöre binerken elini
tutuyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için ona ne
söyleyeceğimi bile bilmiyorum.**

**Bir ebeveynin reddinin ne kadar acı verdiğini
herkesten daha iyi biliyorum.**

Önce benimki, şimdi de onunki.

Beni tanımıyorlar bile.

**Biz Yürümek içine ve Daire, ve
o doğruca merdivenlere yöneliyor. "Ben
yatmaya gidiyorum."**

**Gözlerimi deviriyorum. "Bir içki
içeceğim." "Hiç viskin kalmamış."**

**"Bara gidip biraz alacağım." "Her
neyse," diye cevap veriyor.**

**Her neyse mi? Tanrı aşkına. Edward'ı gördüğümde
ona *her şeyi* vereceğim. Aramızda sorun çıkararak tam
olarak yapmak istediği şeyi yaptı.**

**Oradan ayrılıp doğruca otelin barına
gidiyorum. "Ne alırsınız?" diye soruyor
garson kız.**

**"Götürmek için bir şişe Black Label ve şimdilik
buzlu bir viski alacağım."**

Barı silerken gülümsüyor. "Elbette."

Birkaç dakika sonra bana içkimi uzatıyor ve üzgün bir şekilde yudumluyorum. Kafamda Edward'la yaptığım konuşmayı gözden geçiriyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Charlotte. O bir oyuncu, seni kullanıyor."

Ellerimi tiksintiyle saçlarımda gezdiriyorum. Bu şekilde algılanmaktan nefret ediyorum.

Gerçekten onu seviyorum.

Wyatt ve Anthony içeri giriyor, ben de yanımdaki koltukları işaret ediyorum.

Oturdular ve ikisi de bana az önce bir adam öldürmüşüm gibi baktılar. "Yapma." İçkimi yudumlarken iç çektim.

"Charlotte nerede?" Anthony soruyor.

"Yatakta."

Telefonum cebimde titriyor ve ekranda yanıp sönen özel bir numara görmek için onu çıkarıyorum.

Anthony ayağa kalkıp köşede kaybolmadan önce, "Ben tuvalete gidiyorum," diyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm," diye hırılıyor Edward. Bir an dinliyorum ve sonra telefon kapanıyor.

Adrenalin vücudumda dalgalanıyor.

Siktir, sırada ne var?

Derin bir nefes veriyorum ve gözlerimi dikip önüme bakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Wyatt söylüyor. "Evet."

Viskimi yudumluyorum.

"Hiç bir erkekle yattın mı?"

Ona döndüm ve irkildim. "Ne?"

Spencer

Gözlerimin içine baktı. "Yani... hiç bir erkekle seks yaptın mı?"

Gözlerim büyüdü. "Bunu bana neden soruyorsun?" Omuz silkiyor ve birasını yudumluyor.

Bir an ona bakıyorum, zihnim duygu karmaşası içinde. Bana bunu neden soruyor ki? "Hayır," diyorum. "Hiç bir erkekle yatmadım."

"Hiç sikildin mi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Dostum, ben vajinaları severim." Bana bakıyor.

"Vajina." Onunla Charlotte'un vücut parçalarını tartıştığım için tiksintiyle başımı sallıyorum. Bu gün çok fazla. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Bunu bana neden şimdi sorsun ki?

"Ben yukarı çıkıyorum." Aceleyle ayağa kalktım.

Anthony bara geri geliyor. "Ne kaçırdım?" diye soruyor, aramıza bakarak. "Ayrıca, yeni çalışma şartlarımız hakkında konuşabilir miyiz?"

Wyatt önüne bakıyor ve birasını yudumluyor, iş şartlarıyla ilgilenmediği belli.

"Yarın. Ben yukarı çıkıyorum."

"Tamam."

Asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye kuvvetle basıyorum.

Kapılar açıldı ve Masters ile Seb'e mesaj attım.

**Kahvaltı yedide. Bilgi almam lazım.
Cehennemden bir gün.**

Gözlerim yatağında uyuyan güzel kadının üzerinde geziniyor. Sarı saçları yastığının üzerine yayılmış ve uyurken gözleri dalgalanıyor. Uzanıp battaniyeyi yavaşça üzerine örtüyorum ve yüzünü nazikçe öpüyorum.

Bütün gece dönüp durdu. İkimiz de döndük.

Onun akli ailesindeydi, benim aklım Wyatt'taydı.

Neden bana daha önce bir erkekle yatıp yatmadığımı sordu? Çok rastlantısal... ve zamanlaması da garipti. Hakkımda dergilerde yayınlanmak üzere olan bir şey mi duydu?

Bir yalan daha.

Bu şerefsizlere hak veriyorum, bir hikaye için her şeyi yaparlar-şok değeri yaratacak ve insanların çöplerini satın almasını sağlayacak her şeyi. Midem bulanıyor ve durum tamamen kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum.

Charlotte bundan daha iyisini hak ediyor. Çok daha iyisini.

Telefonunu aldım ve alarmını bir saat içinde çalacak şekilde ayarladım. Dün gece o kadar üzgündü ki bunu yapmayı unutmuştu. Eğildim ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Gidiyorum meleğim," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Gözleri kapalı, uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum." Kollarını bana doluyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve aşkıma son bir kez bakarak yanağından öpüyorum ve onu huzur içinde bırakıyorum.

Bugün halletmem gereken bir yığın iş var.

Vurulacaklar listemde ilk sırada: Alexander York.

Saat tam yedide restorana giriyorum ve masamıza oturuyorum. Çocuklar henüz gelmediği için kahvelerimizi ve normal yemeklerimizi sipariş ediyorum. Sanki etrafımdaki her şeyin ve herkesin farkında olmamı sağlayan bir ilaç almışım gibi yüksek alarmdayım. Sistemimdeki adrenalın tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve bacağımın masanın altında kontrolsüzce zıplamasına neden oluyor.

Hiç bir erkekle yattın mı?

Bir erkekle yattığıma dair bir haber çıkarsa Charlotte'un yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum. Ailesi.

"Hey," diyor Masters, yanımdaki koltuğuna çökerek.

"Merhaba." Gülümsemeye zorladım. "Bree nasıl?"

"Güzel, güzel. Seni bütün gazetelerde gördüm. Pis piçler."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlatma bana."

Seb ortaya çıkıyor ve neşeyle el sallıyor.

"Neden bu kadar cıvıl cıvıl?" İç çekiyorum.

Masters arkadaşımızın zıplamasını izlerken kıkırdıyor.

İç

nd Seb koltuğa düşer. "Merhaba."

e. "Neden bu kadar mutlusun?" Ona sordum.

Sırıttıyor ve peçetesini kucağıma koyuyor. "Oh, ben

Bilmiyorum." Kaşlarını kaldırıyor.

"Belki de hafta sonunu Angela ile yatakta geçirdiğim içindir."

Ona bakıyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Bana şaka yaptığını söyle..." "Hayır."

Masters burnunun kenarını çimdikliyor. "Yüce Tanrım."

"Eski karının kız kardeşini mi becerdin?"

Kaşlarımı çattım. Seb göz kırptı.

"Yapabildiğim her şekilde."

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Delirdin mi sen? Öfkeden deliye dönüp seni temizleyiciye götüreceğini biliyorsun." Daha fazla kahve için elimi kaldırdım. "Bentley'e veda edebilirsin. Bunu yine viski kahvaltısı mı yapayım?"

"Beni çoktan temizleyiciye götürdü ve ayrıca," diye sırtıyor Seb, "buna değdi. Angela'ya karşı hep bir şeyler hissetmişimdir. Sonunda onu becermek iyi hissettirdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, Angela'ya kanma." Onu işaret ediyorum. "Seni uyarıyorum."

"Ona aşık değilim, sadece biraz eğleniyorum. Ama şüphelerimde haklı olduğumu ve yatakta cadı kız kardeşinden çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim." Gülümsüyor, belli ki kendinden çok memnun. "Her neyse, dün sana ne oldu?" Gözleri açılıyor. "Doğru ya, Santorini'deki hafta sonun. Nasıl geçti?"

"Mükemmel." İç çektim. "Orada kalmalıydım." "Neden?" Masters soruyor.

"Hamile mi?"

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. "Olmaz diyor. Dün havaalanında eve dönüyorduk ve erkek kardeşinden bir telefon aldı ve Nottingham'a geri dönmesini istedi. Biz de dün gece oraya gittik... birlikte. Kardeşi tam bir sik kafalı. O ve ben sonunda kavga ettik ve kızın babası

tamamen korkak. Hiçbir şey söylemedi. Ayrıldık, Charlotte ve ben tartışmaya başladık ve o konuşmadı. İki saatlik araba yolculuğu boyunca ağladı. Sonra tek başına yatmaya gitti. Biraz viski almak için otelindeki bara gittim ve kardeşi Edward beni arayıp eğer ona zarar verirsem beni öldüreceğini söyledi."

İkisi de irkilir.

"O zaman." Gözlerimi açtım.

"Tanrım, ne kadar da çok." Masters sırtıyor.

"Şunu dinle, koruması bana hiç bir erkekle yatıp yatmadığımı soruyor."

İkisi de kaşlarını çatıyor ve birbirlerine bakıp tekrar bana dönüyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" Seb sorar.

"Bana bir erkekle yatıp yatmadığımı sordu!"

Tersledim. "Neden bana bunu sorsun ki?"

"Hiç bir erkekle yattın mı?" Masters kaşlarını çatar. "Hayır."

"Kafa mı?"

"Siktir, hayır! Bunu biliyorsun."

"Penisle ilgili bir şey var mı?" Seb kaşlarını çatar.

"Hayır! Ama bütün gece kulaktan kulağa bir şeyler duydu ve şimdi magazin gazeteleri hakkımda daha da fazla yalan haber uydurup her yere yayacak diye endişelenerek uyuyamadım."

Noktaları birleştirdiklerinde ikisinin de yüzü düşer.

"Bir erkekle birlikte olduğunuz bir kez rapor edildiğinde, tüm dünya eşcinsel olduğunuza ve heteroseksüel gibi davrandığınıza inanıyor."

"Bu hikâyenin ortaya çıkacağını ve Edward'ın seni resmen öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Masters iç geçirir.

"Ya da daha kötüsü... Charlotte'u kaybedeceğim." Başımı ellerimin arasına aldım. "Bütün bunlar tam bir felaket."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Seb. "Sanırım sadece onu becermeni istiyor."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "O eşcinsel değil, Sebastian." "Nereden biliyorsun?"

"Çok kaslı ve iri. Başta Charlotte'tan hoşlandığını düşündüğüm adam bu. Aslında fena bir adam değil. Kesinlikle eşcinsel değil."

Seb kahvesine doğru mırıldanarak, "Tahminimce senin sikini yalamayı düşünüyor," diyor.

"O lanet olası değil. Eww." Aklıma gelen görüntüden iğrenerek yüzümü buruşturuyorum. "Bunu yüksek sesle söyleme bile."

Kahvaltılarımız geldi ve sessizce yemeye başladık.

"Peki, ne yapacaksın?" Masters soruyor.

Telefonuma e-posta geliyor ve okumak için elime alıyorum. "Bu sabah ilk iş Alexander York'un kafatasını kıracağım." E-postamı açıyorum.

"Oh, harika." Masters gözlerini devirir. "Bu her şeyi düzeltecek, onu hapisten uzak tutmak için büyük bir şansınız var."

Spencer,

Umarım bu sizi iyi bulur.

Universal Steel için yeni sözleşmelerin müzakere edileceği bir ihale toplantısına katılmanız gerekmektedir. Toplantı Sheridan Walters'ın New York'taki ofisinde 17th

Ekim günü saat 16:00'da gerçekleştirilecektir.

Yakında konuşuruz.

Kellie Anderson,

Sheridan Walters'ın Kişisel Asistanı

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" E-postayı okurken sinirlendim. "Ne?"

"Bu iş daha da iyiye gidiyor. Sheridan ayın 17'sinde New York'ta bir ihale toplantısı ayarladı."

"O gelecek hafta." Seb kaşlarını çatar.

"Onun oyununu biliyorum. Beni baştan çıkarabileceği umuduyla New York'a gitmemi istiyor." Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissediyorum. Şimdiden çok stresli bir güne dönüşüyor.

"Tanrım," diye mırıldandı Seb. "Şeytani."

"Evet, eski karının kız kardeşini becermek gibi."

"Hayır, bu çok aptalca," diye homurdanıyor Masters. Hemen elimi kaldırdım ve garson kız yanıma geldi. "Evet, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir viski alabilir miyim, lütfen?"

"Ben de bir tane alacağım," diyor Seb. "Siz de ister misiniz, Masters?"

"Hayır. İçimden bir ses ikinizin çok yakında yasal temsilciliğe ihtiyaç duyacağınızı söylüyor." Başını sallıyor. "Tercihen ayık birinden."

Charlotte

Dolabımın altını karıştırıyorum ve her şeyi bir kenara atıyorum. "Nerede onlar?" Tek bir çift iş ayakkabısı bile bulamıyorum. Hepsi Spencer'ın evinde olmalı.

Harika, şimdi işe giderken orayı aramam gerekecek. Dolaptan fırladım ve Wyatt'ı aradım.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

"Merhaba. Tüm ayakkabılarımı Spencer'da bıraktım. Erken çıkmamız ve geçerken uğramamız gerekecek."

"Sorun değil. Biz fuayede olacağız."

"Tamam, teşekkürler."

Hızlıca hazırlanmayı bitiriyorum ve yirmi dakika sonra Mercedes'in arkasındayım ve yola çıkıyoruz. Yolculuk sırasında telefonum çalıyor. Arayan babamdı. Midem bulanıyor.

"Selam, baba."

"Merhaba,
hayatım."

Sesini duyunca gülümsedim.

"Neredesin, tatlım?"

Bu arabaçeker içine Spencer's Daire. "Ben
Spencer'da."

"Evde mi?"

"Hayır, işte."

"On dakika içinde orada olacağım."

Kaşlarımı çattım. "Neredesin?" "Londra'dayım. Bu
sabah geldim. Seninle konuşmak istiyorum."

"Edward seninle mi?"

"Hayır."

Bir an için düşündüm. Oh, kimin umurunda? İşten bir
gün izin alacağım. Bu daha önemli.

"Tamam, baba."

"Adres nedir?"

Çocuklar arabadan inip telefon görüşmemi bitirmemi
beklerken ben de ona adresi veriyorum. Bitirdiğimde Wyatt
kapıyı açtı.

"Babam buraya geliyor."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar ve tek kelime etmeden
beni asansöre kadar takip edip Spencer'ın katına çıkıyorlar.

Her zaman kapımın önünde durmaları gerektiğini
biliyorlar. Her zaman mahremiyet istedim, bu yüzden
onları erken bitiriyorum ve etrafımda ya da yakınımda
oldukları sürece, yirmi dört saat yanımda olmalarına
ihtiyacım olduğunu hissetmiyorum.

Babam farklıdır. Herhangi bir zamanda sekiz çift gözün
üzerimde olmasıyla ilgili bir sorunu yok.

Spencer'ın dairesinin katına varıyoruz ve onlar da iki
yanda yerlerini alıyorlar. "Bugün işe gitmeyeceğim,"
dedim onlara.

"Tamam." Wyatt başını sallar.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kanepenin minderlerini düzelttim ve arkasına bıraktığım örtüyü katladım. Mutfğa girip kurutucudan aldığım kahve fincanlarını yerine koyuyorum. Her şeyin düzenli ve tertipli olduğunu kontrol ettikten sonra ayakkabılarımı almak için yukarı koşuyorum. Koridordaki aynanın önünden geçiyorum ve kendimi gördüğümde duruyorum.

Gözlerim çökmüş. Berbat görünüyorum.

"Bu ne dağınıklık," diye fısıldıyorum bana bakan kıza. Hızlıca banyoya girip biraz makyaj ve ruj yapıyorum. Ayakkabılarımı aldım ve aşağıdan bir ses duydum. Ayakkabılarımı hızla giyiyorum ve aceleyle kapıyı açmak için aşağıya koşuyorum.

Sıcak, tanıdık bir yüz beni karşılıyor. "Merhaba."

Babam usulca gülümsüyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor.

Her zamanki takım elbisesini giymiş ve kravatını takmış. "Merhaba canım." Kolumu uzattım.

"Lütfen, içeri gel."

Korumalarına döner ve başını sallar. Sonunda içeri girer ve kapıyı arkasından kapatarak geniş dairenin etrafına iyice bakar.

Ellerimi gururla uzatıyorum. "Burası Spencer'ın evi."

"Çok güzel." Başını sallıyor, etkilenmiş gibi. "Gerçi ben buraya

Spencer'ın dairesini değil, seni görmeyi."

Azar işitmek üzere olduğumu bilerek nefes veriyorum.

"Çay ister misiniz?"

"Bu çok hoş olurdu."

Mutfğa gidiyoruz ve o da mutfak tezgahına oturuyor.

"Neler oluyor aşkım?" diye soruyor usulca. "Dün gece neredeyse hiç uyumadım."

Gözlerim yaşla doluyor. "Ben de." Elini kendi elime aldım. "Onu seviyorum baba."

Yumuşakça gülümsüyor. "Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum..." "Hayır." Başımı sallıyorum. "Baba, biliyorum."

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Bana her şeyi anlat."

Sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum, çünkü bunu doğru yapmamın ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Bir süre önce tanıştık ve..." Ona gerçekte ne kadarını anlatacağım? Hepsini. "Birkaç kez çıktık."

"Biriyle çıktığını nasıl bilemedim?"

"Baba, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Çoğu zaman yalnızım. Sen ve Edward işinizle o kadar meşgulsünüz ki, benim ve hayatımda neler olup bittiğine dair hiçbir fikriniz yok. Pek sayılmaz."

Yüzü hayal kırıklığıyla kaplanıyor.

"Spencer görüldüğü gibi biri değil baba."

"Şüphesiz korkularımı anlayabilirsin."

"Biliyorum, ben de onun ününden nefret ediyorum ama o öyle biri değil." Omuz silkiyorum. "Eskiden öyleydi ama değişti ve hakkındaki hikâyelerin çoğu doğru değil. Geçen hafta İbiza'da olduğu söyleniyordu, oysa hep yanımdaydı. O hikâyelerde adı geçen modelleri tanımıyor bile."

Kuşkuyla kaşlarını kaldırıyor.

"Bazılarının doğru olduğunu biliyorum ve onun bir oyuncu olduğundan hiç şüphem yok," diye ekliyorum. "Ben aptal değilim."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sen onun gibi biri için bir hedefsin. Genç ve masumsun. O senden çok daha yaşlı, Charlotte."

"Biliyorum, ama on üç yıl o kadar da kötü değil. Sadece kendi yaşındaki erkeklerden hoşlanmıyor gibiyim."

"Sen hiç kimseyle çıkmadın. Nereden bileceksin ki?" Omuz silktim. "Sadece biliyorum."

"Senin tecrübesizliğinden faydalaniyor gibi hissediyorum." "Baba, o reddedildi Ben at önceÇünkü . benim

tecrübesizlik."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin, bunu neden söyledim ki?

Tereddüt ediyorum. "Devam et," diye ısrar ediyor.

"Birkaç randevudan sonra, yakınlaştığımızda, Spencer'a...

deneyimsiz olduğumu söyledim... ve o hemen kırıldı

benden uzak durdu. Beni hak etmediğini söyledi." Dikkatle dinlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Haftalar sonra, rahatlaması ve beni dışarı çıkarması umuduyla ona yalan söyledim ve artık bakire olmadığımı söyledim. O masumiyeti benden almak zorunda kalırsa beni istemediğini biliyordum."

"Charlotte," diye fısıldıyor dehşet içinde. "Aklından ne geçiyordu?"

"Baba, görmüyor musun? Onun beni takip ettiği kadar ben de onu takip ettim. Aramızda özel bir şey var."

Derin bir nefes veriyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Ben sadece..." Duraklıyor. "Senden sadece yavaşlamayı istiyorum. Zaten bir oğlumu kötü bir ilişki yüzünden kaybettim. Seni de kaybetmeye dayanamam."

"Baba, Penelope farklı."

"Öyle mi, Charlotte?" Başını sallıyor. "William Penelope'yle tanıştığında, onun nasıl biri olduğu konusunda birçok kişi tarafından uyarıldık."

Onu izlerken dinliyorum.

"Hem benim hem de Edward'ın içgüdüleri bize Penelope'nin onun için tamamen yanlış olduğunu söylüyordu ama biz onun kararına güveniyorduk. Edward'ın en yakın arkadaşı Alexander York ilişkilerinin ilk dönemlerinde bize geldi ve Penelope'yi bir kulüpte başka bir adamla gördüğünü söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne zaman oldu?"

"William onun yanına taşınmadan önce."

"Bunu bilmiyordum."

"Edward kardeşinin kalp kırıklığı için kendini suçluyor. Harrison'ı William'a rehin tuttuğu gerçeğinden nefret ediyor."

İçimi hüznün kaplıyor.

"Senin kardeş yapamaz ayrılmak o ilişki oğlunu bırakmadan."

Başımı eğiyorum.

"Oğlunun kendisiyle aynı evde büyümesini istiyorsa, fiilen kapana kısılmış d u r u m d a . "

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Alexander York geçen hafta yine bize geldi... Spencer hakkında bizi uyarmak için."

Gözlerim onunkilere dikilirken kaşlarımı çatıyorum.

"Charlotte, tıpkı senin şu anda hissettiğin gibi, William da ilişkisinin ilk aşamalarında aynen böyle hissetmişti. Delicesine aşık oldu, acele etti ve fena halde yandı. Aynı kaderi senin de yaşamamı istemiyorum. Daha da kötüsü, basın da bu işe karıştı. Spencer Jones gittiği her yerde dikkat çekiyor."

"Bunu o istemedi, baba."

"Dumanın olduğu yerde ateş de vardır Charlotte. Tüm yanlış nedenlerden dolayı dikkat çekiyor."

"O Penelope değil. O iyi bir adam."

"Öyle olmadığını söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, dün gece beni etkiledi. Edward'a karşı kendini savunması hoşuma gitti. Seni korumak için evlilik öncesi bir sözleşme hazırlatması ve Edward'ın sana zaman ayırmamasından rahatsız olması hoşuma gitti. Bu bana onun omurgalı olduğunu ve seni gerçekten önemseydiğini gösterdi."

Gülümsüyorum, birden umutla doluyorum.

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ama vicdanım rahat bir şekilde henüz onun yanına taşınmana izin veremem."

Koltuğuma geri oturdum.

"Charlotte." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Eğer Londra'ya taşınmak istiyorsan, sorun değil tatlım. Ama kendi dairenı al ve ilişkiniz hakkında bilinçli bir karar ver. Kendini kanıtlamak için zamanı olduğunda... hepimize."

Ona bakıyorum ve derin bir nefes veriyorum. "Baba."

"Bana baba deme. Mantıklı davrandığımı biliyorsun. Bana bir aptal gibi yönlendirilmediğini ve bağımsızlığını koruduğunu gösterirsen, yapacağın her şeyi ya da seçeceğin herhangi bir erkeği memnuniyetle desteklerim."

"Peki ya Edward?" Ben soruyorum.

"Edward beni dinleyecek ve bilmelisin ki ağabeyin sevgiyle hareket ediyor. Seni William gibi incinmiş görmeye dayanamaz, bu onu öldürür." Bana gülümsüyor. "O korkunç şöhreti varken Spencer hakkında endişelendiği için onu suçlayamazsın."

Yumuşakça gülümsüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım o da Spencer'dan etkilendi ama bunu asla belli etmezdi." Göz kırpıyor. "Onun gözünde hiç kimse senin için yeterince iyi olamaz."

"Kimse için aptal olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Aptal değilim ve kör de değilim."

Gülümsüyor ve alnımdan öpmek için öne doğru eğiliyor. "Biliyorum sevgilim ve içten içe haklı olduğumu bildiğini de biliyorum. Geri çekil, acele etme ve nefes al. Eğer seni seviyorsa ve senin için doğru olanı yapıyorsa, seni kutsuyorum. Umarım Edward ve beni her şekilde haksız çıkarır. Seni mutlu görmek istiyorum. Her şeyden çok, senin mutlu olmanı istiyorum."

Gülümsüyorum.

"Bu bir yarış değil, Charlotte. Eğer seni seviyorsa, bekleyecektir." Başımı salladım. "Biliyorum."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve daha fazlası olduğunu anlıyorum. "Ne var?" diye soruyorum.

"Ben yokken güvenliğinizle ne yapıyordunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, geceleri onları kapatıyor musun?" Başımı öne eğiyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisine yaklaştıırıyor. "Sana bu konuda ne söyledim Charlotte?"

"Nottingham'daki evimdeyken geceleri onlara ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum.

"Arazimiz tamamen kapalı. Her zaman orada korumalarımız var. Kapınızda durmalarına gerek yok çünkü her dakika devriye geziyorlar. Kimse içeri giremez. Edward en son güvenlik kayıtlarını izledi.

Wyatt ve Anthony de çoğu gece otelinizin barındaydı."

"Onlara artık ihtiyacım olmadığını söyledim. Bu onların hatası değildi. Yakınımda kaldılar."

"Ne kadar savunmasız olduğunu anlıyor musun? Neden kendini böyle riske atıyorsun? Sana doğru olanı yapman için güvenmiştim ve burada, bara gidebilmek için vardiyanın ortasında korumalarını işten çıkardığını öğreniyorum?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Bana gözlerinizi devirmeyin, genç bayan. Çok sorumsuzca davrandınız."

"Hayır baba, sadece aşık oldum."

"Aşk başka bir şeydir Charlotte. Aptallık başka bir şeydir." Ayağa kalkıyor. "Benim yüzümden hedef oldun. Bankada dört milyar doların var. Güvenlik tehdidini ciddiye al. Sizinle birlikte ayrılmaları için yanımda dört koruma daha getirdim. şu andan itibaren Spencer Jones ile hiçbir şekilde fotoğrafınız çekilmeyecek. Bunu deneyen herkesin kameralarını almaları talimatı verildi. Senin değersiz bir magazin başlığı olmana izin vermeyeceğim... hiçbir koşulda."

Bunun müzakere edilemez olduğunu bilerek derin bir nefes veriyorum. "Tamam." "şimdi." Bana gülümsüyor.

"Dünyanın neresinde benim Çay? Gerçekten berbat bir ev sahibisin."

Spencer içeri girdiğinde saat akşamın altısını geçiyordu ve sinirlerim midemde taklalar atıyordu.

Mutfakta yemek pişiriyorum. Beni gördüğünde yüzü a y d ı n l a n ı y o r ve genişçe gülümsüyor.

"Merhaba, benim güzel kızım."

Neredeyse koşarak kollarına atlıyorum ve yavaşça öpüşüyoruz. "Bugün seni çok özledim," diye fısıldıyorum.

Bana sıkıca sarıldı. "Neden koridorda bir sürü muhafız var?"

Gözlerimi deviriyorum. "Uzun hikâye." İkimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. "Bugün babam geldi." Gergin olmama rağmen rahat görünmeye çalışıyorum.

"Oh." Gülümsüyor. "Ve?"

Şarabımı yudumluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Kendi dairemi almamı istiyor."

Yüzü düşüyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Peki sen ne dedin?"

"Yapacağımı söyledim."

Charlotte

SPENCER'in çenesi hemen kızgınlıkla yükseliyor. Çenesini sıkıldığını görebiliyorum.

"Bu sadece anlamsal, Spence. Senin evinde ya da benim evimde birlikte kalacağız. Bu bir şeyi değiştirmeyecek."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü babam hiçbir şey için acele etmemi istemiyor. Seninle hemen birlikte yaşamam da ilişkimizi kabul edeceğini söyledi."

Bana bakıyor.

"Lütfen anlamaya çalışın, ailem benim için çok önemli ve sadece zarar göreceğimden endişeleniyorlar."

Dudaklarını yalıyor ve kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyorum.

"Benim yerimde olsaydın kendi daireni alacağını kendin bile söyledin. Bir açıdan, söylediklerinin doğru olduğunu biliyorsun."

Gözlerini deviriyor.

"Ama benim kendi dairem olmayacak, tam olarak değil. Sadece aramızda iki dairemiz olacak. Altı ay sonra, biraz bağımsızlık kazandıktan sonra, resmi olarak buraya taşınacağım."

O oturur üzerinde a tabureve sonra
çizikler onun başını salladı, sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye
sordum. "Benim ne düşündüğüm
önemli mi?" "Tabii ki önemli."

Omuz silkiyor ve bir bardak şarap dolduruyor.
Sadece bir şey söyle... herhangi bir şey.

Yanına oturdum. Şarabını yudumlarırken her an
çıldıracağını düşünüyorum.

"Ne istiyorsan onu yap," diye mırıldanıyor
sonunda. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne
anlama geliyor?"

"Yani ne istiyorsan onu yap." Omuz
silkiyor. "Bana kızgın mısın?"

"Kızgın, hayır. Hayal kırıklığına uğradım... evet."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hayal kırıklığına
uğramışsın," diye fısıldıyorum. Sanırım kızgın olmasını
tercih ederdim.

Yanağımı avucunun içine aldı. "Evet, hayal kırıklığına
uğradım." Ağır ağır nefes veriyor. "Hayatımıza hemen
birlikte başlamak isterdim ama bunu da anlıyorum."

Bu konuşmanın izini kaybediyorum. "Ne anlıyorsun?"

"Ailenizin her şeyden önce geldiğini ve her zaman, bir
düzeyde, sizden yapmanızı istedikleri şeyi yapacağınızı
anlıyorum."

Kaşlarımı çatıttım.

"Sorun değil." Başparmağını alt dudağımın üzerinde
gezdiriyor ve bir süre bana bakıyor. "Sadece bununla başa
çıkmayı öğrenmem gerekecek." Omuz silkiyor. "Onlar
mutlu olduğu sürece sen de mutlu olacaksın, değil mi? Ben
şimdi duş alacağım." Dönüyor ve başka bir şey söylemeden
üst kata çıkmak üzere uzaklaşıyor.

Buzdolabına bakıyorum, sözleri zihnimde tekrar tekrar
çalıyor.

*Onlar mutlu olduğu sürece siz de mutlu olacaksınız, değil
mi?*

Bu doğru mu?

Sadece ailem Spencer'ı kabul ederse mi mutlu olacağım?

Ya bunu onlar için yaparsam ve sonra onu asla kabul etmezlerse? Ya ikimizin arasını açmalarına izin verirsem?

Babamı mutlu etmek istiyorum. Ben böyleyim... ama bunu Spencer'ın zararına mı istemeliyim?

Onu tanımıyorlar bile. Onu yargılama hakkını onlara kim veriyor?

Birlikte çok mutluyuz.

Her şeyi doğru yaptı. Beni korumak için evlilik sözleşmesi yaptı, Edward ona durmadan saldırırken o medeni olmaya çalıştı. Ne yapması gerekiyordu? Tabii ki eninde sonunda karşılık verecekti.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Kafam çok karıştı.

Bunu düşünmek zorundayım. Ailem magazin basını tarafından utandırılmak istemiyor diye Spencer'ın ihtiyaçlarını bir kenara itmek istemiyorum. Benim için önemli olan bundan sonra ne yapacağı. Geçmiş umurumda değil, geleceğini istiyorum.

Şarabımı bitiriyorum ve Spencer'ı duşta bulmak için yukarı çıkıyorum. Bana dönüp seksi bir şekilde gülümsediğinde kendini yıkıyordu. İçinde bulunduğum kargaşa hakkında hiçbir fikri yok.

"Biniyor musun?" diye soruyor.

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum, soyunuyorum ve sıcak suyun altına giriyorum. Kocaman kolları etrafıma dolanıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Seni seviyorum." Ona gülümsedim.

"İstediyini biliyorum meleğim." Ağzı benimkini alıyor ve dili yavaşça dudaklarımın arasından kayıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, Spence," diye fısıldıyorum. "Bebeğim, beni asla gerçekten hayal kırıklığına uğratamazsın. Biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, beni babanızın sizi sevdiği kadar seven bir babam olması için her şeyimi verirdim. Bu bir lütuf."

Gözlerim yaşla doldu, *zavallı adamım*.

Kalbim onun ve sözde babasının elinden çektiği acılar için parçalanıyor.

Tekrar öpüşüyoruz, uzun, derin ve şefkatli bir öpüşme ve uyarılmışlığımın içimde derinlerde yandığını hissediyorum. Ereksiyonu karnıma dayanıyor. Beni kaldırmak için hamle yapıyor ama onu durduruyorum.

"Spence,
yapamam." "Ne?"

"Regl oldum."

Yüzü düşüyor ve ayaklarımı tekrar yere bırakıyor. "Ah." Kaşlarını çatı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterken ona usulca gülümsüyorum. "Adet dönemimin gelmesini bekleyemeyeceğini sanıyordum. Hatırlıyor musun, geçen hafta hayatının bittiğini düşünmüştün."

Kıkırdıyor. "Hmm." Yüzümü tutuyor ve beni tekrar öpüyor. "İlk korkumdan sonra, bebeğimin senin içinde olması fikri hoşuma gitti."

Kalbim durdu ve gözlerim onunkileri aradı. İşte bu, istediğim her şey burada benimle.

Su yüzüne akıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim.

"Bir gün sana bir bebek vereceğim,"
diye fısıldıyorum. Gülümsüyor. "Söz
mü?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum. Aramızdaki bu yakınlık hissi çok güçlü.

Bu elle tutulur bir güç... her şeyi kuşatıyor. Uzun bir süre birbirimize yakın duruyoruz.

Eli sonunda aşağı kayıyor ve arkamı kavıyor. "Bugün bir gün mü?" diye soruyor, şakacı tonu geri dönüyor.

Geri çekiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu hangi günü kastettiğinize bağlı."

"Bana anal yaptığın gün mü?"

Yüksek sesle güldüm. "Seni aptal." Ona su fırlatıyorum. "Bu romantik bir an ve sen bunu mahvediyorsun."

Gözleri muziplikle parlıyor ve beni duvara yapııştırıyor. "Ben çok ciddiym. Sevişmemiz lazım meleşim. Nerede yapacağın konusunda üç seçeneğin var."

O ısırıklar benimboyun ve I gülmek
olarak o tahrip eder Ben. "Spencer Jones, sen bir
seks manyağısın."

Hırlayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.
"Ama ben tamamen seninim."

Şifreyi güvenlik kapısına giriyorum.

1105

Büyük metal kapılar yavaşça açılıyor ve sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum. Çocuklar arkamdaki arabadalar. Bugün Spencer'ın arabasını ben kullanıyorum. Bu sefer Nottingham'a kendim gitmek istedim.

Bana nedenini sormayın, çünkü kendimi buraya getirmemin ne gibi bir önemi olduğunu bile bilmiyorum.

Ama bir şekilde önemli.

Spencer burada olduğumu bilmiyor. Bu sabah onu işe bıraktım ve onu alacağımı söyledim. Arabasını neden istediğimi sormadı ama Spencer böyle biri işte. Nedenini bilmesine bile her kararımı destekliyor.

Dün gece uyumadım. Onun yerine yanımdaki güzel adamı izledim, çocukluğunu ve babasının inançsızlığı yüzünden nasıl acı çektiğini gözden geçirdim.

Benimle ilgilenme şekli, bana hissettirdikleri, bana şefkatle kendim ve bedenim hakkında öğrettikleri...

Onu seviyorum.

Ve bazen içinde ve orta . ve
Gece, I vardı bir aydınlanma.

Ona olan sevgimde asla inanç eksikliği yaşamayacağım. Onu asla ikinci plana atmayacağım... ailem için bile.

Ben Burada için hareket et benim şeyler Dışarı.

Ben hareketli içinde Bugün Spencer'la
beraberler, beğenmezlerse de atabilirler.

Onların korkularından ben sorumlu tutulmayacağım.

Çünkü bende hiç yok.

O benim ruh eşim. Beklediğim adam o ve onların taleplerine boyun eğmeyeceğim. Hiçbir şey için.

Araba yolundan sürünerek çıkıyorum ve evimin önüne park ediyorum. Ne alacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama son noktayı koymak için eve gelmem gerektiğini biliyorum.

Üç saat sonra babamın malikânesinin aile mezarlığındaki bakımlı bahçenin çimenlerinde oturuyorum. Mezar taşına bakıyorum.

Annemle birlikteyim ve içimi derin bir hüznün kaplıyor. Keşke Spencer'la tanışabilseydi. Keşke burada olsaydı da onun beni ne kadar mutlu ettiğini görseydi.

Bütün eşyalarımı topladım ve arabaların arkasına yükledim. Babamın evde olduğunu biliyorum ama beni görmeye gelmedi. O biliyor.

"Sarı saçları var anne, gözleri de mavi," diye fısıldıyorum boğazım düğümlenerek. "Uzun boylu ve yakışıklı, bana nasıl baktığını görseydin anlardın." Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Onu seviyorum."

Sadece bir kez daha onun sesini duymak istiyorum.

Bana sorun olmadığını, bunu neden yaptığımı anladığını söylemesini istiyorum.

Ama yapamaz. Asla yapamayacak.

Gitmiş.

Bazen onun burada olmamasının acısı çok fazla geliyor. Sanki bir sonraki nefesim için savaşmak zorundaymışım gibi.

Onsuz nasıl yaşayacağım?

Omzumda bir el hissediyorum ve korkuyla sırıyorum. "İyi misin hayatım?" diye soruyor babam.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Pek sayılmaz," diye fısıldıyorum omzuna. "Onu özlüyorum baba."

"Ben de onu özlüyorum."

"Bana bunun sorun olmadığını söylemesine ihtiyacım var." Çenemi kaldırıyorum ve gözleri benimkileri arıyor. "Çünkü onun yanına taşınıyorum baba. Onu seviyorum ve beklemeyeceğim."

Yüzü düşer. "Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye kestim sözünü. "Ama bunun hakkında düşündüm."

"Seni vazgeçirdi, demek istiyorsun."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hiç de değil. Burada olduğumu bile bilmiyor. Artık büyümemin ve kendi kararlarımı vermemin zamanı geldi baba."

Gözleri yere düşer.

"Spencer'ı seviyorum. Zamanla sen de Spencer'ı seveceksin çünkü o harika bir adam."

"Charlotte," diye fısıldıyor. "Bu ilişkiyi destekleyemem."

"O zaman beni görmeyeceksin."

Yüzü düştü. "Öyle deme."

"Anneme aşık olduğun ve tüm dünyanın sana karşı olduğu zamanı hatırlıyor musun... ama sen bunun doğru olduğunu biliyordun?"

Kaşlarını çatıyor.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum. Kalbimin derinliklerinde, bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Charlotte, sen çok genç ve safsın. Acelen ne sevgilim?"

"Neden bekleyeyim ki?" Fısıldıyorum. "Beni hiç olmadığım kadar mutlu ederken neden bekleyeyim?"

Babam başını eğdi.

"Bugün onun yanına taşınıyorum. Eşyalarım çoktan toplandı ve gelip beni ziyaret etmeni istiyorum."

Sessiz kalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve pişmanlıkla yutkunuyorum. Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Gelip beni ziyaret edecek misin?" Bana boş boş bakıyor. "Hayır."

Görüşüm bulanıklaştıkça gözlerimi kırpttırıyorum.

"Onun yanına taşınırsan bu ilişkiyi kabul edemem. Bunu sana daha önce de söyledim."

I kaşlarını çatı ve adım geri gelen Onu, Şok oldum, ama soğukluğuna şaşırmamıştı. "Bu bir veda o zaman."

Bana bakıyor, yüzü boş ve duygusuz. Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

Buna dayanamıyorum, gitmem gerek.

Yüzümden akan gözyaşlarıyla arkamı dönüyorum. Olabildiğince hızlı yürüyüp arabama biniyorum ve hiç vakit kaybetmeden garaj yolundan çıkıyorum.

Göğsümdaki acıyı hissederek aracın dikiz aynasında kayboluşunu izliyorum.

Beni bundan daha çok sevdiğini sanıyordum.

"Angel?" Spencer sesleniyor. "İyi misin tatlım?" diye fısıldıyor yanıma otururken.

"Ha?" Dirseklerimin üzerine kalktım. "Uyuyakalmış olmalıyım." Kanepeye yayılmış halime bakarken iç geçiriyorum. Yüzüm düşüyor. "Aman Tanrım, seni işten almayı unuttum mu?" Panik içinde fısıldıyorum. "Saat kaç?"

Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve gülümsüyor. "Sorun değil, sana ulaşamayınca Wyatt'ı aradım ve beni almaya geldi. Uyuduğunu tahmin ettik."

Tekrar uzandım ve kolumu gözlerimin üzerine koydum. Sadece bugünün bitmesini istiyorum.

Spencer etrafa yayılmış eşyalarımın olduğu kutulara bakıyor. "Bütün bunlar da ne?"

"Ben taşındım." Ona en iyi jazz eli denememi yapıyorum. "Sürpriz!"

Sırıttıyor. "Kendi dairenizi alacağını sanıyordum."

"Onun yerine kendi Spencer'ımı istedim."

Eğildi ve beni öptü. "Sana aldırmadığımı söylemiştim."
"Biliyorum." Kollarımı omuzlarına doladım. "Ama ben düşündüm. Bu ilişkiye senden başka kimseyi önceliğim olarak görerek girmiyorum."
"Seni seviyorum."
"Şanslısın. Çünkü babam beni bir daha görmek istemiyor."
"Kendine gelecektir." Beni elimden tutup yukarı çekerken iç geçiriyor. "Hadi, kalk ve kendini hazırla."
"Neden, nereye gidiyoruz?" İç çekiyorum.
"Kutlama yapmalıyız. Bu büyük bir gün. Birlikte yaşamaya başladık. Bakalım şarkımızı çalacak bir bar bulabilecek miyiz?"
Gülüyorum. "Londra'da "Dream Catch Me" şarkısını bilen Avustralyalı tek kişilik grup yok, Spence."
"Karaoke o zaman."

Beş saat sonra, kravatını yeniden düzenleyen yakışıklı dans partnerime gülümsüyorum. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.
"Ne için?"
"Okul gecesi saat 1:00'de ıssız bir barda benimle dans ettiğin için. Kafamı dağıtmaya çalıştığınızı biliyorum."
Beni etrafında döndürdü. "Bu konuda yanılıyorsun Prescott. Aklını bir şeylere veriyorum. Bu stratejik bir hamle. Şampiyonların oyununu oynuyorum."
Şaşkınlık numarası yapıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ah, gerçekten mi? Söyleyin bana, Bay Spencer..." Uzanıp saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. "Bu gece beynin sikiğinin içinde mi?"
"Hayır, beynim kalbimde." *Ve ne kadar güzel bir kalp.*
"Ereksiyonum aletimin içinde." Şakağımı öpüyor.

Saçma cevabına kıkırdıyorum ve müzik eşliğinde sallanıyoruz.

"Fakir olduğumda da beni sevecek misiniz, Leydi Charlotte?" "Neden fakir olarsınız ki, Bay Spencer?" Sırıttıyorum.

"Sheridan önümüzdeki hafta bir ihale toplantısı için New York'a gitmemi istedi."

Dans etmeyi bıraktım. "Hayır dedim."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Buanlamına gelir o var ve doğru için çek benim şirketin sözleşmesi."

"Yapacağını düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor ve bizi tekrar sallamaya başlıyor. "Hiç sanmıyorum.

Cesur ama kaltak değil. Kindar değil." Ona bakıyorum.

"Şirketim ona kaliteli çelik tedarik ediyor, bunu biliyor."

"Neden gitmiyorsun?" Ben de diyorum ki.

"Çünkü seni terk etmek istemiyorum." Beni tekrar öptü.

"Sorun değil Spence, sana güveniyorum. Gidebilirsin. İstemiyorum.

bizim yüzümüzden iş kaybedersiniz."

"Angel." Bana gülümsüyor. "Eski bir sevgiliden fidye alıp bu odada sahip olduklarımı mahvetme riskine girmeyeceğim. İsterse sözleşmeyi kışına soksun, umurumda değil."

Etrafıma bakıyorum ve sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Bu odanın köşesinde iki sarhoş var. Onları feda etmekten mutluluk duyarım," diye teklif ediyorum.

Barda sarhoş bir şekilde oturan iki yaşlı adama bakıp gülüyor. "Onlardan vazgeçmezdim bile."

Spencer başını çevirip Wyatt'a bakıyor ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Sorun ne?" diye soruyorum.

"Wyatt'ı ne kadar iyi tanıyorsun?" "Neden?"

"Hiçbir şey." Kaşlarını çatıyor. "Sadece geçen gece bana söylediği bir şey beni biraz tuhaflaştırdı."

"Ne dedi?"

"Bana hiç bir erkekle yatıp
yatmadığımı sordu." Tekrar dans
etmeyi bıraktım. "Ne?"

Gözlerini genişletiyor. "Garip, değil mi?"

"Görünüşe göre izlediği tek şey ben değilmişim."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarını
çatıyor. "Wyatt *hem* erkeklere hem
de kadınlara ilgi duyuyor." "Ne?"
diye soluk soluğa kalır.

Şaşkınlığına kıkırdıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldıyor.

"Biz arkadaşız, elbette bunu biliyorum. On iki aydan
fazla bir süredir bir kadın ve bir erkekle üçlü bir ilişki
içindeydi. Geçen yıl ayrıldılar."

"Sence beni mi kesiyor?" diye fısıldıyor, tamamen
korkmuş bir halde.

"Hayır, bence bu onun sana biseksüel olduğunu
söylemeden anlatmaya çalışmasının bir yoluydu. Sana bunu
söylediğinde, sen de ona aynı soruyu sordun mu? Çünkü
Edward'a böyle söylediğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Edward'a hiç bir erkekle yatıp yatmadığını sordu,
Edward hayır dedi ve sonra Edward ona yatıp yatmadığını
sordu. Tabii ki Wyatt evet dedi... iki tarafa da salladığını
söyledi."

Spencer'ın gözleri kapanır, içinden rahatlama akar.
"Tanrı'ya şükürler olsun. Hakkımda kötü niyetli bir
paparazzi hikâyesi uydurulduğunu sanıyordum. Çok
k o r k u y o r d u m . "

Yüksek sesle gülüyorum. "Spencer, neden bunları
günlerce düşünmek yerine bana sormuyorsun?"

"Lanet olsun, kadın." Yanağını yanağıma yaslıyor.
"Seninle tanıştığımdan beri otuz yıl yaşlandım."

Ona gülümsedim. "Spence?"

"Evet."

"Bana şarkımızı söylemedin."

"Hmm." Gözlerini kapatıyor. "Yalnız olduğumda gittiğim bir yer var." Fısıldadığı şarkıyla bizi sallıyor. "İstediğim her şeyi yapabilirim, istediğim kişi olabilirim. Ama gördüğüm biziz ve düştüğümüne inanamıyorum." Beni elimden tutup dışarı itiyor ve kolunun altında döndürerek yavaşça ona geri getiriyor. "Düştüğümde rüya beni yakalar."

"Yoksa bir daha hiç gelmem," diye fısıldıyorum.

Birbirimize gülümsüyoruz ve sanki dünyadaki tek insan o.

Benim adamım.

"Seni seviyorum." Bana sıkıca sarılırken gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu cebinde titrediğinde anımız yarıda kesilir. Çıkarıp okuyor. Gözleri heyecanla parlıyor.

"Bree'nin doğum sancısı var."

Charlotte

Telefonum masamda titriyor ve hemen cevap veriyorum. "Haber var mı?" Spencer'a soruyorum.

"Beş santimetre genişledi." "O iyi mi?"

"Masters'ın deyimiyle, o bir şampiyon."

İçimi bir heyecan kaplıyor. "Bugün onunla kaç kez konuştun?"

"Her saat başı."

Bu adamları seviyorum, çok yakınlar. "Diğer çocukları olduğunda da bu kadar heyecanlı mıydın?"

"Evet," diye nefes nefese kalır. "Bebekler çok heyecan verici, Charlotte." Spencer'ın baba olacağı günü ve ne kadar heyecanlanacağını hayal ederken hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. *Umarım benim çocuklarım içindir.*

"Bu gece onları görmeye gidecek misin?" diye sordum. "Eğer bebek buradaysa, gideceğiz."

"Biz mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Rahatsız etmek istemem."

"Aptal olma. Artık bizim çetenin bir parçasısın. Sen de bebeği görmek istemiyor musun?"

Aptalca gülümsedim. "Seviyorum."

"Bulduğum ofis alanını da incelememiz için ayarladım. Emlakçı saat altıda bizimle orada buluşacak."

"Sen... yaptın mı?"

"Bu gecikme de neyin nesi?"

"Spence," diye fısıldadım. "Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?" "Yapabileceğini biliyorum meleğim," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Sen de yapabileceğini biliyorsun."

Yenilenmiş bir kararlılıkla başımı sallıyorum. "Haklısın, *yapabilirim*

Bunu yap."

"The bina mayıs değil olmak ne sen bakıyor Her neyse. Bu aşamada sadece bir fikir edinmeye çalışıyoruz."

"Yine haklısın."

"Seni saat beşte işten alacağım."

"Sabırsızlanıyorum, görüşürüz o zaman."

"Hoşça kal,
meleğim." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum. Bu güzel, düşünceli adam beni diğer tüm kadınlardan daha çok nasıl seviyor, asla bilemeyeceğim.

"Burası da mutfak." Emlakçı gülümsüyor. Spencer beni ofisten geniş bir mutfak alanına götürüyor.

Kocaman gülümsememle savaşıyorum.

"Peki ya kiralama koşulları?" Spencer kayıtsızca soruyor. "Beşe beş yapabiliriz."

"Şu anda sadece ikiye iki bir şeyin peşindeyiz." Etrafına bakınıyor. "Üç yıl içinde büyümeyi planlıyoruz ve bu alan o zaman bizim için yeterince büyük olmayacak."

"Şimdi dışarı çıkıp ev sahibini arayacağım; bakalım ne diyecek."

"Teşekkür ederim." Ana ofis alanına geri dönüyoruz.

Kapı arkasından kapanıyor ve bana dönüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Londra'nın tam ortasında, onuncu kattaki geniş ve modern alana bakıyorum. Hepsi cam duvarlı ve şehre bakan manzaralı altı ofis var. Resepsiyon alanı geniş ve modern. Bir mutfak, bir konferans odası ve kendi özel banyoları var.

"Spence," diye fısıldadım. "Bu mükemmel."

"Değil mi?" Bulduğu için kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor. "Bunu yapabileceğimden emin misin?"

Beni usulca öpüyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin meleğim. Kendinden şüphe etmeyi bırak."

I hayal et nasıl I olabilir yapmak Bu yer bak ve içim heyecanla doluyor.

"İlgileniyormuş gibi davranma," diyor. "Ben kiralama şartlarını görüşürken sakın ol."

"Tamam."

Ofislere doğru yürüyorum ve tekrar bakmaya başlıyorum. Ajan geri döndü.

"Kira sözleşmenizi ne zaman başlatmayı düşünürsünüz?"

Bir an düşündüm. "Muhtemelen Noel'den sonra. Yılın bu zamanında uygun personel bulmam zor olur."

"Ev sahibi bunun sorun olmayacağını söyledi."

Spencer başını sallar. "Tamam, bu öğleden sonra birkaç binaya daha bakacağız, sana haber veririm."

Yüzüm düşüyor ve Spencer bana bakıyor. Doğru ya, sakın davranıyoruz.

"Kira oldukça yüksek," diyor kayıtsızca.

"Bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım," diye yanıtlıyor temsilci. "Eğer kirayı biraz aşağı çekebilirsek, belki bir şeyler yapmalıyız."

Elini sıktım. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler." "Benim için zevkti."

Onu dışarıya kadar takip ediyoruz ve ben son bir kez mekâna bakıp kocaman bir gülümsemeyi engellemek için mücadele ediyorum.

Sanırım benim için bir ofis bulduk.

Spencer hastane koridorunda ilerlerken onu takip ediyorum. Hayatımda gördüğüm en büyük çiçek demetini taşıyor ve ben de hediyelerle doluyum. Sanırım Spencer bugün mağazanın yarısını satın aldı.

"Acele et," diye fısıldıyor.

Çok heyecanlı.

Onun varlığından haberdar olmadığımı diğer yanını görüyorum... babalık yanını.

Yumurtalıklarım paramparça oldu.

Playboy Spencer seksi, becerilebilir, komik ve tüm dünya ondan bir parça istiyor. Ama sadece birkaç seçkin insanın tanıyabildiği aile Spencer'ı şefkatli ve düşünceli, bayıltıcı ve güzel... Daha devam edebilirim.

Tek bildiğim, beni sevdiği için çok şanslı bir kadın olduğum.

Bana bakışı, beni sevme şekli, ihtiyacım olan tek şey bu.

Bir kapıya geldik ve o döndü. "Hazır mısın?" "Bebeği olan ben değilim,

Spencer." Kıkırdıyor ve kapıyı çalıyor.

"İçeri gel!" diye sesleniyor biri.

Spencer çekingen bir şekilde kapıyı açar. Bree yataktadır ve Julian onun yanında bir sandalyede oturmuş, yeni doğan bebeklerini kucağına almıştır.

Spencer çiçekleri yere bırakır ve Bree'nin yanına koşar. "İyi misin, sevgilim?" diye fısıldar ve Bree'nin şakağına bir öpücük kondurup elini kendi elinin içine alır.

Ona gülüyor. "Ben iyiyim, Spence." Bana döndü. "Merhaba, Lottie."

"Merhaba." Heyecanla zıplıyorum. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Gururla gülümsüyor. "O mükemmel biri." Spencer Julian'a dönüyor ve sessiz bir kıkırdama çıkarıyor.

"Tebrikler, dostum." Julian'ın elini sıkıyor ve sonra bebeğe bakmak için küçük mavi battaniyeyi aşağı çekiyor.

"Adı ne?" Spencer usulca sorar.

"Henry." Julian gururdan patlamak üzereymiş gibi görünüyor. İki adamın bu küçük oğlana bayılmalarını izlerken gözlerim doluyor.

Bree'ye dönüyorum. "Doğum iyi geçti mi?" Yumuşakça sordum. "Tanrım." İç çekiyor. "Cehennem gibiydi."

Gülümsememi engellemek için alt dudakımı ısırıyorum. Bree'yi seviyorum.

O çok *normal*.

"Hayatınız boyunca size bunun kötü olduğunu nasıl söylerler biliyor musunuz?"

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

"Kötüden de kötü. On kat daha kötü." Gözlerini genişletiyor. "Öleceğimi sandım."

Kıkırdıyorum ve dikkatim Julian'ın kucağındaki bebeğe bakan Julian ve Spencer'a geri dönüyor. Tamamen hayrete düşmüşlerdi.

"Çocuklar nerede?" Spencer soruyor.

"Az önce eve gittiler. Birkaç saat içinde geri gelecekler," diyor Julian ona. "Bree henüz duş bile almadı."

"Ah." Aralarında bakışırken yüzüm düşüyor. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Saçmalama. Seb doğum odasına girmeye çalışıyordu."

Bree gülümsüyor. "Bize yemek getirmeye gitti." "Ben Bree'nin duş almasına yardım ederken siz ikiniz Henry'ye göz kulak olabilir misiniz?"

Julian soruyor.

"Tabii ki." Spencer ayağa kalkıyor ve bebeği Julian'dan alıyor. Onu yüzüne doğru kaldırıp küçük alnını nazikçe öperken izliyorum ve sonra eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

Bununla başa çıkamam. Bebekli Spencer beynimi kızartıyor.

Julian Bree'nin kalkmasına yardım ediyor ve onu banyoya götürüyor. Minik yavruyu kucağına alan Spencer'ın yanına gidiyorum ve battaniyeyi geri çekip o mükemmel tombul küçük yüze bakıyorum.

"Bir gün kendi bebeğimin olması için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Spencer gülümsüyor, eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Beni de."

İkimiz de bize bakan küçük Henry'ye gülümsüyoruz.

"Harika bir baba olacaksın, Spence." "Bir gün." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bu, meleğim... sen ve ben."

Duygularım beni ele geçiriyor, gözlerim yaşlarla doluyor. "Ne mükemmel bir gün olacak."

Öpüşüyoruz. Yumuşak ve samimi, hayatın bir kutlaması ve gelecek şeylerin bir vaadi. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Edward

Arabada oturmuş, sokakta yürüyen Charlotte'u izliyorduk.

"Bu beni öldürüyor." Babam iç geçiriyor.

"En iyisi bu." Wyatt ve Anthony'nin onu bir kafeye kadar takip etmelerini izliyorum. "Kendine gelecektir. Onunla kalmayacak, bunu biliyorum."

Babam derin bir nefes veriyor, ortak bir hüznün üzerimize çöküyor.

Çok yakınız ama çok uzaktayız.

"Her hafta onu bu şekilde izlemek için Londra'ya gidiyorduk. Onu özliyorum, Edward."

"Ben de, ama bu Spencer Jones'un ondan ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ve emin olana kadar, vicdanımız rahat bir şekilde bu ilişkiyi teşvik edemeyiz."

On dakika sonra Charlotte elinde taze meyve suyu ve öğle yemeğini koyduğu kahverengi bir kâğıt torba ile yeniden ortaya çıkar. O

caddede kayboluyor. Arabayı çalıştırdım ve trafiğe ıktım.

"En azından o iyi." İ ektim.

"Ben iyi değilim, Edward. Bununla barışmayı düşünmeye başlamalıyız. O eve gelmeyecek."

"Güven bana, kendini asacak... Sadece beklememiz gerekiyor."

Charlotte

"Anthony beni aradı," diyor Beth kokteylini yudumlarken rahatça.

Nefes nefese kalıyorum ve Wyatt'la birlikte duvara yaslanmış ona bakıyorum. "Aman Tanrım, ne zaman?"

"Dün gece."

"Ve?"

"şşş, Lars'ın bilmesini istemiyorum." "Neden?"

"nk şüphelendiğimiz gibi Edward'la ilişkiye giriyorsa, bunu ona söyleyecektir."

"Hmm, iyi düşündün." Kızlar gecesinde bir kokteyl bardayız. Spencer ve Sebastian bizim evde futbol izliyorlar. Lara şu anda barın tuvaletinde ama bu gece bizde kalacak.

"Anthony ne dedi?" Fısıldadım.

"Bana bir ara çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Spencer'ın birkaç hafta önce onu benden uzak durması konusunda uyardığını söyledi; çıkmamızı istemediğini, çünkü eğer yrmezsek seninle olan arkadaşlığımın zarar görmesini istemediğini söyledi." Yüzüm düştü. "Ne?"

"Görünüşe göre Spencer, Anthony'nin benden hoşlandığını başından beri biliyordu."

Ağzım açık kaldı. "şaka yapıyorsun, bunu o mu söyledi?"

"Biliyor musun, Spencer senden çok Edward'a benziyor. düşün." Ofluyor.

"Tanrım."

Lara sıcak bir şekilde gülümseyerek masaya geri döner. "Bir tur daha?" diye sorar.

"Lütfen."

Gülümsüyorum.

"Elbette," diyor

Beth.

Lara bara doğru yürürken ikimiz de onu izliyoruz. "Bence kesinlikle Edward'la yatıyor," diye fısıldıyorum.

"Ama bunu bize neden söylemesin ki? Birbirimize her şeyi anlatırız. Anlamıyorum. Bunu neden saklıyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Tek bildiğim ailemin benimle konuşmadığı son bir ay içinde Lara'nın Spencer'ın evinde beş kez kaldığı. Bu beni hiç görmediği kadar fazla. Sanki Edward için beni kontrol ediyor."

"Ama ikinizin birlikte ne kadar mutlu olduğunuzu görebiliyordur." Kaşlarını çatıyor. "Senin üzerine titriyor, Tanrı aşkına."

Lara elinde üç içkiyle masaya geri gelir.

"Teşekkür ederim."

"Bana yeni iş girişiminizden bahsedin." Lara gülümsüyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bu bir iş değil, bir hayır kurumu." Gururla gülümsüyorum. "Şimdiye kadar istediğim ofis alanına sahip oldum ve eski işimde posta odasında birlikte çalıştığım iki kişiyi işe aldım."

"Kim?"

"Sarah ve Paul."

"Sarah serseri mayın değil mi?" Lara kaşlarını çatar.

"Hayır. O akıllı, zeki ve ben ona bayılıyorum. Paul'e gelince, o sadece Paul. Bir sonraki seyahatine kadar burası için iyi olacak."

"Orada başka kim çalışacak?"

"Üniversiteden yeni mezun iki genç avukat, ikisi de erkek. Şubat ayında başlıyorlar."

Beth koltuğunda zıplıyor. "Bu çok heyecan verici Charlotte."

"Biliyorum."

"Sarah'nın avukatlarla yatmasına izin verme," diye Lara beni uyarıyor. "Ya da Paul'ün, bu konuda."

Gülüyorum. "Onu zaten uyarmıştım: personelle seks yok."

"Ne dedi?" Lara soruyor.

"Bana masalarında üçlü yapmayı umduğunu söyledi." Sırıtiyorum.

"Charlotte." Lara'nın nefesi kesildi. "Senin de masanda kıllar olacak."

Biz hepsi patladı dışarı Gülüyor. "Nasıl vardır benim Baba ve Edward?" Ben soruyorum.

"Güzel." Kendini tutarken gözleri benimkilerle buluşuyor ve rahatça omuz silkiyor. "Bildğim kadarıyla."

"Onları gördün mü?"

"Geçen gün Edward'a rastladım. Bana nasıl olduğunu sordu."

"Ne dedin sen?"

Tekrar omuz silkiyor. "Ona mutlu olduğunu söyledim." Onu izliyorum.

"Ona benden uzak durmasını söyledin mi?" Beth içkisini ağzına götürerek rahatça soruyor. "Ona çok sinir oluyorum." diye bağırıyor. "Eğer Spencer'ı tanımak için zaman ayırsaydı, onun ne kadar harika biri olduğunu görürdü. Beni sonsuza kadar kızdırıyor."

"Edward sadece kendine ait bir evin olmasını istiyor, Charlotte. Bana sorarsan bu mantıksız değil."

Beth'in gözleri benimkilerle buluştu. *Her zaman onu savunuyor.*

"Kendi kararlarımı verebilecek yaştayım Lara. Spencer'ı seviyorum. Onunla yaşamak istiyorum. Ailem bunu kabul etmeli ve Penelope'yi yargıladıkları gibi onu da yargılamayı bırakmalılar. Spencer yanlış bir şey yapmadı ve ona onların davrandığı gibi davranılmasına izin vermeyeceğim."

Lara bana gözlerini deviriyor, belli ki hiç etkilenmemiş.

"İkinizden biri hiç esareti denedi mi?" Beth soruyor. "Yeni bir adamla tanıştım ve beni bağlamak istiyor."

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. Beth'e inanamıyorum. Benim için bilgi arıyor.

Lara karanlık bir şekilde gülümser. "Bağlanmak çok ateşli.

Kelepçeler benim kişisel favorimdir."

Beth yine bana baktı. Yemin ederim o gece Edward'ın odasındaki oydu.

"Hiç Edward'ı becerdin mi Lara?" Beth ağzından kaçırır. Lara içkisini yudumlarken boğulur. "Ne?"

"Edward'ı hiç *becerdin* mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Hiç sormadım çünkü onu bana yalan söylemeye zorlamak istemedim.

"Bu da ne?" Lara kekeliyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Beth, "Bu evet ya da hayır şeklinde bir soru, Lars," diyor.

Lara elini havada sallıyor. "Saçmalama. Bak, Charlie orada." Ayağa kalkıyor. "Bir dakika içinde dönerim." Kalkıyor ve bizden uzaklaşmak için neredeyse restoranın diğer tarafına koşuyor.

Beth ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Kesinlikle onu beceriyor," diyor Beth.

İçkimi yudumluyorum. "Evet.

Biliyorum."

Araba yavaşlayarak durdu ve ben pencereden eve baktım.

Spencer'in ailesiyle tanışmak için buradayım ve çok gerginim.

Aile toplantıları şu ana kadar bizim için pek iyi geçmedi.

Spencer kapımı açıyor ve beni neredeyse koltuğumdan sürüklüyor. "Heyecanlıyım," diye itiraf ediyorum aceleyle.

"Endişelenme, seni sevecekler." Elimden tutup beni eve doğru götürdü.

"Ya yapmazlarsa?" "O

zaman ödeşmiş

oluruz." *Oh, Tanrım.*

Ev güzel, temiz ve ortalama büyüklükte, kırsalda oturuyor. Etrafıma bakarken gülümsüyorum

komşuluk. Spencer, Seb ve Julian'ın çocukken buralarda bisiklet sürdüklerini hayal ediyorum ve gülümsüyorum.

"Merhaba!" Spencer ön kapıyı açarken seslenir. Evin içinden muhteşem bir yemek kokusu yayılıyor.

"Hey!" Bir kadın içeri dalmadan önce başka bir odadan seslendiğini duyuyorum. "Spence."

Karşıma çıktığında ellerimi gergin bir şekilde önümde kavuşturuyorum. Çekici ve iyi durumda. Omuzlarının hemen altına düşen sarı saçları ve Spencer'inki gibi parlayan mavi gözleri v a r . Hemen kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Merhaba, sevgili Charlotte."

"Merhaba," diye fısıldıyorum gergin bir şekilde.

Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, gülümsüyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Demek bizim Spencer'ın kız arkadaşısın? Çok güzel."

"Teşekkürler."

Dikkatini Spencer'a çevirir ve onun yanağına bir öpücük kondurur. "Merhaba, tatlım."

"Merhaba anne." Gülümsüyor. "Babam nerede?" "Dışarıda, garajda."

Üvey babasına baba mı diyor? Bunu bilmiyordum.

Spencer dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra iri yarı, tamirci görünümlü bir adamla geri döndü. Spencer beni değerli bir domuz gibi sunuyor.

"Ve işte burada. Bu benim Charlotte'um," diyor gururla.

Charlotte'im.

Adam elimi sıkmadan önce ellerini bir kurulama bezine siliyor. "Merhaba canım, tanıştığımıza memnun oldum."

Bir çeşit İtalyan ya da Avrupa kökenli gibi görünüyor. Büyük, kahverengi, nazik gözleri var. Kolunu Spencer'a doluyor ve ben de ikisine gülümsüyorum. Çok yakın oldukları belli.

"Umarım açsındır, fırtına gibi yemek yapıyorum." Annesi gülümsüyor.

Ne diyeceğimi bilemeden endişeyle başımı sallıyorum.
Spencer gözlerini deviriyor ve kolunu bana doluyor.
"Gergin."
Annesi gülüyor. "Bu ikimiz için de geçerli. Sen Spencer'ın eve getirdiği ilk kızsın. Neredeyse umudumu yitirmiştin."
"Tam zamanında, oğlum," diye araya giriyor babası.
"Çok da güzelmiş."
Kıkırdıyorum, kendimi biraz daha rahat hissediyorum.
Annesi elimden tutup beni mutfağa çekti. "Spencer seni seviyorsa, biz de seni seviyoruz."

Yatağında televizyona bakıyorum ama ne izliyorum ne de dinliyorum.

Aklım Nottingham'da, babamda. Onu özlüyorum... *Umutsuzca*.
Spencer yanımda kitap okuyor ve her şey daha iyi olamazdı.
aramız daha iyi. Gülüyoruz, sevişiyoruz, sevişiyoruz ve yarattığım hayır kurumu hakkında konuşuyoruz. O benim en iyi arkadaşım ve suç ortağım oldu.
Umutsuzca aşığız.
Ama içimde gitmeyen bir diken var.
Ya biri ya diğeri: ailem ya da aşkım. Neden ikisine de sahip olamadım? Ona bir şans verirlerse, onu seveceklerini biliyorum.
Spencer uzanıyor ve elini kalçamdan yukarı kaydırıyor.
"İyi misin?" diye sordu.
Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu geçip konuşamıyorum.
Kitabını bırakıyor ve kollarını bana doluyor. "Ne oldu meleğim?"
Başımı sallıyorum çünkü ailemi kaybetmenin yasını tuttuğumu bilmesini istemiyorum.

"Sadece yorgunum bebeğim," diye fısıldıyorum onu usulca öperken. Parmaklarımı iki günlük kirli sakallarında gezdiriyorum ve onun büyük, güzel gözlerine bakıyorum. Beni yavaşça öpüyor, dili açık ağzımın içinde kayıyor. Uzun bir süre birbirimizin kollarında yatıyor ve öpüşüyoruz. Şefkatli, telaşsız ve samimi bir öpüşme ve o beni böyle öptüğünde dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum.

Dudakları boynuma iniyor ve elleri külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırmadan önce beni doğru miktarda basınçla ısıtıyor.

Meme uçlarımı ısıtıyor, her birini saygıyla öpüyor ve sonra daha da aşağıya iniyor. Bacaklarımı açıyor ve beni zevki için ayırıyor. Bana bakarken nefesimi tutuyorum. Dudakları nazikçe iç uyluklarımı öpüyor.

Bana böyle baktığında her zaman çok samimi hissediyorum... ondan arzuladığım samimiyet, mükemmelliğe giriş yemeği.

Kalın dili etimde kayıyor ve zevk beni ele geçirirken sırtımı eğiyorum. Spencer bacaklarımı omuzlarına yaslıyor. Ellerini karnımın alt kısmına koyuyor ve beni bir tanrıçaymışım gibi yalamasını izliyorum.

Onun tanrıçası.

Her dil darbesinde onu biraz daha fazla seviyorum. Ellerim başının arkasında duruyor.

"Bebeğim, buraya gel," diye fısıldıyorum. "Bu gece yakın olmanı istiyorum."

Sürünerek üzerime geliyor. Dudakları uyarılmamla parlıyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun meleğim?" diye fısıldıyor.

Bacaklarımı beline doladım. "Neden bana göstermiyorsun?"

Mükemmel bir hareketle kalın sikini içime doğru kaydırıyor ve ikimiz de birlikte inliyoruz. Nabzımın vücudumun her yerinde zonkladığını hissediyorum. Dudaklarımız çarpışıyor

birlikte öpüşüyoruz ve vücudu geri çekilip yavaşça bir kez daha eve giriyor.

"Spence..." İri dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Evet, meleğim."

"Beni çevirmeni ve sertçe becermeni istiyorum."

Alt dudağımı ısıırıyor ve dişleriyle çekiştiriyor. "Bir canavar yarattım."

Beni ters çevirdi ve arkama sert bir tokat atarak bana çarptı. Göğüs ucumu tutup sıkıyor ve acı içinde haykırmama neden oluyor.

"Becer beni," diye inliyorum seksim onun etrafında kenetlenirken. Sevdiğim şey bu - ruhumun içindeki hayvanı uyandırdığında üzerime gelen belirli bir tür çılgınlık. "*Sertçe sik beni.*"

Charlotte

Sekiz hafta sonra

Spencer, "Anahtarları öpecekmiş gibi yüzünüze doğru tutun" diye talimat veriyor.

Sırtarak gözlerimi deviriyorum, içten içe onun yönlendirmelerini seviyorum. Bana söyleneni yapıyorum ve o telefonunda bir şeyler tıklarken ben de anahtarları tutuyorum.

Pazartesi akşamının erken saatleri ve yeni ofisimin ön kapısında durmuş, anahtarları yeni teslim almıştık. Spencer etkinliğin fotoğrafçılığını yapıyor.

"Tamam, bebeğim." Kilide doğru işaret ediyor. "Yeni ofisini aç."

Anahtarı çevirip büyük, ağır kapıyı açıyorum ve resepsiyon masasının üzerinde asılı duran duvardaki kocaman, bronz harfleri görüyorum.

A.L.A.

"Angel'ın Hukuki Yardımı," diye yüksek sesle okuyor Spence, karnımı hafifçe dürtüyor. "Bu sensin."

"Aman Tanrım, Spence. Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Bunu *sen* yaptın." Gururla gülümsüyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Karşımdaki muhteşem adama gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, bunu sensiz yapamazdım."

Beni usulca öpüyor. "Evet, öpebilirdin."

"Gerçekten yapamazdım. Sen tanıdığım en destekleyici adamsın ve bana her adımında yardımcı oldun."

Burnunu kırıştırıyor. "Tarihteki en ateşli aşık olmayı hedefliyordum ama neyse."

Kıkırdıyorum. "O da var."

"Sanırım masanız bugün geldi. Git ve bir bak." Gülümsüyor.

Koridordan geçip ofisimin kapısını açıyorum. Ağzım açık kaldı.

Masam geldi ve üstünde güzel çiçeklerle dolu vazolar ve vazolar var. "Spence," diye fısıldıyorum hepsine bakarken ve birine bir kart iliştilmiş olduğunu görüyorum. Kartı açıyorum.

***Güzel Charlotte'uma
tebrikler.
Seninle çok gurur
duyuyorum. Sen benim
hayatımın ışığıydın.
Seni seviyorum,
Spence
xox***

Gözlerim anında yaşlarla doluyor ve ona dönüyorum. "Seni seviyorum." Bana şefkatle gülümsüyor.

"Ben dünyanın en şanslı kızıyım," diye fısıldıyorum, duygularıma yenik düşerek.

Masaya dönüyorum ve siyah bir evrak çantası görüyorum. "İçinde ne var?"

"Bunlar senin ofis malzemelerin." Gözlerinde muzip bir bakışla sırtıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kilidi açıyorum. Siyah köpüğün içine stratejik bir şekilde yerleştirilmiş çok çeşitli dildolar ve seks oyuncakları var.

"Ne oluyor be?" Gözlerim onunkilere kayarken nefes nefese kaldım. "Spencer!"

Benim şaşkın tepkime kıkırdıyor. "Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

"Acil bir durumda masanızda bulundurmak için."

Ağzım açık kaldı. "Ofisimde mastürbasyon yapacağımı mı sanıyorsun? Delirdin mi sen?"

Omuz silkiyor. "Harika bir stres giderici. İş hayatında olmak zor, bebeğim."

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Sen bir seks manyağısın." Çantayı kapattım. "Bunları eve götürüyoruz. *Bunu burada* yapmamın imkanı yok."

Dudaklarını yalıyor, gözlerinde uyarılma titreşiyor. "Bu gece üçlü yapalım, o zaman."

"Benimle ve bir dildoyla üçlü yapmak mı istiyorsun?"

"Doğru."

"Spencer Jones, sen bir cinsel sapıksın."

Beni arkamdan yakaladı ve dişlerini boynuma geçirdi. "Seyretmeyi seven biri."

Spencer

Tiffany'deki cam dolabın altındaki elmas yüzüklere bakıyorum.

Gözüme çarpan bir şey yok.

Bu gittiğim on beşinci mücevher dükkanı. Altın içine yerleştirilmiş bir elmas nasıl olur da

Onun hakkında ne hissediyorum?

Sözlükte bunu anlatmaya yetecek kadar kelime yok.

Bu kadın, bu mükemmel melek hayatıma girdi ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi değiştirdi.

Mutlu olduğumu sanıyordum. Hayatı çözdüğümü sanıyordum ama onunla tanışmadan önce perişan haldeydim. Sadece bunu bilmiyordum çünkü karşılaştıracak bir şeyim yoktu.

Masters'ı ya da Seb'i yanımda alışverişe getiremedim. Bu son derece kişisel ve yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Bunu yalnız yapmalıyım.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sorar mağaza görevlisi. "Uh." Kaşlarımı çatıyorum, hâlâ yüzüklere bakıyorum.

göster. "Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim olmasa da sadece fikir edinmeye çalışıyorum."

"Nişanlanıyor musun?"

"Umarım." Kendi kendime sıırıyorum. "Yakında mı?"

"Noel arifesinde ona sormayı planlıyorum."

"Yılın ne harika bir zamanı. O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, bu bir sürpriz."

"Ne kadar harika. Sizi rahat bırakayım ama gözünüze çarpan bir şey olursa lütfen beni arayın. Hayallerinizdeki yüzüğü tasarlamana yardımcı olabilecek bir kuyumcumuz da var."

"Tamam, harika. Teşekkür ederim. Bir dakikanızı ayırabilirseniz, kendisiyle konuşmak istiyorum, lütfen?"

"Etrafta olup olmadığına bakacağım." Gözden kaybolur.

Dolaplara bakıp duruyorum. Keşke Sheridan'a fikrini sorabilseydim. O her zaman benim

confidant.

Onu özliyorum.

Seksi değil, onunla yatmayı özlemiyorum. Onun arkadaşlığını özliyorum ama biliyorum ki biri diğeriyle birlikte geliyor ve artık onu hayatımda tutmam mümkün değil.

Ama böyle anlarda, normalde fikir almak için arayacağım ilk kişi o olurken, onun yokluğu her yanımlı sarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni üzüyor.

On yıl uzun bir süre.

"Merhaba, efendim." Tezgâhın arkasında beliren bir adam gülümsüyor. Elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Ben Cyrus, tasarımcıyım."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Stephanie bana nişan yüzüğü aradığınızı söyledi."

"Evet. Mükemmel bir elmas olmalı ve son derece kadınsı olmalı, kalın olmamalı. Çok büyük olamaz, gösterişten nefret eder. Sade ve klasik bir güzelliği olmalı... tıpkı onun gibi."

Daha parlak gülümsüyor. "Kulağa özel geliyor."

"Öyle." Sırıtiyorum, kalbim gururla kabarıyor. "Beni nasıl seviyor, asla bilemeyeceğim."

Altı saat sonra, bulunduğum kattaki asansörden çıktım ve kapımın önünde her zaman var olan korumaları gördüm. En alt katta iki tanesini daha geçtim ve artık bodrum kattaki park yerinde arabalarımızın yanında her zaman birileri var.

"Merhaba Spencer," diye selamlıyorlar beni.

"Ne zamandır evde?" Sadece sohbet etmek için sordum.

"Bugün işten erken çıktı, yani birkaç saattir evde." Kaşlarımı çatıyorum, bu garip. Daireme girmeden önce onlara "İyi geceler," diyorum.

Bu televizyon o üzerinde, ve ışıklar vardır Kapalı, daire karanlıkta. İçimi bir tedirginlik kaplıyor.

"Angel?"

Seslendim.

Cevap yok.

Oturma odasına girdiğimde onu yerde oturmuş, gözyaşları yüzüne akarken görüyorum. Yüzüm düştü.

"Sorun nedir?" Yanına çömeliyorum ve dün depodan çıkardığım Noel ağacı kutusunun yanında duran Noel süsleri kutularını fark ediyorum.

Charlotte'u kucağıma çekip ona sıkıca sarılıyorum ve sessiz hüznünün gürültülü hıçkırıklara dönüşmesini dinliyorum.

"Bebeğim?" Onu sallarken fısıldıyorum.

Bir süre sonra sessizce konuşur. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ne?"

"Artık Santorini'ye gidebilir miyiz?"

"Ne... neden? Ne oldu?"

"Ailen olmadan nasıl Noel olabilir ki?" diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından. "Bu yıl bunu atlayabilir miyiz? Söz veriyorum, gelecek yıl bunu telafi edeceğim."

Kalbim parçalanıyor. Ailesinin onunla konuşmadığı bir Noel geçirme düşüncesine dayanamıyor. "Bugün ne yaptın?" Çaresizce etrafıma bakınarak soruyorum.

"Noel süsleri aldım."

"Ağacı asmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Bir an onu izledim. Yılın bu zamanının eskiden benim için de ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. "Ağacı çıplak asmamı ister misin?" Alay ediyorum. "Şarap içip izleyebilirsin."

"Hayır." Gözlerini siliyor. "Bu yıl Noel kutlamak istemiyorum, Spence. Bırakalım gitsin."

Noel'i istemiyor mu?

Sessiz kalıyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz, ta ki ben sessizliğe bir an daha dayanamayana kadar.

"Neden Noel için eve, Nottingham'a gitmiyorsun bebeğim?"

Kaşlarını çatarak bana soru soruyor.

"Noel için evine git ve ailenle geçir. Sonra görüşürüz," diye teklif ettim.

"Noel'i sensiz geçirmeyeceğim." Nefes nefese kalmış, sanki böyle bir öneriyle şok olmuş gibi.

"Başka yolu yok, Charlotte. Beni orada istemiyorlar ve seni böyle görmekten nefret ediyorum. Senin incindiğini görmektense Noel'i yalnız geçirmeyi tercih ederim."

"Seninle kalıyorum, Spencer. Anlamıyor musun?" "Neyi görmüyor muyum?"

"Bu kazananı olmayan bir durum. Sensiz olamam, bu yüzden onlarsız yaşamayı öğrenmek zorundayım."

Göğsüme doğru kıvrılıyor ve ağlarken bana sıkıca sarılıyor. Yüksek sesle, kontrol edilemeyen hıçkırıklar tüm vücudunu titretiyor.

Tek yapabildiğim oturup ona sarılmak.

Adrenalinin damarlarımda pompalanmaya başladığını hissettiğimde oda kırmızı gölgeli bir pus haline geliyor.

"Ne yapabilirim ki?" Fısıldıyorum. "Sana yemek yaparım."

"Aç değilim, teşekkürler." Kendini toparlamaya çalışırken beni öpüyor. "Ben yatmaya gidiyorum bebeğim, sorun olur mu?"

Saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Tabii ki öyle."

"Özür dilerim."

"Olma." Onu öperim. "Bir dakika içinde seni yatırmak için yukarı geleceğim." Kucağımdan inmesine yardım ediyorum ve gözden kaybolana kadar merdivenleri çıkmasını izliyorum.

Kendime bir viski doldurup içiyorum. Öfke damarlarımda vahşi bir ateş gibi dolaşıyor. Yanlış yaptığı tek şey bana aşık olmasıydı.

Viskimi titreyen bir elle içiyorum.

Kim olduklarını sanıyorlar?

1105

Mülkün kapısının şifresini giriyorum ve arabayla ana eve gidiyorum. Burada olmamalıydım ama hakkımda ne düşündüklerini artık umursamıyorum.

Dün gece neredeyse hiç uyumadım. Uyanık kalıp meleğimin ağlamasını izledim.

Artık bunu yapamam. Ne sabrım ne de verecek sikim kaldı.

Arabayı park ettim ve Harold'ın korumaları bir anda ortaya çıktı. Biri bana "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen "Harold'ı görmek istiyorum," dedim. Ne kadar erken gelirim, onların evde olma ihtimali o kadar artıyordu.

"O burada değil."

"O zaman beklerim. Ya da... onu bulurum," diye çıkıştım. "Daha da iyisi, Edward'ı buraya getir."

İçlerinden biri beni verandanın basamaklarının dibinde bırakarak eve kaçıyor. Görünüşe göre

Ömür boyu önce, ilk buluşmamızda Charlotte'un merdivenlerinin dibinde, beni içeri alması için yalvarıyordum.

Beni nasıl bir cennetin beklediğini bilseydim, o gece kalırdım ve ikimize de çok zaman kazandırırđım.

Ön kapı açıldı ve Harold'ın yüzü görüldü. Ona ters ters bakıyorum ve hışımla merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yanından geçip evine giriyorum.

Gardiyan beni durdurmaya çalışıyor ama Harold elini kaldırıyor. "O iyi."

Çok geçmeden Edward'ı oturma odasında buldum. "Seni lanet olası pislik." Homurdandım ve onu göğsünden sertçe ittim.

"Ne oluyor be?" Kendini toparlayıp beni itmeden önce sendeleyerek geri çekildi.

"Kesin şunu." Harold homurdanıyor. "İkinizden de bıktım artık!"

**"Mutlu musun?" Harold'a
bağırıyorum. "Defol git." Edward
alay ediyor.**

"İtme beni amcık, yoksa seni bayıltırım. Bana Charlotte'un, ikinizin de sevmesi gereken bir kadının, siz ikiniz onu görmeyeceksiniz diye geceyi neden ağlayarak geçirdiğini açıklayın?"

Harold'ın yüzü düşer.

"Kalbi kırılmış!" Ağlıyorum. "Peki neden? İkinizin de bana güvenecek kadar cesareti olmadığı için mi?"

Edward bana ters ters baktı. "Onun için iyi değilsin."

"Senin yüzünden lanet olası bir Noel istemiyor. Dün gece işten eve geldiğimde onu yerde hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum."

Edward'ın gözleri yere düşer.

"Benden hoşlanmaman umurumda değil," diye bağırıyorum. "Ama beni sevdiği için onu cezalandırmayacaksın." O kadar kızgınım ki, gözlerim beklenmedik yaşlarla doluyor.

Edward saygıyla çenesini kaldırdı. "Eve gelmesi gerekiyor. Ait olduğu yer orası."

Öfkem tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı. "Kimse onu benden daha fazla sevemez. Hiç kimse! Hayatımda bazı berbat şeyler yaptım, kabul ediyorum, ama onu seviyorum ve istesen de istemesen de onunla evleneceğim. Eğer bu şekilde devam edersen, ona verdiği zarar asla onaramayacağın kadar derin olacak."

Harold beni izliyor, ben de ona dönüyorum. "Karının sevgili kızına böyle davranmandan gurur duyacağını mı sanıyorsun?" Küçümseyerek fısıldıyorum.

Perili gözleri benimkileri tutuyor.

"Ben olsam bir köpeğe ona davrandığın gibi davranmazdım. Onun nasıl hissettiğini herkesten çok senin anlamaman gerekir." Alay ediyorum. "Tanrı aşkına, kiralık yardımcıya kandın."

"Annemi bu işe karıştıрма," diye tersliyor Edward ve çeneme bir yumruk atıyor. Sendeleyerek geri çekildim, çabucak toparlandım ve sonra suratına olabildiğince sert bir yumruk attım. Birbirimizi tutuyoruz ve bu bir kavgaya dönüşüyor. Yumruklar savruluyor ve fuayedeki masa devriliyor. Dışarıdan aceleyle bir koruma geliyor.

Pazularımdan tutup ayağa kaldırıra kadar yerde debeleniyoruz.

"Onu dışarı çıkarın!" Edward bağırıyor.

"Bunu düzelt!" Dudağımdan sıcak kan damlarken Harold'a bağırıyorum. "Beni duyuyor musun? Bunu düzelteceksin."

Korumalar tarafından arabama atılmadan önce ön kapıdan dışarı itildim ve merdivenlerden aşağı indim.

O kadar kızgınım ki doğru düzgün göremiyorum bile.

Kapıdan hızla çıkıyorum ve arkamda hızla gözden kaybolan araziye bakıyorum. İrkildim

Gözüme değdi, sanırım çoktan siyah olmuş.

Öğleden sonra oldu ve ben de ortalığı toparlıyordum. Ofise gelmeden önce yeni bir gömlek almam gerekiyordu. Giydiğim gömlek bu sabah Nottingham'da yırtıldı. Bu mor gözü ve kesik dudağı Charlotte'a nasıl açıklayacağım konusunda da hiçbir fikrim yok. Sanırım spor salonunda boks yaparken oldu diyeceğim.

Telefonum çalıyor ve ekranda Angel ismi beliriyor.

"Merhaba, benim güzel kızım."

"Merhaba," diye nefes alıyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini merak ediyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. Bu sabah Nottingham'da yaşadığım küçük psikopat saldırıyı biliyor mu?

Ağır ağır nefes veriyor. "Daha iyi. Buna inanamayacaksın." "Ne?"

"Babam az önce beni aradı."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi yaptı?" Tereddüt ediyorum. Kahretsin. "Ne dedi?"

"Aramızdaki bu çatlağı onarmak istiyor. Yeniden başlamak istiyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ne?"

"Bizi Cumartesi akşamı ailesiyle birlikte Londra'da yemeğe davet etti."

"Öyle mi?"

"William da eve geliyor ve babam herkesle birlikte akşam yemeğı yemek istiyor. Çok heyecanlıyım, Spence. Aklının başına geleceğini umuyordum ve şimdi geldi," diye mutlulukla haykırıyor.

Yanaklarıma hava üflüyorum. Dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğim son şey bu lanet olası pisliklerle yemeğe çıkmak.

"Sorun değil, değil mi?" diye soruyor bariz bir umutla. "Benimle gelecek ve onlarla iyi geçinmeye çalışacaksın, değil mi? Yeni bir başlangıç." Başımı kaşıyorum. "Elbette. Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

"Bunun beni ne kadar rahatlattığını tahmin bile edemezsin. Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve seni tanıdıklarında en az benim kadar seveceklerini biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Keşke bu sabah neler olduğunu bilseydi. Aslında umurumda değil. O mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey bu.

"William ve karısıyla da tanışacaksın. İsviçre'den döndüler. Oh, bu harika olacak."

"Tamam bebeğim," diye iç geçirdim. Harika, bir kardeş daha.

Şimdiden korkmaya başladım. "Kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum.

"Yakında görüşürüz. Şimdi işten çıkıyorum. Ağacı bu gece dikelim."

Sırıtiyorum. "Bu yıl Noel'i kutlamak istemediğini sanıyordum?"

"Noel resmi olarak geri döndü. Seni seviyorum." Gülümsüyor.

"Şanslısın." Zonklayan göz çukuruma dokunurken sıırıtiyorum. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve elimdeki telefona bakarak derin bir nefes veriyorum. Sandalyemi bir o yana bir bu yana sallıyorum. Belki de bu sabahki küçük ziyaretim işe yaramıştır.

İlginç. Burada tam olarak neler olduğunu bulacağım.

Harold'ın numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap veriyor. "Merhaba, Spencer." "Ne yakaladın?"

Soruyorum.

"Yakalamak yok. Hayatıma devam etmek istiyorum."

"Peki ya Edward?"

"Edward kız kardeşinin mutlu olmasını istiyor. Bu yemek bir başlangıç noktası olacak."

Telefonda sessiz kalıyorum.

"Charlotte ile ilgili endişelerinizi bana ilettiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım."

"Sana geldiğimi biliyor mu?"

"Hayır, bilmesini de istemiyorum."

"Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

"Biz de öyle. Charlotte benim tek endişem. Cumartesi gecesi görüşecek miyiz?" diye sorar.

"Tabii, orada görüşürüz."

"Yaşadığımız kavga hakkında hiçbir şey söyleme." Charlotte gülümsüyor. Araba kullanmama rağmen boştaki elimi tutuyor, ben yolu izlerken gözleri benim üzerimde.

Cumartesi gecesi ve ailesiyle tanışmaya gidiyoruz. Charlotte vızıldıyor. Ben mi? Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, anladım."

"William'a doktorluk mesleğini sorun. Bu konuda konuşmaya bayılır. Bu aradaki buzları eritir."

"Tamam."

"Ve Edward'a iş hakkında sorular sorun. İlk başta oldukça kaba davransa da onunla rahatça sohbet etmeye çalışın."

Hadi canım.

"Sence iyi görünüyor muyum?" Elbisesini düzeltiyor.

Ona bakıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Ve sadece-"

**"Bana ne söyleyeceğimi söylemeyi keser misin?"
Sözünü kestim. "Medeni bir konuşma yapabilecek
kapasiteye sahibim."**

**"Biliyorum," diye iç geçiriyor. "Sadece bu işin
yürümesini gerçekten istiyorum." Ben gözlerimi
yoldan ayırmazken eğilip yanağıma bir öpücük
konduruyor. "Affetmeye ve unutmaya istekli olman
benim için çok şey ifade ediyor."**

**Gülümsemeye zorluyorum çünkü bu kadar
heyecanlı olması çok şirin. Dürüst olmak gerekirse,
bu gecenin bitmesini istiyorum.**

Bu onun için.

**Çok geçmeden restorana varıyoruz ve kapıda dört
koruma görüyorum. Arabayı park ediyorum ve
Charlotte'un elini elime alıyorum, sonra da içeri
giriyoruz.**

**Charlotte onları hemen fark ediyor ve mutlulukla
el sallıyor. Edward'ı, Harold'ı ve William olduğunu
tahmin ettiğim başka bir adamı görebiliyorum... ve
sonra...**

Yüzümden kan çekiliyor.

"Masadaki kadın kim?" Fısıldıyorum.

**Charlotte gülümsüyor ve beni restorana doğru
sürüklüyor. "Bu Penelope. William'ın karısı."**

Zeminin altımda hareket ettiğini hissediyorum.

Hayır, bu olamaz. Aman Tanrım.

***Penelope'nin kocasının arkasından becerdiği
adamım ben.***

Spencer

Ayaklarım olduğu yerde donmuş bir şekilde öylece duruyorum.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Masaya yaklaşırken William başını kaldırıp beni görüyor ve yüzü hemen düşüyor.

Beni tanıdı.

"Charlotte," diye fısıldıyorum, bir kez daha duruyorum. "Seninle konuşmam gerek. Dışarıda... şimdi."

"Bu taraftan." Beni masaya doğru sürüklemeye devam ediyor. "Seni lanet köpek." William ayağa kalkarken alay ediyor.

Penelope'nin gözleri dehşet içinde açılıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor beni gördüğü anda.

Charlotte aramıza bakarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "William?" diye soruyor.

"Sorun nedir?"

"Hemen dışarı çıkın!" William homurdanıyor.

Çenem yerdeymiş gibi hissediyorum. Şansımız nedir?

Nutkum tutuldu. Buna ne diyebilirim ki?

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Edward etkileşimimizden dolayı kafası karışmış bir şekilde soruyor.

William bana ters ters baktı. "Birbirimizi tanıyoruz, tamam mı?"

Charlottes ikimizin arasına baktı. "Anlamıyorum."

"Onu son gördüğümde *yatağımdaydı*, taşakları *karımın* içindeydi." William bana doğru hamle yapıyor ve çeneme bir yumruk indirerek beni geri fırlatıyor.

"Aman Tanrım!" Masa uçtuğunda Penelope bağırır.

Charlotte'un noktaları birleştirirken ellerini ağzının üzerinde tuttuğunu görmek için bakıyorum.

Harold düşmemek için masaya tutunuyor ve tabii ki Edward bir deli gibi patlıyor. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor.

"Hayır!" Charlotte ağlıyor. "Bu doğru olamaz." Perili gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Hayır!" diye fısıldıyor. Bunun doğru olduğunu anladığında yüzü acıyla buruşuyor.

"Charlotte," diye fısıldıyorum o histerik bir şekilde ağlamaya başlarken. "Evli olduğunu bilmiyordum. Sana yemin ederim."

Edward beni tuttu ve kapıya doğru itti. Bir kameranın flaşının yüzüme vurduğunu görüyorum.

"Bu doğru değil!" Penelope bağırıyor. "Kiminle evli olduğumu çok iyi biliyordun ve onun parasının peşindeydin. Beni yıpratana kadar aylarca peşimden koşun."

"Ne?" Ağlıyorum. "Seni lanet yalancı. Seni Penelope olarak bile tanımiyordum. Bana adının Stephanie olduğunu söylemiştin." William yine yandan vurdu.

Tüm restoran izliyor ve muhafızlar aniden her yönden koşarak geliyor gibi görünüyor.

Edward beni Charlotte'tan uzaklaştırmak için kapıya doğru sürüklüyor.

"Charlotte," diye bağıyorum. "Yalan söylüyor, yemin ederim."

Kurtulmak için mücadele ediyorum ama Charlotte'un Harold'ın kollarında histerik bir şekilde ağladığını görüyorum.

Hayır! Hayır!

Böyle bir şey olamaz!

Uzakta daha fazla kamera parlıyor.

Beni ondan uzaklaştırmalarını engellemek için kapının pervazına tutunuyorum. "Charlotte!" Ağlıyorum. "Charlotte, buraya gel. Beni dinle!" Yalvarıyorum.

Charlotte'un perili gözleri başını sallayıp bana sırtını dönmeden önce sadece bir saniye benimkileri tutuyor.

Beni ondan uzaklaştırmalarını engellemek için topuklarımla bastırıyorum. "Charlotte!"

"Git buradan, Spencer," diye bağıyor babasının omzuna. Harold kollarını ona sarıyor, onu benden koruyor ve kolluyor.

Dışarı sürükleniyorum ve kurtulmak için mücadele ediyorum. Charlotte bir anda restorandan dışarı çıkarıldı, Bentley'in arkasına bindirilene kadar her yerde kameraların tıkırtıları yanıp sönüyordu.

"Charlotte!" Çığlık attım ve araba hızla uzaklaştı.

Edward bana doğru yürüyor, bakışları soğuk ve nefret dolu. "Şimdi mutlu musun?"

"Sana yemin ederim Edward, bilmiyordum." Korumaları beni kollarımdan tuttu.

Edward karnıma bir yumruk attı ve nefesim kesildi. İki büklüm oldum ve soğuk, gri kaldırımın üzerine yere düştüm.

Ağzım kan doluyor.

Ayak sesleri, arabalar ve daha fazla kamera flaşı duyuyorum. Ve sonra uzaktan araba lastiklerinin çıgllıklarının kakofonisi geliyor. Kısa bir süre sonra yerden kaldırıldığımı hissediyorum. Anthony ve Wyatt'ı görmek için yukarı bakıyorum.

Benimle kaldılar.

Sadece onlar.

Herkesin gittiğini görmek için etrafıma bakıyorum.

"Hadi, seni eve götürelim," diyor Wyatt hüzünle.

"Charlotte," diye fısıldıyorum.

"O gitti dostum," diyor Anthony üzüntüyle.

Panik içinde kekeliyorum. "Biz... biz gidip onu almalıyız."

Wyatt bana bakıyor, yüzü üzgün ve sempati dolu. "Seni görmek istemiyor, Spence. Seni ondan uzak tutmamı söyledi."

İrkildim ve başımı öne eğdim.

Böyle bir şey olamaz.

İçinde bulunduğum barın duvarındaki televizyona bakıyorum.

Masters ve Seb yanımda, sessiz kalıyorlar.

Söyleyecek ne var ki?

Onu becerdim. Tamamen sıçtım.

"Kendine gelecektir." Masters birasını yudumlar.

"Yapacağını sanmıyorum," diye mırıldandı Seb.

"Bugünkü gazeteleri gördün mü? Bu skandal her yerde."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Seb!" Masters tersledi.

"Onu tekrar aramayı dene."

Telefonumu ona uzattım. Charlotte'un numarasını çeviriyor ve bir kez daha doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Telefonu o zamandan beri kapalı.

Dün gece akşam yemeği. Dairemize geri dönmedi. Nottingham'a gitmeye çalışsam da onu görmeme izin vermezler zaten.

Londra'da onun eve dönmesini bekleyeceğim.

Lütfen eve gel.

"Bunu nasıl bilmediğinizi anlamıyorum." Masters kaşlarını çatır. "Evli bir kadınla yatıp da kiminle evli olduğunu nasıl öğrenmezsin?"

"Bilmek istediğim bir şey değil, **tamam mı? Siktir."**

Seb sırtıyor ve gözlerini masaya dikeyor. "Ne?"

Deadpan diyorum.

"Kabul etmelisiniz ki, bu biraz komik. Şansı nedir?"

"Komik değil, Sebastian, seni lanet olası aptal. Komik olan, o çirkin suratını yeniden düzenlediğim zaman olacak," diye hırlıyorum.

Masters kıkırdar. "İşte bu komik olacak. Bunu yapmanı izlemek için iyi para öderdim."

Bree'den bir mesaj geldi.

Spence,

Ona ulaşamıyorum.

Denemeye devam edeceğim.

Bree

x

Çaresizlik içinde elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Kimseyle görüşmüyor ya da telefonlara çıkmıyor. Beth bu sabah beni aradı ve Charlotte onunla görüşmüyor bile. Benimle konuşmazken bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

Hepimiz sessizliğe gömüldük.

**"Eve dönecek." Masters iç çeker. "Sadece şokta."
"Lanet kulübe katıl," diye homurdanıyor Seb. "Ben
de şoktayım."**

**Ona ters ters baktım. "Yemin ederim, yüzün şu anda
yumruklanmaya o kadar müsait ki, dayanamıyorum
bile."**

İkisi de bana gülüyor.

"Siz ikiniz defolup beni yalnız bırakabilir misiniz?"

**"Hayır," Ustalar cevaplar olmadan Tereddüt.
"Bundan daha zor zamanlar geçirdik ve her zaman
birbirimize destek olduk."**

**Burnumun kenarını çimdikliyorum. Charlotte'un
Penelope'yle yattığını fark ettiğinde yüzünün aldığı
şekli hatırlıyorum ve kalbim acıyor.**

**Penelope ile yattığıma
inanamıyorum. Ne yaptım ben?**

Charlotte

Bana sarılılı 37 saat oldu.

Kalbim göğsümden tamamen söküleli otuz yedi saat
oldu.

Yatağımdayım, duvara bakıyorum.

İçemiyorum, yiyemiyorum,
düşünemiyorum. Keşke

hissedemeseydim...

Onu benden uzaklaştırırlarken Spencer'ın yüzünü
görüyorum, gözlerindeki korkuyu.

O biliyordu... O anda, geleceğimizin ne olduğunu
biliyordu.

Biz bir aşk hikayesi değiliz. Biz bir trajediyiz.

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Histerik
gözyaşları bitti, yerini uyuşukluk aldı - soğuk, ölü bir his
kalbimi ele geçirdi.

Ben boş bir kabım, tamir edilemeyecek kadar kırık.

Bildiğimi sandığım her şey yalanmış. Onunla planladığım hayat sona erdi.

Ona olan aşkım asla eskisi gibi olmayacak. Aşık olduğum adam artık yok.

İçinde onun yer var. a Yuva yıkıcı,a adam kim Ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Benden farklı ahlaki değerleri olan ve aşık olamayacağım bir adam.

Bu ağrı o Derin, Gerçek, ve I hissetmek gibi Ben Birinin ölümüne tekrar yas tutmak.

Acıtıyor.

Uzaktan bir araba kornası duyuyorum.

Bip, bip, beeeeeeeeeeep.

Neymiş o?

Bip, bip, beeeeeeeeeeep.

Bir kapı sesi duyuyorum, sonra da ayak sesleri... Birisi çakıllı yoldan koşarak evimin önünden geçiyor.

Orada neler oluyor?

Kendimi pencereye sürüklüyorum ve tül perdelerin arasından Spencer'ın arabasını kapıların dışında görüyorum. Arabanın yanında duruyor ve açık kapısından kornaya basıyor.

Bip, bip, beeeeeeeeeeep. "Charlotte!" diye bağırıyor. "Buraya gel." *Bip, bip.* "CHARLOTTE!" diye bağırıyor.

Onu izlerken irkiliyorum ve daha fazla gözyaşı döktüğümü hissediyorum. O

Çılgınca.

"Angel, lütfen," diye yalvarır. "Sana söz veriyorum, bilmiyordum." Ellerimi kulaklarıma götürüyorum. "Kes ş u n u , " diye fısıldıyorum.

"Beni yalnız bırakın."

"Charlotte?" Döndüm ve Edward'ı gördüm. Beni güvenli kollarıyla sararken göğsüne yığılıyorum. "Sorun yok, Lottie, onu şimdi götürüyorlar."

Göğsüne doğru inliyorum; bu acı dayanılmaz.

En kötüsü de Spencer'ın da en az benim kadar acı çekeceğini biliyor olmam.

Ama olan oldu.

Geçmişini değiştiremez ve bu asla birlikte yaşayabileceğim bir şey olmayacak.

Kardeşimin karısıyla yattı. *Penelope*.

Onu William'ın yatağında, William'ın karısıyla hayal ederken safra tadı alıyorum ve nefes alamayana kadar daha da çok ağlıyorum. Onu göremiyorum.

Onu bir daha görmek istemiyorum.

Yaptığı şeyi ya da sevgili kardeşime verdiği zararı ortadan kaldıracak hiçbir şey söyleyemez.

Yeni bir acı dalgası kalbimin başka bir katmanından sızıyor.

"Spencer," diye ağlıyorum. "*Aşkım. Neden?*" Feryat ediyorum. "Bunu neden yaptı, Edward, neden?"

"Şşş."

I duymak ve araba boynuz tekrar ve

Spencer Çığlıklar Benim adım. "Charlotte!"

"Gitmesini sağla," diye bağıryorum.

"Onu şimdi götürüyorlar. Biz konuşurken babam karakolda ona karşı bir yasaklama emri çıkartıyor. Yakında tutuklanmadan buraya hiç gelemeyecek."

Artık yasal olarak buraya gelemeyeceği düşüncesi kalbimi daha da kırıyor ve kontrolsüzce ağlıyorum.

"Bunun olmasına izin verdiğim için özür dilerim," diye fısıldıyor Edward saçlarıma doğru. "Bunların hepsi benim hatam."

"Charlotte!" Spencer tekrar bağıryor ve ben ellerimi kulaklarıma götürüyorum.

"Durdur şunu, Edward, durdur şunu."

"Charlotte, lütfen... Seni seviyorum," diye bağıryor Spencer, sesi kırılarak. "Seni seviyorum."

Gardiyanlar bağırmaya başladı ve sonra bir kargaşa oldu. Spencer'ın bana ulaşmaya çalışmak için onlarla mücadele ettiğini biliyorum.

Edward'ın kollarından kurtulup yatağında top gibi yuvarlanıyorum, histerik bir şekilde ağlarken ellerimi kulaklarıma götürüyorum.

Yap. Bu.

Acı.

Dur.

Spencer

Bilgisayarına bakıyorum, restoranın dışındaki fotoğraflarına bakıyorum.

Ama tek gördüğüm Charlotte'un yaralı yüzü.

Bütün magazin dergileri, herkes Penelope-Charlotte'un kardeşinin karısıyla yattığını biliyor. Lanet baldızıyla.

Daha da kötüsü, birisi Penelope'nin restoranda söylediklerini bile filme almış. Tekrar tekrar oynatıldı.

Her yerde.

Bu doğru bile değil.

Onunla yattım mı? Evet, yattım.

Evli olduğunu biliyor muydum? Hayır, bilmiyordum.

Gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla birkaç kez takıldım ve bana boşandığını söyledi. Bir gece onu bir kulüpte gördüm ve evine gittik.

En azından onun evi olduğunu düşündüğüm yer.

Sonra çıldırmış bir koca seksin ortasında bizi bastı ve tamamen kendini kaybetti. Kıyafetlerimi aldım ve kaçtım. Onu bir daha hiç görmedim.

Bizi yakaladığında yüzündeki yıkımı hala hatırlıyorum. Bu, yıllar boyunca sık sık düşündüğüm bir şey.

Asla unutamayacağınız türden bir şey.

Gerçeği bilseydim orada olmamın imkanı yoktu. Açık bir ilişkisi olmadığı sürece evli bir kadınla bilerek yatmazdım. Seb'in neler yaşadığını biliyorum. O acıyı asla başkasına yaşatmam.

Bu hikâyede önemli olan tek kişiyi hatırladığımda göğsüm daralıyor.

Charlotte. Benim güzel Charlotte'um.

Onu kaybettim.

Aramalarım cevap vermiyor, mesajlarımı açmıyor. Beni görmüyor.

Kalbi kırılmış ve onu kim suçlayabilir ki?

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bunu nasıl kurtarabilirim?

Zihnimin derinliklerinden gelen küçük bir ses bana bunun imkânsız olduğunu söylüyor.

Ekranımdaki hikâyeden çıkıyorum ve iğrenerek ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Midem bulanıyor.

Bu Tanrı'nın beni cezalandırması. Onunla tanışmadan önce rastgele ilişkiye girdiğim için cezalandırılıyorum.

Aşkım... gitti.

Ofisimin kapısının açıldığını duyuyorum ve başımı kaldırıp tanıdık bir yüz görüyorum. Elimde olmadan, rahatlama gözyaşları gözlerimi dolduruyor ve hızla ayağa kalkıyorum.

"Spence," diye fısıldıyor Sheridan, beni kollarının arasına alarak.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona sarılıyorum. Uzun bir süre sonra yüzüme bakmak için geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasında tutuyor.

"İyi misin sevgilim?" diye soruyor usulca, gözleri gözlerimi arıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Değilim."

Beni tekrar kollarına alıyor ve sıkıca sarılıyor. "Her şey yolunda. Artık buradayım bebeğim. Sana göz kulak olacağım. Bunu birlikte atlatacağız."

Charlotte

Sersem uykumdan uyanıyorum ve karanlığa uzanıyorum.

Bugün Noel günü, ailem olmadan geçirmekten korktuğum gün. O acı şimdi önemsizleşiyor. Spencer'ımın dairesinde yalnız uyandığımı hayal ediyorum ve alt dudagım titriyor.

O iyi mi?

Bugün ağlamayacağım. Bugün ağlamayacağım, içimden söylüyorum.

Penelope ve William büyük bir tartışma yaşadılar ve Penelope dün gece malikaneyi terk etti.

Harrison'ı yanına aldı... *Noel'deyiz.*

Spencer'ı görmeyeli on gün oldu. Onun sevgisi.... onun dokunuşu olmadan on gün.

Bir parçam ölmüş gibi hissediyorum ve bir uzvum olmadan nasıl yaşayacağımı öğrenmeye çalışıyorum.

Bunu atlatacağım, atlatacağımı biliyorum.

Spencer'la konuşmam gerekiyor ama şu anda bunu yapamayacak kadar güçsüz hissediyorum. Onu şimdi görürsem, bir şekilde benimle konuşacağını biliyorum. Ağlamadan ve zamanı geri alması için yalvarmadan söylemem gerekenleri söyleyecek gücüm yok.

Dürüst olmak gerekirse, hiç yapabilecek miyim bilmiyorum.

Onun sevgisi mükemmeldi. Bu, deneyimlemem gerektiğini hissettiğim bir şeydi.

Ama bu daha önceydi.

Üç gün içinde Santorini'ye gidiyor olmamız gerekiyordu. Oraya en son gittiğimizde gülüştüğümüz ve motosikletlerle dolaştığımız bir görüntü geliyor gözümün önüne ve göğsümün daralmasından nefret ederek gözlerimi kapatıyorum.

İnsanlar bunu nasıl yapıyor? Nasıl geri dönüyorlar?

İnsanların kötü bir ayrılık yaşadığını hep duymuşumdur, ancak kalbiniz gerçekten sökülüp atılana ve üzerinde tepinilene kadar, bunun büyüklüğü hakkında hiçbir fikriniz olmaz.

Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi.

William'ın bugün bana ihtiyacı var. Noel'i oğlu olmadan geçirecek.

Dün gece Spencer yüzünden kavga ettiklerini biliyorum. Üst kattan birbirlerine bağırırlarken onun adının söylendiğini duydum.

Bence Spencer'ı görmek William'ın başına iş açtı. Karınızla sevişen başka birini gördüğünüzde hayatınıza nasıl devam edersiniz? O kişi yıllar sonra küçük kız kardeşinizin yeni erkek arkadaşı olarak karşınıza çıkarsa? Aklını karıştırmış olmalı.

Benimkinin tamamen karıştığını biliyorum.

İhanetin acı tadı ağzımı dolduruyor.

Penelope ile seks yaptı... birden fazla kez.

Ona bir daha asla aynı gözle bakamayacağım. O benim gözümde sonsuza dek lekeli.

Sanki kendi gözlerimle görmüşüm gibi onları tekrar tekrar birlikte çıplak görüyorum.

Bu beni hasta ediyor.

"Charlotte," diye sesleniyor babam evimin koridorundan. Tüm bunlar olduğundan beri benimle kalıyor. Sanırım beni yalnız bırakmaktan korkuyor. Neden korktuğundan emin değilim.

"Evet, baba."

Kapının arkasından bakarak görünür. "Mutlu Noeller, sevgilim."

Gülümsüyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. O her zaman güvenilebileceğim tek adam.

"Mutlu Noeller, baba."

"Biliyor musun?" Lara diyor ki. "Bunun olmasına sevindim. En azından artık Edward ve babanın başından beri söylediklerine dair kanıtımız var."

Gözlerimi deviriyorum. "Yardımcı olmuyorsun, Lars."

Evimin ön verandasında 26 Aralık'ta oturuyoruz.

Lara ve Beth beni neşelendirmek için geldiler... Sanırım Edward'ın ısrarı üzerine, Lara pek iyi bir iş çıkaramasa da. Dün hayatımın en kötü günlerinden birini geçirdim.

Spencer'sız Noel.

"Saçmalık. Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Beth onu tersler.

Lara omuz silkiyor. "Bir şeylerin ters gittiğini düşündüler ve haklıydılar."

Beth gözlerini deviriyor. "Edward sana bunu sen onun aletini emerken mi söyledi?"

Sırıtiyorum.

"Edward saçmalığını bırakacak mısın?" Lara sızlanıyor.

Beth şu anda Lara'yı Edward hakkında açıkça azarlıyor ve Lara doğrudan bir soruya cevap vermeyerek konudan kaçıyor. Gerçekten ya seviştiklerini ya da geçmişte seviştiklerini düşünüyorum. Hangisi olduğundan emin değilim. Hayal etmekten hoşlanmadığım bir şey bu.

"Spencer'ı bu hikâyedeki kötü adam gibi göstermeyi bırakır mısın, çünkü öyle değil." Beth öfkeyle homurdanıyor. "Tüm bu kalp ağrısına neden olan lanet Penelope ve onun gevşek vajinası. Spencer evli değildi. Spencer'ın kız arkadaşı yoktu. Seninle tanışmadan önce kiminle seviştiği kimin umurunda?"

"Kardeşimin karısı olduğu zaman, aslında öyle, Beth," diye karşılık verdim.

Bana gözlerini deviriyor, cevap vermemeyi tercih ediyor.

"Herkes bilecek. Hayatımın geri kalanında, herkes kardeşimin karısını becerdiğini bilecek. Bir süredir

bir hafta boyunca her gazetede." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunu yapan biriyle birlikte olamam, onu ne kadar seversem seveyim. Bunu atlatamıyorum."

"O zaman git onunla konuş ve gerçek bir yetişkin gibi ondan ayrıl."

Suçluluk duygusu beni dolduruyor.

"Neden ondan saklanıyorsun?"

"      onu görürsem, beni ikna edecektir." "      onun haklı olduğunu biliyorsun!" Beth tersledi.

"Oh, kapa  eneni Beth." Lara i  geçirir. "Bundan sonra onunla birlikte olamaz. Toplumun alay konusu olacak."

Beth ikimize de kaşlarını çatıyor ve öfkeyle ayağa kalkıyor. "Lara, senden topluma boyun e meni ve onların taşaklarını yalamanı beklerdim. Ama sen..." diye beni işaret ediyor, "saçmalıyorsun. Spencer harika bir adam ve seninle tanışmadan önce ne yaptığı umurumda değil       *şimdi* seni ne kadar mutlu ettiğini görüyorum. Eğer onu şimdi becerseydi durum farklı olurdu. Ama yapmadı, yıllar önceydi. Uyan ve kahvenin kokusunu al."

Gözyaşları içinde ona bakıyorum.

Beni işaret ediyor. "Onu kaybedeceksin ve on yıl sonra Penelope William'dan boşandığında ve Spencer başka biriyle mutlu bir evlilik yaptığında, başına gelen en iyi şeyi bir kenara attı ın için kendine kızacaksın."

 kimiz de ona bakıyoruz ve içimi bir korku kaplıyor. Az önce söylediği şey gerçek bir olasılık.

"şimdi yatmaya gidiyorum,       siz ikiniz ve bu toplum utancı sa malı ı beni çileden çıkartıyor." O gitmeden önce Beth bana döndü. "Aşk için evlenmek istediğini sanıyordum, Lottie?"

" stiyorum."

"Onu seviyormuş gibi davranmıyorsun. Bencil küçük bir kız gibi davranıyorsun-"

"Siktir git, Beth. Bir kez olsun akıllı davranmıyor," diye araya giriyor Lara.

"Şu anda nasıl hissettiğini bir düşünsene." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Ne var biliyor musun? Keşke Spencer Jones bana aşık olsaydı, çünkü şu anda bu lanet hapishanede seninle oturuyor olmamın hiçbir yolu yoktu."

Ona bakıyorum.

"Baban seninle sekiz hafta boyunca konuşmadı çünkü istediğini elde edemedi Charlotte." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu sana bu boktan durum hakkında ne anlatıyor? Bunu nasıl göremezsin?"

Lara, "Kes şunu, onu üzüyorsun," diye bağırır.

"Spencer neredeydi?" Beth tersledi. "Ona ihtiyacın olduğunda Spencer neredeydi?"

Duygularım taşarken başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Bu doğru, Lottie, Spencer o gece senin yanındaydı. her zaman. Sana olan sevgisinden bir kez bile şüphe etmedin."

Wyatt yükselen seslerimizi duyduktan sonra köşeyi dönüyor. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Beth tiksintiyle iç geçirir. "Ben yatmaya gidiyorum. Bu ikisi ve önceliklerinin olmaması beni hasta ediyor." Gözden kaybolurken kapı arkasından çarpıyor.

Wyatt kaşlarını çatıyor ve gözleri soru sorarcasına bana kayıyor. "Sen de yatağa git, Lars. Bir dakika içinde kalkacağım." İçimi çektim. Yanağımdan öpüyor ve evin içine doğru yürüyor.

"Sen iyi misin?" Wyatt usulca soruyor. "Artık pek bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Ayaklarımın dibindeki basamağa oturuyor ve ikimiz de araziye ve gecenin karanlığına bakıyoruz. Hiçbir şey söylemiyor ve beni kendi düşünce tarzına ikna etmeye çalışmıyor.

Sadece kalıyor ve şu anda ihtiyacım olan tek şey bu.

Spencer

Bang, bang, bang!

Bu da ne?

Noel'den iki gün sonra ve muhtemelen geçirdiğim en iç karartıcı Noel'in ardından Santorini'ye gitmek için hazırlanıyorum.

Gelecektir.

Yapacağını biliyorum. Aşkımız çok güçlüydü. Ne olursa olsun bunu unutmayacaktır.

Gelecektir.

Buna inanmak zorundayım. Bunu geride bırakabileceğine inanmak zorundayım çünkü gerçek şu ki, eğer bunu yapmazsa, bu benim katlanabileceğimden daha fazla olacak.

Bang, bang, bang!

Aceleyle kapıyı açtım.

"Nerede o?" Edward homurdanarak yanımdan geçip odaya bakıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. O ve Harold yanımdan geçip daireme giriyorlar. "Lütfen içeri gelin," diye mırıldanıyorum göz devirerek.

Pislikler.

"Nerede o?"

"Ne diyorsun lan sen?"

"Aptal numarası yapma, nerede olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Onu restorandan beri görmedim, bunu biliyorsun."

Harold burun kemiğini sıkar. "Her yerde o l a b i l i r . Çekip gitti." Kanepenin üzerine düşer.

"Korumaları yanında değil mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"O... Charlotte tamamen yalnız," diyor Harold panik içinde kekeliyor. "Gecenin bir yarısı gizlice kaçtı."

"Bunların hepsi benim hatam." Edward inliyor.

"Neden ben...?" Sesi kesiliyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

**Başını sallıyor ve kanepede babasının yanına
çöküyor. "Kavga ettik."**

**"Onunla kavga mı ettin?" Tersledim. "Yeterince
incindi, neden onunla kavga ediyorsun ki?"**

**"Bilmiyorum. Penelope'ye gittiği için kızgındım ve
ben..." Başını kendine doğru sallar.**

"Ne dedi o?" Çıldırmaya başladım.

**Harold bana sessizce, "Yakında döneceğini söyleyen
bir not bırakmış," dedi.**

"Ne notu?"

**Takım elbisesinin cebini karıştırır ve bir kağıt parçası
çıkartır. Onu uzatır.**

*Baba,
Kafam karışık ve düşünmek için yalnız
kalmaya ihtiyacım var. Bir TTT gezisine
çıkıyorum. Merak etme, güvendedim.
İki hafta sonra görüşürüz.
Seni seviyorum,
Charlotte.*

**Kalbim umut ve gururla kabarıyor.
İşte benim kızım.**

Spencer

Eğer en gerçek haliyle bir TTT gezisine gittiyse, bence Maui'ye gitmiştir ve Four Seasons'ta kalacaktır. Eğer gecenin bir yarısı ayrıldıysa, henüz orada bile olmayacaktır.

O benim özel yerimde.

Düşünmek için zamanı olsun istiyorum. Bu kararı kendi başına verebilmesini istiyorum. Ama sonra... Harold'ın yüzündeki endişeye bakıyorum ve bunu ona yapamam.

"Bir dakika." Mutfağa gidip telefonumu aldım ve Google'da oteli arattım. Çıktığında numarayı çeviriyorum.

"Aloha, Four Seasons," diye cevap veriyor resepsiyon görevlisi. "Merhaba, Maxine'e bağlanabilir miyim lütfen?" I sor. "Ona Spencer Jones'un aradığını söyle."

"Elbette, efendim."

Telefon başka bir hatta bağlanana kadar hatta bekliyorum.

"Merhaba, Spencer." Maxine heyecanla gülüyor. "Uzun zaman oldu."

"Öyle ve çok yakında bir seyahate çıkmam gerekiyor." Önümdeki iki adama bakıyorum. "Bu gece oraya bir arkadaşım gelecek. Benim için gelip gelmediğini kontrol edebilir misiniz lütfen?"

"Elbette. Adı ne?"

Ne kullanmış olabilir? Harold ve Edward izlerken bir an düşündüm.

"Lottie Preston."

"Bir dakika." Bilgisayarının tuşlarına vurduğunu duyuyorum. "Ah, evet. Bu gece geç saatlere kadar gelmeyecek. Mesaj bırakabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Daha sonra tekrar arayacağım," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Onlara döndüm. "Nereye gittiğini biliyorum."

İkisi de ellerini göğüslerinin üzerine koyarak rahatlar. "Tanrıya şükür. Nereye?"

Bir süre onlara baktım. Elimdeki tek koz bu ve onu kullanmalıyım.

"William'la konuşmak istiyorum," diyorum kararlılıkla.

"Siktir git," diye homurdandı Edward. "Seninle konuşmak istemiyor."

"Tamam. O zaman çık dışarı."

Harold'ın yüzü düşer. "Lütfen Spencer, bize onun nerede olduğunu söyle. Dışarıda tek başına tehlikede."

"William'a nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Neden onunla konuşmak istiyorsun ki?" Edward tersledi. "Ona yeterince şey yapmadın mı zaten?"

"Özür dilemem gerekiyor." Durakladım. "Evli olduğunu bilmiyordum."

"Saçmalık. Bize her şeyi anlattı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve sen de o yalancı kaltağın ağzından çıkan her şeye inanıyorsun, değil mi? Onu Stephanie olarak tanıyordum ve daha da kötüsü var. O aslında

Son birkaç yıldır benimle birkaç kez iletişime geçti ve beni tekrar görmek için yalvardı."

Harold'ın yüzü düşer.

"Ne zaman Londra'ya gelse beni görmeye çalışıyor. Sana söylüyorum, sürekli başka erkeklerle yatıyor."

"Biliyordum." Edward gözlerini kısar. "İhtiyacım var kanıt."

Harold beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Sen hiç...?" "Siktir, hayır." İrkildim. "Beni o gece yaptığı duruma soktuğu için çok üzgünüm." Utanç içinde başımı öne eğiyorum. "Bununla gurur duymuyorum, sana söylüyorum." Derin bir nefes veriyorum. "William'ın yüzündeki ifade sonsuza dek aklımdan çıkmayacak."

Edward bana ters ters bakıyor.

"Charlotte'u seviyorum. Stephanie'yi tanıdığını bilseydim asla peşinden gitmezdim."

"Penelope." Harold bana ters ters baktı. "Tanrım, onun adını bile bilmiyorsun."

"Doğru, bilmiyorum. Şimdi Charlotte'un kalbi pahasına kendini korumak için tüm bu yalanları söylüyor." Üzüntüyle iç çektim. "Beni hasta ediyor. Charlotte bu şekilde incinmeyi hak etmiyor. Buna katlanamıyorum."

"Onun sözüne karşı senin sözün," diyor Edward. "Bana kanıt göster. Sana geldiğine dair somut kanıtlara ihtiyacım var. Eğer onun hâlâ birileriyle yattığını kanıtlayabilirsem, ondan boşanabilir ve Harrison'ın velayetini alabilir."

"Bende hiç yok. Belki telefon kayıtlarım benimle iletişime geçtiği zamanları gösterebilir?" Teklif ediyorum. "Bilmiyorum." Edward'ın bakışlarını tuttum. "William'ı bana getir, Charlotte'un nerede olduğunu söyleyeyim."

"Neden yapalım ki?" Harold tersler.

"Çünkü ikinizin de gerçeği anlamanız gerekiyor. Ben bir oyuncuydum. Kahretsin, yıllardır etrafta takılıyorum, ben

Bunu ilk itiraf eden benim. Ama Charlotte'la tanışır tanışmaz hemen bıraktım. Başka kimseyi istemiyorum. Hiç sırrım yok ve Charlotte benim hakkımda her şeyi biliyor. Ona bir kez bile yalan söylemedim ve Stephanie'yi bilseydim, ona söyledim. Gerçekten bunu yaşamasını isteyeceğimi mi düşünüyorsun? Tanrı aşkına, ben kendi babamla bile konuşmuyorum çünkü o zina yapan bir pislik."

İkisi de dinlerken beni izliyorlar.

"Tam da bu nedenle Charlotte'tan önce hiç ilişkim olmadı. İki yüzlü bir yalancı olamam. Ben böyle biri değilim."

Edward gözlerini deviriyor.

"Bu konuda beni en çok kızdıran şey ne biliyor musun?" Ben diyorum.

"Ne?" Harold iç geçirir.

"Tanıştığımızda bana pis Stephanie ya da adı her neyse o muamelesi yapmak yerine bana zaman ayırsaydın gerçeği görürdün. Charlotte hakkında ne hissettiğimi bilirdin."

Harold çenesini kaldırır.

"Ben yanlış bir şey yapmadım." Ellerimi önümde birleştirdim. "Sana söz veriyorum ve yapmadığımı biliyorsun. Muhtemelen beni izleyen insanlar var, beni yakalamayı umuyorlar."

Edward dudaklarını yuvarlıyor ve ben haklı olduğumu anlıyorum.

"Zavallı Charlotte'ım kırık bir kalple dünyanın öbür ucunda tek başına ve siz ikiniz ona hiç destek olmadınız. Hepiniz o kaltak tarafından o kadar zehirlenmişsiniz ki onun günahlarını benden çıkardınız. Ama bunun acısını çeken Charlotte oldu."

"Ne karmaşıa ama." Harold ağır ağır nefes verir.
"Lütfen Spencer, bize onun nerede olduğunu söyle."

"William'ı bana getirene kadar olmaz." Onlara bakıyorum ve ön kapımı açıyorum. "Şimdi, lütfen gidin."

"Bizi kovuyor musun?" Edward'ın nefesi kesildi.

"Evet, seni kovuyorum. Açıklamak istediğimde Charlotte'u benden sakladın. Senin güç gösterisi saçmalıklarından bıktım."

Harold kapıya doğru yürürken başını sallar.
"William yakında burada olacak."

"Güzel."

Edward'ın gözleri gözlerimi tutuyor ve ilk defa gözlerinde empati görüyorum. "Bundan sonra seni geri alamayacak. Penelope'den ne kadar nefret ettiğini bilemezsin."

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. Bu benim en büyük korkum. "Biliyorum." Üzüntüyle iç çekiyorum. "Nedenini anlıyorum. Onun yerinde olsaydım bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Son bir bakışla ikisi de dönüp gidiyorlar. İçimi yeni bir hüznün dalgası kaplıyor. Onlarla olan bu etkileşim çok sonlu görünüyordu ve sanki onlar da bunu biliyorlardı... sanki onları bir daha asla göremeyecekmişim gibi.

Belki de yapmam.

Kapımın çalındığını duyduğumda alacakaranlıktı. Pişmanlık içinde gözlerimi kapadım. *William.*

O gece yüzündeki ifadeyi, saf yıkımı asla unutmayacağım. Haftalarca bu konuda kendimi kötü hissettim ve daha da kötüsü beni sürekli arayıp buluşmak istemesiydi. Kesinlikle hiç pişmanlık duymuyordu.

Şimdi kendimi onun yerine koyuyorum ve içeri

**girdiğimde başka bir adamla karşılaşıydım ne
hissedeceğimi hayal ediyorum.**

Charlotte ile seks.

Başı çıkamazdım. Kendimi tamamen kaybederdim.

Kapıyı açtım ve yüzü göründü. Uzun boylu ve yakışıklıydı, Edward'a benziyordu ama daha yumuşak ve daha dolgun. O geceyle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama yüzünü hatırlıyorum. Nasıl unutabilirdim ki?

"Spencer," diyor açıkça.

O da burada olmak istemiyor, bu çok açık.

"Merhaba." Elimi uzattım. "Lütfen, içeri gelin."

Beni geçip daireye girdi.

"İçecek bir şey ister misin?" Ben soruyorum. "Ne istersin?"

Omuz silkiyor. "Ne yersen ye."

Derin nefes alıyorum ve iki bardak viski dolduruyorum. Birini ona veriyorum.

Bir yudum alır. "Demek karımı becerdin," diyor sakince.

Başımı salladım. "Evet."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Bu kadar mı? Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu telafi edemez."

Keskin bir nefes alıyor ve derin düşüncelere dalmış bir halde şehre bakmak için pencerelere doğru yürüyor.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. "Kaç kez?" diye soruyor sırtı bana dönük olarak. "Üç kez."

Dönüp bana bakıyor ve cevaplanmasını istediği asıl soruyu biliyorum.

"Bu üç olayda birçok kez," diye utanarak itiraf ediyorum.

Pencereden dışarı bakmak için geri döner.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben sorarım.

"Neden onu terk etmedin?"

"Daha kolay olurdu." "Neden kaldın?"

"Benim bir oğlum var." Bardağını boşaltıyor. "Onu annesinden ayırmak istemiyorum ama annesiyle de bırakmak istemiyorum." Yanına gidip bardağını yeniden dolduruyor. "Onun geleceğini garanti altına alabilmemin tek yolu Harrison büyüyene kadar onunla kalmak."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Tüm bunlardan garip bir şekilde kopmuş görünüyor. "Onu seviyor musun?"

"Ben yaptım."

"Artık değil mi?"

"Aşk ve ben bir arada olamayız, Bay Jones." Bana bakıyor. "Bu dersi zor yoldan öğrendim."

"Bunu biliyor mu? Onu sevmediğini biliyor mu?"

"Evet."

"O zaman neden kalıyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kafam karıştı."

Sanki bunu yüksek sesle söylemek ona acı veriyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Sanırım ikimiz de onun neden kaldığını biliyoruz."

Para.

Onun adına yaşadığım hayal kırıklığı içimi doldururken başımı öne eğiyorum.

"Özür dilerim. Bunu söylediğimde bana inanmayacağınızı biliyorum ama ben onun boşandığını sanıyordum ve onu Stephanie olarak tanıyordum. Charlotte'la tanıştığım da onun senin karın olduğunu bilmiyordum... ya da senin Charlotte'un kardeşi olduğunu." Pencereden dışarı bakarken gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Gülünecek ne var ki?"

"Ölümümüz için hep seni suçladım, kendimi suçladım, onun dışında herkesi suçladım, oysa içten içe gerçeği biliyordum. Bir ay önce, çalıştığım hastanedeki başka bir doktor bana Ashley Maddison

arkadaşlık sitesinde Stephanie adında bir kadınla tanıştığını söyledi... hani şu evli insanların gizli ilişkiler yaşadığı sitede. Onlar

bir süredir birlikte yatıyorlar." Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Altıncı hissim harekete geçti ve onun bir fotoğrafını görmek istedim."

Gözlerimi kapatıyorum. Hay sikeyim.

"Kendi karımın resmini gördüğümde şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz, tamamen dağılmış ve sadece becerilmiş, yatağında uyuyor. Fotoğrafın çekildiğinden bile haberi yoktu."

"Yüce Tanrım." Başımı arkaya eğdim ve bardağımı boşalttım. Bu inanılır gibi değil.

"Konuştuğumuz gibi avukatlarım evlilik sözleşmelerini sıkılaştırıyor. İş arkadaşımı tanıdığımı bilmiyor. Onun benim karım olduğunu bile bilmiyor. Ne zaman tartışsak Harrison'ı almakla tehdit ediyor. Bunu riske atamam." İçkisini yudumlar. "Her şey yoluna girene kadar beklemek zorundayım."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"İşte bu noktada yardımına ihtiyacım var." "Ne?" Ben soruyorum.

Bana döndü. "Tanıklık edebilirsin." Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle evliyken onunla yattığına dair mahkemede benim için tanıklık edebilirsin."

"Tanrım, benden bunu yapmamı isteyemezsin. Bu Charlotte'u öldürür," diye fısıldadım. "Magazin basını aşırı hızlanır."

"Zaten öyleler ve Penelope'nin zina yaptığına dair kanıta ihtiyacım var yoksa evlilik sözleşmem geçersiz olur."

"Ne demek istiyorsun?"

Gülümsüyor. "Bu kadına o kadar aptalca aşkıttım ki evlilik sözleşmesini feshettim." Gözlerimi kapatıyorum.

"Mirasımın yarısını ona vermemi geçersiz kılan tek şart onun sadakatsizliğidir."

Ona bakıyorum.

"Ona iki milyar dolar vermekten pek hoşlanmıyorum, Spencer." Sanki eğleniyormuş gibi sırtıyor. "Bunu hak etmiyor ki."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Lanet olsun." Bir an düşünüyorum. "Ailenin bunlardan haberi var mı?"

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Ama Edward'ın kendi gündemi var. Benim duygularım onun umurunda bile değil. Seninle ilk yattığında, bunun tek seferlik olduğunu düşünmüştüm. İşkolic olduğum ve onu sürekli yalnız bıraktığım için kendimi suçladım. Evlilik danışmanına gittik ve ben denedim... oğlumun iyiliği için. Ama Edward pes etmedi. Onun benimle para için kaldığından emindi ve ona karşı kötü ve taciz edici olmaya başladı. Bu onunla benim aramda büyük bir çatlağa neden oldu. Evliliğimi onarmaya çalışmak istiyorsam, bu onu ilgilendirmezdi."

Nefes veriyorum. Edward'ın nasıl bir sık olduğunu biliyorum.

"Ondan çok nefret ediyordu ve ailemin yanında olmasını çekilmez hale getiriyordu. Onunla bu konuda tartışırdık ve bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Sonunda ben de uzak durdum. Yeni bir başlangıç yapmak için İsviçre'ye taşındık."

"Özür dilerim." İç çektim.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Benim de." "Ne yapacaksın?"

"Onu boşa. Şimdi... Charlotte nerede?" diye sorar.

"Bir şartla söylerim."

"O da ne?"

"Ona kendin gitmelisin."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacı var, sadece sana."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bana sana en yakın olduğunu söyledi."

Gözleri yere düşüyor. "Son zamanlarda onun için buralarda değildim."

"Başında kendi dertlerin vardı. O seni anlar."

Bir an düşünür. "Tamam. Ben giderim."

**"Teşekkür ederim." Gülümsemeye zorladım.
"Maui'deki Four Seasons'da."**

"Madem nerede olduğunu biliyorsun, neden ona kendin gitmedin?"

"Çünkü ayrılmak onun kararıydı." Bir an duraksıyorum. "Kendi özgür iradesiyle bana geri dönmesi gerekiyor. Onu istemediği bir şeye asla zorlamam. Onu kontrol etmeye çalışmayacak kadar çok seviyorum. Zaten hayatında yeterince kontrol edildi."

Ağır ağır nefes veriyor. "Biliyor musun, farklı koşullar altında, muhtemelen senin kötü bir adam olmadığını düşünürdüm." Başını iki yana sallıyor. "Bu çok boktan."

"Biliyorum." Sırıtiyorum.

Bana döndü. "Peki, bana yardım edecek misin?"

"Bunu yaparsam Charlotte'u kaybederim. O bu tür bir reklamla başa çıkamaz."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Spencer ama onu çoktan kaybettin. O gitti, dostum."

Başımı eğip yere *bakıyorum.... ya haklıysa?*

"Özür dilerim, gerçekten." İç çekiyor. "Ama bu kadınla evli kalamam ve oğlumu kaybedemem." Gözleri benimkileri arıyor. "Bana yardım edeceğini söyle."

Charlotte

Kartal suyun üzerinde süzülerek avını izliyor. Bir kuş olmak nasıl bir şey olmalı? Sorumlulukları ve beklentileri olmamak.

Kalp kırıklığı yok.

Büyük şemsiyenin altındaki şezlongda oturmuş, okyanusa bakıyorum. Saat öğleden sonra 4'e yaklaşıyor ve güneş hala tenimi ısıtıyor. Yanımda bir kokteyl var ve az önce yüzmeye gittim. Maui çok güzel, kaçmak için mükemmel bir yer.

Keşke burada benimle olsaydı.

Gözlerimi kapatıyorum, duruyorum, onu düşünmeyi bırakıyorum. Her şey bitti.

Uzun birkaç gün oldu. Biletimi Heathrow havaalanından nakit olarak aldım, böylece beni takip edemezlerdi. Çok zamanım vardı ve aptalca, sırf bizim hakkımızda ne söylediklerini görmek için tüm dergileri satın aldım. Neden bilmiyorum ama bilmem gerekiyordu.

Yapmamalıydım. Spencer'ı dinlemeli ve uzak durmalıydım. Londra'dan Los Angeles'a, Maui aktarmalı uçuş için dört saat beklediğim yolculuğun büyük bir kısmında sessiz gözyaşları dökmeme neden oldu. Spencer'ın Prescott ailesinin içinde uyuduğuna dair manşet üstüne manşet bana saldırdı. Dünya üzerindeki her kadınla çekilmiş görüntüleri ortaya çıktı ve bunların eski resimler olduğunu biliyorum ama bu durum hakareti daha da arttırıyor.

Korkunç anın görüntüleri TMZ'de de yayınlandı. Görüntüler o sırada restoranda yemek yiyen bir kişi tarafından yüklendi. William'ın öfkesi, benim dehşetim ve Edward çılgına dönerken benim histerik gözyaşlarım...

Hiç bu kadar utanmamıştım.

Midemin derinliklerine bir pişmanlık duygusu oturuyor. Hayal kırıklığı ve üzüntü tek bir ağır kurşun topun içinde toplanmış, orada duruyor. Ona aşık olmama izin verdim. Ününü hak ettiğini biliyordum ve umurumda değildi. Atladım

Bana yapılan tüm uyarıları görmezden gelerek. Geçmişinin beni bu şekilde incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Milyon yıl geçse de bunun olacağını tahmin edemezdim.

Erkek arkadaşım kardeşimin karısıyla yattı....bundan daha manşetlik bir şey olamaz.

Onu hâlâ özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, fiziksel olarak göğsümü acıtıyor. Onun sevgisi olmadan nasıl yaşayabilirim ki?

Ama ne zaman güzel Spencer'ımı görsem, onu Spencer'la birlikte görüyorum. Tek görebildiğim bu. Kara bir bulut onun üzerinde asılı duruyor. Sanki onunla ilgili anılarım artık sadece o değil. Aşkımızı boğan zehirli bir sarmaşık gibi iç içe geçmiş. Onunla geçirdiği her mide bulandırıcı anı zihnimde tekrar tekrar yaşadım. Onunla çıplak, canlı görüntüler görüyorum.

Zor... onun için.

Beni becerdiği gibi onu da becerdi mi? Hangi pozisyonlarda yaptılar? Penelope çok güzel ve harika bir vücudu var. Eminim bu vücut onu çok memnun etmiştir.

Kaç kere geldi?

Oh Tanrım....

Bu kalp kırıklığının tedavisi olmadığını bilerek gözlerimi kırıştırıyorum. Aklım almıyor. Asla da anlayamayacağım.

Spencer Jones benim gözümde sonsuza dek lekeli, ona bir daha asla aynı gözle bakmayacağım.

Ve acıtıyor.... o kadar çok acıtıyor ki dayanılmaz bir hal alıyor.

Telefonum yanımda çalışıyor ve masaya doğru bakıyorum. Bilinmeyen bir numara arıyor.

Bu o.

Beni durmadan aradığı o ilk gece Spencer'ın numarasını engelledim. Ama her gün bana yeni bir telefon numarasından mesaj gönderiyor. Her gün yeni bir telefon mu alıyor yoksa arkadaşlarının telefonlarını mı karıştırıyor bilmiyorum.

Her iki durumda da, mesajları acıtıyor.

Kokteylimi yudumluyor ve suya bakıyorum, tam zamanında kartalın harekete geçtiğini ve aşağı süzüldüğünü görüyorum. Birkaç saniye sonra gagasında büyük bir balıkla yeniden ortaya çıkıyor.

Başarı, hüznle gülümsüyorum. En azından buralarda birileri istediğini elde ediyor. Derin bir nefes veriyorum ve beni bekleyen mesajı açıyorum.

Düştüğümde rüyam beni yakalar.

Gözlerim doldu.

Bu sözler şimdi çok uygun.

Keşke ona cevap yazabilseydim ama kızgınım. Ona kızgınım, bunu geride bırakamadığım için kendime kızgınım... sadece çok kızgınım.

O düştü ve ben onu yakalayamıyorum.

Benden bunu istemeye nasıl cüret eder?

Kaşlarımı çatarak denize bakıyorum ve ikinci bir mesaj geliyor. Kahretsin, normalde yaptığım gibi numarayı hemen engellemeyi unutmuşum. Tıklayıp açıyorum.

Beni bırakma. Beni sevdiğini söylemiştin.

Arayanı engelle tuşuna basıp bardağımı boşaltıyorum.

"Seni sevdim Spencer," diye fısıldıyorum öfkeyle.
"Ama o o zamandı, bu ise şimdi."

Bu durmayacak. Bu mesajlar kafamı karıştırıyor ve şu anda bana hiç iyi gelmiyor.

SIM kartımı telefonumdan çıkarıyorum ve yanımda duran buzlu su bardağının içine koyuyorum. Dibe batmadan önce bir o yana bir bu yana süzülüşünü izliyorum.

Cehenneme gidebilir.

Benden bu kadar.

Mum ışığı yüzümde titriyor ve ılık okyanus esintisinde oturuyorum. Restoranın güvertesinde iki kişilik bir masada yalnızım. Akşam yemeğim çok güzeldi ve az önce üçüncü margaritamı sipariş ettim. Normal şartlar altında, bu mükemmel bir gece olurdu.

İki gündür Maui'deyim ve katılıyorum, burası mükemmel bir TTT gezi noktası.

"Oturabilir miyim?" diye soruyor tanıdık bir ses.

William'ı görmek için şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Ne? Nerede... nasıl...?"

Koltuğu çeker ve oturur. "Küçük bir kuş bana seni nerede bulacağımı söyledi."

"O nasıl...?" Yüzüm düştü. "Mektup." Panik içinde etrafıma bakındım.

"Yalnızım, merak etme." Yumuşakça gülümsüyor. "Yine de saklanma becerilerini geliştirmen gerek." Masanın üzerinden elimi tutuyor. "Bulunmak istemiyorsan İsviçre'yi öneririm."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve gülümsüyorum. "Tüm bunlar için özür dilerim."

Elimi sıktı. "Olma."

Garson geldi. William bardağıma baktı. "Ne içiyoruz?"

"Margarita." Sırıtiyorum.

Garsona "İki margarita lütfen" der. "Peki, efendim." Garson ortadan kaybolur.

"Seni kim gönderdi?" Ben sordum. "Spencer."

Adını anmak bile gözlerimi yaşartıyor. "O..." *iyi mi?*

Omuz silkiyor ve gözlerini okyanusa dikeyyor. "Ben gerçekten

Dürüst olmak gerekirse, nasıl olduğu umurumda değil."

Başımı sallıyorum ve hemen kiminle konuştuğumu hatırlıyorum.

"İyi *misin*?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Hayır, ama olacağım." Boğazıma bir yumru oturdu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Beni izlerken başını sallıyor ve içkisi geliyor. Elinde tutuyor.

"Maui'de sefil." Kadeh kaldırırken sırtlıyor.

"Gerçek bu değil mi?" Bir yudum alıyorum. "Yani, seninle biraz zaman geçirmek istedim ama bu tür bir bağ biraz aşırı."

Kıkırdıyor ve gözlerim yüzüne takılıyor. Rüzgâr hızlanıyor ve kıyıya vuran hafif dalgaların sesi uzaklarda yankılanıyor.

"Ne?" diye sorar.

"Farklı görünüyorsun." Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, sadece biliyorsun." "Penelope'den boşanıyorum."

"Öyle mi?" Umutla soruyorum ve sonra gerçekler tekrar yüzüme çarpınca yüzüm düşüyor. "Spencer yüzünden mi? Onu görmek senin için bir solucan konservesi mi açtı?"

Düşünürken gözlerini denize dikeyor. "Hayır, biz her zaman bitecektik." İçkisini yudumluyor. "Kendimi çekip gitmeye hazırlamak biraz zaman aldı. Gerçi tüm bunlar beni zorladı. Evlendiğinizde sadece varsayarsınız..." Omuz silkiyor. "Her şeyin yoluna gireceğini varsayıyorsun, anlıyor musun?"

Dinlerken başımı sallıyorum.

"Aşık olduğunuz kişinin sizi sevmediğini öğrenmek... yutması zor bir haptır."

Sözleri eve biraz fazla yakın geliyor ve gözlerim kamaşıyor.

"Hiçbir zaman boşanmış bir kadın olmayı istemedim." Kaşlarını çattı. "Başka biriyle görüşüyormuş."

"Ne?"

"Kısa süre önce onu yine dışarıda yakaladım. Bildiğimi bilmiyor."

Ona bakıyorum, kalbim hüznle doluyor. "Tanrım, Will."

O Omuz silkiyor. "I sordu Spencer için
tanıklık etmek o o benimle evliyken
onunla yatıyordu."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne dedi o?"

"Seni daha fazla çamura bulamak istemediğini ve tek endişesinin sen olduğunu söyledi."

Benim kalp Düştü. Benim refah var
sadece hiç olmuştur onun endişesi.

İkimiz de kendi hüznü düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde denize bakarken bir süre sessizce oturuyoruz.

"Onu geri götüreceksin mi?" diye soruyor sonunda.

Ayaklarımı sandalyemin üzerine getirip altına sokuyorum. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Karmakarışık düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışırken parmağımı masanın kenarında gezdiriyorum. "Onu her düşündüğümde Penelope'yi görüyorum. Onun evli olduğunu kesinlikle biliyordu."

Çenesini sıkıyor. "Dürüst olmak gerekirse yaptığını sanmıyorum." "İkimizi de aptal yerine koydu, William. Gördün mü?"

Magazin dergilerine mi? Gülünç duruma düştük," diye fısıldıyorum. "Bunun için onu nasıl affedebilirim ki?"

Bir damla gözyaşımı siliyorum ve hüznle gülümsüyorum. "Bu ilişki olayını sevdiğimden emin değilim."

"Berbat bir şey. Hem de çok kötü."

Durumumuzdaki ironiye kıkırdıyorum. "Burada, Maui'de oturup bu konuşmayı yapacağımızı hiç hayal etmiş miydin?"

Başını iki yana sallar. "Yaptığımı söyleyemem."

Gözyaşlarına rağmen kıkırdıyorum ve sonra bir tür akıl sağlığı bandı kırılıyor ve birbirimize bakıp ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

William ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma durum."

Daha çok gülüyorum. "Biliyorum."

"Zavallı Edward." Kıkırdıyor.

Kardeřimizin bu olay yüzünden yařayacađı ıstırabı dűřündükçe birden ciddileřiyoruz. Tűm bu rezillik yüzünden sinir krizi geçirecek.

"Kalp kırıklığının benim için yakın olduğunu biliyordu," diyorum.

"Öyle olduđunu biliyorum." Üzűntűyle i geçirdi. "O sadece ikimizi de kendi boktan yöntemiyle korumaya çalıřıyordu."

"Belki de fırsatımız varken dinlemeliydik."

Bir kez daha sessizliđe göműlűyoruz.

"Pekala Charlotte," diyor yeni bir amaçla. "Bu durumda yapılacak tek bir şey var."

"Lűtfen." Sırıtıyorum. "Bana bunun ne olduđunu söyle, űnkű hiçbir fikrim yok."

"Adadaki tűm alkolű i."

Kadehini kaldırıyor ve ben de onunkini karřılamak için kendi kadehimi kaldırırken gülűmsűyorum. "Kulađa bir plan gibi geliyor."

"Fondip."

Öğleden sonra güneşi şeffaf perdelerimin arasından parlıyor. Uyku sersemliği içindeyim.

William řaka yapmıyordu ve o ve ben dűn gece neredeyse adadaki tűm alkolű içtik.

Bugűn çok ađırdan aldık. Yűzdűk, yemek yedik ve řimdi de öğleden sonra uykusuna yattık.

Üzűlmeyi geçtim. Artık kızgınım. Otel telefonum çalıyor ve kaşlarımı atıyorum. "Alo," diye cevap verdim.

"Merhaba, Bayan Preston?" diye sorar kapıcı.

"Evet."

"Resepsiyonda bir ziyaretiniz var." "Kim o?"

"Adının Sheridan Myer olduđunu söylűyor."

Charlotte

"ÖZÜR DILERİM." Hemen ayağa kalktım. "Az önce ne dedin sen?"

"Sheridan Myer adında biri sizi görmek istiyor."

Kanım dondu. Bu kaltak ne istiyor? "Lütfen ona ziyaretçi kabul etmediğimi söyle."

"Bir dakika." Elini telefonun üzerine koyuyor ve arka planda mesajımı ilettiğini duyuyorum.

"Ne? Telefonu bana ver." Sheridan, sesinin bana yöneldiğini duymadan önce söylüyor. "Dinle prenses, seni görmek için uzun bir yoldan geldim, o yüzden hemen kışını kaldırıp buraya gel."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Sana söyleyecek çok şeyim var ve bunu yapana kadar eve gitmiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Tanrı aşkına aşağıya gel de sana anlatayım." Ben itiraz edemedi telefonla kapattı.

Telefonu öfkeyle kapattım ve birkaç dakika boyunca ona baktım.

Ne oluyor be?

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve sinirlerim tepeme çıkarken adımlarımı hızlandırmaya başlıyorum. Ne istiyor acaba? Şu anda onunla uğraşamam.

Ya bu hafta Spencer'la birlikteyse ve övünmek için buradaysa?

Midem bulanıyor.

Telefon tekrar çalıyor ve cevap vermeden önce ona bakıyorum. "Alo?"

"Merhaba, yine kapıcı. Bayan Sheridan odanıza çıkmak istiyor." Gözlerim açılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sanırım bu daha az gösteri olurdu. Tanrı biliyor ya, geçen hafta bunlardan yeterince yaşadım.

"Bayan Preston, öyle mi?"

"Hayır. Şimdi aşağı geliyorum."

O cadıyı lanet odamda istemiyorum. Ondan nefret ediyorum.

Hareminden biri daha.

Beyaz keten bir gömlek ve lacivert bir şort giydim. Hızlıca dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum.

Onun göz alıcı tarzına kıyasla çok çocuksu görünüyorum ama belli ki bavulumu hazırlarken doğru düşünememiştim. Yanımda en saçma kıyafetleri getirdim. Bir şekilde tüm kışlık kıyafetlerim bavula girdi ve başka hiçbir şey yoktu. Hatta vardığımda bir yüzme kostümü almak zorunda kaldım. Sanırım sabahın ikisinde, deli bir kadın gibi histerik bir şekilde ağlarken ve donmuş bir kalpten muzdaripken bavul hazırlarsanız böyle oluyor.

Son bir nefes alıp kendime baktıktan sonra koridora çıkıyorum. Anthony beni bekliyor, beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayan güvenilir, sadık yoldaşım. Elbette, William dün gece ortaya çıktığında, güvenlik ekibim de ortaya çıktı.

"Fuayede biriyle buluşmaya gidiyorum," diyorum yanından geçerken.

"Kim?"

"Bilmek istemezsin."

"Kiminle buluşacaksın?"

"Bir kadın." Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım: "Spencer'ın eski kız arkadaşlarından biri. Tanrı bilir burada ne işi var."

Yüzü düştü. "Oh... Ben..." Başını iki yana sallar. "Bunu kesinlikle önermiyorum Charlotte."

"Onunla sadece beş dakika konuşacağım." İçimi çektim. "Eğer iyi gitmiyor gibi görünüyorsa, gel ve beni al."

"Spencer onunla mı?"

Gözlerim açıldı. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama ona nerede olduğumu söylemiş olmalı.

Kahretsin, bu bir tuzak mı? Bu kadar aptal olamaz.

Onunla konuşma kararımı sorgulamadan önce asansöre atladık ve aşağıya indik. Asansörün kapıları sonunda açılıyor ve Sheridan bana ve Anthony'ye arkasını dönmüş bir şekilde ortaya çıkıyor. Siyah kapri pantolon ve siyah bir bluz giymişti.

Hâlâ güçlü bir ekip ve daha da kötüsü, hâlâ muhteşem.

Yüzünü bana dönüyor ve gözleri benimkileri buluyor. Elinde olmadan, onaylamamak için çenesini eğiyor.

Bana elini uzattı. "Benim adım Sheridan."

"Kim olduğunu biliyorum." Ona boş boş bakıyorum ve yanından geçip otelin içinden bara doğru yürüyorum. Arkamdan oflayıp pufladığını duyuyorum.

Elini sıkmamakla büyük kabalık ettim ama cehenneme kadar yolu var. Bu kadından tutkuyla nefret ediyorum.

Terasa çıktık ve bir masayı işaret etti. "Buraya oturalım mı?"

"Bu değişir. Kendi istediğini elde etmek için dizlerinin üzerine çöküp beni alt etmeye mi çalışacaksın?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Vay, vay." Sırıttıyor ve onu şaşırttığımı biliyorum. "Bu iş için doğru ekipmana sahip değilsin."

"Seninle kendi yolumu çizmek istiyorum." Sandalyeyi çeker ve oturur.

"Ne istiyorsun?" Oturduğum yerde tersliyorum.

Gülümsüyor ve hemen yanına gelen garsona elini uzatıyor. "Ben buzlu bir Martini alayım." Dikkatini bana çeviriyor. "Ne istersiniz?"

"Aynen. Her neyse." İki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar kızgınım.

"Ne tür bir Martini istersiniz, bayan?" Garson bana sordu.

"Ben kendiminkini mükemmel yapacağım, o da kendininkini kirli yapacak."

Sheridan'ın yüzü sadece bir saniyeliğine düşüyor, sonra başını geriye atıp sertçe gülüyor.

"Oh, bu iyi bir tane. Ve çok uygun. Aslında kirli bir Martini'yi tercih ederim."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorsun."

Garson bizi rahat bırakıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Uzun siyah saçları dökülmüş ve mükemmel bir kemik yapısına sahip. Gerçekten çok güzel. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istiyorum." "Neden?"

"Çünkü sevdiğim biri acı çekiyor."

"Eminim onun gözyaşlarını silmek için orada olmuştur." Sırıttıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Aslında oldum."

Gözlerimiz kilitlendi ve aniden dünyada yalnız kaldık, gökyüzü öfkemle kıpkırmızı oldu ve o benim tek hedefim oldu. "Tabii ki, parlak zırhlı bir şövalye gibi içeri girip günü kurtarma şansını kaçırmazdın."

Dudaklarından soğuk bir gülümseme geçiyor. "Ben daha çok Leydi Godiva gibiyim."

Kaltak.

İçkilerimiz geldi, ben de kendiminkinden bir yudum aldım. Bu şeylerden nefret ediyorum. Ben de ondan nefret ediyorum, bu yüzden sanırım içki uygun.

"Yani onca yolu bana bu hafta Spencer'la yattığını söylemek için mi geldin?" diye sordum.

"Hayır." Elini cebine attı. "Onca yolu sana bunu vermek için geldim." Elini uzatıyor ve bir bellek çubuğu tutuyor.

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Nedir bu?"

"Sen burada acınacak haldeki genç kızı oynarken ve Spencer bir kişilik mide bulandırıcı acıma partisindeyken, buralarda birileri gerçekten beynini kullanıyordu."

"Anlamıyorum."

"Spencer'ın kovulması gereken bir asistanı var ve bir noktada onu sabote etmeye çalışacağından oldukça emindim. Onu yakalamak ve onu korumak istedim."

Ona bakıyorum.

"Ofisine güvenlik kamerası koydum."

"Bunun benimle ne alakası var?"

"Penelope'nin, onu William'la yemekte görmeden bir gün önce ona geldiğini biliyor muydun? O gece onunla seks yapmak için buluşmak istediğini biliyor muydun?"

"Ne?"

"Yaptı mı sen Biliyorum o onlar tartışıldı,
ve o "*Stephanie*'yi ofisinden kovdu."

"Anlamıyorum."

"Hayır, yapmazsın." Öne doğru oturuyor. "Çünkü sen onun söyleyeceklerini dinlemeyen bencil küçük bir sürtüksün. Kendi lanet gündemine o kadar kaptırmışsın ki ağaçlar için ormanı göremiyorsun."

"Cehenneme git. Beni tanıımıyorsun bile."

"Sana ne bildiğimi söyleyeyim," diye fısıldıyor öfkeyle. "Bu hafta Spencer'ın ofisinden saatlerce görüntü izledim ve onun masumiyetini kanıtlayacak herhangi bir şeyi bir araya getirmeye çalıştım."

Yüzüm düşüyor.

"Aynen öyle, tatlım." Küçümsüyor. "Seninle yaptığı konuşmaları duydum. Kardeşine karşı senin onurunu savunduğunu gördüm. Benimle ilgili tartışmalarını izledim ve en kötüsü de seni masasında sikmesini izledim."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ve onun bana sana baktığı gibi bakması için her şeyimi verirdim. On lanet yıl boyunca umutsuzca duymak istediğim o üç kelimeyi duymak için."

Gözlerim yaşla doldu.

"Aptal olma, Charlotte. Eğer onu terk edersen, bu hayatının en büyük pişmanlığı olur."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hızla göz kırpyorum.

"Aşık olduğum adam biz konuşurken Santorini'de seni bekliyor."

Üzüntüden çenemi göğsüme indiriyorum. "Onunla yattın mı?"

"Gitme zamanı," diye bir ses duyulur.

İkimiz de başımızı kaldırıp Anthony'nin bir goril gibi üzerimize geldiğini gördük.

"Sen de kimsin be?" Sheridan alay eder.

"Ben onu Koruma, ve I Yapma.
takdir etmek onu üzüyorsun."

"Oh, siktir git, seni aptal." Gözlerini devirerek iç geçiriyor. "Burada bir şeyin ortasındayız."

Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Lütfen git." Havuzun diğer tarafına doğru yürüyor.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve onunki soğukken benimki gözyaşlarıyla dolu.

"Onu seviyor musun?" diye
fisıldıyor. Başımı sallıyorum.

"Evet."

"Spencer Jones'u biraz olsun tanısaydın, bu hafta benimle yatmayacağını çok iyi bilirdin. O sana aşık. O gururlu bir adam ve eğer yakında ona gitmezsen, bir daha asla böyle bir şansın olmayacak. Onu derinden yaraladın, Charlotte. Gerçek şu ki, çok geç kalmış olabilirsin."

"Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Ne zaman onu hayal etsem, onu görüyorum."

Ağır ağır nefes veriyor. "Bu konuda sana yardımcı olamam. Eğer Spencer beni sevseydi, bu dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı." Birbirimize bakıyoruz. "Dört yıl önce, onun kim olduğunu ya da evli olduğunu bile bilmediği bir zamanda olan bir şey için Penelope'nin onu senden almasına gerçekten izin verecek misin?"

İçimden bir sürü duygu geçerken ona bakıyorum.

"Magazincileri siktir et. Ailenin canı cehenneme. Senin olanı al ve iki elinle tut."

"Bu senin motivasyon konuşman mı?"

"Bu senin 'kendine gel ve Santorini'ye git' konuşman."

Kadehini boşaltıp ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden Sheridan uzaklara doğru yürür.

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve ben de onun seksi küçük figürünün resepsiyona doğru süzülüşünü izliyorum.

Elimdeki bellek çubuğuna bakıyorum. Şimdi ne olacak?

Spencer

Ayın yansımasının suyun üzerinde dans edişini izlerken deniz meltemi tenimin üzerinde süzülüyor. Balkondayım, okyanusun yukarısındayım ve en güzel manzara parmak uçlarımda. Ateş çukuru yanıyor ve ben ona bakıyorum.

Uzaktan kutlamaları duyabiliyorum. Müzik sesi ve tepemdeki bir mülkten diğerine düzensiz bir şekilde dizilmiş renkli ışıklar var. Hepsi uzakta parıldıyor. Arada bir, birlikte kutlama yapan bir kalabalık tezahürat yapıyor.

Kıkırdamaları ürkütücü bir yankıyla havada asılı kalıyor.

Yeni yıl arifesindeyiz. Otuz birinci Aralık. Benim doğum günüm.

Santorini'deyim ve çok yalnızım.

O gelmedi.

Ve işte buradayım, telefonumda Charlotte'un fotoğrafları arasında geziniyor, güzel zamanları hatırlıyorum.

Cennet ve cehennem bir arada.

Görüntü üstüne görüntü, onun gülümseyen güzel yüzünün bana baktığını görüyorum.

Sanki kollarının beni sardığını hissedebiliyorum. İlk tanıştığımız zamanı ve bana her baktığında kalbimin nasıl daha hızlı atmaya başladığını hatırlıyorum. Gülümsediğinde karnımın nasıl çırpındığını.

Onun öpücüğü... onun mükemmel öpücüğü.

Derin bir nefes veriyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Hayatımda çok kötü doğum günleri geçirdim ama bu seferki hepsinden beter.

Bütün gün villadan çıkmadım, çıkarsam ben dışarıdayken geleceğine ikna oldum. Belki de sorun bende. Belki de değer verdiğim insanların hayatımdan çıkıp gitmesi kaderimde vardır.

Zihnim, yatak odamda tek başıma, doğum günümde beni aramasını beklerken tam da böyle hissettiğim zamanlara gidiyor. Bir zeytin dalı uzatmasını beklerken ve beni gerçekten de arkadaşlarımdan babalarının onları sevdiği gibi sevdiğine dair en küçük bir işaret için çaresizce beklerken.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Bu çok boktan.

Ve sonra villanın kapı zili çalıyor. Kapı zili mi? Ne zili?

O burada.

Ayağa kalkıp ön kapıya koşuyorum ve aceleyle açıyorum. Ama karşımda duran Charlotte değil, Wyatt'tı.

"Merhaba." Onu geçip baktım. "Nerede o?"

Gözlerinde sempati parlıyor. "Charlotte sana bunu getirmemi istedi." Mühürlü krem rengi bir zarf uzattı. Önünde onun süslü el yazısıyla yazılmış adımı okuyorum.

Gözlerim onunkileri arıyor. "Nerede o?" Boğazımdaki yumruyu iterek fısıldıyorum.

Başını sallar. "Üzgünüm dostum, o burada değil. Bunu size elden teslim etmemi istedi."

Kapıyı kapattığımı, ateşin yanındaki evime döndüğümü ya da mektubu açtığımı hatırlamıyorum. Titrek ellerimle tutuyorum.

Benim güzel Spencer'ım.

Doğum günün kutlu olsun, sevgilim.

Keşke bugün bunu kutlamak için yanınızda olabilseydim.

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar kapatıyorum. Bunu yapamam. Bu lanet mektubu okuyamam. Bu lanet mektubu istemiyorum.

Onu istiyorum.

Bir şekilde kendimi okumaya zorluyorum.

Son iki hafta boyunca çektiğiniz acılar için çok üzgünüm.

Lütfen beni affet, aşkım.

Bunu sana yaşatmak asla telafi edemeyeceğim bir şey.

İnsanlarla hayatımızın belli dönemlerinde bilinmeyen nedenlerle tanışırız.

Ama seninle tam olarak neden tanıştığımı biliyorum.

Bana nasıl sevileceğini ve en güzel şekilde nasıl sevileceğini öğrettin.

Paylaştığımız tüm zamanlar için size ne kadar teşekkür
etsem azdır.
Ancak...

**"Hayır." Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve
mektubu gözden geçiriyorum. "Hayır, Charlotte."
Gözlerim yaşla doluyor. "Sakin bunu bana yapma,"
diye fısıldıyorum öfkeyle. "Sakin bana bunu yapmaya
cüret etme."**

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım,
Penelope ile olan ilişkini unutamıyorum.
Daha büyük bir insan olamamak beni öldürüyor,
ve şu anda gözyaşlarımdan ne yazdığımı zar zor
görebiliyorum.

Kalbim tamamen kırıldı ve asla iyileşmeyecek.

Sana olan sevgim bu şekilde
lekelenmişken benimle birlikte olman adil
değil.

Daha iyisini hak ediyorsun.
Tüm aşk hikayeleri mutlu sonla bitmez, sevgilim.
Bazıları güzel, bazıları korkutucu ve bazıları da
trajiktir,

Bizim aşk hikayemiz bunların hepsi.

Seni bırakıyorum, Spence.

Sen her zaman hayatımın aşkı, bana
gerçekte kim olduğumu öğreten adam
olacaksın.

Ruh eşim ve her şeyim. Lütfen beni
sevgiyle hatırla,

Tatlım, zamanla anlayacağını biliyorum.
Aşk asla lekelenmemeli, özellikle de bizimki gibi güzel
bir aşk.

Seni seviyorum.

Düştüğümde rüyam beni yakalar.

**Mektubu berbat ediyorum ve ateşin alevlerine
bakıyorum.**

Düştüğümde rüyam beni yakalar.

Boktan bir nedenden dolayı bunu duymaya ihtiyacım var. Şarkımızı bir kez daha dinlemeliyim. Spotify'da geziniyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Şarkının tantrik ritmi etrafımda çalarken oturup ateşe bakıyorum ve şarkı sözleri kalbimin son parçalarını da koparıırken dinliyorum.

Beni yeterince sevmiyor.

Mektubunu alevlerin içine atıyorum ve melodi sona ererken yavaşça yanmasını izliyorum.

Düştüğümde rüyam beni yakalar.

Yoksa bir daha hiç gelmem.

Cebimi karıştırıyorum ve ona aldığım nişan yüzüğünü çıkarıyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak.

Onu seçtiğimde çok umutluydum ve bizim için çok fazla hayalim vardı.

Uzaktan alkış sesleri yükseliyor ve başımı kaldırıp suyun üzerinde patlayan fenerleri görüyorum.

Gece yarısı. Bir yılın sonu, diğerinin başlangıcı. Çoğu kişi için bir kutlama.

Benim için dünyanın sonu.

Balkonun kenarına yürüyorum ve gözyaşları içinde pırlanta yüzüğe bakıyorum. Boğazımdaki yumru acı veriyor.

İçimde bir öfke kabarıyor ve yüzüğü olabildiğince sert bir şekilde uçurumdan aşağı fırlatıyorum.

Kayalardan sekişini ve gecenin içinde kayboluşunu izliyorum. Duygular beni ele geçiriyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, içime çektiğim her nefeste nefesim titriyor.

"Mutlu Yıllar. Lanet olası yeni yılınız kutlu olsun."

Charlotte

On dört saat önce

Tahtaya baktım ve o korkunç kelimeleri okudum.

Uçuş ertelendi.

"Hayır." Anthony'ye döndüm.

"Gecikti." "Siktir."

"Bize başka bir uçuş bulun lütfen," diyorum paniklemeye başlarken. "O lanet mektubu neden Wyatt'la birlikte gönderdim ki?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Ne düşünüyordum ki ben?"

"Lütfen Wyatt'ı tekrar aramayı deneyin. O teslim edemez. Yapamaz."

"Havada, servisi yok." Anthony başını sallar, sessizce *bunu sana on kez söyledim* der ve uçuşları organize etmek için resepsiyona doğru gözden kaybolur.

Başımı ellerimin arasına alıp koltuğuma çöküyorum. Güzel Spencer'ımın doğum gününde yalnız başına beni beklediğini hayal ediyorum.

Neden kendimi toparlamam bu kadar uzun sürdü?

Benim neyim var böyle?

Telefonum yanımda değil çünkü sanrısız öfke nöbetim sırasında SIM kartımı suya attım. Başka bir ülkede olduğumuz için Anthony'nin telefonu burada çalışmıyor, bu yüzden Spencer'ı sadece ankesörlü telefonda arayabiliyorum.

Bir saattir deniyorum ama a ç m ı y o r .
Muhtemelen numarayı bilmediği için.

Anthony yeniden ortaya çıkar, yüzü ciddidir. "Şansın var mı?" diye sordum.

"Bizi bir buçuk saat içinde uçağa bindirebilirim."

"Oh, harika, öyle yap."

"Ancak başka bir aktarma noktası daha var, bu yüzden aslında bizi Santorini'ye orijinalinden daha geç götürecektir."

"Aman Tanrım. Her şeyi mahvettim," diye fısıldıyorum panik içinde. "Bugün onun doğum günü."

"Orada daha sabahın erken saatleri. Yetişiriz."

"Oraya zamanında varamayız. Yetişemeyeceğimizi biliyorsun."

Anthony derin bir nefes veriyor ve bunun benimle aynı fikirde olduğunu gösterdiğini biliyorum.

"Babamı ara. Jeti gönder. Onun uçağına acilen ihtiyacım var." "Yakıtını doldurup buraya gelene kadar, içinde bulunduğumuz uçuş daha hızlı olacaktır."

"Neden tüm uçuşları geciktiriyorlar?"

Kolunu bana doladı. "Sadece sakın ol. Uçağa binmemize üç saat var, sonra da on dört saatlik bir uçuş. Bu gidişle oraya varamadan kalp krizi geçireceksin." "Bu bir kabus. İnsanların şikayet etmesine şaşmamalı. uçan reklam. Rötarların bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Uçuş tahtasını izlerken sırtıyor ve az önce tam bir şımarık velet gibi konuştuğumun farkındayım. "Sanırım bir içkiye ihtiyacın var." İç geçirdi.

"Hayır, ihtiyacım olan şey Spencer'ı tekrar aramak." Ankesörlü telefonlara doğru yürüyorum ve sıraya giriyorum.

Hepsi benim hatam.

Lütfen telefonu a, Spence. *Lütfen a.*

On dokuz saat sonra

Taksi garaj yoluna giriyor ve karanlık villaya bakarken omuzlarıma ağır bir korku kyor.

Doğum gününü kaçırdım. Uçağı a bindiğimize Wyatt hâlâ havadaydı, bu yüzden ona mektubu vermemesini söyleyemedim. Sheridan bana gelmeden önce mektubu yazıp Wyatt'a gönderdiğimde, onu zgr bırakarak doğıru şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

Geriye dönüp baktığımda, onun geçmişine o kadar kırılmıştım ki sağıklı düşünemiyordum ve ona bunu yaşıattığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Anthony'nin elini sıkıyorum. "Bana şans dile," diye fısıldıyorum. Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "İyi şanslar."

Arabadan indik ve n kapıya doğıru yürüdüm. Kolu çevirdim ve açık olduğınu fark ettim. O buradaydı.

"Burada kal, lütfen," diye fısıldadım. "Ben bu-"

"Burada kal," diye sözünü kestim.

Villaya doğıru yürüyorum. Küçük lambalar yanıyor ama ana ışıklar kapalı. Tıpkı hatırladığım gibi, sadece bu sefer çok daha hüzünlü. Uyuyor olmalı. Yatak odasına giriyorum ama yatak boş, hala yapılmış. Henüz yatmamış ama çantaları ve eşyaları burada. Diğerk yatak odalarını da kontrol ettikten sonra oturma odasına geçiyorum.

Balkonda. Oraya doğıru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yerel saatle sabahın 4:40'ı ve gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyor.

rktc bir sessizlik var. Son ateş de söndüğü için ateş çukurunda kırmızı kzler parlıyor ve masanın üzerinde bir şişeviski boş duruyor.

Spencer burada değıl.

Balkon demirine doğru yürüyorum ve aşağıya, uçurumun üzerindeki manzaraya bakıyorum. Deniz meltemi saçlarımı savururken görebildiğim tek şey karanlık. Uzun bir süre öylece durup uçurumun üzerinden bakıyorum.

Doğum gününü yalnız geçirdiğini hayal ediyorum ve kalbim acıyor.

Wyatt.

Umarım Wyatt'la birliktedir. Evet. Umudum geri döndü. Umarım Wyatt ve o dışarı çıktı.

Umarım şehri kırmızıya boyamışlardır.

Çok yorgunum, belki de yatağa gitmeliyim. *Yakında dönecek*, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Evet, duş ve yatak.

İçeri girmek için döndüm ve olduğum yerde durdum.

Spencer karanlıkta duvara yaslanmış oturuyor, soğuk gözlerini bana dikmiş.

Elinde bir bardak viski var. "Spence," diye fısıldıyorum.

İçkisini yudumlarken bana ters ters bakıyor.

"Spencer." Umutla gülümsüyorum. "Buradayım bebeğim.

Özür dilerim." "Çık dışarı." Küçümsüyor.

Yüzüm düştü. "Ne?"

"I dedi olsun ve siktir dışarı." Onun ses o ciddiyetle ve çarpılmış. Gerçekten sarhoş.

Ses tonundan rahatsız olarak geri çekiliyorum. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

İçkisini yudumluyor, yüzünde öldürücü bir ifade var.

"Spence, bunun üstesinden gelebiliriz," diye fısıldıyorum.

İçkisini tekrar yudumlar ama sessiz kalır.

"Seni seviyorum."

"Yapma!" diye tersledi. "Yapma. Sakın bana bunu söylemeye cüret etme."

"Bu doğru."

Öne doğru bir adım atıyor ve yüzü benimkinden sadece bir santim uzakta olacak şekilde eğiliyor.

"Çekil lan gözümün önünden," diye homurdanıyor.

Korku içime işliyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Spencer."

"Defol!" diye bağırıyor avazı çıktığı kadar.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Kollarımı ona dolamak istiyorum ama o beni geri çekiyor.

"Sakin bana dokunma." Bardağını masaya fırlattı.

ve binlerce parçaya ayrılır.

Şok içinde ellerimi başımın üzerine koydum.

Çevresel görüşümden, Anthony'nin içeride gizlice dolaştığını, izlediğini... ne olacağını görmek için beklediğini görüyorum. Spencer çok sarhoş ve çok öfkeli.

"Kendini daha iyi hissettiğinde konuşmamız gerek, lütfen," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Hışımınla içeri girer ve basamağa takılıp neredeyse düşüyordu. Neyse ki Anthony'yi görmez ve yatak odasına girerek gözden kaybolur. Kapı sertçe çarptı.

Kalbim çılgınca atarken gözlerimi kapatıyorum. Bu da neydi böyle?

Adrenalin vücuduma yayılıyor ve Anthony dışarı çıkıyor. "Gidebilirsin," diyorum ona, az önce gördüklerinden utanarak.

"Seni bu halde onunla burada bırakmayacağım."

Ateş çukurunun başına oturup kırmızı közlere bakıyorum. Güneş ufukta belirmeye başlamıştı. Bir battaniye alıp etrafıma sarıyorum. Soğuk ve serin... tıpkı benim karşılamam gibi.

Böyle davranmak için ne kadar incinmiş olmalı? Bu onun kişiliğinden olabildiğince uzak.

Ne yaptım ben?

Yarım saat boyunca ateşe bakıyorum, zihnim aşırı hızda. Sonunda, yorgunluk beni ele geçirmeye başladığında, göz kapaklarımla daha fazla mücadele edemiyorum. Yatak odasına girdiğimde Spencer'ı çıplak ve sırtüstü uyurken buluyorum.

Kanepede yatan Anthony'nin yanına geri dönüyorum. "O uyuyor. Sen gidip koridorun sonundaki boş odada uyuyabilirsin. Ben diğesinde uyuyacağım."

"Emin misin?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım ve elini tuttum. "Bana bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim."

Hüzünle gülümsüyor ve sonra bir şey hatırlamış gibi sırtıyor. "Wyatt hangi cehennemde?"

"Umarım o bizden daha çok eğleniyordur."

Kıkırdıyor. "Bu berbat bir yılbaşı gecesi."

Gülümsüyorum. "Öyle değil mi?"

Ayağa kalkıyor ve Spencer'ı kontrol etmek için içeri giriyor, sonra da etrafta dolaşıp her şeyi kilitliyor.

"İyi geceler Charlotte," diyor.

"İyi geceler." Uzun bir süre oturuyorum ve pencereden güneşin yavaşça doğuşunu izliyorum. Sanki dünya ağır çekime girmiş gibi ve bunu düzeltmem gerektiğini her şeyden çok biliyorum. Spencer'ın yatak odasına girip uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Temizlenip soyunduktan sonra yatağa, onun yanına giriyorum.

Vücuduna bir şişe viski dökmüş gibi kokuyor. Sadece dumanından bile sarhoş olabilirim ama umurumda değil. Kolumu ona doluyorum ve başımı omzuna koyup üstteki bacağımı onunkinin üzerine atıyorum. Yavaşça göğsünü öpüyorum ve sıcak bedeninin bana olan aşinalığıyla yorgun bir uykuya dalıyorum.

Pencereden sızan ışığa uyanıyorum. Gözlerim ışığa karşı savaştık için çırpınıyor.

Spencer hâlâ derin uykuda, sırtüstü yatıyor ve ben de onu izlemek için yan dönüyorum.

İri kolları başının arkasında. Gözlerim geniş göğsünün ve dalgalı karnının üzerinden aşağıya iniyor ve sonra

Bakımlı kasık kıllarının üzerinden aşağıya, en sevdiğim vücut bölgesine doğru iniyorum.

Aleti karnının üzerinde hazır bekliyor. Büyük, güzel ve sikişmeye hazır. Görünce gülümsüyorum. Derin uykuda bile mükemmel bir örnek.

Elimde olmadan göğsünü öpüyorum, sonra da parmaklarım karnından aşağı inip aşağı doğru ilerlerken pazusunu. Parmaklarım kasık kıllarının arasından geçerken tahrik olduğumu hissediyorum.

Tanrım, çok güzel. *Onu çok özledim.*

Parmaklarım kalın boyunun etrafını sarıyor ve uyurken dudakları aralanıyor. "Seni çok iyi hissettirebilirim bebeğim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Onu okşuyorum ve sanki bana izin veriyormuş gibi nefes alıp bacaklarını açıyor. Onu tekrar okşuyorum ve başının ucunda önceden boşalmış boncuklar beliriyor. "Bana ihtiyacın var mı, bebeğim?" Göğsüne karşı mırıldanıyorum. "Çünkü sana ihtiyacım var."

Bacaklarını daha da araladı ve ben kendi bacaklarımın arasında nabzımın attığını hissetmeye başladım. Birbirimize dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum. Yavaşça karnından aşağı ve kalça kemiklerinin üzerinden öpüyorum. Sikini öpüyorum ve dudaklarımın altında esniyor. Kalın uzunluğunu yalarken gülümsedim.

Kıpırdanırken inliyor, dizleri ayrılıyor ve yatağa düşüyor.

Ona ihtiyacım var. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama barışmak için ne harika bir yol. Onu ağzıma alıyorum ve dilim ucunun etrafında dönüyor. Uykusunda keskin bir nefes alıyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Onu daha da derine çekiyorum, bir ritim oluşturuyorum ve ağzım ön boşalmayla doluyor.

Kontrolümü kaybedip onu daha derine götürmeye başlıyorum ki aniden bir sıçrayışla uyanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben yaptığım şeyi bırakıp tepkisini bekliyorum.

Beni uzaklaştıracak mı?

Aletin etrafında usulca gülümsüyorum ve elleri hâlâ başının üzerinde beni izlerken çenesini sıkıyor.

Tamam, beni itmedi. Devam edeceğim. Onu daha derine götürüyorum ve elim dudaklarımı takip ederken onu okşamaya başlıyor.

Keskin bir şekilde nefes alıyor ve yaklaştığını anlayabiliyorum. Dilimin altında sikişin titrediğini hissedebiliyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. Dilimi onun ucunda gezdirmeye başlıyorum, onu ya boşalmaya ya da sevişmeye zorladığını bildiğim bir şey. Bunu yaptığında gidecek hiçbir yeri yok. Saklanamıyor.

Vücudu sarsılıyor. Beni yerimde tutmak için saçlarımdan iki avuç tutuyor ve derin pompalarla ağzımı sikmeye başlıyor. Ne kadar sert olduğunu görünce öğürüyorum ve onu çekiyorum. Tükürük dudaklarımdan sikine doğru akıyor.

"Siktir." Onu görünce inliyor. "Lanet olsun."

Ne olduğunu anlamadan beni çevirdi ve sırtüstü yatırdı, bacaklarımı iki yana açtı.

Sert bir hamleyle derinlere inerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Vücudum sarsılıyor ve bana daha da sert bir şekilde çarpmak için geri çekiliyor. "Ah, Spence," diye fısıldıyorum. "Dikkatli ol."

Beni dizlerimin üzerine çeviriyor. "Meşhur son sözler," diye homurdanırken arkama sert bir tokat atıyor ve beni yatağa yapıştırarak derinden vuruyor.

Lanet olsun!

Bir eliyle saçlarımı tutarken, diğer eliyle omzumu tutuyor ve bedenimi tekrar onunkine çarpıyor.

Onu içimde çok derin hissedebiliyorum ve çok kalın. Gittikçe hızlanıyor ve Tanrım, bununla başa çıkamıyorum.

ne kadar sert davrandığını. Ama kahretsin, buna ihtiyacım var. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Spence," diye inliyorum nefesim kesilirken. "Oh Tanrım."

Omzumdan tutup beni yatağa doğru itiyor. Aleti yeni ve daha derin bir yere ulaşıyor. Gırtlaktan gelen bir inilti bedenimi terk ediyor ve arkama tekrar tokat atıyor.

"Al şunu." Tıslıyor. "Al şunu."

Yıldızları gördüğümde yastığa doğru sıkıyor ve çığlık atıyorum, orgazm içimden geçerken vücudum güm güm atıyor. Beni çok hızlı bir tempoda çalıştırmaya devam ediyor. Sadece altımdaki çarşafları kavrayabiliyorum ve onun sahip olduğu gerilme yanığını hissediyorum. Kendini derinden tutuyor ve başını arkaya atıyor ve içimde onun horozunun sarsıntısını hissediyorum.

Ama genellikle kendini boşalttığı yumuşak vuruşlar yerine, bu sefer farklı. Sanki bedenim onun zevkini boşaltmak için kullandığı bir araçmış gibi beni sertçe, pompalayarak becermeye devam ediyor.

Dokunuşunda hiç duygu yok.

Buz gibi soğuk.

Her vuruşta gözyaşlarım oluşuyor. Bu bana yabancı-genelde sevişme şeklimizden çok farklı.

Sanki bir yabancı gibi.

Arkama bir tokat daha attı ve sonra çekip gitti. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve kapıyı arkasından çarparak banyoya giriyor.

Şok içinde yatıyorum, vücudum az önce yaşadığım orgazmdan dolayı hala titriyor. Nefes almak için soluk soluğa kaldığımda nefesim kesiliyor.

Yüce Tanrım, *bu da neydi böyle?*

Sırt üstü dönüyorum ve bulanık görüşümle tavana bakıyorum.

Sikerim böyle işi.

Kalktım ve hışımla banyoya girdim. Duştaydı, sabunlanıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Ben de bilmek isterdim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun? Beni hiç tanıımıyormuş gibi siktin."

"Çünkü seni tanıımıyorum." Yüzüm düştü.

"Spence."

"Çok geç kaldın," diye bağılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çok incinmiş.

"Bebeğim." Suyun altına giriyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Seni seviyorum. Çok özür dilerim. Bunu kendi başıma halletmem gerekiyordu ve düşündüğümde daha uzun sürdü. Uçak bulamadım ve bütün günümü seni arayarak geçirdim. Neden lanet telefonuna cevap vermedin?" Ağzımdan kaçırdım.

Elleri iki yanında, kaskatı duruyor.

Gözlerim onunkileri arıyor ve yanaklarını avuçluyorum. "Konuşup bunu birlikte çözebilir miyiz?"

"Konuşma zamanı geçen haftaydı Charlotte. Beni cehennem azabına soktun."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de cehenneme gidip geldim."

Duştan aceleyle çıkar. "Seni görmek istemiyorum."

"Böyle söyleme," diye yalvarıyorum ona uzanırken. "Seni özledim."

Bana bakıyor.

Parmak uçlarımda duruyorum ve usulca dudaklarını öpüyorum. Kollarını tutuyorum ve etrafıma sarıyorum. "Seni seviyorum, Spencer Jones. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye soruyor sessizce, sesi kırılarak. "Onun evli olduğunu bilmiyordum. Sana yemin etmiştim."

"Biliyorum." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin, Spence. İşlerin bu hale gelmesinden dolayı çok üzgünüm."

"Sence hoşuma mı gitti?" diye ağlıyor.

"Bunu ben de biliyorum. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum ama sensiz yaşayamayacağımı biliyorum. Denedim ve yapamadım."

Bana bakıyor.

"Kalmama, haftayı seninle geçirmeme izin ver, deneyelim ve..." Duygularımı ifade ederken duraksıyorum. "Bunu birlikte aşmaya çalışacağız."

"Hayır."

"Tekrar bir araya gelmemiz için baskı yok. Sadece seninle zamana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum ve bizi suyun altına geri çekmeye çalışıyorum.

Sanki bir şey hatırlamış gibi kaşlarını çatıyor. "Ne hatırladın?" diye soruyorum.

"Sanırım nişan yüzüğünü uçurumdan attım." "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Nişan yüzüğün mü vardı?" Benim Onunla birlikte beklediğini hayal ettiğimde kalbim göğsümden fırlıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Aman Tanrım, Spence, her şeyi mahvettim."

"Evet. Yaptın. Muhteşem bir şekilde."

Direncinin bir parça kırılmaya başladığını hissediyorum ve eğilip onu usulca öpüyorum. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor ve dilim yavaşça açık ağzından içeri kayıyor.

"Seni çok seviyorum," diye nefes alıyorum.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve duygunun bir cankurtaran halatı gibi bize geri döndüğünü hissediyorum.

"Spence." Banyo kapısı açılıyor ve Julian ortaya çıkıyor. Beni görünce yüzü düştü.

"Ne oluyor Masters?" Spence bağılıyor.

"Oh, kahretsin." Hemen arkasını döner ama çok geçtir. Zaten her şeyi görmüştü. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Yalnız olduğunu sanıyordum." Heyecanlanmış gibi omuzlarını kamburlaştırıyor. "Merhaba Charlotte."

Güzel erkeğime bakıp yüzünü okşarken gülümsüyorum. "Selam, Jules."

"Ben de tam siz... yani ikiniz de sahile gelmek ister misiniz diye bakmaya geliyordum. Ama meşgul olduğunuzu görüyorum."

Spencer'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle orada

buluşuruz."

Julian hala odada olmasına rağmen onu öpmeden duramıyorum.

Spencer kuru bir sesle, "Gerçi ben onunla işimi bitirene kadar Charlotte ceset torbasına girmiş olabilir," diye ekliyor.

Julian kıkırdar. "Tamam, korumalarının onu öldürdüğünü görmediğinden emin ol. Seni bundan kurtarabileceğimden emin değilim ve sen hapse girmek için fazla güzelsin."

Yumuşakça gülümsüyorum ve o anda her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Bunu birlikte atlatacağız. Onun arkadaşları, benim arkadaşlarım ve ailelerimiz birlikte bu işi başaracağız... ne gerekiyorsa.

"Sonra görüşürüz," diyor Julian çıkarken.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Julian nerede kalıyor?"

"O, Bree ve çocuklar üç kapı ötede, Seb de şehirde. Sen gelmezsin diye yalnız gelmeme izin vermediler."

"Dün neden seninle değillerdi?"

"Yalnız kalmak istedim. Seni bekliyordum."

Karşımdaki güzel adama bakıyorum. "Şimdi bana evlenme teklif edebilir misin?"

"Hayır." Dudaklarımı öpüyor.

Yüzüm düşüyor ve bir an düşünüyorum. "Peki. O zaman Spencer Jones... benimle evlenir misin?"

"Yine hayır."

"Spencer," diye sızlanıyorum. "Evet demen gerekiyordu."

"Ve işler zorlaştığında yanımda kalman gerekiyordu."

Kalbim parçalanıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

"Şimdi yapacağım. Söz veriyorum." Duraksadım ve gülümsedim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Spence? Bu bizim için yeni bir başlangıç."

Derin bir nefes veriyor ve başını öne eğiyor. "Son iki hafta..." Sesi kesiliyor.

İri mavi gözlerine bakıyorum ve gözlerindeki acı kalbimi parçalıyor. "Bebğim," diye fısıldıyorum. O sarıyor

Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Uzun süre birbirimizin kollarında kalıyoruz ve sanki bedenlerimiz ten tene değdikçe aramızdaki duygu akışını daha fazla hissedebiliyorum.

"Hadi yatağa dönelim," diyorum sessizce.

Başını salladı ve duştan çıktık. İkimizi de kuruladım ve sonra bizi yatak odasına götürdü. Yanına uzandım.

"Seni seviyorum, Spence."

Sanki bunu söylediğimi duymak ona acı veriyormuş gibi gözleri kapanıyor ve sonra beni öpüyor. Beni gerçekten kalbini koluna takarak ve kendini tutmadan öpüyor.

Uzun, yavaş ve derin ve bizim hakkımızda özlediğim her şey.

Üzerimde yükseliyor ve yavaşça derinlere kayıyor. Birbirimizin bedenlerinin verdiği ezici zevkle ağızlarımız açık kalıyor. Bunu özlemiştim. *Onu özlemiştim.*

"Seni seviyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Spence...?"

"Ben de seni seviyorum meleğim."

Dudaklarımız çarpışıyor ve birbirimizi bir daha kaybetme korkusunu umutsuzca kovmaya çalışırken birbirimize olabildiğince sıkı sarılıyoruz. Nasıl bir cehennemden geçtiğimizi bilmiyorum ama şimdi karanlık tünelin sonunda bir ışık parıltısı görebiliyorum.

Birbirimize yeterince sıkı sarılırsak, bunu başarabiliriz.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Ona sordum.

Spencer omuz silkiyor ve ben de onun elini tutuyorum. Heathrow Havaalanı'na yeni inmiştik ve gelen yolcu salonuna girmek üzereydik. Zaten biliyorum ki

paparazziler bizi bekliyor. Güvenlik haber vermek için çocukları aradı, ben de annemin yüzüğünü sağ elimden çıkarıp evlilik parmağıma taktım.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Onlara konuşacak bir şeyler vermek. Zaten evli olduğumuzu düşünürlerse, gerçekten nişanlandığımızda fark etmezler. Ayrıca, şu andan itibaren onlara yayınlamaları için mümkün olduğunca çok sahte malzeme vermeyi planlıyorum. Dünyanın bu çöplükte okuduklarına güvenemeyeceklerini bilmelerini istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Nişanlanmıyoruz, Charlotte. Çeyrek milyon poundu lanet olası bir uçurumdan aşağı attığımda o gemi gerçekten yelken açtı."

Ona gülümsedim. Anthony, Wyatt ve ben yüzüğümü bulmak için iki gün boyunca o lanet uçurumu aradık... ama şansımız yaver gitmedi. Spencer bize yardım etmedi tabii ki. Havuzun yanındaki güvertede oturup kokteyl içti. Yüzüğün kötü şans getirdiğini ve asla evlenmemesi gerektiğinin bir işareti olduğunu söyledi. Yapacağım son şey olsa da ona yanıldığını kanıtlamayı planlıyorum.

"Yüzük parmağına takabileceğin bir yüzüğün var mı?" diye sordum.

Bana ölü gibi bakıyor. "Hayır, çünkü evlenmeyeceğim."

Santorini'de güzel bir hafta geçirdik - harika bir hafta -Bana karşı hâlâ kin beslediğini bilsem de birlikteyiz, birbirimizi hâlâ seviyoruz ve her geçen gün eskiden olduğumuz yere biraz daha yaklaşıyoruz. Aramızdaki her şeyi gerçekten berbat ettim ve bana asla evlenmeyeceğimizi her söylediğinde sessizce çıldırıyorum.

"Tamam."

Fotoğrafçıların görüş alanına girdiğimizde, "Ciddiyim amına koyayım," diye fısıldıyor.

"Charlotte!" diye bağılıyor tüm fotoğrafçılar. "Buraya, buraya." Spencer'in elini tutarken kameralara gülümsüyorum.

sağ elimle ve sol elimle el sallıyorum. Başını eğiyor ve bizi ilerletmeye odaklanıyor.

Wyatt bizi kapılara doğru yönlendirirken, "Araba ön tarafta," diyor.

Biri "Yüzük takıyor!" diye seslenir ve hepsi öne doğru itilir.

"Charlotte, Spencer Jones ile evlendin mi? Baban bu konuda ne düşünüyor? Peki ya William? Sevgilin Penelope Prescott'u gördün mü Spencer? Balayında mıydınız?"

Siyah Mercedes vagon görünür hale geliyor ve kaldırımın kenarına yanaşıyor. Spencer kapıyı açıyor ve babamla Edward'ın arabaya bindiğini görünce duraksıyor.

Kameralar tıklar tıklar işlerken, "Atla," diye ısrar ediyorum.

Spencer arabaya binip kapıyı çarparak kapatıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Araba delilikten kaçmak için uzaklaşıyor.

"Merhaba, Spencer," diyor Edward.

"Siktir git," diye mırıldandı Spencer. "Beni hemen eve bırak."

Edward ve babam karşılıklı bakıştılar. "Seninle konuşmak istiyoruz."

"Evet, söyleyecek bir şeyim yok." Gözlerini pencereden dışarı çeviriyor.

Spencer'in elini kendi elime alıp kucağıma koyuyorum ve sessiz kalıyorum.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diyor babam.

Spencer'in gözleri onlarınkine dikilir ve sırttır. "Seninle benim nerede durduğumuzu açıkça belirttin. Ondan kurtulmak için yardıma ihtiyacın olduğunda bana gelme." Başını tiksintiyle sallıyor. "Kullanılmayacağım."

Elini sıkıca kavradım.

"Charlotte, onunla biraz mantıklı konuş," diyor Edward.

"Hayır. Yapmayacağım ve o tamamen haklı. Bizi yalnız bırak. Sana şu anda söylüyorum, Spencer'ı ailemize kabul etmezsen beni de göremezsin."

İkisi de bana ters ters bakıyor.

"Spencer ve ben evleniyoruz. Düğünümüze gelip gelmemek sana kalmış."

Edward çenesini sıkıyor.

Araba Spencer'ın binasına yanaşıyor ve o aceleyle iniyor. Babam ve Edward arkamdan atladılar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor babam.

"Eve gidiyorum, baba."

"Eviniz Nottingham."

"Benim evim Spencer'ın yanı. O nerede olursa olsun benim için evdir."

Tek kelime etmeden izlerken Spencer'ın gözleri şefkatle doluyor.

"Şimdi, eğer ikiniz de önümüzdeki hafta sonu Londra'ya gelip bizimle akşam yemeği yemek isterseniz bu harika olur. Gelmezseniz, görüşürüz." Spencer'ı öpmek için ayağa kalktım ve elini elime aldım.

Edward derin bir nefes alıyor, belli ki dilini tutmaya çalışıyor.

Babam sırtıyor ve aramıza bakıyor. Buraya kadar olduğunu biliyor. Bir daha geri adım atmayacağım.

"Akşam yemeği çok güzel olur, sevgilim. Gelecek hafta sonu ikinizle de görüşürüz. Dört gözle bekleyeceğim." Yanağımdan öpüyor ve Spencer'ın elini sıkmak için elini uzatıyor. Bir an için Spencer ona bakakalıyor. İzlerken nefesimi tutuyorum. Çok fazla geçmiş, çok fazla kalp ağrısı var.

Lütfen sadece elini sık.

Sonunda, iyi davranışlar galip gelir ve Spencer pes edip elini sıkar.

"Ona iyi bak," diye fısıldıyor babam.

Spencer başıyla onaylıyor ve dönerek beni binaya götürüyor. Asansöre bindik ve kapılar arkamızdan kapandı.

Karşımdaki güzel adama gülümsüyorum, tüm bunları geride bırakmaya istekli olduğu için minnettarım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Kollarını bana doladı. "Bir dakika içinde bana ne kadar olduğunu gösterebilirsin."

Kıkırdıyorum. "Swoony Spencer Jones en romantik haliyle."

Bana seksi bir göz kırpıyor ve asansör bizi daha da yükseğe çıkarırken öpüşüyoruz.

Bundan sonra ne olacağı önemli değil çünkü her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

O beni seviyor, ben de onu seviyorum.

O benim her şeyim.

SON.

EPILOG

Spencer

İKİ YIL SONRA

Beyoncé'nin sesi "Naughty Girl" şarkısının sözlerini döküyor.

Masters ve Seb ile birlikte dans pistinin kenarında durup kızları izliyoruz. Bree, Beth ve Charlotte artık sıkı arkadaşlar. Dans ederken özel bir şakaya gülüyor ve kıkırdıyorlar. Charlotte'un işleri hızla büyüyor. Artık yanında çalışan altı avukatı var ve yılın en iyi hayır kurumu ödülünü kazandılar. Sarah ve Paul hala Charlotte'un moral desteği için oradalar ve onu bol bol güldürüyorlar.

Görünüşe göre Hot Dick City gerçek bir yermiş. Kim bilebilirdi ki?

Hayat güzel. Hâlâ Londra'daki dairemde yaşıyoruz. Ayrıca hala birbirimize deliler gibi aşığız ve değişen pek bir şey yok. Aslında hiçbir şey değişmedi. Aramızdaki şeyler sadece güçten güce gitti.

Charlotte gri beyaz bir yavru kedi aldı ve biz ona Greyson adını verdik. O kedi dünyadaki en sevilen şey.

Dünya ve o ikimizin etrafında halkalar koşuyor. Dairemizi o yönetiyor.

On iki ay önce Penelope'ye karşı özel bir mahkeme duruşmasında ifade verdim ve William ve o şimdi Harrison'ın velayetini paylaşıyorlar. Garip bir şekilde, Edward ve ben artık iyi anlaşıyoruz. Tüm bu güç gösterisi saçmalığının altında kötü bir adam değil. Harold, Edward'a bir şey olursa ona yardım edebilmem için bana işin bazı kısımlarını öğretmekte ısrar ediyor.

William ve ben... karmaşık bir ilişkimiz var. O harika bir adam ve ona son derece saygı duyuyorum ama beni asla affetmeyecek ve başına gelenlerden sonra onu suçlamıyorum. Bu, birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda olduğum bir suçluluk duygusu. Dostane bir ilişkimiz var ve Charlotte mutlu olduğu için onun da mutlu olduğunu biliyorum ama hepsi bu kadar. Şu anda Londra'da yaşıyor ve Charlotte onu düzenli olarak görüyor. Ben onu sadece aile etkinliklerinde görüyorum.

Charlotte'un seksi küçük kıçının müzikle birlikte hareket edişini izliyorum ve tahrik oluyorum.

Bu kadın, bu güzel kadın hayatıma girdi ve kim olduğumu düşündüğümle ilgili her şeyi değiştirdi. Onun arkadaşlarıyla gülüşünü izlerken usulca gülümsüyorum.

O mükemmel. İçi ve dışı.

"Charlotte evlenme konusunda hâlâ seninle uğraşıyor mu?" Masters soruyor.

"Bir süredir bundan bahsetmedi. Umarım vazgeçmiştir."

"Delirmişsin sen." Seb tiksintiyle alay ediyor. Gözlerimi deviriyorum ve biramı yudumluyorum.

"Ne zaman onunla bir odada olsanız, onu şaşkın küçük bir okul çocuğu gibi izliyorsunuz."

"Evet, en son evlenme teklif etmeye çalıştığım da ne olduğunu biliyoruz. Evlenmek benim için kötü şans demek."

**"Saçmalık." Masters huffs. "Sadece korkuyorsun."
İç çekiyorum ve meleşimin arkasını izlemeye devam ediyorum.**

Bu gece o güzel kıcı sikeceğim.

"Deli gibi uçurumdan attığın o yüzük için ne kadar ödedin?" Masters kaşlarını çatır.

"Çok fazla." Sırıttım. O gece şüphesiz çıldıracaktım.

**"Sen Biliyorum o istiyor a
bebeğim," Ustalar birasını yudumlar
ken kayıtsızca söylüyor.**

"Ne?"

**"Geçen gün mutfağımdayken Bree'ye anlatırken
duydum. Henry'yi tutuyordu ve bir bebek sahibi
olmayı çok istediğini söyledi."**

**Kaşlarımı çattım. "Bana hiçbir şeyden
bahsetmedi." Korku midemde dönüyor. Aramızdaki
dinamikleri değıştirme düşüncesi beni dehşete
düşürüyor.**

**"Neden yapsın ki?" Seb tersledi. "Onunla
evlenmeyeceksin bile."**

**"Onunla neden evlenmeyeceğimi biliyorsun. Bunun
ona karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."**

"Bunu biliyor mu?"

"Biliyor."

**Midem sıkışırken onun dansını izliyorum. Evlilik ve
bebekler... Charlotte ile.**

En büyük hayalim.

En büyük korkum.

Gerçek kaderim mi?

Charlotte

Altı hafta sonra

Spencer'ın arkamdan bana sarılmış olduğunu hissederek uyanıyorum ve şakağımı öperken başımı çeviriyorum.

"Günaydın, Bay Spencer."

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Günaydın, Bayan Prescott."

"Bugün Cumartesi." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

Beni vücuduna yaklaştırtıyor ve ereksiyonunu kalçamda hissediyorum. "Haftanın en sevdiğim günü. Seni tamamen kendime alıyorum." Dudakları boynuma düşüyor.

Odaya baktım. "Greyson nerede?"

"Hmm. Kimin umurunda? Muhtemelen alt kattaki kanepeyi parçalıyordur."

Kıkırdıyorum.

Küçük zilini duyuyoruz ve sonra alt katta bir şey parçalanıyor. "Lanet olası kedi," diye mırıldanıyor Spencer nefesinin altında.

Güldüm ve yataktan çıktım. Bornozumu üzerime geçirip aşağıya inip araştırdım. Bir saksı bitkisi devrilmişti ve her yer pislik içindeydi.

"Ne yapıyorsun sen?" Yaramaz kedi yavrusu kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bacaklarıma sürtünürken ona fısıldıyorum.

"Greyson," diye iç geçiriyorum, hasarı değerlendirirken. Spencer kedimizden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama onu gizliden gizliye sevdiğini biliyorum. Ne zaman içeri girsem kanepede birbirlerine sokulmuş oluyorlar. Pisliği temizliyorum, ikimize de birer fincan kahve yapıyorum ve sonra yukarı çıkıyorum. Odama girdiğimde Spencer'ı banyoda lavabonun başında buluyorum. Kahveleri yatağın başucuna koyuyorum ve kollarımı ona dolamak için içeri giriyorum. Aynanın yansımasından vücuduna bakıyorum ve ereksiyon olduğunu görüyorum.

Adam her zaman ereksiyon halinde.

Gülümsüyorum ve onu okşamak için uzanıyorum ve bir şey hissediyorum. "O da ne?"

Bana döndü ve ben de aşağıya baktım. Sertleşmiş aletinin etrafında fiyonk şeklinde bağlanmış kırmızı bir kurdele var. "Bu da ne böyle?" Gülüyorum, bu adam beni öldürüyor.

Çok iyi yaptığı o muzip bakışıyla sırıtıyor. "Hediyenin paketini açsan iyi olur."

Kıkırdıyorum ve onu ağzıma almak için eğiliyorum. Kurdelenin üzerinde bir yüzük fark ettiğimde fiyongu çözmeye başladım.

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. Pembe altın bir bandın üzerinde duran kocaman bir tektaş pırlanta. Gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Evlen benimle."

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Evlen benimle, Charlotte." Gülümsüyor.

"Nişan yüzüğümü sikine bağladın ve sakin ağzımdayken seninle evlenmemi mi istedin? Spencer Jones!"

"Ya ona ya da kış tıkaçına bağlıydı." Rahatça omuz silkiyor. "Ben de torunlarımıza anlatacak bir hikâyem olsun istedim."

Beni ayağa kaldırırken yüksek sesle gülüyorum. "Sen tanıdığım en çılgın adamsın."

Dudaklarımız bir öpücükle buluştu. "Evlen benimle, meleğim." Alnımız birbirine değiyor. "Bu değişir..." "Ne üzerine?"

"Oh, bilmiyorum." Aletini okşadım ve gözlerimi açtım. "Şeyler."

Gözleri zevkle dans ediyor ve beni sertçe kavrayıp yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Seni bayıltmadan önce bir kez daha soruyorum. Benimle evlenir misin Charlotte Prescott?"

Kocaman bir gülümsemeyle dudaklarından öpüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi şu lanet soruya cevap ver." "Evet, seninle evlenirim." Sırıtıyorum.

Birbirimize genişçe gülümsüyoruz; bu teklif tam Spencer'a göre.

"Güzel. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve başladığın işi bitir."

Beş yıl sonra

Saat 23:00 ve ben güzel erkeğimin kucağında kızımızla oturma odasında dolaşıp onu teselli etmeye çalışmasını izliyorum. Amelia on sekiz aylık, diş çıkarıyor ve bir dünya acı içinde.

"Sorun yok, bebeğim. Sorun yok, baban burada."

Spencer Jones'un daha önce bayıltıcı olduğunu düşünüyorsanız, onu bir de kızıyla görmelisiniz. Kızının bastığı yere tapıyor.

İkinci çocuğumuza hamileyim, kanepeye yayılmışım, yorgunluktan yenik düşmüşüm. Uzun bir hafta oldu.

Bu diş çıkarma işi çok zor. Hiçbir gece üç saatten fazla uyuyamadık... ve daha da zorlaşmak üzere.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Evet, meleğim." Kanepeye, ayaklarımın dibine oturuyor. Ayaklarımı ovarken Amelia'ya "Bak annen ne kadar yorgun," diyor.

"Kasılmalarım var." Yüzü

düştü. "Ne?"

Başımı

salladım

. "Şimdi

mi?"

"Uh-huh."

Bana ölü gibi bakıyor ve hemen yanıma oturup bir süre beni izliyor.

"Yalan söyle bana," diye fısıldıyor. "Bana burada tutunacak bir şey ver."

Yumuşakça gülümsüyorum. Spencer'ın söyleyeceği türden bir şey. Uzanıp parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Bir yattayız, Karayıpler'de yelken açıyoruz."

Sırıttıyor. "Evet."

"Ve üzerimde altın rengi ipli bir bikiniden başka bir şey yok."

Öne doğru eğiliyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Tanrım, bu kulağa çok hoş geliyor."

"Bütün gün çılgınca seks yaptık," diye fısıldıyorum. "Evet, hoşuma gitti. Şimdi ne yapıyorum ben?"

"Kesintisiz uyku."

Gülümsüyor ve sonra kahkahayı patlatıyor. "Haklısın; uyku şu anda benim en büyük fantezim."

Amelia onun elinde çırpınır ve tekrar ağlamaya başlar. Onu kollarının arasına alır. "Hadi bebeğim, anneni hastaneye götürmeliyiz. Büyükannende yatıya kalabilirsin." Onu hazırlamak için üst kata çıkarmaya başlar.

"Spence!" Sesleniyorum.

Bana bakmak için geri döndü.

"Bir gün Karayipler'e gideceğiz, sırf sen fantezini yaşayabilesin diye. Söz veriyorum."

Tekrar yanıma geliyor ve beni usulca öpüyor, eli şefkatle kocaman karnımın üzerinde duruyor.

"Seninle geçen her gün benim fantezim, meleğim. Her gün."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

